

تصویر ابو عبدالرحمن کردی

رومان

ENGESE

مەسەڵەتە ئێزەکان و ئێزەکان

ئێوارەیی پەروانە

بەختیار عەلی

Babaw 2013

بۆدابه زاندى جۆرهها كتيب: سهردانى: (مُنْتَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافِي)

لتحميل أنواع الكتب راجع: (مُنْتَدَى إِقْرَأَ الثَّقَافِي)

براي دائلود كتايهاي مختلف مراجعه: (منتدى اقرأ الثقافى)

www.iqra.ahlamontada.com

www.iqra.ahlamontada.com

للكتب (كوردى , عربى , فارسى)

رومان

ڦيوارهي پيروانه

به اختيار عهلي

ئىۋارەى پەروانە

بەختيارەلى

ناوهندی روشنبیری و هونه ریی له ندیشه
به پنه بهری چاپ و بلوکردنه وه: دانا مه لا حه سه ن
به پنه بهری هونه ریی: باسم ره سام

ناوی کتیب: ئیواره ی په روانه

ناوی نووسەر: به ختیار عه لی

بابه ت: پۆمان

قۆبه تی چاپ: شه شه مه ۲۰۱۴

"ته نیا نه و چاپانه نه ژمارکرون که به سه ره رشتی نووسەر بوون"

چاپخانه: رجایی / تاران

تیراژ: (۲۰۰۰) دانه

نرخ: (۱۰۰۰۰) دینار

ژماره ی سپاردن: له به پنه بهری به رایه تی گشتی کتیبخانه گشتیه کان

ژماره (۲۲۲۳) سی سالی (۲۰۱۳) سی پندراوه.

ISBN: 978-1-63068-944-5

ماهی نهم بهرهمه پارێزراوه. بهینی رهمه ندی نووسەر، هیچ کس و کتیبخانه و چاپخانه یه که له ناوهوی ولات و دهرمهیدا ماهی کۆپیکردن یان له چاپدانه وه نهم کتیبیه ی نییه. ههروهها کس ماهی نهوهی نییه بی رهمه ندی نووسەر نهم بهرهمه یان به شیکسی بخاته سهر توری ئینته رنیت یان له شیوهی CD و کتیبی خوێنراوه دا بۆ مه بهستی بازگانی تۆماریکات. به پینچه وانه شه وه بوو به پوهی بهرپر سیارنیتی یاسایی ده بیته وه.

ناوهندی روشنبیری و هونه ریی له ندیشه/ نه ندیشه بۆ چاپ و بلوکردنه وه

سلیمانی - شه قامی مه وله وی - ته لاری سهروانی نوی - نهۆمی چواره م

www.endeshe.org ● andesha.library@yahoo.com

<http://www.facebook.com/Andeshacenter>

07501026400

پیشکشہ بہ سناء

من «خەندانی چکۆله» چەندین ساڵ لەمەوبەر ھەموو ئەو پووداوە سەیرانە ژیاوە کە دواجار ئەستەم بوو تا کە مێک گەورە نەبم بتوانم لە ھەموو ماناگانیان تێبگەم و بیاننوسمەوە، ئەو پووداوانە ئیستا وەک یەکە یەکێ لە یەک نەترازاو لێیان دەپوانم، نەک تەنھا لە بەرئەوی ھەموو ئەو شتانە کە پوویاندا پەییوەندییەکی گەورەیان بە یەکەو ھەبوو، بە لێکو لە بەرئەوی واتیدەگەم قەدەری مۆفەکانیش بە ئاسانی لە یەکدی جیا ناکرێنەو. «نەسرەدینی بۆنخۆش» ئیستاش پێمەڵێت: «پەلمەکە»، فەتانەش لەو باوەرپەدایە کە ھیشتا ناتوانین لە راستی ئەو پۆزانە و ئەو پووداوانە تێبگەین... ھەردووکیان گومانیان ھەیە ئەم چیرۆکە چیرۆکیکی تەواو بێت، نەوێک تەنھا لە بەرئەوی ئەوانە کە لەو پۆزە سەیرانەدا ژیاوە، ئەمڕۆ مردوون یان سەفەریان کردووە یاخود لە لوجیکی ئەم ولاتە ماندووەدا ونبوون، بە لێکو لە بەرئەوی زۆریی ئەو جیگایانەش کە من و پەروانە «ھەریەک بە جیا» ئەو پۆزگارەمان تیا بردەسەر شوینتە واریشیان نەماوە. لە گەڵ ئەوەشدا وەسواسێکی نەزانراو و تاریک پالێم پێوە دەنێت ئەو چیرۆکە بگێرمەو، پەنگە ئەو وەسواسی تێپامانی ئینسان بێت لەو جیھانانە کە تیا یاندا ژیاوە و نەیتوانیوە تێیان بگات، وەسواسی تێپامانی ئینسان بێت لەو پۆزانە کە بە جێماندە ھێڵن و دواجار لە پێگە چیرۆکەکانەو نەبێت بۆمان ناگێردێنەو، وەسواسی

به خشینه وهی شیوه یهک بیټ به و مه مله که تانه ی که وه کو سه راب یان غویار ته ماشا مانکردون، به لام له گه ل هه موو نه و هه سواسانه شدا من به پوونی هه موو شته کانم له یاده . نه و شه وه دوور و دریزانه ی له گه ل مه عسومه دا له قوتابخانه ی «خوشکه تۆبه کاره کان» برده سه ر، گه لئ نه ئنی قوولیان ده رباره ی دوا هه مین پۆژه کانی ژیا نی «په روانه» بو ناشکرا کردم. راسته نه مرپۆ مه عسومه مردووه، به ر له مردنی به منی گووت که نه و هه موو نه و شتانه ی بینیه که مرپۆئیک ده بیټ ببینیټ و دواتریش هه چی دیکه نه ماوه شایسته ی بینین بیټ، به لام نه و ده بایه ناوه ها زوو نه مردایه تا شاهیدی راست و دروستی نه م چیرۆکه بیټ، جگه له مه عسومه ش دۆزینه وهی نه و سه رپۆشه سپیه ی «میدیای غه مگین»، نه و سه رپۆشه ی پرپوو له هه موو ده ستنوسه کانی میدیا له و جه نگه لئ ناو میدییه دا، هانده ریکه سه یریوو تا سه رله نوئ بیر له گێرانه وهی چاره نوسی خۆمان بکه مه وه، که هه لبت به نه ندازه یهک بیټه حمانه و تاریکبوو بو و چانئیکه چکۆلانه ش لیمان نه گه را تا دوا جار به ناو ناگر و غویار و ده ستخه پۆبووندا ئیمه ی گه یانده نه و ئیواره غه مگینه ی که ئیستا به هه سه رته وه پئیده ئیین «نئواره ی په روانه».

هیشتا زوو به باس له ئیواره یه کی سارد و به فراوی بکه م له ناو نه و چیا عاسیانه دا... چونکي پریشه ی پووداوه کانی نه و ئیواریه ده گه پئته وه بو چه ند وه رز پئشتر، هه موو شته کان له و ئیواره فینکه ی به هاره وه ده ستیان پئکرد که من «خه ندانی چکۆلانه» و «په روانه» ده بوایه له سه ر سینیه کی گه وره گۆشتی نه و قوربانیه مان ببه شیا یه ته وه که سالانه با بم به ر له «قوربان» ده بیه شیه وه. ئیستاش هه موو شتیکم له بیره، سه ره تای گه رانه وهی پۆژه سه وز و پر له شادییه کانی سال بوو، خه لکی له هه موو کون و قوربینکی شاردا قوربانیا نیان سه رده بپی. پئده چوو ده مئیک سال بیټ وه کو نه م قوربانیه نئچیر به و زۆریه نه خرابیټ،

پۆله بائنده كان به كۆ له باشوورهوه دهگه پانه وه و به مهستی به سهر ئهو كه رنه قالى خوينده دا ده فرين كه له و به هاره دا شارى وه جۆ شهيتا بوو، ناخر زۆر جار ترس يا خود خوين به زمانىكى نهينى نيچيره كانى خويان بانگده كهن. له و پۆژانه شدا كوچه و كۆلان و شه قامه كانى شار هه مووى بۆنى خوينيان لى هه لده ستا، ماوه يه كيش بوو په روانه به پيچه وانهى عاده تى هه ميشه يى خويه وه مه يلئكى سه يرى به لاي بينينى قوربانويه كاندا په يدا كرديبوو، من له وه ويه ر په روانه م وه ها نه دييوو، په روانه م نه دييوو به ساعات له بهر ئهو په نجه ره يه دا پاره ستيت و چاو له و مه يدانه نه تروكيتنن كه پياوانى زه به لاج زه به لاج گاي قه ترانيان بۆ ده هيتنا، پئيشه وه ده مانبينى كه كرپاره ساده و ساويلكه كان به نه شاره زايى خويان به ناويان ده كه وتن و دواچار له ده رگايه كى چكۆلانه ي ته خته وه كيشمه كيش «گا» يه كيان پاره كيشايه ده رى و كۆلانه و كۆلانه به و شارى ته پوتۆزه دا، تا بهر ده رگاكانى خويان ده يانبرد.

ئيمه ده من سال بوو له ويى ده ژياين، به رابه رى باله خانه كه مان مه يدانى جه له بچى و چيوار و قه سابان بوو، به لام ئمه به يه كه مين سال بوو بهر له «قوربان» به و جۆره مه يدان وه ها گرپستينن و بازاري بيته فروش. چه ندين پۆژ بوو شار يه كه پارچه خوين بوو... هه ر جيگايه ك ده چوويت، هه ر خوين بوو... هه ر كوچه يه ك ده چوويت، هه ر خوين بوو... بۆنى خوين له كه وره و بچوكى ئهو شاره هه لده ستا. من و په روانه كه ده چووين بۆ قوتابخانه حالمان گه لى خراپ بوو، له بهر ده رگاي ماله وه تا ناو پۆله كانى خويندن، گوميجكه له دواى گوميجكه و جۆكه له به دواى جۆكه له خوينتمان ده بينى. من ده مگوت «ته حا، ئهو هه موو خوينه چيه؟»، په روانه سه يرى نه ده كردم و هه ر ده رپويشت، به لام كه من ئهو پرسته يه م چه ند جارن له سهر يه ك دووباره ده كرده وه،

دهیگوت: «بیدهنگبه و ناگاداربه خویناوی نه بیت». ناگاداریبوم نه و له و دووباره کردنه وه بیچانهی من بۆ نه و رستهیه ته و او بیزاریبوو. نه و پۆژه که دهستانکرد به به شینه وهی به شه قوربانییه کان، پیده چوو له هه موو پۆژه کانی دیکه قوربانی زیاتر سه رپر دابیت، نه و نینواریه من گووتم شار خوین ده بیات، من گووتم گایان له سه ر عه رد نه هیشتوو، هه موویان کردۆته قوربانی. من گووتم جاریکسی دی نه و خوینه له دار و دیواره کانی نه م شاره نابیته وه، به لام پروانه دهیگوت: «هه موو شته کان کاتین، هه موو شته کان ته نها بۆ ساتیک عومریان هه یه و به سه رده چن و له یاده چنه وه، هه موو شته کان هه ر بۆ چه ندانیک ناوا دیار و به رجه سه ده بینرین، نه گینا دواتر شت نییه نه بیته ته پوتۆز... هه موو شته کان ده بنه ته پوتۆز»...

په روانه خۆی سینی قوربانییه که ی له سه ر سه ری هه لگرتبوو، به لام خوین به جوړی گو میچکه ی به ستبوو، نه مانده زانی چون له نیویدا برۆین و بازایزین بکه یین... هه نگاوئ ده پۆیشتین و پۆنگاوئکی دیکه ی خوینمان ده بیینی، لامانده کرده وه کۆلانه کانی دیش هه موو هه ر ده ریاچه ی چکۆلانه ی خوین بوون. نه وه ی من و په روانه ی توپه ده کرد دیمه نی نه و مندالانه بوو که ده ستیان ده خسته خوینه که وه و ده یاندا له دارو دیواره کان، ده یاندا له له ش و ده موچاوی خۆیان یان له له ش و ده موچاوی هاوړیکانیان، من به دیمه نی نه و کۆلاره خۆیناوییانه ش که هه موو ناسمانیان سوور کردبوو ته و او په ستبووبوم. په روانه ش هه ره که پۆزانی پیشوو، ده یویست تکه یه خوین چیه به رگیانی نه که ویت. نه که رچی گه لی شه رمی به حالی خۆی ده هات که ده بایه له ژۆر فشاری باوکدا و به بیویستی خۆی له م نینواریه روناک و فینکه ی به هاردا به سینیه که وه به ش به ش گوشت به مالاندا دابه شبکات، به لام له گه ل نه وه شدا هه ر سووریو تکه یه ک خوینی لینه که ویت، نه و خوینه ی خه لگی بیباکانه تییده که وتن و پیاده پۆیشتن،

ئەو خوینەى بە پىللو و جله‌كانى خۆيانە‌وه كىشىيانده‌كرده ناو هەموو شوپنە‌كانى دىكەى ژيان، كىشىيانده‌كرده ناو ماله‌كانى خۆيان، ناو دارستانە پاكە‌كان، ناو گازىنىو و سىنە‌ما و سەيرانگا چكۆله‌كانى شار.

ئىوارە‌يه‌كى فېتىكى بە‌هار بوو، بە‌لام ئەو گۆشتە هېشتا بۆنى هالوئىكى ترسناكى ژيانى لى هەلده‌ستا، بۆنى هەناسە‌يه‌كى جىماوى دواى مەرگ، من تا ماوه‌يه‌كى زۆر درەنگ دواى ئەو پۆژەش ديمەنى ئەو پياوانە‌م لە‌يادبوو كە لە‌هەوشە‌كە‌دا، لە‌ناو‌ه‌راستى چيمە‌نە‌كە‌دا ئەو گا زە‌بە‌لا‌ه‌يان دە‌گورى، ديمەنى ئەو شوقة شكاو و زمانە‌ پەش و درىژە لە‌تەك حەسرەتى خەمىكدا كە لە‌چاوه دە‌رپە‌رپووه‌كانى ئەو گياندارە‌دا بوو، گە‌لى ترسناك بوو. بابم سەرتاپاى خوين بوو، براكانم سەرتاپاىن خوین، قەسايە چكۆلانە‌كە‌ش كە جارچار وە‌كو مندالۆك پىدە‌كە‌نى هەموو گيانى لە‌ خویندا شە‌لال بوو. لە‌و دە‌قيقە‌يه‌وه كە گاكە‌يان سە‌رپى، دايم كە نافرە‌تتىكى كە‌پولال و چكۆلانە و نە‌خۆش بوو، لە‌ جىگا‌كە‌ى خۆيدا بە‌و دە‌نگە ترسناكە، دە‌نگى مە‌خلوقىكى توپە و نە‌خۆش، مە‌خلوقىك كە ناتوانىت بدوئىت، دە‌قيزانە‌د. پە‌روانە‌ش سەرە‌وتى نە‌بوو، لە‌ پە‌نجەرە‌كە‌وه دە‌پروانى، دە‌چوووه ژوورى خەوتنە‌كە و دە‌گە‌پايە‌وه بە‌ر پە‌نجەرە‌كە، دە‌چوو بە‌لاى نرکە غە‌مبارە‌كانى دايمە‌وه و دووبارە دە‌گە‌پايە‌وه بە‌ر پە‌نجەرە‌كە، قاپە‌كانى نامادە‌ده‌کرد و چاوئىكى لە‌سەر ئەو خوینە‌ش بوو. دواچار بە‌ حەسرە‌تتىكى كوتوپەرپووه گوتى: «خەندانى چكۆله، دە‌زانىت من جە‌ژنىكى دىكە لىرە نام؟».

باوكم قوربانىيه‌كانى دابە‌ش‌کرد، من و ئەو سىنى خىراتى ئەو وە‌رزە‌مان خستە سە‌رسە‌رمان و پىكە‌وه لە‌مال دە‌رچووین، لە‌ سە‌فە‌رى سىه‌مە‌دا بوو لە‌ كۆلانتيكى دووردا، كۆلانتيك لە‌و‌وبەر نە‌ماندىبوو، لە‌ كوچه‌يه‌كى كپ و داخراودا، كوچه‌يه‌ك بۆنى بە‌هاى لىدە‌هات، كوچه‌يه‌ك لە‌ ناكاو لە‌و بە‌حرى خوینە‌دا پىروبوو لە‌ پە‌پوله، كوچه‌يه‌ك كە جيا

له هه موو کۆلانه کانی تری نه و شاره له و به ره جه ژنانه سهیره دا خوینی
 تیانه بوو، کوچه یه کی پاک و ناسایی، له وئی له ده رگایه کی قوبه دار و
 گه وره ماندا، ده رگایه کی یه ک پارچه به میرووله دا پۆشرا بوو... چه ندین
 جار له نه لقه پیزیککی کۆن و له زهنگی پال قاپییه که مان دا، پاش
 تۆزیک گه نجیککی باریک ده رگاکه ی لیکردینه وه، نیمچه سه رسام و
 چه په ساو گووتی: «چاوه پروانم ده کردن»، زه رده خه نه یه کی ماندووی گرت
 و سه ریه قاند و به ده نگیککی غه مگین گووتی: «خۆشها تن، خۆشها تن...
 نه ها، سه ره تای وه رزی قوریانییه، من له یادمچوو یوو وه، هر له خه یالدا
 نه بووم که سه ره تای وه رزی قوریانییه...». نه وه «فه ره یدونی مه له ک»
 بوو که دواتر من ته نها له شه وزهنگ و به ربه یان و ته پوتۆزه سپییه کاند
 ده یبینم.

دوای مردنی پورم و دوای ئەو گۆپانکارییه سهیرانهی که ژیان و جهنگ و نیشتمانی ههژاند، پۆژیک من و فهتانه و مهعسوم له ده‌رگای ئاسنینی قوتابخانهی ئەو خوشکه ئیماندارانه هاتینه ده‌رێ و ئیتر هه‌رگیز نه‌گه‌رپینه‌وه، مه‌عسومه که ترسیکی کوشندهی له‌خودا و بالنده‌کان تیا‌دروستبوویو که‌وته کارگه‌یه‌کی درومان‌کردنه‌وه... من ئەو کات براکانم سه‌فه‌ریان‌کردبوو، بابیشم و دایکیشم له‌میژبوو مردبوون، ده‌بایه‌ به‌ته‌نها له‌و مائه‌ چۆل و هۆل و گه‌وره‌یه‌دا بژیم و هه‌ر له‌ویدا ئەو ژیان و زینده‌گییه‌ سه‌یرانه‌ پێکه‌وه‌بنی‌مه‌وه که له‌ سالانی ترس و ته‌نهايمدا، به‌شیوه‌یه‌کی سه‌یر هه‌موو به‌ره‌و کاره‌سات و تاریکی داگه‌رپابوون، میدیاش به‌هه‌مان شیوه‌ له‌ خولیا‌ی دروست‌کردنی چیرۆکیکی بیکۆتاییدا بوو... «مه‌عسومه» که چه‌ندین سال ئەو نه‌ئینییه‌ی بۆ من پاراستبوو، هه‌ر خۆی به‌گومانه‌وه ده‌یگوت که «فه‌تانه» حکایه‌تخوانیکی باشته‌ره، به‌لام «فه‌تانه» ته‌نها حکایه‌تخوانیکی زا‌ره‌کی بوو... من به‌ ناو‌می‌دی‌یه‌وه سه‌یری مه‌عسومه‌م ده‌کرد و ده‌مگوت: «ده‌بی‌ت هه‌موو حکایه‌ته‌کان بچه‌سه‌ر کاغه‌ز، ئەگینا ده‌مرن»، ده‌مگوت: «بۆ من ئەم چیرۆکه‌ چیرۆکیک نییه‌ و به‌س، به‌لکو هه‌ینانه‌وه‌ی په‌روانه‌یه‌ بۆ ئەم جیهانه‌». ئاخ‌ر که‌س نه‌یده‌زانی مه‌رگ لای په‌روانه‌ له‌یاد‌کردنی خۆشه‌ویسته‌کانی بوو بۆ ئەو. من وینه‌کانی په‌روانه‌م نیشانداده‌دا، ئەو وینه‌یه‌ی هه‌ندیکیانی

پيشكەش بە خۆشەويستە بيشومارەكانى كوردبوو و ھەميشەش لە پشتەكەي نوسيبوو: «بۆ تۆ، بە مەرجى دواي مەرگ لە يادەم نەكەيت». من دەمزانى تەنھا لە پىنگاي ئەو چيرۆكەو پەروانە دەھيئەو ە بۆ ئەم جيهانە، پەروانە دەكەمە مەخلوقىكى راستەقینە، بەلام فەتانە بە تورەببەو دەيگوت: «تۆ دووبارە دەيکوژیتەو، دەيکوژیت... پالەوانى چيرۆكەكان جگە لە سيبەريكى تاريك جگە لە تارمايبەكى سەرابى ھيچى تر نين». بەلام من پۆژ لە دواي پۆژ زياتر فشارم بۆ مەعسومە دەھيئا، بە تەنھا ئەو دەيتوانى ببیتە دەليلى من بۆ ناسينى ئەو پياوھ... دواجاريش ھەر ئەو «نەسرەدينى بۆنخۆش»ى پيناساندم، كە لە دواي نئوارەي پەروانەو گەرابووو ە شار و لە دونياي وینەي ئەو كيزە شوخانەدا دەژيا كە لە ئاھەنگەكاندا لەسەر ئيقاعى ئەو مۇسقا خيرايانە ھەلدەپەرين. «بۆنخۆش» پياوئى زەردەخەنە شەرمەن و كچانەكان، دواي ئەوئى لە سوپا ھاتبووو دەري، گەرابووو بۆ ژيان، لە ناو شەراب و شەوقى فلاش و تاريكى سوورباوئى لابورەكاندا، نيوئى ژيانى خەريكى شتەوئى ئەو فليمە سەيرانە بوو كە وەكو خۆئى دەيگوت: «وەكو سەفەرى گەيشتن بە حەقيقەت وەھايە، سەرەتا لە تاريكيبەكى تەواوئە دەست پيئەدەكات، دواتر وەكو جاميكي ليئەل و دواتريش بە نىگارئيكى پەنگاوپەنگ و قەشەنگ دوايبيديت». ئەوئى منى لەگەل ئەو پياوھدا تووشى دەردکرد ئەو سەيرکردنە سەيرەي بوو بۆ ژيان و ئەوين و مەرگ، ئەو ھەموو شتەكانى لە شتوئى شتەوئى فليميكدە دەبينى، لە ھەموو شتيكدە بۆ سەرەتايەكى تاريك دەگەرا و بۆ كوئاييەك ەوداالبوو كە وەكو ئەو ويناھەي خۆئى پوون و ساف و بريقەدارييت، ھەر ئەوئەش وائى ليئەدەکرد نەتوانييت بىر لەو تەليسمە گەورانە بكاتەو كە لەو كوئاييە ترسناك و سەيرەي فەرەيدونى مەلەك و پەروانەدا دەركەوتن، ئەو دەيگوت: «حەقيقەت ئەگەر وەكو ويناھەيكى قەشەنگ پوون و بيخەوش

نه بېت، حقيقت نبيه» .

منيش هر له ياداشته كاني ميديادا ئه و ديپانهى په روانه م بؤ ده خوښنده وه كه ده يگوت: «ژيان غوبارېكه، پاستيش به يه كه وه ناني گرده ورده كاني ئه و غوباره يه» ... من ئه و ديپرم بؤ ده خوښنده وه و بيوچان و بيسه بر ده مگوت: «به لام كوا، كوا گرده كاني ئه و غوباره؟ كوا ئيمه هه موويمان بؤ ده گيرت، ئيمه ده توانين چي بزائين؟ له چي دنياييين؟ نا، ئيمه هرگيز ناگه ينه دنيايهك، كه مايه ئارامىي دهرن بېت، له بهر نه وه ده بېت به و وينه نيوه ناچلانه پازيبين كه هه ميشه بؤشاييه كي ترسناكي بؤ گومان و دوولئ تيا ده ميښته وه» .

ئو بهرده وام به و پالتؤ دريژوه، به و نيگا شه رمنه يه وه كه سيماي نيره موكيكي نازكي پيډه به خشي، له ژياني ئافره ته كاني شاردا دهرده كه وت، يه كم شه و كه له گه ليدا دوام له ئاهه نكي شوو كردني كچيكي هاوړمدا بوو. «مه عسومه» كه پشتي كړد بووه دره خته كاني باغچه كه «نه با بالنده كان بييينن»، نه يده ويست ئاوړپداته وه و پيمبلئ: «ئوه خو يه تي، ئوه نه سره ديني بؤنخوشه»، به لكو به وه سفكي ساده پيگوتم: «پياويكه به كاميرا يه كي كونه وه له ده ستي جلي كوردى شينكيډا». من كه له ناو هه را و به حري بيسه رويني هه لپه پكيكه راندا بينيمه وه، له گه ل چه پكيك كچي ئيجگار نازكدا سه رقالي قسه و پيكنه نين بوو، يهك يهك له گه لياندا ده دوا و كارتى چكولانه ي بؤ وه رگرتنه وه ي وينه كانيان ده دانئ، به هه رحال من له نيگا و سه رنج و په يوه ندى و پيكنه نينه كانيدا وامه ستركد پياويكي به ختياره . بؤنى ئه و عه تره بؤنخوشانه ش كه له خوښه دا پتر كچان و ژناني مه سته كرد و وايده كرد زياتر ئاپوره ي ليښه ستن، به لام من تينه ده گه يشتم كه ئه و به و نيگا ژنانه و نيگاره نهرمين و بؤشناخييه كچانه يه ي خو يه وه، چؤن سالانتيك له و چيا سه ختانه، وه كو جه نگاوه ريكي ئازا ناوايانكي ده ركرد بوو. كه

لیلی نزیکبوومه وه، ټورگه که به جوړی باغچه که ی هیتابووه سه ما، که س گوئی له دهنگی نه وی دی نه بوو. مه عسومه ده یگوت: «له و ژاوه ژاو و هه یاهوی شه هوه ته دا، هیچت لیتیناگات». من ده مگوته وه «هه یاهوی شه هوه ت... هه یاهوی شه هوه ت»، نه وه پسته ی خو ی نه بوو، به لکو پاشماوه ی وشه کانی زهینه بی کوستان ی بوو که سالانیکی دریز ټیمه ی له «هه یاهوی شه هوه ته کانمان» پاکده کرده وه. که نه سره دینی بوخوش منی بینی دهستی دریزکرد و گوتی: «پرز و حورمه تی زورم بو ټیوه خاتونی نازیز»، به لام که پیمگوت: «من خه ندانم، خه ندانی چکولانه... نه و کچه ی به درق ده لاین گوايه ده توانی په شه با دروستبکات» په نگی ټیکچوو، ده یویست خو ی وابخاته روو که نامناسیت. من ده مزانی که «مه عسومه» هه موو شتیکی بو گیزاوه ته وه... نه و کاته ی که شه پو لیکي هه لپه پکئ له یه کتری دوورخستینه وه و بردینی، نه و به په شوکاوی ته ماشایده کردم، له وسه ره وه دوور له دهنگی ټورگه که و دوور له فزولی هه ندی ته ماشاکه ر یه کتریمان گرت ه وه، پیمگوت: «من خوشکی په روانه م... په روانه»، نه و به سه رسامییه وه سه بیرکردم و زیاتر شله ژا و پرسى: «تو نابیته گه رد؟». من گوتم: «گوئیگره، من نابمه گه رد، به لام پیویستیم پیته». نه و هیچی نه گوت، لیوی نه بزواند، به هیمنی پستی ټیکردم و له ناو قه ره بالفییه که دا ونبوو، بیته وه ی له و شه ودا جاریکى دی له و ټاهه نکه دا دوویاره ده ریکه ویت ه وه.

بو پوړی دواتر له به رده م ستودیکه ی خویدا گرتم، دنیا باران و شه سته یه کی سه بیربوو، له ناکاو هه وا به جوړیکى شیتانه وه رگه رابوو، نه و له زیر چه تریکى گه ورده دا خو ی گرموله کردبوو، نه با پیژنه و باران و په شه باکان بونی عه تره کانی بفرینن، که منی بینیه وه، جاریکى دی په شوکا و ویستی به لامدا ټیپه ریټ و هیچ نه لیت. دواتر به ناشکرا گوتی: «خه ندانی چکوله لیمگه پئ... من چیتر بیر له رابوردوو

ناکہ مہوہ» . پابوردو بؤ ئو دنیاہک بوو تینہ دہگیشٹ، ژانی لو چیا و بہر و زہویہ عاسیاندہ، لو ئیوارہ ساردہی پەروانہ و کۆتایی ہاتبوو، ئو چیتەر ژانیکی تر دہ ژیا، لہ زہتی لہ شتہ و ہی وینہی کچہکانی شار و ہر دہ گرت، لہ زہتی لہ شتہ و ہی وینہی یاریکہ رەکانی شار و ہر دہ گرت، ئیوارانیش لہ چایخانہ یەکی تاریک و چکۆلہ دا لہ گہل سەرۆک تیبہکاندا، جگہ لہ باسی ژانی ناو یاریگا و ژانی ناو ژوورہکانی خەوتن، ہیچی دیکہی باس نہ دہ کرد. من درہنگ زانیم کہ ئو لہ ژیر نازاریکی ویزدانی قوولدا دہینالاند، درہنگ تیگہ یشتم لہ سیبہری چ غەمیک ہەلدیت، بہ درژیایی ئو سالانہ ئو لہ ژیر و حشہتی ئو ہستہ سہیرانہ دا ژیا بوو کہ مردنی پەروانہ لہ ئەستۆی ئو، گونامی ئو فہریدون لہ و خەرندہ و ہ گلا، گونامی ئو عەشقەکان کالبونہ و ہ بہلئ، کہ لہ نزیکہ و ہ ناسیم، ئو کات ئو غەمہ سہیرہم تیا بینی کہ بہر دہ وام فرییدہ دایہ دنیای ئو ناہنگہ جہنجال و یاریگا ساردانہ و ہ خەمیکی شار دراوہ و نہینی کہ نہ سہر دین ہموو ژانی بؤ و نکردن و داپۆشین و یاد بردنہ و ہی ترخان کردبوو. پۆژیک گووتی: «من بہ درژیایی ژیانم ہلہ بووم و ہیچ یەکی لہ شوینانہ دنیای راستەقینہی من نین». ستۆدیۆکە ی پربوو لہ چرا و پروجیکتەر و گلۆپی پەنگا و پەنگ، لہ پشتیشہ و وینہ ئافرہت و یاریکەران، دیوارہکانیان داپۆشیبوو. ئو پەنگہ سہیرانہی لہ ستۆدیۆکە دا تیگہ لبوو یون موحچکیکی سہیریان بہ جہستہ مہا دہیتا، بؤ ساتیکیش کہ چاوانی ناسک و کچانہی ئوم بیتروش بینی و تہ ماشای ئو دنیاہی دہ و رو بہریم کرد، خەریک بوو جانتاکہم ہلگرم و دووبارہ بگہریمہ و ہ واز لہ ہموو ئەم حکایہ تہ بہینم. بؤ کہمیک ئو پەنجہ باریک و دریز و ژنانہی ئوم، و ہکو پەنجہی بیانۆ ژہنیکی شہیتانی ہاتہ بہرچاو، بہلام نہ سہر دین بہ خیرایی و نیمچہ توپہییہ و ہ پروجیکتەر و چراکانی ہموو داگیرسان و گووتی:

«خه ندانی چکۆله چیت ده ویت؟». راسته و راست بی نه مسهروسه ر گووتم:
«دهفته ری یاداشته کانی میدیای غه مگینم ده ویت».

هه لبت نه سره دینی بۆنخۆش ئه و کات منی باش نه ده ناسی، وه کو
غهریبه یه ک سه بیریده کردم، پازیش نه بوو هه روا ئاسان ئه و دهفته رانه م
بخاته به رده ست که ده یگووت «به حرێکن له نه ئینی ترسناک». نه سره دین
خۆی پاش هه ول و ماندوبوونیکه چه ندین ساله، دهفته ره کانی له که سیکه
«پیرموسای خه زانناس» وه رگرتبووه وه. من ده بایه هه موو زینده گی
خۆمی پۆژ به پۆژ لائاشکرا بکه م... هه موو نازاره کانی خۆمی بۆ بگێر مه وه.
من چهنده ها پۆژ به یانیان له گه ل خۆره له اتندا ده چوو مه ستۆدیۆکه ی
و له سه ر تیکه لاو بوونی چاره نوسه کان قسه مه ده کرد، له سه ر له یه کترنجانی
قه ده ره کان ده دوام... من له و پۆژانه دا پیمده گووت که تاریکیه کانی ناو
زینده گی من، ویرانبوونی ژیانم له سه ر ده سستی ئه و ژنه تۆبه کارانه دا
هه مووی درێژکراوه ی هه مان قه ده ره که له عه شقه کانی په روانه وه ده ست
پیده کات. ده مگووت سه ربوردی من و ئه و یه ک سه ربورده، جیهانه کانه مان
یه ک جیهانن، هه میشه ش من له سالانی گۆشه گیری قوولی خۆمدا جگه
له بیرکردنه وه له په روانه خولیا ی ترم نه بووه. ده مگووت هه موو ژیا نی
من سزای عاشقه ناکامه کانی ئه وه، هه موو دۆزه خی من سووتانی که له
بری ئه و. ده مگووت ئه گه ر ئه و نه پۆیشته بایه من ده پۆیشتم، ئه گه ر منیش
نه که وتبامایه ناو ئه و چاره نوسه وه که تیکه وتم ئه و ده که وت. ده مگووت
ژیا نی من و ئه و نه اندازه یه کی ئالۆزه، هینده هه یه که من سالانی که
دره نگتر له دایکه بووم، چکۆلانه تر و دزیوتر بووم، من ئه و سیبه ره
په پوله ئاسایه ی ئه وم له سه ر دلای پیاوان نه بوو، به لام ئاره زوو هه کانه م
هه میشه له ئاره زوو هه کانی ئه و خراپتریوون. ده مگووت من چه ندین سال له
بری ئه و هه موو نازاره کانه م قبولکرد، چونکه ئه و زینده گی به راسته قینه ی
ئه و هه ر زینده گی من بووه، به لام به خه یال، من هه مان ژیا نی ئه و

ژياوم، به لام به وههم. ده مگوت نه گه ر يارى قه ده ر و چاره نوس نه بئيت، ده توانيت له برى من په روانه فرېبده يته ناو نه و خوشکه توبه کارانه و منيش فرېبده يته ناو نه و خه رهنده .

«نه سره دين» له ناو په ننگى پرؤجى كته ره كاندا سه ريپاده دا و ده يگوت:
 «هه رگيز... هه رگيز... تازه په روانه مردووه... نه و مردووه». نه و ده يزانى من و نه و چاره نوسمان به جورى كى سه ير پيكه وه گرېدراوه... ده يزانى ژيانى من جگه له سيته رىكى ژيانى نه و زياتر هيچى تر نيبه، ده يزانى من بيگونا هم له و گونا هانه ي كه ده مه وئيت بيده مه پال خوم، به لام ده شيزانى كه من و چنده ها كيژى غه مگينى ديكه ي وه كو من، چه زده كه ين له برى خومان، له برى نه م پوچه جله و كراوه ي خومان، ژيان و مه رگى نه و بژيا باينايه و بمرد باينايه .

دواتر كه ده فته ره كانى له و له چكه سپيپه دا نيشاندام، ده يزانى نه ئنى حكايه تى كم ده خاته به رده ست كه پاله وانه كانى يان مردوون يان سه فه ريان كرده يان له شوئى نى كى نه م و لات ه دا خو يان شار دؤته وه... ده يزانى من په لامارى نوسينه وه ي قه ده رى كم داوه كه به بئى نه و و به بئى نه م ده فته رانه و به بئى نه و گپړانه وه ترسناك و تالانه ي مه عسوم هه رگيز نابئته چيرؤك. من پيمده گوت: «له يادت نه چئت، دواچار نه مه چيرؤكى شه تره نجى نه و ژيانه سه يره ي منيشه... من كه ده مه وئيت به ر له مردن تيبگم، نه وه چ ژيانى ك بوو ئيمه ژياين... من كه له و ماله خالى و په تيبه دا جگه له م چيرؤكه هيچى ديكه م نيبه بؤى بژيم... هيچى ديكه...». نه و پشتيده كرده وئنه ي يارى كره به هه يبه ته كانى شار، پشتيده كرده نيگار و زه رده خنه ي نه و كچه عيارانه ي ژيانيان پر كړد بوو له بزه ي كاغه زين... ده فته ره كانى ده دا به ده ستم و ده يگوت: نه و حكايه ته ي تؤ ده ته وئيت بيگپړيته وه، پارچه يه كى له م ده فته رانه دا به... پارچه يه كى ترى له ژيان و شكست و ته نهايى مندايه . چاوى ده نو قاند

و پشتیدە کردە ئەو دنیا سەیرەي، مەستانە تیا ویلبوو بوو و دە یگوت: «لە یادت نە چیت کە منیش ژیا نی خۆم داناو، پاشە پۆژی خۆم دۆراندو، مالاوایم لە بیروباوەرە کانم کردو». من دەستم دەخستە سەر دەفتەرە کان و دەمزانی ئەو حکایەتە، چیرۆکی ئالۆزکانی قەدەرە دوور و لە یە کجودا کانمانە، حکایەتی پارچە شکاوەکانی عومری خۆم، کۆکردنەوی چارەنوسە پەنھان و ترسناکەکانی هەموومانە، چیرۆکیکە بە قەدەری تاریکی ئەو خانمانەشەو بەستراوە کە ژیا نیان لە زۆلمەتی تۆبە کردندا بردە سەر، هەرۆک چۆن پابەندی ژیا نی بە باچووی هەموو ئەو کەسانەشە کە شەویکی بە فر لە جەنگ لێکی تاریک هاتنە دەری و بە زەویدا بەخشبوونەو و ئیدی ناسە واریکیان دواي خۆیان جێنە هیشت. بە لام گرنگ ئەو یە ئیستا من ئەو حکایەتە دەخەمە سەر کاغەز نەو کە «فەتانە». من دلنایم «فەتانە» ئەم چیرۆکە بە جۆریکی سیراویتر و کاریگەرتر دەگێرێتەو، بە لام من سالا ئیکی دوور و درێژ نەمە هیشت مەعسومە ناو نیسانی بۆنخۆش لای فەتانە ئاشکرا بکات کە تاکە کلیلی گەشتن بوو بە سەرچاوە تاریک و ئالۆزەکانی ئەم چیرۆکە... ئەگەرچی فەتانە هەموو فیئل و تەلە کە نازکەکانی خۆی دەخستە کار تا بگاتە سەر شوینەواری پاستە قینەي ئەم سەر بوردە، سەر بوردیک کە قەدەری من و چارەنوسی من بوو بیگێرەو. من لە قوولایی دەرونیشما هەستم بە گوناھیکی گەرە دەکرد دەرهق بەو کچە نەشمیلە یە بەردەوام خۆی ماندوو دەکرد حکایەتی قەشەنگم بۆیگێرێتەو، خۆی ماندوو دەکرد دیوارەکانی ترس و وەحشەتی ئەو قوتابخانە یەم بە چیرۆکە درێژەکانی بۆ بشکێنیت، کاتێ پیکیشەو لە گروھی خوشکە ئیماندارەکان هاتینە دەری، ئەو بە شەوقەو بە پاشماوەکانی ئەو خوشکە ی دەگەرێ کە دە یگوت: «شەویک لە شەوان بەدوای مانگدا عەودا ل بوو، وەکو شیت لە مالا چوو دەری، بە لام لە بری مانگ، کتیییکی دۆزییەو و ئەو کتییەش نەخۆشی خست».

له کۆتایی نه و وهزهدا که فهرهیدونی مه له ک به که مین نامه ی
 بۆ په روانه نوسی «نه که رچی سه ره تای وهززی خه یالات بوو»، به لام
 دلته نگیه کی کوشنده بالی به سه ر ژیا نی هه ردوو کماندا کیشابوو.
 په روانه به رده وام ده گریا و ده یگوت «سه فهرده که م»، نه مده زانی
 ده یه ویت بچیت بۆ کوئ، به لام له میژیوو من ده مزانی، باز نه ی
 په یوه ندیه کانی به جوړیکی سه یر که وره ده بیت. ئیواران که مجار
 له گه ل مندا له قوتابخانه ده که پایه وه، له پاسه کانی شدا به و کراسه
 شینه ی قوتابخانه و به و بلوسه سپیه ملدار و قردیله که تانه وه به جیا
 و زۆر جاریش دوور له من داده نیشته، به رده وام سه یری دهره وه ی ده کرد
 و خه یال ده بیبرده وه، که مجار ئاوپی له من ده دایه وه. هه ندی جار تکای
 لیده کردم له گه لیدا نه پۆم، هه زیده کرد هه میشه دوور له چاوانی من
 و به ته نها بپوات. من ده مزانی له پښگای که پانه وه یدا له قوتابخانه
 ده چیت بۆ جیگای دیکه، ده مزانی ده چیت بۆ کوگا و قه یسه ریبه کان،
 ده چیت بۆ لای ئه و به رگدرووانه ی ده یانناسیت، یان له گه ل یه کیکدا له و
 عاشقانه ده پوات بۆ پیاسه یه کی قه راغ شار. به لام دوا جار هه مووشی له و
 بیزاریه وه هه لده قوولا که هیدی هیدی ژیا نی ویزانده کرد. هه مووشتیکی
 له بیزاریه وه بوو، هه ندیک پۆژ به جوړی خوی ده گوپی هه بیه تی

شاژنټیکي هه بوو، شاژنټیک هیچ پیاوړیک به ناسانی جوړنه ناکات لئی نریکبیتسه وه، به نه اندازه یکه مامؤستاگانیش له قوتابخانه زمانیان له ناستیدا ده گیرا. ده بیت بلټم نه و هه میسه قوتابییه کی زیره ک بوو، به نه اندازه یکه زیره ک بوو مامؤستاگان نه یانده توانی چاوپووشی له هه له کانی نه کن. نه و پوژدهش که نامهی نه و پیره میترده ده وله مهندهی پیگیرا که له سه ریکه وه هاوړپی باو کم و له سه ریکی دیشه وه دؤستیکی ناسراوی لټیرسراوه بالاکانی ده ولت بوو، که س له په روانهی نه پرسسیه وه و که سیش به وشه یکه چییه برینداری نه کرد. نیستا که بیرده که مه وه، ده زانم «په روانه» له بازنه ی نه و ژیانه تاریکه یدا به رده وام بو تیشک ده گه را، نه و تونیله ره شه ی ژوره تاریکه کان و پاروه دریز و ترسناکه کانی ماله وه دروستیانده کرد، ژیانی گوړپیووه سه ر گه پان و عه ودالییه کی بیگزوتایی له دوی پوناکییه کی نه نیی و نه زانراو، دواتر نه و کولانه دریز و پر له باراناو و لیته ره شانهی زستان، نه و ره شبا هه میسه ییه کی هه رگیز خووشی نه ده کرده وه، نه و گرما ترسناکه ی هه تاوی هاوینان، نه و لیکه ی براکان له سه ر جیگاگان چییانده هیشت، زریکه و هاواره کانی دایک که به شته کانی نه و ماله وه نووسابوو... هه موویان باعسی نه و بیزاریه کوشنده یه بوون که په روانه یان له پوچه وه هه لته کاند. له و ساله وه ی که بو یه که مجار که وته ناو جیهان و گیزه نی په یوه ندییه جوړا و جوړه کانه وه، جگه له شه وان، جگه له و کاتانه ی گلپه کانمان ده کوزانه وه و له ژیر جیگاکه وه ده که وتینه چرپه چرپ هه ستم به سوژه گرم و خوشکایه تییه پا که که ی نه ده کرد، هه ستمنه ده کرد که ده مناسیت و خووشیده ویم و به خوشکم حسیده کات. به یانیانیش که خوړه لده هات به خیرایی هه لده ستاین و خومان ده گوړی، هه رفیک چییه له گه ل یه کدیدا نه مانده گوړپییه وه، له قوتابخانه ش به رده وام له گه ل

ئەو كچە جوانانەدا دەسورپايەوہ كە پيڭەوہ دەستەيەك لە جوانترين، لە خۆبایيترين و پيڭپۆشترين كچانی شاربان دروستدەکرد، ئەو كچانەي تيڭكەلەيەك بوون لە نازكي و غرور، لە دلپەقي و تەماحكاري، ئارەزوويەكي سەيريان هەبوو بۆ پەلاماردانی ژيان و خۆنوواندن، لەگەڵ حەزنيكي سوتينەر بۆ داگيرساندنی عەشق و حەسودي و دلپاوكيی پياوان و جۆشدانی گومان و ئيرهی يەكتر، هەريەكەشيان تيڭكەل بە دەيهەا چيرۆكي بەيەكداچوي سياست و عەشق و سامان بوويون. من دەمزانی هەر ئەو كچانە كەنالی پەيوەندی پەروانەن، بە بریكي زۆري ئەو گەنجانەوہ كە دەيانناسيەت، هەر ئەو كچانەش پاوكەري بيپەحمي ئەو بوون، هەريەكەيان بە شيۆهي خۆي و بە پيڭاي خۆي و بۆ كەسي خۆي پايودەکرد، ئەويش داوي هەموو داوہكان دەكەوت، هەموو ژەهرەكاني دەخواردوہ، لە يەككاتدا دەچووہ ناو دەيهەا پەيوەندييەوہ كە خۆي سەرويني لە يەكدي جيانەدەكردوہ. دلنياشبوو كە هيچ يەكەن لەو پياوانەي لەو پيڭايەوہ دەيانناسيەت نە پياوي خەونەكان و نە پياوي چارەنوسيشين، بەلام دواچار هەر كەسيكي ناسيبيەت، داواي ئەوہي ليكردوہ، دەريبكات و بيبيات بۆ ولاتيكي دوور، بيبيات بۆ زەويەكي تر و لەم شارە بيپيڭيئە... بازنەي پەيوەندييەكاني لەو گەنجە مندالكار و نەفامانەي قوتابخانەوہ تيايدابوو كە بوون و ژيانى خۆيان تەنھا لە پيڭاي عەشقي پاگوزەرەوہ دەسەلماند، تا ئەو دەولەمەندانەي دەيانويست كچيكي وەكو پەروانە بخەنە سەر ژمارەي عاشقەكانيان و شانازی پيۆهەكەن لە بەردەم مەعشوق و دۆست و ناحەزانياندا. بەلام لە هەركەس زياتر خۆي دەيزانی لە چ بازتەيەكي پوچدا دەسورپيئەوہ. شەوان درەنگ لە جيڭاكەدا دەگريا و چيرۆكي جياواز جياوازي بۆ دەگيڭپامەوہ، من هەموو ساتەكاني ترس و گومان و گريانی لەگەلدا

دەژيام... ھەر لەو شەوانەشدا ھەستەمکرد، قەدەرى من بە جۆرىكى سەير و بيمانا بە ژيانى پەروانەو گرىدراوہ .

من پيمدەگووت: «دەتكوژن... دەتكوژن، بۆ وادەكەيت، خو تۆ سۆزانی نیت». دەيگووت: «نازانم، بەلام ترسى ئەوہى لەم شارەدا، لەم ژيانە ويرانەدا بە زیندووپی زیندەبەچال بيم، دەمکوژیت». دەمگووت: «بۆ کورپکت خوشناویت و تەواو... بۆ خو ت دەخەیتە گيژاوی ناوہا شەيتانییەوہ». فرميسکەکانى دەسپرى و بە زەردەخەنەيەکەوہ کە سيمای پەپولەيەکی بینگونامی پيدەبەخشی دەيگووت: «خەندانى بچۆلە، لەبیرت نەچیت، من لە تۆ ناچم، من لە کەس ناچم، من يەکیكى ترم». ھەندئ شو جانناکەى دەپيچايەوہ و جلەکانى نامادەدەکرد و دەيگووت: «زۆرى نەماوہ... دەپۆم... دەپۆم». من لەسەر ليوارى جیگاگەى خوّم دادەنيشتم و سەيرمەدەکرد، ھەمووشتيكى دەپيچايەوہ، وینەکان، قوتوی مەکیاجەکەى، قردیلە سەيرەکانى، يادگارى ئەو کورپە بيوہفایانەى ژيانيان گەمارۆدابوو، دەفتەرى چکۆلانەى ياداشتەکانى، ھەندئ پارچە ئالتونى چکۆلانە، ھەندئ وردەشتى خوۋى کە ھەريەکەيان حکايەتيكى ھەبوو، وەکو گولە بچوکەکانى يەخە، مەمکدانە شيفۆنەکان، چەند پەريکی سەپى کۆتر، تالى قزى چەند کورپک و ھەندئ شتى ديکە .

ھەنديجار نيوہشەوان ھەلدەستام و دەمبينى خەريکی کۆکردنەوہى شتەکانيتى، ئاورپيکی دەدايەوہ و دەيگووت: «خەندان دەمبوري ت لەوانەيە برۆم، دەبيت خوّم نامادەبکەم». ھەنديجار من دەگريام و دەمگووت: «پەروانە دەبيت لەگەل خو تدا بمبەيت، پەروانە من ليرە چيبکەم». ھەنديجار وەلامى نەدەدامەوہ و ھەنديجاريش دەستى بە سەرمدا دەھينا و دەيگووت: لەگەل مندا دەفەوتيت، تۆ بەختەوہريت، تۆ وەکو من

نیت، به‌لام سویندم بۆ بخۆ گەر چوم بۆ ولاتیکی دور، یان گەر مردم له‌یادم ناکه‌یت». وه‌کو شیت به‌ه‌موو ئه‌وانه‌ی ده‌ورپشتی خۆی ده‌گوت: «که مردم له‌یادم نه‌که‌یت». وه‌کو بایه‌کی خیرا به‌ناو ژبانی ده‌یه‌ها خه‌لکدا هه‌لیده‌کرد و ده‌پۆشت و تاکه و ته‌شی که دواي خۆی جییده‌هیشته‌ه‌بوو که ده‌یگوت: «که مردم له‌یادم نه‌که‌یت». من باوه‌شم پیاده‌کرد و ده‌مگوت: «هه‌رگیز یادت ناکه‌م، هه‌رگیز». به‌لام ده‌ترسا سه‌یری چاوی ده‌کردم و گومانیکی قوولی هه‌بوو، خۆی ده‌دا به‌سه‌ر ئه‌و قه‌نه‌فه‌کۆنه‌دا، سه‌ری ده‌خسته‌سه‌ر ئه‌و میزه‌بچوکه‌ی له‌سه‌ر فه‌رشه‌فارسیه‌گولداره‌که‌دانرابوو و ده‌یگوت: «چه‌نده‌له‌سه‌رمای مردن ده‌ترسم...». من پیمده‌گوت: «کی ده‌لئیت، مردن سارده... کی ده‌لئیت؟» سه‌ری به‌رزده‌کرده‌وه‌و به‌هه‌مان ئه‌و گومانه‌سه‌یره‌وه‌ده‌یروانییه‌هه‌وای پونگخواردو و سه‌نگینی ژوره‌که‌و ده‌یگوت: «ده‌که‌ویته‌سه‌ر ئه‌وه‌ی له‌کویدا ده‌تئیزن». به‌لام دواچار ئومیدی هه‌بوو بپروات بۆ دنیا‌یه‌کی گه‌رمتر و پڕ له‌زنده‌گیتر. هه‌موو جاریک دواي کۆکردنه‌وه‌ی شته‌کان، چه‌ندین شه‌و به‌بیده‌نگی و له‌چاوه‌پروانیدا ده‌ژبا، هیچی نه‌ده‌گوت، به‌بیده‌نگ سه‌یری من و چوارده‌وری خۆی ده‌کرد و هیچی نه‌ده‌گوت، هه‌ندیک شه‌و، کتیبیکی به‌دزیه‌وه‌له‌جانتاکه‌ی ده‌رده‌هینا و ده‌یخوینده‌وه‌، هه‌ندیک شه‌و ژۆر ده‌یخوینده‌وه‌، من سه‌رسام ده‌بووم که چون ده‌توانیت نه‌خه‌ویت و هه‌ر بخوینیته‌وه‌و بخوینیته‌وه‌. هه‌ندی جار دیاریوو ده‌یویست خۆی له‌یاداکات، هه‌ندی جار دیکه‌ش کتیبه‌کان له‌گه‌ل خۆیاندا ده‌یانبرد و هه‌ستمده‌کرد که ئه‌و ژۆر به‌قوولی تیده‌فکریت و راده‌مینیت، نه‌مه‌دزانی ئایا بیر له‌ناوه‌پۆکی کتیبه‌کان ده‌کاته‌وه‌، یان بیر له‌شتی دیکه‌ده‌کاته‌وه‌؟ به‌لام هه‌میشه‌گومان و چاوه‌پروانی و نا‌ئومیدییه‌کی قوولم تیا‌ده‌بینی.

زۆر درەنگ باوە پیکرد هەموو ئەو پیاوانەي نێو ژيانى دە یخە لە تێنن، سەرەتا ئومێدی وابوو لە گەڵ سەعاتچییەکی دەوڵەمەنددا بپروات و نەگەرێتەو، ئەو پیاوێی که بە فەنتازیا و خەیاڵەکانی خۆی سویندی بۆ خواردبوو که دەتوانی کاتژمێرەکانی دنیا پاش و پیشبخت، دەتوانی بەرەو زەمەنە دێرینەکان بپرفینن، بیباتەو بۆ پۆزگاری ئیمارەتەکان و لەو یادا دور لە کارەساتەکان پیکەو بەزین. پەروانە دە یگوت: «دەرۆم بۆ جیگایەک نیشانە یەک و هیمایەکی ئەم دنیایەي تیا نەبیت... بۆ شارێکی بچوک لە ژێر هەتاوێکی ئەبەدیدا، شارێک ئادەمیزادەکان دەتوانن بە ئازادی لە کێلگەکانیدا بژین». «کێلگەکان» ئەو وشە یە زینگە یەکی زۆر سحرایی هەبوو لە دەنگیدا، خۆیشی زینگەي ئەفسونایی ئەو جۆرە وشانەي دەناسی و پێیان مەستدەبوو. ئەو شەو لە هەموو شەوئێ دڵشادتر بوو، دەستیکردە ملم و گووتی: «باوە پیکە خەندان، ئەو دەتوانی یاری بە زەمەن بکات». من بە ئەسپایی پێم دە گووت: «پەروانە لە گەڵ خۆتدا بمبە»، ئەو دە یگوت: «نا، نا، تا ئێستا نازانم چی دەبیت... نازانم». چەندین شەو چاوەروانی کرد، نە دەخەوت، بەردەوام لەو بالکۆنەو تەماشای مەیدان و شەقامەکانی دەورووبەری دە کرد، بەلام جگە لەو چەرچی و چێوار و پیرەمێردانەي دواي مەلابانگدان دەردەکەوتن کەسی تر دیار نەبوو. دواي هەفتە یەک هات و هەموو گیانی دە لە رزی، گووتی: «خەندان، خەندان، خۆی کوشتوو... خۆی کوشتوو». ئەو کورپە سەعاتچییە نیو شەو چووبوو بە باغچە کەي خۆیان و لە بن توویەکی پیردا بە گوللە یەک مالاوایی لە هەموو شتێک کەردبوو. لە پۆژی داها توودا من و پەروانە خۆمانگۆرپی و چووین بۆ پرسە کەي، هەموو دار و دیوارەکان بۆنی خۆینی ئەو کورپەیان لێدەهات، سەدەها سەعاتیش بە دیوارەکانەو هەموو لەو

ساته‌وهی ئه‌و خۆی کوشتبوو وه‌ستابوون، په‌روانه به‌جۆریکی زۆر مندالانه سه‌یری سه‌عاته‌کانی ده‌کرد، به‌لام نه‌یده‌توانی زۆر به‌رگه‌ی ئه‌و بۆنی خۆینه‌ بگریته که له‌ تووه‌که‌وه به‌نیو ئه‌و ماله‌دا په‌خشده‌بووه‌وه . په‌روانه نه‌گریا، به‌لام خه‌م و ته‌نهایی و ترس به‌ شیوه‌یه‌کی ترسناک به‌سیمایه‌وه دیاربوو. دوا‌ی خۆکوشتنی سه‌عاتچیه‌که، له‌ بازنه‌ی ژبانی په‌روانه‌دا که‌سانی سه‌یرتر ده‌رکه‌وتن، ئه‌و پیاوه ده‌رکه‌وت که شه‌ویک وینه‌که‌ی نیشاندام، «په‌روانه» باوه‌پی وابوو به‌رده‌وام شه‌به‌نگیکی نوور به‌سه‌ر سه‌ریه‌وه‌یه‌تی، ده‌یگوت که توانای هه‌یه له‌گه‌ڵ پیتفه‌مبه‌ره‌کاندا قسه‌بکات، له‌گه‌ڵ پۆحیانه‌تی مردوو‌ه‌کاندا نامه‌ بگۆریته‌وه . دواتریش ئه‌و گه‌نجه شه‌رمه‌ ده‌رکه‌وت که ده‌یتوانی په‌شه‌باکان پراوه‌ستیتنی و به‌ چوارده‌وری خۆیدا بازنه‌یه‌کی هه‌یمن به‌رقه‌راریکات، ئه‌و باززگانه ده‌رکه‌وت که هه‌ینده به‌ره‌و خۆره‌لات و خواروی خۆره‌لاتی ئاسیا سه‌فه‌ریکردبوو سیمای په‌به‌نیکی بودی وه‌رگرتبوو، ئه‌و گه‌نجه که ته‌نها دوا‌ی هه‌فته‌یه‌ک له‌ ناسینی په‌روانه گولله‌یه‌کی وی‌ل له‌ ناوه‌پاستی بازاردا کوشتی. شه‌ویک من پیمگوت: «ئه‌و جانتایه‌ فریده ... واز له‌و جانتایه‌ به‌ینه، تو هه‌رگیز سه‌فه‌رناکه‌یت». ئه‌و شه‌وه ماکسییه‌کی نیللی له‌به‌ردابوو، به‌ نه‌سپایی گووتی: «به‌لام پۆحم وام پینالیت، هه‌ستده‌که‌م سه‌فه‌رده‌که‌م و ئیدی هه‌رگیزیش ناگه‌رپمه‌وه». ئه‌و بازنه‌یه‌ی گه‌مارۆی ژبانی په‌روانه‌ی ده‌دا تا ده‌هات بچوکترده‌بووه‌وه . ئه‌و کچانه‌ی له‌گه‌ڵ په‌روانه‌دا شو‌خترین کچانی قوتابخانه‌یان پیکده‌هینا، هیدی هیدی سه‌فه‌ریانده‌کرد و ده‌پۆیشن، ئیواران به‌ سیمایه‌کی ماندوو و چه‌سه‌اوه‌وه ده‌هاته‌وه بۆ مال و به‌چرپه‌وه پینیده‌گووتم: «خه‌ندان، نه‌زاکه‌تی چاوشین پۆی و سه‌فه‌ریکرد ... خه‌ندان، مه‌ندانه ئیستا له‌ نه‌ستیره‌یه‌کی تره ... خه‌ندان، پوره‌مان پۆی، خه‌ندان فریشه‌

پوي ... خندان ... خندان ... خندان». چيرؤكي كؤچي ئو كچانه
 دوايي نه ده هات كه به شيويه كي كوتوپر و ناوهخت له سالؤنه كاني
 قوتابخانه دا ونده ببون و نه مانده بينينه وه ... به لام له گهل ئه وه شدا له
 ئاسؤكاني ژياني پيروانه دا هيچ كؤچيكي كوتوپر ديارنه بوو. من ئه مرق
 كه بير له سرجه مي ئو به سه رها ته سه يرانه ده كه مه وه، ده ليم: گهر
 پيروانه له فهره يدوني مه له كدا هه مان ئو خونه ئه فسانه ييه ته بينيايه
 بق سه فهر له وانه بوو ئه ويش هه ر پؤحيكي راگوزه ر و تپه ربووايه له
 ژيانيدا، ئه ويش هه ر ته نها قه تره يه كي ديكي نا ئوميدى بووايه، به لام
 كي چوزانييت؟ ... به هه ر حال دواي ئه م چيرؤكه غه مگينانه ده توانين
 بلين ئو سه فهرانه ي له خاليكه وه ده ست پيده كهن، چه نده هاوړيگا
 و هاوده مه كان له يه كدى نزيكبن، مه رج نيه پيكه وه و له يه ك جيگا دا
 كؤتايان پيبيت.

نیوه شه ویکی فینکی به هاریوو که دواچار خه ونی هه لهاتنی په روانه بوو به پاست، ههفته یه ک بوو شه وان نه ده نووست، بیخه وییه کی گه وره و ترسیکی کوتوپر هه موو ژیا نی داگرتبوو، چهند پوژیک له وه ویه ر منی برد و گووتی: «خه ندانی چکوله، له گه لئا وره نه مپو ده چین و کوتایی به م نازار و نیگه رانییه گه وره یه ده هینین و هه مووشتنی ده برینینه وه». من له وه ویه ر چهند جاریک له چهند ئیواره یه کی تاریک و چهند به ره به یانکی ته ماویدا فه ره یه ونی مه له کم بینیبوو، به لام هه رگیز له گه لیدا نه دوابووم، نه و کات له نانه واخانه یه کی گه وره دا کاریده کرد. من و په روانه له کولانکی ته سکدا له ده رگای مالیکی دارپوخواماندا و به پاره ویکی چکولانه و تاریکدا چووینه ژورئی و به هه وشیکی پر له قیره قیرپی قاز و قه له موندا پویشتنین و له به ره یوانتیکدا له سه ر کورسییه کی شکاو و شپرزه دانیشتنین. له ژورئیکی نه و دیودا که به سه ر نانه واخانه که دا ده کرایه وه، فه ره یه دن به جله نارداویه کانیه وه هاته ده رئی و به سیمایه کی غه مگینه وه نامیزی به په روانه دا کرد. پیاویکی ناسایی دیاریوو، سیحریکی چکولانه له چاویدا بوو، به لام جیاوازییه کی نه وتوی له گه ل نه و پیاوانه ی تردا نه بوو که من له کولان و شه قامه کانداهه مبینین، به لام نه و پوژه له ناو نه و ته پوتوژه سپیه دا که له ده وری خوی ده یخولقاند، ترسیکی سه یرم له نیگا کانیدا بینی... نه و وه رزه سه ره تای نه و په شه کوزیه ترسناکانه بوو که ده ولته پوژ دوی پوژ بازنه کانی

گەرەتر و خۆیناوتر دەکرد. بەیانیان ھەلەدەستاین و شەقامەکان ھەمووی خۆین و شوشەي شکاو و پاشماوہی ناگریوون. پۆژی پێشتر دوو ھاوپیسی فەرەیدون، بە دەستی مەفرەزەکانی دەولەت تیریارانکرابوون. پۆزگارێکی سەیریوو، ھەموو بە شێوہەکی بیمانا و نااسایی دەترساین، ھەتا من کە شتیکم نەبوو لێی بترسم دەترسام. لەگەڵ ئەو ھەموو ترسەشدا نەسرەدینی بۆنخۆش تا ئەمڕۆ سەیری لە ھەموو پووداوەکان دیت، چونکە فەرەیدونی مەلەک ئەگەرچی لە پۆزگارێکی پڕ لە گێژاودا ژیاوو، بەلام ھەرگیز بە حەرفێک باسی لە سیاسەت و خەبات نەکردبوو. تاکە خولیاي ئەو سەفەر بوو لەو دەشتە کاکی بەکاکیانەدا کە دەیگوت: «جگە لە خۆم و پەپولەکان، جگە لە خۆم و دەریای بیپەیی جوانییەکان، ئازادە لە ھەر ئازار و خولیا و خەیاڵێک». من لەبیرمە ئەو پۆژە فەرەیدون بە جلە ئارداویەکانییەو بە ھەیانەکەدا دەگەرا و ناوومیدانە دەستی بەرزەکردووە و دەیگوت: «ھاوپیگانم لە دوو مەقامبێژی مەست زیاتر ھیچی تر نەبوون». ئەو ئیوارەيە من چووویومە ناو کورسیەکە و بە شەرمەوہ سەیری ئەو دوو عاشقەم دەکرد کە بوونی منیان لەیادکردبوو، کە فەرەیدون باسی مەرگی ھاوپیگانە دەکرد پەروانە تیا دەپارایەوہ کە بزۆن، دەیگوت: «ئەو پۆژەي کە دەگەنە سەر تۆش و دەتکوژن نزیکە ... من دڵم دەلیمە، فەرەیدون من لەگەڵتام تا ئەوسەری دنیا». فەرەیدون سەری بەرزەکردووە و دەیگوت: «ھیچ کەس ناتوانیت تا ئەوسەر لەگەڵمدا بیت، من خۆم ھەموو شتەکانم لەپێشچاو، لەپێشچاو مە کە تەنھا دەمیتنەوہ». ئەو ئیوارەيە فەرەیدون چەند جار ئەو پستەيەي دوویارەکردووە و ھەموو جارێکیش پەروانە بە جۆرێ تەماشایدەکرد وەکو گویی لێ نەبوویت... ھەموو جارێک بە شێوہەکی سەیر ئاراستەي قسەکانی دەگۆری، سەیری جینگایەکی دیکەي دەکرد، بەشتی دیکەوہ خۆي سەرقالدەکرد. کە فەرەیدونمان بەجێھێشت، پەروانە لە غەمدا خەریکبوو دەمرد، بەدریژایی ھەفتەکەش حالێکی پەریشانی

هەبوو، بەلام من لە مێژبوو بەو هەفتە و مانگ و ساڵە درێژانەى چاوه‌پوانى و پەريشانى ئەو پراھاتبووم، هەستم نەکرد شتێكى ترسناک بە پێوه‌يه .
 ھەر لەو هەفتە يەدا بوو کە لە لادىيەكى نوورەو شۆفێرێكى پير ئەو نامە يەى نەسرەدين بۆنخۆشى گەياندە فەرەيدونى مەلەک، ئەو نامە يەى ھەموو ژيانمانى سەرلە بەر ئاوە ژوو کردەوہ ... ئەمڕۆ نەسرەدين بۆنخۆش ئەو نامە يە بە سەرەتای ھەموو گوناھەکانى خۆى دەزانىت، بەلام ئەو کات پێيوابوو ھاو پێکە لە مېحنەت و عەشقیک لە دۆزەخ ئازاد دەکات . بەلام ئەمڕۆ کە باس لەو پۆزگارانه دەکات، شەرمێكى قوول لە چاوانيا يەتى . کە دواجارىش پێکەو ئەو نامە يە مان لە نابەينى کۆمەلنى نامەى کۆنى دیکەى فەرەيدوندا دۆزىيەوہ، ئەو بە پەشيمانىيەكى قوولەوہ گووتى : « ھەموو شتەکان لەم نامە يەوہ دەستپێکرد، کە شەوێكى بەھار لە ژێر چادریكى پێشمەرگانەدا لە ناو ئەو چيا ساردانەدا نوسيم و بەگەمژى خۆم پيم وابوو عاشقیک پزگاردە کەم » .

« پەروانە » و « فەرەيدون » دواجار لە شەوێک لە شەوہ قەشەنگەکانى بەھاردا بپاریاندا بپۆن . پەروانە وەک ھەميشە جانتاکەى ئامادە کردبوو، من دەمويست دواجار شتێكى بۆ بکەم، شتێک بۆ ئەو کچە بکەم کە وەکو تارمايى لە تەنیشتمەوہ دەژيا و وەکو سىبەرىكى نازک بە ناو مالددا ھاتوچۆى دەکرد و وەپزى ژيان لە نيو چوار دیوارەکانى مالددا پالى پێوہ دەنا، رقى لە بۆنى ئەو خواردنەنەش بپت کە پۆزانە دەبايە سەر سفرەى باوک و براکانى پێبپازاندایە تەوہ . ئەو لە مێژبوو نەھا تىبووہ سەر سفرەکان، ئەو سفرە يەى من و باوک و براکانم لە دەورى کۆدەبووینەوہ و بپتەوہى کە سمان سەيرى ئەوى دیکە مان بکات نانمان دەخوارد . ئەو نوور لە ھەموومان بە تەنھا دادەنیشت، ھەتا نوور لە دايکيشم کە وەکو جانەوہرىكى دەرکراو لە کونجێکدا خواردنەکەى بە دەورى خۆيدا دەپشت و

به چاویکی دلرپه قانه سهیری هه موومانی ده کرد و ده یقیژاند... نه و شهوه که جانتاکه ی کۆکرده وه و گووتی: «ئیدی نه مجاره ده پۆم». شهویک بوو پوناکتر و ئارامتر له شهوه کانی تر، باغچه که مان قوولتر له هه رکاتیکی تر خه وتبوو. دیواره کان له هه رکاتیکی دی بیده نگتر بوون، پرخی برا و باوکان نه بیت که له ره یه کی چکۆله یان له هه وای تاساوی نه و ماله دا دروسته کرد، شته کانی دی هه مووی کپ و خامۆشبوون. من نه و خامۆشییه م ده گپرایه وه بۆ نه بوونی هه یج په یوه ندیه که له نینوان پەروانه و نه و شتانه ی نزیکماندا، له نینوان پەروانه و نه م ماله دا، پەروانه و نه م ژوور و پارپه و هه یوان و باغانه دا. نه و به حه سره ته وه شته کانی ده پپچایه وه و ده یگووت: «په پوله کان مولکی هه یج جیگایه ک نین». نا هه تا دایکیشم له سه ر ده نگی ها توچۆکانی پەروانه به ناگانه ها ته وه، به درژیایی نه و شهوه پەروانه به خۆی و پیلاره کانییه وه به ناو ماله که دا ده هات و ده چوو، ده چوو بهر بالکۆنه که و سهیری نه و شه قامه خامۆشانه ی ده کرد که ده بایه فه ره یدون ده مه و به بیان به اتایه و له ماشینی ها ورپیه کیدا هه لیبگر تبا یه و به ره و نادیار برۆیشتبانا یه .

شه و ته و او ئارام و هه یمن بوو، جار جار ده نگی تپه پینی کامیۆنیکی سه ریازی یان وه پینی سه گیکی وئلگه پ یان مردنی نه یزه کییک شته کانی که میک راده چله کاند... به لام هه ستمکرد، هه موو شته کان خه وتوون... ئاسمان و خودا و شته بچوکه کانیش خه وتوون... هه تا بۆ ساتیکیش له و راستیه که وتمه گومان که ئایا ده بیت من خۆم وریا بم یان خه وتوو؟. من له تاریکی ژووره که دا له سه ر کورسیه ک نا ئارام و ترساو دانیشتبوو و سهیری نه و م ده کرد که له بهر بالکۆنه که دا ته ماشای دونیای ده کرد، ته ماشای نه و چرا کز و ئارام و سهیرانه ی شاری ده کرد، نه گه رچی دونیا بۆ خۆی سارد نه بوو من هه ستم به سه رمایه کی کوشنده ده کرد، هه موو شته کان بیده نگ و ببیاک بوون، شتیکی له پۆحمدا ده یگووت: «نه و به ئاسانی ده ریازنا بیت». کیشهی گه وره ی پەروانه نه و هه بوو نه یده زانی نه و

جيهانهى چواردهورى تا چ نه اندازه يک ته تراوه، زوزوو ته ماشاى سه عاته کهى ده کرد و بزه يه کهى نهينى ده که وته سه ر نيگاي، بزه يه کهى تال و ته ليسماوى، هه ستمده کرد نه ويش سه رمايه تى «به لام دونيا خوئى سارد نه بوو». نه مده زانى بو نه و بيده نكييه سه نگينهى گه ردون، نه و ناراميه قوئلهى ئينجانه کان، نه و خونه ترسناک و بيپاک و بيستنورهى گولله کانى باغ، به و جوړه ده يانترسانم؟ نه و شه وه په روانه کراسيکى پش و ته نووره يه کهى خوئله ميشى له به ردابوو، قژى به په رويه کهى سپى باريک له دواوه گرځيدابوو، هه ر زوزوو ده گه پايه وه ژوروى و ده يگوت: «دلنيام ديت... هيشتا زوه، وانويه؟». هه ر جاريکيش که ده هاته ژوروى به نازکى باوه ش ييدا ده کردم و ده يگوت: «وه عدم به رى عاقل ده بيت، وه عدم به رى نه گه ر نامم بو نوسيت وه لامده ده يته وه، وه عدم به رى که هه والى هاوپريکانم بو بنيريت، وه عدم به رى نه گه ر مردم له يادم نه که يت». من به بيده نگ سه رم ده له قاند و به دلتيکى پر له گريانه وه ده مگوت: «وه عد... وه عد». نه و به يانويه ده مزانى ده پروات، دلنياشبووم شته کان چاوى ليخافلده که ن تا بروات... باوک چاوى ليخافلده کات تا بروات... نه ستيره کان خوئيان له ناساييترين شيوه و هيمنترين نيگانا درده خه ن تا بروات... باغچه خوئى ده کات به خه وتوو تا بروات... هه موو ده يانه ويئت چوئن په پوله يه که له باغيک ده قريئت و فرينى هيچ له يه کانگيرى گه ردون تيکنادات، ناوا بفرقيئت... به لام من له دلله وه ده مگوت: «ناکريئت مروفتيک وه کو په پوله يه که ته ماشابه که ين... ناکريئت». نه و له و کاتانه دا ده هاته ژوروى و وه کو هه موو ترس و ناووميدييه کانى من بخوييئته وه زه درده خه نه يه کهى سه يري ده گرت و ده يگوت: «خه ندان... منت له يادنه چيئت، په روانه ت له يادنه چيئت... بزانه، من په روانه م، په روانه». نه و به درزياى ژيانى، له و کاتانه دا که هه موو شته کان له به رچاوى من وه کو ته ليسميان ليده هات، به و رسته ته ليسماوييه وه لاميده دامه وه... نه و هه تا له مهرگيشدا به و رسته پر نهينى و سه يره وه لاميده دامه وه، به جوړى من

نەمدەزانی سنوورەکانی مرۆف و سنوورەکانی پەپولە لە ژیان و قەدەری ئەودا چۆن چۆنی تیکە لاویبوو. ئەو تەماشاییدەکردم و دەیگووت: «بیر لە چی دەکەیتەوه؟»، من دەگریام و دەمگووت: «بیر لە بەیانانی زستان دەکەمەوه کە بە پەلە پیکەوه چایەکمان دەخواردەوه و دەچووین بۆ قوتابخانە، بیر لەو عومرە دەکەمەوه کە لە تەنیشت یەکتەرەوه ژیاين، بیر لە پیکەنینهکانت دەکەمەوه لەگەڵ ھاوڕێکانتدا لە قوتابخانە، بیر لە سیبەرەکەت دەکەمەوه لە ناو ئەم ژوورانەدا». ئەو سەری دەخستە نێوان دەستەکانییەوه و پێدەکەنی و دەیگووت: «خەندان... چەندە مندالیت... چەندە مندالیت».

بەریەیان دەهات و لەناکاو فەرەیدونی مەلەک لە نزیک مەیدانەکەوه دەرەدەگەوت، پەروانە کە جانتا چکۆلانەکە ی بە دەستی فەرەیدونەوه دەبینی دەپەشۆکا و خەریکیبوو لەیادییدەچوو مالاوایم لێبکات، هەستم نەکرد کە زۆر زۆر دلشادە، بەلام دەبویست بپوات، مەسەلەکە تەنھا کامەرانی نەبوو، تەنھا ئازادیش نەبوو، بەلکو خۆفڕێدانە ناو خەویک بوو. «فەرەیدون» لە بولیلێ ئەو بەیانییەدا سیمایەکی سەیری هەبوو... سیمای پێبوارێکی راستەقینە. من تا بەر دەرگا جانتاکەم لەگەڵ پەروانەدا هەلگرت، سەیر بوو کە کەس بەئاگا نەهاتەوه، کەس نەیگووت: «پەروانە مەپۆ»، بە بێدەنگی لە بەردەرگا کەدا ماچیکردم و من گریام، سەدەها جار ماچیکردم و من گریام. دواجار گووتی: «هەر دەبایە برۆیشتمایە... هەر دەبایە»، بە هیمنی سەیری باغەکە ی کرد و دەستی بۆ ناو مأل درێژکرد و گووتی: «جەهەنمە...». دلنیابووم دەبویست شتی دیکە بلێت، دلنیابووم دەبویست چەندەها رستە ی خنکاوی ناو پۆخی ئازادبکات و قسەبکات، بەلام کات گەلێ درەنگ بوو... ئێدی پۆیشت و هیچی تری نەگووت... هیچی تر.

شار چه شنیکه له گه مارۆ، هه ر بۆیه چوونه دهروه له ههچ شارێکی ئهه دونیا به ئاسان نییه. کاتێ له ئیوارهی پۆژی دواتردا نامه که ی په روانهه پینگه یشت به رله وهی بیکه مه وه تیگه یشت که په روانه هیشتا لیره یه و نه یوانیوه ئه و گه مارۆیه بشکینیت. من ده مزانی شکاندنی ئه و باز نه یه ی ده ولت به ئاقاری شاره کاندا کیشاویتی ئاسان نییه، په روانه له پارچه کاغه زێکی چکولانه دا نوسیویوی: «خه ندانی چکوله مه ترسه، من هیشتا لیره م... له پۆزانی داها تودا هه ولده ده ین ده ربا زبین». من له به یانییه وه هه ستمه کرد که هیشتا لیره یه، له نیو گوله کاندا هه ستم پیده کرد، له نزیک ئینجانه کانه وه هه ستم پیده کرد، که ده چومه به ر په نجه ره که و شنه باکان هه لیا نه کرد له هه و و ئاسمان و هه تا وه کاندا ده مبینی، نه مه زانی ئه و هه سته له چیه وه هه لده قوولیت، به لام دلنیا بوم په یوه ندییه کی قوولی به په روانه وه هیه. ئه و هه سته به نزکی په روانه ما وه یه کی زۆر جورته تیکی زۆری ده دامی بۆ ژیان، دوی مردنی په روانه ش، سالان و مانگانێکی بيشوومار ملکه چ و بیخه ون ژيام... له دوی نه مانی په روانه باعیسیکم نه ما بوو بۆ شه پرکردن، ئه مرۆش که سه ر له نوێ به سه ر ساته کانی ئه م چیرۆکه دا ده چمه وه، ده مه ویت بۆ هه تا هه تایه و به یه کجار په روانه زیندوو بکه مه وه و سه ر له نوێ ئیلهامی ژیانێکی دی لیره رگرمه وه.

ئەو پۆژە تا ئیوارئ کەس لە مائ ئەزانی پەروانە پۆیشتوو. «باوک»
 وەک هەمیشە لە بازاری زەرەنگەرەکاندا سەرقالی بازن و ئەنگوستیلە و
 لاگیرەکانی خۆی بوو، براکانم بەیانی خۆیان گۆپی و پۆیشتنە دەرەو،
 کەس نەپیرسی «پەروانە کوا؟»... لە ئیواریدا کە گەرانەو، یەکەمجار
 بابم پرسى «پەروانە لە کوێیە؟»، من گووتم: «ئەمڕۆ نەمبینیو،
 بەیانی هەستام و ئەو لە جیگا کەیدا نەبوو، ئیتر نەمبینیو»... هەر ئەو
 شەو «باوک» بە دەم گریانەو هەموو پەنجەرەکانی شکاند، دەرگاگانى
 شکاند، هەموو شتە جوان و ئەنتیکەکانى مالى ورد و خاشکرد. براکانم
 منیان بە قز کیشکرده ژیرزەمینەکە، بە پلەکەکاندا رایانکیشام و وەک
 شیت کەوتنە لیدان و وێرانکردنم، سالانیکی درێژ خوینی ئەو ئیوارەیی
 من بە دیوارەکانی ژیرزەمینەکەو بوو، خوینی ئەو دەستە ماندووانەم کە
 ویستبووم خۆم بە دیوارەکانەو بەگرمەو، خوینی ئەو ددانە زامدارانەم
 کە بە قوولپ دەپژایە نابینی سندوقەکان و سەر ئەوفەردە و نوینە
 کۆنانەیی بە جۆریکی ناریک لەو ژیرزەمینەدا هەلچنرابوون. ئیستاش
 هەرکاتییک دەچمە ئەو ژیرزەمینە، گویم لە قریشکەکانی خۆم، گویم
 لەو هاوارە زەلیلانەییە کە بە ناکامی بەر ئەو ئاسمانە ژەنگرتوووی
 میژووی مائ دەکەون، میژوویەک کە لەسەر خوسان و پەپۆل پەپۆل بوون
 و هەلۆهزینی ژیانمان نوسراوێتەو. باوک دەگریا و براکانم لە منیان دەدا
 و دەیانگوت: «چوو بۆ کوئی؟». گریانی باوک سەبیرترین شتی ژیانی
 ئیمە بوو، ئەو لە هەموو ساتە نازکەکانی ژیانیدا جگە لە گریان و
 بەسەرخۆدا کیشان و شت شکاندن هیچی تری نەدەکرد، بە کلاویکی پڕ
 لە نەخش و نیگارەو لەو نێویدا دەسوپرایەو بەسەری خۆیدا دەکیشا
 و دەگریا. هەندێ جار ئەو سوپخواردنە سەیرەیی ئەو، ئەو سەرکوتانەیی
 بە دیوارەکاندا براکانمی گێژدەکرد و ئەوانیش دەکەوتنە شەقەلدان لە
 کورسی و میزەکان، دەکەوتنە بۆکسدان لە دیوارەکان، بەلام ئەو بە

هيچ نارام نه ده بووه وه . نه و کينه و نا نارامی ناو پوځی خوځی به سهر
 خویدا خالیده کرده وه . هندیک به یانی به بیجامه خهت خهت و کلاوه که ی
 سهریوه ده چووه باغچه که و بی هویه کی دیاریکراو ده که و ته مستکوتان
 به سهر و سینهی خویدا . هه ستم نه ده کرد نه و که سمانی خوځشبویت ،
 زورجار دلم به و ته نهاییه که وره یه ی ده سوتتا ، نه و له هه موو ژیانیدا
 هاوړپیه کی راسته قینه ی نه بوو . پوژگاریک گه لی ته نهابوو ، به خوځی
 و مراخانیه شوړه که یوه به کوچه و بازاره کانددا ده که پایه وه و هیچ
 که سیک نه بوو سلوویکی لیبکات . تا دواچار پورم ، خوشکه سوځیلکه که ی
 خوځی ، که له ژیره وه پرا جیهانی هه موو خاتوونه نیمانداره کانی شاری
 به پړوه ده برد ، پوهو جیهانی پیاوانی مزگه وت پالیپوه نا ، نیستا سالانیک
 بوو له جیهانی نه و مزگه وت جه نجال و عاره قاویانه دا چند هاوړپیه کی
 چکولانه ی هه بوو که هه موو به ملکه چی و شهرم و ترسه وه گوئیان
 له یه کتر ده گرت ، سهریان بؤ یه کتر ده له قاند . به رده وام شه وان چند
 سه عاتیک به نه عله نیسغه نجه که یوه له به رده رگا ، له ژیر مانگه شه ودا ،
 له ژیر باراندا ، له ناو په شه باکاندا ده وه ستا و قسه ی له گه ل نه و هاوړی
 چکولاناندا ده کرد ، هه ندی شه و که ده اته ژووری سهرتاپای ته پړیو ،
 یاخود له سهرماندا هه لده له رزی ، به لام گوئیینه ده دایه هیچ شتن ...
 نه مشه ویش ونبوونی په روانه ی به و نابړوچوونه ترسناکه ده زانی که
 له میژیو لیی ده ترسا ، نابړوچوونیک ده شیا دووباره فرییداته وه نیو
 ته نهاییه ترسناکه که ی جارانی خوځی .

ده بیټ نه وه بلیم که سالانیکی دریز که س سهرنجی نه و ژیا نه سهر
 و ویرانه ی په روانه ی نه دا . سالانیکی دریز نه و وه کو تارماییه کی بیده نگ
 نیسی نه و هبوو دیوار و هوش و فهرشه کان پاکبکاته وه ، نه و کرمانه
 کوبکاته وه که دایک له ژیر خویدا هه لیده هینان ، نه و سفرانه پرازیټیته وه

کە خۆی لەسەری نەدەخواردن، ئەو ژوروانە بۆنخۆشبکات کە پزینی دایک لە کونجە تاریکەکی خۆیدا بۆنەکەیی دەشیواندن. عومریک کەس پەروانەیی نەدەببینی کە پۆژ لە دواي پۆژ ژيانی دەبوو ئەو گەردە وردە «گەردی پەپولەکان»، ئەو گەردەیی من دەمیک سأل یوو دەمبینی، لەسەر جیگای خەوتنەکەیی دەمبینی، لەنزیک ئەو گولانەو دەمبینی کە ئاویدەدان... بەلام هەرگیز باسم نەدەکرد. لێم نەدەپرسی «ئەو گەردی پەروانانە چییە کە جارجار لە دەورت دەببینم؟»، ئەویش هیچی نەدەگوت... ئەو دەیزانی ئەوێ کە هەلەدەوریت ژيانی خۆیتە، ئەوێ دەبیتە گەرد سات و کاتژمێرە ناکامەکانی تەمەنی خۆیتە، بۆیە بۆ ژیانیک و بۆ شیوەیەکی خۆگرتەر و نەگۆرتەر دەگەرێ، هەر لە دواي ئەو خەونەش دەبویست ئابلۆقەیی ئاسنینی ئەو شارە بشکیتیت کە ناوی دەنا شاری «خوین و ئاین و تەپۆتۆز»... لەو ئیوارەییو کە هەلەاتنی فەرەیدونی مەلەک لەگەڵ پەروانەدا ئاشکراوو، هەموو شتیک لە ژيانی مندا گۆرێ. ئەو شەو دواي ئەوێ براکانم ئاومیدبوون لە لیدانم، خەلتان لە خوین و ئازاردا، لە ناو ئامێرە شکاو و قەرەوێلە کۆن و کورسییە هەلۆهشاوێکانی ژێرزەمینەکەدا جێیانەتێستم. من کاتیکێ دوور و درێژ لە نێوان هۆشیاری و بێهۆشیدا لە هاتوچووندا بووم... لە ناو مۆتەکە و خولیا پەشەکانی بێهۆشیدا وێنەییکی دووبارەبووێ دەمبینی کە لەسەر زنجیرەییەک دەرگای پەش و داخراو دەردەکەوت و ئاوادەبوو... پەروانەم دەببینی لەسەر ئەسپیکێ خویناوی بە ئاسمانیکێ ئاسنیندا دەفێ... لە ناو باغیکێ سووتاودا بە خەوتووێ دەردەکەوت و دوکەڵ و کلپەکان دایاندەپۆشی و لە چاوان وندەبوو. کە بە ناگاش دەهاتمەو دەمزانی ئەم خولیایانە خولیاي ترس و ئازار و بێهۆشییە. نیوہشەو زانیم کە باوکم لەپەڕی ئاومیدیدا پەنایبەردۆتە بەر خوشکە سۆفیلکەکی تا پەروانەیی بۆ بدۆزیتەو، ئەو بەو شەو تاریکە بە

فرمیتسکه خویناوییه کانی خۆیه وه له بهرقاپی نه و خوشکه دا که وتبوو، دهسته کانی بهرزکردبووه و گووتبووی: «فریامکه وه، خوشکم فریامکه وه، به هیمه تی شهیتان بووه یا به هیمه تی خودا، فریامکه وه». پورم به چرپه یه ک که چرپه ی ترس و وه حشه تیکی قوول و خودایی بوو گووتبووی: «هر ده مزانی شهویک له و ماله ی تودا شهیتان به ره لاده بییت... ده مزانی کار له کار ده ترازیت و نه و کچه هه موومان به ره و دۆزه خ و ویرانی و کوفر پاده کیشیت». هر نه و شهوه ژنه ده فبه دهسته کان کۆبوونه وه... نه و ژنانه ی پور له تاریکترین و ترسناکترین شه ویشدا دهیتوانی کۆیانباکاته وه، هه موو وه کو پۆلن له عه باپۆشی بیده نگ، به هیمنی تیکه لاوی شه و ده بوون و به کوچه کانی شاردا ده رگا به ده رگا له قاپی یه کترین ده دا، به ده فه کانیانه وه به ره و لای یه کدی ده کشان. ژنانی هه مه په رنگ... ژنانی که له گه ت و نه سمه ر، ژنانی چکۆلانه و نه خۆش، ژنانی لاواز و زه رده له گه پاو، ژنانی گۆشتن و داکه وتوو. شه ویکی ژۆر ده رنگ بوو که هه موو له گه ل پورمدا دابه زینه ژێرزه مینه که وه و له ده ورم ئاپۆره یان به ست. من له وه و به ر دیمه نی له و جۆرم نه بینبوو، ساتی له و چه شنه نه ژیا بووم... سیماکان هه موویان درێژتر و باریکتر له حه قیقه تی خۆیان ده هاتنه پیشچاوم، ده نگه کان دوورتر و نزمتر، په نگه کان کالتر و خۆله می شیتر. سه ره تا ته نها دۆعا یانده کرد و سوهره تی جیاوازیان ده خویند، دواتر پورم بینی به و چاوه سارد و تیزانه ی خۆیه وه به و قامه ته درێژ و نه ستوره یه وه به و پرچه درێژ و لولدراو و په شان یه وه، به هیمنی لیمزیکبووه وه و ده یگوت: «په روانه کوا؟ په روانه له کوپیه؟... نه و شهیتانه زینابازه له کوپیه؟». من بریارمدا بوو هیچ نه لیم، ده مزانی بیدۆزنه وه ده یکوژن، ده مزانی چاره نوسی په روانه ئیستا له دهستی مندا یه. له و ساته دا به جیا له و نازاره ی که ده مچه شت، خۆشییه کی سه یر به هه موو گیانمدا ده گه را، بهختیاربووم که قه ده ری من به و جۆره به قه ده ری نه وه وه گرێدراوه...

ئاگاداریبوم له ده‌ورم هه‌ڵده‌سوپان و ئایه‌ته قورئانییه‌کانیان دووباره‌ده‌کرده‌وه، له خۆم نه‌ده‌ترسام، به‌لام ده‌مزانى ئه‌و ژنه توپىكى تارىک و شه‌یتانى له هه‌موو کۆلانیکى شاردا هه‌یه، ده‌مزانى ئه‌و ژنه په‌يامه‌ینى تاییه‌تى خۆى له هه‌موو سوچیکى ئه‌م شاردا بلاوکردۆته‌وه. ئه‌وان چه‌ندین سه‌عات باسى گه‌وره‌یى ئه‌و گونا‌هه‌یان بۆکردم، باسى ئه‌و ئاسمانه‌یان بۆکردم که به‌سه‌رماندا ده‌پوخیت، باسى ئه‌و کووره ترسناکانه‌ی ئاگریان بۆکردم که له هه‌موو کونجیکى زه‌وییه‌وه هه‌ڵده‌قوولیت، باسى ئه‌و ئه‌ستیره‌ پڕ له ئافاته‌یان بۆکردم که ده‌که‌ویته‌ خوار و زه‌وى له‌گه‌ڵ خۆیدا نفرو ده‌کات... به‌لام من هه‌چم نه‌گووت ته‌نها له کونجیکدا ده‌ستم گرتبوو به‌و خۆینه‌وه‌ی که له لیوم ده‌هاته‌ده‌ری و ده‌گریام. نه‌ تیااندا پارامه‌وه، نه‌ شه‌پم له‌گه‌ڵ کردن، به‌لکو له پاستیدا له پشت په‌رده‌ی جیهانیکى تره‌وه ده‌مبینین، چاوانم هه‌نده لیلبوون زۆرجار ته‌نها سێبه‌ره‌که‌یانم ده‌هاته‌ پێشچاو، ته‌نها ئه‌و بۆنه کوشنده‌یه‌یان ده‌گه‌یشته‌ من، بۆنى بوگرد و شه‌و، بۆنى به‌رمال و خۆین، ئیدی دواى چه‌ند سه‌عاتیک به‌ خۆیان و ده‌فه‌کانیا‌نه‌وه مالیان به‌جیه‌پشت. دیاریبوو له چه‌ند سه‌عاتیکدا هه‌موو شار له به‌سه‌ره‌اتى په‌روانه ئاگاداره‌که‌نه‌وه، ده‌مزانى ئه‌مرۆ هه‌موو ئه‌م مه‌مله‌که‌ته هه‌ڵده‌گێرینه‌وه تا ده‌یدۆزنه‌وه. من پۆزى دواتر، دواى ئه‌و شه‌وى مۆته‌که و حه‌قیقه‌ته‌ ساردانه. دواى ئه‌وه‌ی چه‌ندین سه‌عات گویم له‌و بیده‌نگییه ترسناکه گرت که باڵى به‌سه‌ر ماڵدا کیشابوو، ئیواره‌یه‌کی دره‌نگ به‌ برینداری و خۆیناری به‌ پله‌که‌کاندا سه‌رکه‌وته‌وه، ماڵ چۆل و هۆل بوو، دایک نه‌بیته‌ که له سوچی مردنى خۆیدا هاواریده‌کرد، هه‌موو شتیکى دى ئارام بوو. ئه‌و ئیواره‌یه له‌سه‌ر جیگا‌که‌ی په‌روانه دانیشتم و هه‌ستم به‌و بۆشاییه‌ گه‌وره‌یه‌ ده‌کرد که له ده‌ورم گه‌وره‌ ده‌بوو، هه‌ڵده‌ستام و ئه‌و فرمیسک و خۆینه‌م ده‌شت به‌ گونا و لیومه‌وه، به‌لام نا‌ئارامییه‌کی

قوول و بيسنور، ترسيكي گوره له هه موو ئه و پوژانهى كه به پيوه
 دايگرتم. هه زووش ده ركوت كه ترسه كانم ته نها خه يالاتى كچيكي
 ترسنوك و مندالكار نين. دهنگيكي نهيني له پوحمدا پييده گوتم ئه و
 ژنانه وازناهيئن، چند دووريكه ونه وه، دووباره دهگه پيئه وه... من له
 ميژبوو ئه و ئه زمونه له گه ل پورمدا ده ژيام كه به رده وام به شيوه يه كي
 كوتوپر ونده بوو و له ناكاو ده رده كه وته وه و هه موو جاركيكيش منى تووشى
 په شيوه يه كي گه و ره ده كرد. نا، من ئه و ئيواره يه پيشبيني ئه و شوى
 ترس و بارانم نه ده كرد، به لام شته كان به خياريه كي له ئه ندازه به ده ر
 پوو ياندا. به ر له خوژئاو ابوون ژنه ده فبه ده سته كان به جوړيكي سه ير و
 كوتوپر ده ركوتنه وه... وه كو ئه وهى ئيره مالى راسته قينهى خو يان
 بيت، بپرس له حوشه، هه يوان، ناو ژوور و بالكوئه كاندا كه وتنه
 هاتوچو، ئيستا ژماره يان زور زياتر بوو. من له نزيك ئينجان هه كانه وه خو م
 نووسان دبوو به ديواره كه وه و نه مده زانى چى به پيوه يه؟ نه مده زانى ئاخو
 په روانه په پيوه ته وه و پرگارى بووه يان هه ر له شاردايه؟ ژنه
 ده فبه ده سته كان به لامدا راده بووردن و سه يريان نه ده كردم... من له
 ته نيشت ئينجان ه ژاكا وه كانه وه وه ستابووم، كه س نه يده بينيم، تينه ده گه يشتم
 ئاخو سه يرم ناكه ن يا خود نامبينن. له ناو ئه و جه نجالييه دا كه له
 ناكاو دونه يى مالى پر كرده وه، باوكم و براكانم به پرتاو ده ركوتن و
 تيكه ل به و هه موو ژنانه بوون كه بوئى جيهانيكي دوور و نه ناسراويان،
 له ناو ژوور و پارپه و هه يوانه كاندا بلاوده كرده وه. من به هيمنى... وه كو
 مه مخلوق يكي نه بينراو به دواياندا ده پويشتم، هه موويان تووره، تيكشكاو و
 ده سته پاچه دياربوون، براكانم بينى كه بوخچه كانيان كرده وه و ئه و
 خه نجه رانه يان ده ره يئا كه له ميژبوو له نيو جله كاندا خه وتبوون. بينينى
 خه نجه ره كان به س بوو بو ئه وهى تيبگه م ده يانه وييت په روانه بكوژن، من
 به ناو ئه و ژنانه دا وه كو شيت رامكرد و خو م گه يانده به ر ئه و بالكوئه،

خەریکبوو بگریم... لە بەلکۆنە کەوێ و ئەو گەردبوونەوێ سەیرەم بینی کە تا ئەو کات نەمدیوو، سەدەها کەسانی نەناسراو و سەیر لەبەر دەرگای مالدئا وەستا بوون و چاوەڕێی شتیکیان دەکرد... من دەمویست تییگەم، کە گویم لیبوو پورم دەیگوت: «ئەو مندالە لە کوێیە؟... کەس ئەو مندالە ی بینیووە؟». من توندتر خۆم دەنا بە سوچی ئەو بەلکۆنەوێ و نەمدەویست دەریکەوم. پورم بە براکانمی دەگوت: «ئەو فاجیرە یە لە نانەواخانە یە کدایە... ئەو فاجیرە یە لە ناو گەنم و ئارد و زەخیرە ی نانەواخانە یە کدا خۆی شار دەۆتەو». گویم لیبوو بە باوکم دەئیت: «هەموو مەلاکان، هەموو شیخەکان، هەموو دەرویش، سوۆفی و ئیماندارەکان فەتوای پاکتیت دەدەن». سیمای پیر و ماندووی باوکم دەبینی لە ژێر زەبری وشەکانی ئەودا هیندە ی تر تیکدەشکیت. ئەو دەگە پایەوێ ناو خوشکە دەفبە دەستەکان. لە ماوێ یەکی کورتدا سەر جەمی ئەو مالدئا دەگەوتە جموولتیککی سەیر، من کە سەیری چوار دەوری خۆم دەکرد، نەمدەتوانی بە یە کجار لەو هەموو پراکە پراکە و شپەزەییە تییگەم کە ناو مالدئا پڕ کردبوو. ئەو هاواری دەکرد: «ئەو مندالە لە کوێیە؟». من دەمویست لە شوینتیکدا خۆم بشارمەو، بەلام لە چاوتروکانتیکدا ژنە دەفبە دەستەکان گەیشتنە سەرم و وەکو داھۆلتیک منیان بەرز کردەو. گویم لیبوو ئەو لە ناو هات و هاواریکی گەورەدا، لە ناو ژاوە ژاویکی ترسناکدا دەنگی بەرز کردەو: «ئەو مندالە بگۆڕن». ئاگاداریووم یەکیک هەلیدە گرتەم و چەندان دەستی دیکەش بەرەو پووم درێژ دەبوون، سیمایانم نەدەبینی، بەلام یاری پەنجە و نینۆکەکانیانم هەست پیدە کرد. ئاگاداریووم دەستەکان دەگۆڕا، دەنگەکان دەگۆڕا، بەلام ئەو بەردەوام دەیگوت: «بیھینن... بیھینن... بیھینن». دوا جار من، ئەو و سێ دەفزەنی پیر لەو ژوورەدا خۆمان بینیو، بە پەلە دەرگاکانیان داخست و پەردەکانیان دادایەو و بەرامبەرم وەستان. ئەو دەیگوت: «کراسیکی رەشی قەترانی

له بهریکه ن». له چاوتروکانی کدا پووتیانکردمه وه، پووت و قووت له ناو
 نه و ژنانه دا وه کو بالنده به کی نه خوڅ و ترساو وه ستام، ده مویست خوځ
 به متلیکی سپی داپوښم، نه یانهیشت هر خوځیان به خیرایی جلیان
 له بهرکردم و له کراسیکی قه ترانیان هه لکیښام. من وهک پوخله به ریکی
 ته خته، وهک پارچه یهک له دار جو له م نه کرد، هیچم نه گووت. به نیگایه کی
 سارده وه سهیری چاوانی پورم کرد که په لی گرتم بۆ ناو نه و
 قه ره بالغییه... بۆ به ره و نه و به رده رگایه ی که باوکان و براکانم به
 خه نجه ره کانیانه وه وه ستابوون، ژنه ده فبه دهسته کان به و ده فه که ورانه وه
 چاوه پوانیانه کرد، نه و شاره ش به هاوار هاوار و دنگه دنگ و
 له عنه ته کانیانه وه ده پیروانی. «پور» له گه رمه ی ده فزه نینه کاندایه
 هاواریده کرد: «خوداتان له گه لدايه... فریشته کانتان له گه لدايه... نه سحابه
 و پیواچا کانتان له گه لدايه». خه لکی ده رگا کانیان ده کرده وه و سهیری
 نیمه یان ده کرد، سهیری نه و خیرانه یان ده کرد که له پشتی نه م که ژاوه ی
 تو له یه وه بۆ کرپنه وه ی شه ره فی خو ی ده گه را، سهیری نه و ژنه
 ده فبه دهسته یان ده کرد که «لا اله الا الله» یان ده خویند و زیکر یانده کرد،
 سهیری نه و مندا لانه ی شاریان ده کرد که هاتبوون کون و قوزین و
 پیگا کان بگرن و نه هیلن نه و دوو عاشقه ده ریازین. من نه و کات له هیچ
 تینه ده گه یشتم، ده مپرسی: «چییه؟» به لام که س وه لامی نه ده دامه وه.
 ده بایه پیش نه و په وه سهیره بکه وم، براکانم به خوځیان و خه نجه ره
 پووته کانیانه وه له چواره ورم وه ستابوون، نه وانیش هیچیان نه ده گووت،
 من سهیری ناسمانم ده کرد، سهیری به ریپی خوځم ده کرد و ده مگووت:
 «بۆ کوئی؟». باوک په لی کیشده کردم و ده یگووت: «برۆ». من
 ناو پمده دایه وه و له ناو ریزی نه و له شکره سهیره دا سیمای خزمان و
 کوپه داخ له دلله کانیانم ده بینی که له میژیوو هه موو به ناواته وه بوون
 په روانه به مردووی ببینن، نه و عاشقه دیرینانه م ده بینی که هاتبوون و

حه زيانده كړد دواهه مين ساته كاني چاره نوسى ئو كچه ببينن كه پوځي
 له پوځان خوښيانويستبوو. له ساتيكدا وام هه ستمكرد هه موو ئو شاره
 له پشتمانه وه دهرات، هه موو ئو شاره له دهنگى هاوارى ئو ژنانه و
 له دهنگى دهفه كانيان وريابوټه وه و هاتوټه دهري. گويم لیبوو له بلندگوي
 مزگه وته كانه وه چارپه دهن، له سهر باله خانه به رزه كانه وه هاوارده كن.
 ئيمهش به هه ماسه وه به شه قامه كاني شاردا ده هاتينه خوار، به كوټانه
 ته سك و باريكه كاندا ده پويشتين، ئو شاره سه راپاي توژيكي سهير و
 كوټى لى هه لده ستا. هه ستمده كړد ئو په نجرانه ي كه ده يه ها ساله
 نه كراونه ته وه ئيستا ده كړينه وه، ئو په ردانه ي ده يه ها ساله لانه براون
 ئيستا لاده بريښ، له پشت هه موو په نجره و ده لاقه يه كيشه وه سيماي پير
 و ماندوو و توپه سهريان دهرده هينا و ده يانگوت: «بياندوژنه وه». گويم
 لیبوو ئو پيريزنانه ي نيو سه ده يه به بيددان قه پ له شته كان ده گرن،
 به و له فرزه برينداره ي خو يانه وه ده يانگوت: «بيانلوژنه وه». پيره ميژده كان
 به گوچان، مراخاني شل و سه ييلى كوژاوه وه له به رده رگاگان دهرده كه وتن
 و گوپاله كانيان حه واده دا. له هه موو كوټانكي شيدا خاتون نيكي دى، كچيكي
 له چكپوش، كورنيكي خه نجر به ده ست ده اته ريزه كانه وه. كه له و
 نانه واخانه يه نزيك بوينه وه ده فرزه نه كان بازنه يه كى گه وره يان دروستكرد،
 باوك و براكان و ده يه ها خه نجر به ده ستى تركه من پيشتر نه مديبوون
 خو يان كرد به ناو نانه واخانه كه دا، من نه خشه ي نانه واخانه كه م ده هينا يه
 پيشچاوى خوم، ده مزاني به ناقارى ته نوره كاندا ده پون، ده چنه ژوردي
 هه وير شي لانه كه وه، ده چنه ناو فرده ئارده كان، له ويادا له هه يوانى
 خانوه كه ي پشته وه دا كيښيانده كه نه ده ري و به هه ياهوويه كى ترسناك، له
 ژير يه كى له دره خته كاني ئم شه قامه دا سهريانده برن. ديمه نى په روانه
 به سه رپر اوى، ديمه نى ئو به كوژاوى گيژيده كړدم. ده مويست شته كان
 نه بينم، به لام ده ميينى. دهنگى ده فه كان و حه ي ئه لاي پيره كان تا

دههات بهرزده بووه وه، له نيوان ته كانى ئه واندا بۆ ناو تانه واخانه كه و هاتنه دهره وه ياندا من جگه له په روانه هيچى ديكه م نه ده بينى، جگه له چاوه ماندوو و خه والوه كانى په روانه هيچى ديكه م نه ده بينى. بۆ يه ك ساتى چكولانه ئاورمده دايه وه هه ستمده كرد كه په نجهى ده فزونه كان سستده بيت، هه ستمده كرد هاوار و خودا خودايان هيمنترده بيته وه. گويم لىبوو دهنگيىك به چرپه وه پيمده لىت: «خه ندان، خه ندانى چكولانه مه ترسه»، من ئاورده ده مه وه ببينم كييه، به لام كه س نابينم، له هه مان كاتدا باوكم دياره كه به شكستى و كه ساسى دىته دهرى و ده لىت: «پويشتون، كه سى لىنيه». دهنگيى تر له دواوه ده لىت: «يه كيى تر پيش ئيمه ئاگادارى كردونه ته وه، يه كيىك فرىاي زيناكه ران كه وتوو وه و پزگارى كردون». ئه و پياوه مه ست و ژنه بيهوشانه بيدهنگ ده بن، نه عره تهى ده فه كان بيدهنگ ده بيت، خاموشىيه كي كوتوپر و تىپه پ بال به سهر ئه و شه قامه دا ده كيشيت، هه ستمده كه م شته كان بۆ ساتيىك كرژده بنه وه و ده چنه وه ناو خويان، بۆ ساتيىك ئاسمانيش ئارام ده بيته وه، پورم كه له ناوه پاستى ژنه ده فه ده سته كاندا وه ستاوه سه يرى من ده كات، يه كيىك ده لىت: «نا ئوميد مه بن، ئه مشه و ده ياندوزينه وه». ئه و ژنانه دووباره به خويان و ده فه كانيانه وه ده كه ونه وه هاوار كردن، ده كه ونه وه بانگ كردنه وهى خودا، ده كه ونه وه خواستنى هيمه تى پيغه مبه ره كان، منيش به و كراسه ره شه وه له ناوه پاستياندا وه ستاوم، نازانم ده يانه ويىت چيبكه ن، نا... من له قوولايى پوحمدا شادومانم، سه يرى ئه و قه ره بالغيه ده كه م و دنيا م هه ر ئه و دهنگه هيمنهى كه چپاندى به گويمدا: «خه ندان مه ترسه»، هه ر ئه و دهنگه په روانهى پزگار كردوه. به لام كي بوو؟ ... نه مه زانى. شه و تاريىك داده هات ده مزانى ئه و ژنانه به ئاسانى ده سته بردار نابن، له ناكاو پهنگى ئاسمانيش ده گوپا و بارانيىكى ناوه خت دايده كرد، دهنگى بارانه كه له سهر ده فه كان ثيقاعىكى سامناكتر، سه يرتر

و گهرمتری له پهنجەى ئەو ژنانە دەخولقاند. بەو شەقامە تەراندەدا دووبارە منیان دەدا یەو پێش خۆیان. باران تک تک له پرچم دەتگا، من دەپۆیستم و دیسان ئەو حەشاماتە له دووم دەپۆیشت، وردە وردە ئەو کراسە تەرە زیاتر و زیاتر بە جەستەمەو دەنوسا، تا دەهاتیش پتر چکۆلانە دەبوومەو... بۆ یەکەمجار هەستەمەو کرد ئەو کراسە زۆر گەرەو یە بەبەرم، بەلام تەکان و گوزمی شیتانەى ئەو مەحشەرگەله خیراتر بەرەو خوار دەیبەردم و کاتم نەدەما بیریگەمەو، کاتم نەدەما سەیری خۆم بکەم، ئەو پیاوانەى که دیاربوو هەستیان بە شەرەف ئیجگار نازکبۆتەو، دەگریان... ئەوانى دیش بە لێشاو له ناو دەنگى باران، بانگى یەزدان و هەرەشەکردندا دەهاتنەپێش. من وەکو هیمای ئەو بەشە له شەرەفى خیزان که لکه ناگرێت دەبووایە هەمیشە له پێشەو بەپۆیشتبامایە، وەکو هیمای ئەو پاکییەى که دەبێت له بەرامبەر گوناھەکانى پەروانەدا دا بنرێت، دەبووایە له پێش هەمووانەو بوومایە. که گەیشتینە مەیدانى گەرەترین مزگەوتى شار، باران هەموومانى تا سەر ئیسقان تەرکردبوو، شەویش بەرەو نەخشکردنى پەرەشترین تۆنەکانى خۆى دەپۆیشت، بەلام ئەو ژنانە ئیستا لەو مەیدانەدا بیسەرەوتترین ساتەکانى خۆیان دەژيان. باران و شەو و دیمەنى منارەکان جۆرە جورئەتیکى دێندانەى تیا دروستکردبوون، منیان دەدا یە پێش خۆیان تا نوێژیکەین، من سەرم بەرزەکردەو و ئاسمانم له پەرەنگیکى ترسناکدا دەبینى، پێشتر ئاسمانم بەو جۆرە نەبینیبوو. نزیکى منارەکان ترسیکى سەیریان خستبوو دڵم، لەووبەر له ژياندا بەمجۆرە له هیچ منارەیکە نزیک نەکەوتبوومەو... له ناو حەوشى مزگەوتەکەدا سێبەرەکان، دەنگەکان و سیماکان شیوہەیکى پەرەقتر و بەردینیان هەبوو، دەروێشەکانیش، ئەوانەى دەنگى بروسکەکان و دەنگى ئەو هەموو مۆفە تورپەى ئەو نئواریە پشووێ لیتیکدا بوون، پێدەچوو له دەریایەكى شینەو هاتبێتتە دەرى. من له ژياندا حەوشى

به و جوړه گه وره نه بينيښوو. پخوله به ره کانی ده و رو به رم نئستا زرنګه يه کی فه له زيبان لیده هات، بالنده کانی ناو مزګه وت زرينګه ي میتالتيکی نازکیان هه بو، نه و ماسیبه بچوکانه ي ناو حه وزی مزګه وتیش وه کو مه خلوقاتګه لیک له میتالی شین دهاتنه پیشچاوم. پورم که سیمای وه کو چراهه کی شینی کال، کالتر له هه موو په نګه کانی دیکه ي نه و نئواره يه ده دره وشایه وه، له ناو ژنه ده فبه ده سته کاندا ده وه سته و ده نګی به سهر بروسکه و ده ف و چوراوګه کاندا بلنده کرده وه و ده یګوت: «نویژیکه ن تا ده یاندا وژینه وه، نویژیکه ن تا نه م نابروومان پاکده که ینه وه». ده وه ستاین و نه و په وه سهیره له مه خلوقاتی نه ناسراو، نه و هزاره ها ده ست و چاو و لټوه ي له ناکاو پړابوونه ناو ژیانمانه وه به هه موولایه کی نه و مزګه وتدها دابه شده بوون، هه موو به یه ک شه پولي سهیره له ژیر کوله که کاندا، له ژیر مناره کاندا، له ژیر چه تری ده رویشه کاندا، له پارپوی نیوان هوله کانی پرسه و سالونی نویژه ده سته جه معیبه کاندا بلاوده بوونه وه. پورم به ده نګیکی وه کو نه وه ي له که رووی نه و گومه زه که ورانه وه بیته ده ریځ هاواریده کرد: «نویژی پاکبوونه وه بخوینن، دوعایه ک بخوینن، خودا یارمه تیمانبدات گریکویره ي شه یقانه کان بکه ینه وه». نه و وای ده ګوت و ده ریایه ک له مه خلوقات پیکرا داده نه وین و نویژیانده کرد، ژنیک که سیمایه کی چویتی هه بوو به په وه په لیگرتم و بردمیبه ژیر هه یوانتیکی گه وره، من ناویکی په ش له جه ستم ده پوی، هه ستمده کرد هه رچی په شیتیه له قزما بارانه که شتویتییه وه و به له شمددا دیته خوارئ، وه کو پارچه خه لوژیکی ته په ده وه ستم، ژنه که له نریک پایه یه که وه و له سهر به رمالیک دایده نام و فه رمانی پیده کردم نویژیکه م. من له و په نایه ي خومه وه یه که مجار سهیره ي ناسمانم ده کرد که وه کو له خشتی شین چنرابیت تاریک و نزم ده هاته به رچاوم، سهیره ي قه راغی نه و هه وره نریکانه م ده کرد که پوناکییه کی ئیجگار دووری مانګ قه راغی هه ندیکیانی

پوشنکردبووه، سهیری سوتانی هندیك په له هورم ده كړد كه به
 گړی بروسكه كانه وه به سهر ناسمانی مزگه وته كه دا به خیرایی ده فرین، به
 ترسه وه سهرم ده خسته سهر به رماله كه و نویژمده كړد، به لام له قوولایی
 پوچمدا دهنگیک دهیگوت: «بپړو په روانه، بپړو به ره و جیگایه ك
 نه تدوزنه وه». نه و شه وه من یه ك له دواى یه ك نویژمده كړد، دواى
 هه موو نویژیکیش هه لده ستام و سهیری نه و ناگرم ده كړد كه هه ستمده كړد
 له ناسمان، له پشت هه وره كانه وه ده سوتیت. ئیستا نه وانه ی ده ورو به رم
 به رماله كانیان كړ كړد بووه و به چیكانه وه له نیوان شیلمان، پایه،
 سه كړ، قادرمه، حه وز و مناره كاندا دانیشتبون، هه ندیكیان هیچ
 چه تریكیان به سه ره وه نه بوو و به رده وام باران لیى ده دان، هه موویان
 سهیری منیان ده كړد. من چاوم ده نو قاند و له ناو گووتنه وه ی
 توتیناسای نه و حه رفانه دا كه هیچی تیینه ده گه یستم خوم كه نه فته ده كړد،
 ده مویست نه گویم له دهنگی بروسكه كان بیټ، نه گویم له چرپه چرپی
 نه و ژنانه بیټ كه به پسه ك پسه ك باسی ژیانی من و په روانه بیان ده كړد،
 ده مویست گویم له دهنگی نه و چوړاواگانه نه بیټ كه بهر كانزای تاریكى
 شه و ده كه وتن و خوړپه یه كى ناسنینیان دروستده كړد، هه تا دهنگی دلئى
 خوم كه ترس و بیټوشی و تیینه گه یشتن ده یگوشی وه كو دهنگی
 مه عده نیكى شكاو ده هاته گویم. هه ندیچار چاوم به رزده كړده وه و چه نده ها
 بالدارى خه یالیم له سهر مناره كان ده بیینی، بالدارى نه وتو كه تیكه له یه ك
 بوون له سیبهری گومه زه كان، دانه وینی هه وره كان و شینایی شه و...
 هه ندیچار له نزیكه وه ده فرزه نه كان ده ستیانده كړد به كووتانی ده فه كانیان
 و ده رویشه كان له ژیر چه تره كه دا ده ستیانده كړده سه مایه كى ناگراوى،
 به لام هه موو شته كان گه لیک دوور ده هاتنه بهر چاوى من... له سهر نه و
 به رماله سهرم ده خسته نابه یینی نه ژنوكانم و بیرم له په روانه ده كړده وه.
 پور به چرایه كه وه ناو حه شاماته كه ده گه را، چرایه ك وه كو هه موو پوناكى

و تاریکیه‌کانی نه و شه‌وه په‌نگیکی شینی هه‌بوو، یه‌که‌یه‌که ته‌ماشای ده‌موچاوه‌کانی ده‌کرد، یه‌که‌یه‌که سه‌یری نه‌و کچ و ئافره‌تانه‌ی ده‌کرد که بو پاک‌کردنه‌وه‌ی گونا‌هیک‌ی نه‌زانراوی خو‌یان، به‌شداری تو‌له‌ی نه‌م شه‌وه تاریکه‌یان ده‌کرد. دواجار منی له‌پال نه‌و پایه‌یه‌دا ده‌دو‌زییه‌وه و له‌پشتمه‌وه ده‌وه‌ستا. نه‌وان چاوه‌پوانی شتیکیان ده‌کرد، چاوه‌پوانی هه‌والئیکیان ده‌کرد... شه‌و پاده‌کشا و هه‌چ ده‌نگیک نه‌بوو، که‌س له‌ده‌رگای نه‌و مزگه‌وته نه‌ده‌هات به‌مدی‌ودا، باوکم له‌ژیر مناره‌کاندا ده‌هاتوده‌چوو، براکانم به‌پرز له‌ژیر یه‌کیک له‌قوبه‌ شینه‌ گه‌وره‌کاندا پرزبوویوون، له‌ئواری‌وه‌ خه‌نجه‌ره‌کان له‌مستیاندا بوو. به‌دریژای شه‌و باران له‌و خه‌نجه‌رانه‌ی ده‌دا، بروسکه‌کان پونا‌کیده‌کردنه‌وه، له‌پال براکانیشمدا سه‌ده‌ها خه‌نجه‌ر به‌ده‌ستی دیکه به‌بیده‌نگ به‌ناو پایه و شیلمانه‌کاندا ده‌سورانه‌وه، هه‌ندئ جار یه‌کیک خه‌نجه‌ره‌که‌ی ده‌دا له‌شیلمانیک و زرینگه‌یه‌کی سه‌یر هه‌موه‌مانی پاده‌چله‌کاندا، یه‌کیک له‌مه‌لاکان هه‌موو جاریک ده‌نگی به‌رزده‌کرده‌وه و ده‌یگوت: «ئاگاتان له‌پایه‌کان بی‌ت». تا ده‌مه‌وبه‌یان پور وه‌کو چاوه‌دیری زیندانییه‌ک بکات، له‌پشتمه‌وه وه‌ستا بوو... نه‌گه‌رچی شه‌و تیده‌په‌ری، به‌لام دنیا تو‌زیکیش چییه‌ پوناک نه‌ده‌بووه‌وه. ده‌مه‌وبه‌یان ژنیکی په‌شپۆش له‌ده‌رگای مزگه‌وته‌که هات به‌مدی‌ودا و به‌ئه‌سپایی به‌ناو پیاوه‌کاندا تیپه‌ری و له‌ژیر چه‌تری ده‌رویشه‌کاندا هه‌ندئ وه‌ستا و که‌میک نه‌وه‌بایه‌ی پراوه‌شاندا که دیاریبوو به‌دریژایی شه‌و باران لیتی داوه و دواجار به‌ره‌و پووی ئیمه‌هات... له‌ناو ژنه‌کاندا چه‌ند پرسیارنیکیکرد و دواجار پووی کرده‌پورم، ژنیکی په‌شپۆشی که‌له‌گه‌ت بوو. له‌پشت منه‌وه وه‌ستا و چه‌ند شتیکی چپاند به‌گو‌یی پورمدا، من جورنه‌تم نه‌کرد ئاو‌پیده‌مه‌وه... هه‌ستمکرد هه‌وره‌کان به‌گه‌واله‌ی گه‌وره‌گه‌وره به‌ره‌و زه‌وی به‌رده‌بنه‌وه، هه‌ستمکرد پورم و هه‌موو ژنه‌کانی دیکه ده‌وه‌ستن و سه‌یری نه‌و هه‌ورانه‌ ده‌که‌ن،

بەلام ئەو بە ھیمنی ھەلدەستا و بە بەردەمی مندا تێدەپەپی، یەگەیکە شتیکی بە گوێی ژنە دەفبەدەستەکاندا دەچرپاند و ئەوانیش بە دەنگێکی نزم دەیانگوت: «شوکر بۆ خوا». دەچوووە ژێر بارانەکە و باوکمی بانگدەکرد، ئەویش براکانمی بانگدەکرد، ئەوانیش خەنجەر بەدەستەکانیان بانگدەکرد، ئەوانیش ئەو پیاوانەیی لە نیوان شیلمان و منارەکاندا چاوەڕوانیاندا کرد. لە ناکاوە دەنگی زیکر و ھەینەلایەکی گەورە لە پشتمانەووە بەرز دەبوو، سەر لە نوێج دەفەکان دەکەوتنەووە ژەنین. من بە بێدەنگ خۆم لە سەر بەرمالەکەم گرمۆلە دەکرد، دواي سێ شەو نەخەوتن، ھەزەمە کرد بمرم... ھەزەمە کرد لە ژێر ئەو بارانەدا و لە ناو شینایی ئەو شەو دا نوومی ناو تاریکی و بیرچوونەووە بێم، بەلام باوکم دەبینی بەو مراخانییە تەپەیی خۆیەووە بەرەو پووم دەھات، بێتەووی پرسم پێبکات بێرە ھمانە بە ھەوشە کە دا کێشیدە کردم، من دەکەوتم و سەرئەژۆکانم دەدران، دەکەوتم و وردە زیخی سەر پێگاگان زامداریاندا دەکردم، وەکو بوکە شوشەییەکی شکاوە ھەلیاندا گرتەووە و بەناو ئەو باران و شیناییە ترسناکەیی بەرەیاندا پایاندا کێشام. دەنگە دەنگێکی گەورە لە ھەموو لایەکەووە بەرز دەبوو، لێشاویکی سەیر لە مەخلوقات بە خێرایییەکی گەورە بەرەو دەرگاگان دەکشان، مەخلوقاتیی نەبینراو لە گومەزەکانەووە بە پەیزەیی درێژ درێژ دادەبەزینە خوار... لەناکاوە من دەستم لە دەستی باوکم بەردەبوو، دەکەوتە ناو مەلا کوێرەکان کە بە خۆیان و گۆچانەکانیانەووە دواي ئەو گەلە تورپەییە کەوتبوون، ئەو گەلەیی کە خیزەییەکی سەیر و پڕ لە ژان لە سینەییەووە دەھات. خۆم لە بازنی ئەو گۆچان و کەواو میزەرە ئالۆزکاوانە ئازاد دەکرد و شەپۆلی بەیەکاچووی خەلک کە کێبڕکێیاندا دەکرد لە دەرگاگان بچن بەو دیدا، دەبیردم... تیکەل بە سوالکەرەکان دەبووم کە لەو بەرەبیانە تەپوتوشەیی بەھاردا پالەپەستۆییەکی گەورەیان لە بەرەدەرگاگان دروست کردبوو... سوپمەدەخوارد

و تیکه ل به و ژنه په چه پوښه تازانه ده بووم که به لیشاو له قسنه کان ده هاتنه ده ری... بارانیکي قایم دایده کرد، دووباره هه ستمده کرد باران هه موو په شیتی قژم به سهر جه سته مدا ده شواته وه. خریکبوو ده که وتم، خریکبوو په نگی نالتونی و له ناکاوی نه و بروسکانه کویریده کردم که له ناو نه و دهنگه دهنگ و باران و بروسکه یه دا دهنگیکی هیمن چپانندی به گویمدا و گووتی: «خندان، مه ترسه من پرزگاریانده که م»... دهنگیک بوو به خیرایی هات و تیپه ری، ناوړمدا یه وه، به لام نه مبینی، هیچ شتیتم چاونه کرد دارشه که کی نه بیست. پیاوړکی دارشه ق به ده ست بوو له قه مسه له یه کی په شدا، به دهنگیکی نامو نه و وشانه ی چرپاند به گویمدا و تیپه ری و لیشاوی تاریکی و باران به خیرایی بردی. من له ناو حه شاماته که دا... له نریک ته قی نه و گوچان به ده ستانه وه که به نه تقه ست ده یانکیشا به دهرگاکانی مزگه وته که دا هاوارم کرد: «برو پيشکه وه... پيشکه وه، فریایانکه وه». نه مزانی گوئی لیم بوو یاخود نا. که دواتر پیکه وه له گه ل خاوه نی نه و دهنگه غه مگینه دا له شه ربه تخانه گه وره که ی خویدا به دیار په رداخیک شه ربه ته وه دانیشیتین، به حه سره ته وه لیم پرسى: «نایا نه و شه وه گویت له هاواره که م بوو؟». نه و به نارامی وه لامیدامه وه و گووتی: «نه وه که ته نیا گویم لیبوو، به لکو تا چه نده ها سال نه و هاواره له گویمدا ده زرنگایه وه». هیشتا هاواره که له گه رومدا بوو که ده ستیکی دیکه رایکیشام و له و لیشاوه هینامییه ده ری و گووتی: «کچم تو خوت پیشکه وه... خوت، پاشه پوژی تو له سهر نه مشه وه ستاوه». نه وه ده سستی «مه لا که وسه ری باغه وان» بوو که دواتر زورشتی ترسناکی له دنیا و چاره نویسی مندا دیاری کرد... نه و ده ستانه به نه ندازه یه ک ساردبوون له گه ل ساردی شه و، ساردی باران و ساردی گه رده لوله کاندایا به راورد نه ده کرا. من تووشی کۆکه یه کی له ناکا و بوویوم، جارچار ده بووایه یه کیکی دیکه ش په لم پاکیشیت تا بتوانم بروم، له هر

جنگایه کیش بوه ستابامایه پورم له نژیکمه وه ده وه ستا و به و چاوه
 سهیرانه ی تماشایده کردم. سه رله نوځ به کۆلانه کانی شاردا تیپه پینه وه،
 سه رله نوځ ده فزونه کان دونیایان به دهنگی زیکره کانیان ناوه دانکرده وه،
 به لام دهنگه کان کپتر و بیده نگتر ده هاتنه گویم... ده پویشتین و شه و
 ده رگاکانی خۆی زیاتر و زیاتر ده کرده وه، له ناکاو گه یشتینه وه سه ر ئه و
 شه قامه ی که من گه لیک ناشناییوم، ئه و شه قامه ی رڼگه ی گه پانه وه ی
 من و پهروانه بوو له قوتابخانه وه بۆ مال... له ویادا بۆنی دره خته کان،
 بۆنی ئاسمان، بۆنی دیواره کان هه مووی دۆستی من بوون. سه یرم
 لیده هات و ده مگوت: «ده بیئت ئه م په وه چ کاریان به م شه قامه هه بیئت...
 که له هه ر شه قامیکی دیکه ی دنیا جوانتره». به لام له ناکاو له به رده م
 کتیپفرۆشییه کدا وه ستاین... پورم خۆی دهستی به رزکرده وه و گووتی:
 «لیره ن... ئه و دوو زیناکه ره له ناو ئه م کتیپه شه یتانیانه دان». به
 خیرایی و به شیوه یه کی سه یر ئابلوقه ی کتیپفرۆشییه که یاندا، دهنگه کان
 هاواریانده کرد: «وه رنه ده ری!» به لام هه یچ دهنگ نه بوو. یه که مجار قفلی
 ده رپابه که یان شکاند و هه لئاندا یه وه، من دلم وه کو کۆتریک له ناو
 گیزه لوه که یه کدا ده له رزی، ئاگادار بووم هه موو له ده رگای ئه و کتیپفرۆشییه وه
 نژیکه بنه وه، هه موو له پیش ده م ئه و ده رپابه دا ئاپوره ده به ستن، من له
 سوچیکدا خۆم گرمۆله ده کرد و سه رم ده خسته ناو ده ستمه وه و
 گوچکه کانم ده گرت، نه مده ویست هه یچ ببینم و هه یچ ببیستم، ده مو یست
 هه موو شته کان به مۆته که یه ک بشو به ینم که دوا جار ده پروات و به ئاگادیمه وه،
 به لام شته کان به جوړیکی ترسناک دریزه یان ده کیشا، گویم لیپوو
 شوشه ی کتیپفرۆشییه که یان ده شکاند، به لیشاو به ده م بانگ کردنی
 خوداوه، به ده م هاوار برندنه وه بۆ پیاوچا که کان هوروز میانده برده ژوروی،
 به لام جگه له په فته یه کی چکۆلانه ی پهروانه و تاکی ده ستکیشی کونی
 فره یدون هه یچیان نه ده دۆزیه وه. له ناو ئه و هه را و هه یاهوه سامناکه دا

چاومده کرده و و هاوارمده کرد: «سوپاس... سوپاس»، به لام سیما گرز و تورپه کانیان دهیترساندم و دوویاره چاوم لیکده نایه و. پورم پهفته که ی هه لده گرت و یه کیکی نه ناسراویش دهستکیشه که ی ده برد بۆ خۆی. «مه لا که وسه ری باغه وان» سه ری ده له قاند و به دهنگیکی پر له حکمهت ده یگوت: «ئه وه نیشانه ی ئه وه یه وه کو دوو جانه وه ری بریندار پایان کرده... وه کو دوو جانه وه ری خه تاکار و بریندار». به لام دهنگی مه لا که وسه له ناو هات و هاواری ژنه ده فبه دهسته کاندا ده خنکا که له گه رمه ی ناومیدیاندا، ده فه کانیان دادنا و ده که وتنه په لاماردان و تورپانی کتیبه کانی کتیبه فرۆشییه که... سهفته سهفته کتیبه کانیان ده هیتایه ده ری و تورپه یانده دایه ناو بارانه که، پرز له دوی پرز کتیبه کانیان که له که ده کرد، جار جار مه لا که وسه و چهند فه قییه کی چکۆلانه ی تیکه لاو به مه حشه رگه له که، کتیبیکیان هه لده گرت و ئه مدیوه ویدیوان ده کرد و فرپیانده دایه وه سه ر کتیبه کانی دی. ئه و شتانه ی که کیش نه ده کرایه ده ره وه، له ناوه وه ناگریانده دا، له چاوتروکانیکدا هه موشتیک بلتیه سی سه ند. من له و سوچی ته نهاییه دا ته ماشامده کرد سه رمایه کی کوتوپر و له ناکاو، له رزتیکی ناوه خت دایه گرتم، به لام که میک دلنیا تر به چاویکی ماندوو و پۆحیکی تا سه ر ئیسقان کوژاوه وه سه یری ئه و ناگره م ده کرد که به خیرایی پالی به ئیمانداره کانه وه ده نا بۆ ده ره وه. ئیمانداره کان هه ندیکیان پرز دوی پرز کتیبیان ده هیتایه ده ری و له سه ر شوسته کانی ئه و شه قامه که له که یانده کرد و ده یانسوتان، بۆ یه که مجار من هه ستمده کرد پیویستیم به گه رمیه کی زۆره، ناگره کهش به و شه وقه سه یر و ئه فسانه بییه ی خۆی بانگیده کردم. هیدی هیدی دونیا پوناکده بووه وه، هیدی هیدی ئه و بارانه بیتوچانه ی شه و راده وه ستا، من هه لده ستام و به زه رده خنه یه کی سه یره وه له و ناگره نزیکده بوومه وه، هه لده ستام و له به رده م ئه و مه شخه لانه سه یره دا ده وه ستام، ئه و هه لمه سه نگینه ی که

له جله کانم هه‌ئێستا منی ده‌کرده پارچه‌یه‌ک غوباری چر، به‌لام من ده‌ستم خستبووه بنه‌نگلمه‌وه و سه‌یری سووتانی کتێبه‌کانم ده‌کرد که ئاگر و شه‌مائی ده‌مه‌وه‌یه‌یان پیکه‌وه یاری پێده‌کردن، خودایه ... ئه‌وان کتێبه‌کانیان ده‌هینا و تورپانده‌دایه سه‌ر ئه‌و ئاگره، من له‌و کلپانه پاده‌مام و په‌پوله‌ی چکۆلانم ده‌بینی له‌ ناو ئاگره‌که‌دا ده‌سووتیت، کتێبه‌کانیان فرێده‌دا و له‌ نێو په‌ره‌کاندا په‌پولم ده‌بینی هه‌ئێده‌وه‌ریت و ده‌که‌ویتته ناو ئه‌و ئاگره و ده‌بیتته توژ... په‌پوله‌ی ژۆر، په‌پوله‌ی گه‌وره گه‌وره که له‌ نێو کتێبه‌کاندا ده‌هاتنه‌ده‌ری و وه‌کو بیان‌ه‌ویت بفرهن که‌میک به‌زده‌بوونه‌وه و خیرا کلپه‌کان ده‌یانخواردن. له‌ ساتیکدا هه‌ستمه‌کرد ئه‌و به‌یانیه‌ له‌ بری خۆله‌میش، گه‌ردی ئه‌و په‌پوله سووتاوانه به‌ با ده‌کات... هه‌ستمه‌کرد که په‌پوله‌کان دین و به‌ سووتاوی له‌سه‌ر سیمام ده‌نیشنه‌وه، به‌گه‌روه له‌سه‌ر سه‌رم ده‌وه‌ستن و خۆیانده‌دن به‌ سینه‌مدا، منیش تا ده‌هات زیاتر چاوم له‌و بلێسه‌ گه‌ورانه ده‌بهری و زه‌رده‌خه‌نم ده‌گرت... ئاوڕمه‌دایه‌وه و ئه‌و سیبه‌ره خامۆشه‌ی به‌یانی نه‌بیت که له‌ پشتمه‌وه به‌ هێمنی ده‌کشا، هه‌چی دیکه‌م نه‌ده‌بینی، به‌لام له‌ ژووره‌وه، نزیک له‌ کلپه‌ی ترسناکی ئه‌و ئاگره، باوكم و پورم هه‌ردووکیان به‌ترسه‌وه ده‌هاتن و سه‌یری ئه‌و زه‌رده‌خه‌نه و پیکه‌نینه له‌ناکاوه‌ی منیان ده‌کرد، ده‌مبینی به‌ جووته هێدی هێدی به‌ده‌وری ئاگره‌که‌دا پێچه‌که‌نه‌وه و به‌ ترسه‌وه له‌و زه‌رده‌خه‌نیه‌ پاده‌مێنن که له‌ ناو هه‌لم و دوکه‌ل و بارانی ئه‌و به‌یانیه‌وه سات له‌ دوا‌ی سات به‌ شیوه‌یه‌کی سه‌یر، به‌ شیوه‌یه‌ک که چیدی له‌ ژێر ده‌سه‌لاتی مندا نه‌بوو، له‌سه‌ر سیمام گه‌وره‌تر و گه‌وره‌تر ده‌بوو، زه‌رده‌خه‌نیه‌ک تاماوه‌یه‌کی درێژ له‌گه‌لمدا ده‌بیت و ته‌نها دوا‌ی هه‌سه‌رتی سووتانیکی دیکه جێمه‌هێلت.

ئەستەمبوو دوای پووداوهکانی ئەو شەو، ژیانی هێمنی و لەسەرەخۆی جاران دەستپێکەمەوه، هەر ئەو شەو، دوای ئەو هی باوکم ئەو زەردەخەنەیی لەسەرلیتۆم بینی، ئەو زەردەخەنەیی تیکەل بە هەلم، ناگر، باران و تەنهایی ئەو بەیانییە بووبوو بە پورمی گووت: «ئەو کچە ببە بۆ خۆت... لەگەڵ کچەکانی خۆتدا گەرەبیکە و فێری هەموو ئەو شتانەیی بکە کە دەبێت ژنیکی باش بیزانیت». ئیستا دەبێت بلیتم، من ئەو کاتیش دەمزانی کە تازە گەلێ درەنگە، چونکە چیتەر جورنەتیکی مندالانەم تیا دروستبووبوو، ئیدی دەمتوانی کەمیک تەماشابکەم و زەردەخەنەبگرم... بە تورپیی سەیری تاریکی و زۆلمەت، ناگر و پوناکی بکەم و زەردەخەنەبگرم... سەیری دلپەقی، ترس و تیکچوونەکان بکەم و زەردەخەنەبگرم، بەلام درەنگ تیکەیشتم کە ئەو بزە بچوک و نەینیی و مانادارە تا چ ئەندازەیک دەتوانیت پیاوان و یاساکان و ئارامی دنیا تیکبەت و سیستمی ژیان و حیکمەتەکانی برینداریکات.

«بیبە بۆ خۆت»... دەمزانی ئەو وشەیی چی دەگەیهنیت... دەمزانی ئیدی دەبێت چی بکەم و دەگەومە چ دونیایەکیەوه. هەر ئەو بەیانییە کە لە ناگرە کە دووریانخستەوه، کەم تا زۆر شیۆهی ئەو ژیا نە تازەییەم لەبەرچاویوو... پورم و مەملەکەتی دەفە سامناکەکان... شانشینیی زیکرە بیکۆتاییەکان... نوقمبوون لە بۆنی هەتاھەتایی بوگرەکاندا، مەسەلە کە

ته‌ها ده‌نگی ده‌فه‌کان و بیټو شېبون و حال له خۆهینانی ناو زیکره‌کان نه‌بوو، به‌لکو نه‌و ترسه سه‌یره‌ش بوو له نیگا‌کانی نه‌و ژنه که به جه‌سته ئافره‌تیکی نیمچه که‌ته و به‌سه‌ر مه‌خلوقیکی چکۆلانه‌بوو. هرگیز باریکی ده‌موچاوی له‌گه‌ل نه‌و له‌شولاره‌گه‌وره و ترسناکه‌یدا نه‌ده‌گونجا، گه‌وره‌یی و بیټه‌حمی چاوه‌کانیشی له‌گه‌ل لاغریی ده‌موچاویدا ته‌با نه‌ده‌هاته‌وه نه‌مه جگه له‌وه‌ی که هه‌میشه ترسیکی گه‌وره‌م له‌و ددانه سه‌ده‌فییه وردانه‌ی هه‌بوو که لچیکی ئیجگار باریک دایده‌پۆشین. له‌وه‌یه‌ر یادم نییه که من و په‌روانه زۆر قسه‌مان له‌گه‌ل‌دا کردییت، نه‌و به‌رده‌وام به‌و چاوه‌عاجباتی و له‌چکه‌سپی و ته‌زییحه‌دریژه‌یه‌وه ده‌یترساندین. نه‌و به‌چیرۆکی دل‌دارییه‌بیشوماره‌کانی په‌روانه‌ی ده‌زانی، ناگاداریش بوو په‌روانه‌چه‌نده‌بیباک ته‌ماشایده‌کات، من له‌مندالییه‌کی زووه‌وه نه‌و شه‌پی بوغزاندنه‌سه‌یره‌ی نیوان په‌روانه و نه‌و ئافره‌ته‌م ده‌بینی... که نه‌و ده‌هات، په‌روانه‌بیحیسه‌تترین جلی خۆی له‌به‌رده‌کرد، وه‌کو خراپترین ئافره‌ت مکیا‌جیده‌کرد، به‌غوروترین شیوه‌سه‌ری به‌رزه‌کرده‌وه و لیتی ده‌روانی، به‌لام نه‌و خاتوونه‌سه‌بریکی بیوتنه‌ی نیشاندده‌دا و ئارامیه‌کی زیاتر له‌توانای خۆی ده‌رده‌خست. په‌روانه‌ده‌یه‌ویست نه‌م ژنه له‌ژیانمان دوورکه‌ویته‌وه و تیکه‌لای زینده‌گیمان نه‌بییت، ناگاداریش بوو نه‌و ژنه‌چیتر ده‌ستی له‌وه‌شتوه، په‌روانه‌کیشباته‌دونیاکه‌ی خۆیه‌وه، له‌به‌ر نه‌وه ته‌ماحی گه‌وره‌ی له‌من بوو، نه‌و له‌سه‌ره‌تاوه ده‌یویست من نه‌که‌ومه ناو دونیای په‌روانه‌وه... ده‌یویست من له‌ژیر سیټه‌ری گونا‌ه‌کانی په‌روانه‌دا گه‌وره‌نه‌بم. هر له‌سه‌ره‌تاوه شه‌پړکی ژیره‌وانکی و نادیار له‌نیوان نه‌و ژنه و په‌روانه‌دا له‌سه‌ر من هه‌بوو، که نه‌و ده‌هات په‌روانه‌به‌ه‌لکیشی ده‌کرده‌ ژوره‌که‌ی خۆمان، ده‌رگا‌که‌ی له‌سه‌ر قفله‌کردم و ده‌یگوت: «لیټره نه‌جولیتییت، خه‌ندان... تو نازانیت نه‌م ژنه‌چه‌نده ترسناکه... نازانیت». من ده‌مزانی نه‌و ژنه‌چۆن

ته ماشامدهکات، دهمزانی چ هیژتکی نه فسانهیی به کارده هینتیت تا من وهکو په روانه دهر نه چم، چ هیژتکی له بننه هاتوو ده خاته گه پر تا من به ره و نه و جوړه زینده گییه ی خوئی پاکیشیت، نیستاش دوی نه و شوی باران و ناگره من له به رده ستیدا بووم... ژور به ناسانی له به رده ستیدا بووم.

پوژانی داهاتوو له تنها خوشییه کی ژیانم که قوتا بخانه یه مه حرومده کریم، به لام نه و هیوایه ی که په روانه له باز نه ی نه و نابلقه یه دهر یاز بو بیت خوشییه کی سه یرم تیا دروستده کات، پورم له وه دلنیا یه که منیش مه مخلوقیکم له جنسی نه و خوشکه نه فرهت لیکراوهم. به لام وهک سه ره تا هیچ نالیت، به لکو لیده گه پیت نه و پرسته یه ی «باوک» زیاتر و زیاتر له ژیانمدا بزرنگیته وه و له ماناکانی تیگم «بیبه ن بۆ خوتان». شته کان وا پوویندا که له هه مان به یانی و به هه مان نه و کراسه په شه وه، منیان برد بۆ مائی پورم. من له وه ویه ر چهند جار یکی که م نه و مالم بینیبوو، به لام نه مړو له دوی نه و دوو شه و ترسناکه ی پیشوو، ده متوانی دنیا به شیوه یه کی تازه ببینم، ده متوانی به دوو چاوی دیکه وه له و زولمهت و ناگر و بارانه ی به ربه یان پروانم، بۆیه هه ر که چاوم به دیمه نی نه و ژوره تاریک و داخراوانه که وت، که چاوم به و ده ف، شمشیر، ته زبیح و پرچه برپاوانه که وت که به شیوه یه کی سه یر له هه موو جیگایه کدا هه لواسرابوون، ترسیکی کوشنده دایگرتم. ماله که له شه به قینکی چکولانه وه نه بیت که ده که وته نیوان په نجه ره ی یه کیک له ژوره کان و دیواری پشته وه ی خانوه که وه له هیچ جیگایه کی تره وه خوئی تینه ده که وت. له پشته وه به سه ر کولانیکسی به ره مووت و غه مگیندا ده پروانی که خوئیکی زه ردی وه کو خوئی بیابان دایپوشیبوو، مزگه وتیکی چکولانه ش له ناوه پاستی ماله کاندای بوو، له پشتیش ه وه ده چوو ه سه ر کیتلگه یه کی خالی، به لام پر له پاشماوه ی ماشینی کون و

ناسنی ژه ننگرتوو. له یه که م پۆژه وه هه ستمکرد ئه و چاوانه ی ده ورو به رم نیگایه کی تیا نییه که من دۆستانه سهیره مبات. پور که هه شت کچی هه بوو و له ژیانیشیدا نۆرینه یه کی نه خستبووه وه، بیوه ژنیکی توندوتیژ بوو، نه و ده سه لاتَه گه وره یه شی که له ناو ژنه سو فیه کانی شاردا هه بیوو، شه وقتیکی ته لیسمای له ناو کچه شه رمن و ترسنۆکه کاندای بو دروستکردبوو، نه و کچانه ی هه ر هه شتیان شه وان جیگا کانی خۆیان ته رده کرد و هه ندیکیان لال بوون و هیچیان جگه له هه ندی وانه ی مزگه وت نه بیته، سه ردانی جیگایه کی تری نه م دونیا گه وره یه بیان نه کردبوو، هه موو له زولمه تی نه و خانوه دا له دایکبوو بوون و له ویدا گه وره بوو بوون و ده شیانو یست له ویدا بمرن.

«په روانه» بهر له من یه کجار نه م جیهانه ی تاقیکردبووه وه ... هه ر نه و ماوه کورت و دۆزه خیه ش نه و په یوه ندییه سه یر و تاریکه ی له نۆیان نه و و پورمدا دروستکردبوو، نه و کات «په روانه» دوا ی ناشکرابوونی یه کئ له دلداریه کانی نۆردرابوو تا له مه مله که تی پوردا و له ناو کیژه خواناسه کانیدا بیته وه به مرو فیککی ناسایی. به لام پور دوودل له و پۆجه سه رکه شه ی په روانه، دوودل له و خه ونه سه یرانه ی په روانه له خه یالی کچه کانیدا چاندبووی، به باوکمی گووتبوو: «شه یتانیک له قوولایی پۆچی نه م کچه دایه، به هیچ ده رویش و وه لی و پتفه مبه ریک ده سته مو ناکریت». من درهنگ زانیم شه یتان له وشه کانی نه ودا و له تیگه یشتنی نه ودا مانایه کی مه جازی نییه، به لکو ته واو مه به سته ی له شه یتانه، مه به سته ی له خودی شه یتان خۆیه تی به هه مان نه و شیوه یه ی که له به هه شت ده رکراره. پورم له و باوه رده دا بوو که من ماوه یه کی زۆر دریز له گه ل شه یتاندا ژیاوم، نه و شه وه ش که هه له اتنی په روانه ناشکرابوو که هه موو ده فبه ده سته کانی هاو پتی و هه موو خه لیفه کانی شاری ناگادار کرده وه، هه ر به و زمانه قسه یکردبوو که شه یتان له هه موو

پتوهند و زنجيره كانى خوى بهر لآبوه و ده بيت بگيرتته وه . «گرتنه وهى شه يتان» له و شه وهه بو بووه خولياى گورهى ئه و، توانايه كى گوره شى هه بو كه مه لاکان، خليفه كان و ده رويشه كان بانگكاته ناو ئه و ماراسونه سهيره وه بو گرتنه وهى شه يتان... به بيتنه وهى به خومان بزائين، ئيمه ش سالانكى دريژ كه وتينه ناو بازنهى گه مه كه يه وه . من به حوكمى ئه وهى عومريكى دريژ له ته نيشت شه يتانه وه هه ستابووم و دانيشتبووم، ده بايه زياتر له هه ركه سيكى دى نرخى ئه و وه دوو كه وتنه بئوچانهى شه يتان بدهم، به تايبه تى من وه كو په روانه جهسته يه كى سه ركه ش و غورويكى كچانه و پوچيكي ياخيم نه بوو ده ليلم بيت بو دهر وهى ئه م دونيايه . من له شوى يه كه مه وه كه جيهانى ئه و پيريزن و كچ و ژنه سه يرانه م بينى كه به كز مه ل ده هاتنه ئه و ماله، هه ستم به گوره يى ئه و بازنه يه كرد كه چوارده ورى منى له هه موولا يه كه وه ته نيوه، بپرارمدا ملكه چى ئه و گه مه يه بم . به هه رحال من پنگايه كى ترم نه بوو پيايدا دهر يازيم . له يه كه م شه ودا پورم چند سه عاتن قسه ي له گه لدا كردم، باسى گوره يى ئه و گونا هه ي په روانه ي كرد، باسى ئه و ژنه ئيماندارانه ي كرد كه له م شاره دا پاريزگارى ئيمان ده كهن، باسى ئاهه نكه ئاينيبه كان و خه تم و زيكر و فيستيفالئى نويزه گوره كانى هه ينى كرد كه پوچه كان له يه كدى نزيكه كه نه وه و پيكه وه گرئيانده دن . به ده نكيكى هيمن ده ودا، به لام ساردى و دلپه قيبه كى قوول له نيگا كانيدا بوو، به جوړيكي سه ير خوى به هه ق ده زانى . دواچار گووتى: «هه موو موسلماننيك به رپرسياره له هه مووان، من چندين ساله به ده ست په روانه وه ده نالينم، من ده مه ويت پزگار تبكه م، من له به رده م خودادا ليتان به رپرسيارم، من به تايبه ت له به رده م خودادا له تو به رپرسيام.» ... دوا هه مين رسته ي به جوړيكي هينده توند و سه ير دووباره كرده وه كه ئيدى ئاشكرابوو تا قيامه ت به دوامه وه ده بيت .

له و شه و دا من به خنده یه کی نهیسی و داپوشراو ته ماشامده کرد، له و ساته دا که نه و ده یگوت: «من له تو به رپرسیارم»، بزه یه کی تاریک ده و چاومی پونا کده کرده وه. نه و قسه ییده کرد، به لام ده زمانی خه یالی لای نه و بزه یه ی سه رلیومه، له گه ل نه وه شدا هیچی نه درکاند، وا خوی دهر نه خست نه و خنده یه سه رنجی راده کیشیت، به لام دلنیا بووم ده زانیت که قه ده ری په یوه ندی من و نه و، په یوه ندی من و شته کان، په یوه ندی من و خودا به و بزه یه دا تیده په ریت. بو پوژی دوایی جلکیکی وه کو کیژه کانی خوی له بهر کردم و له گه ل ده سته یه ک له کچه منداله ده فبه ده سته کاندای بردمی بو پرسه یه کی گه وره... نه وه لای نه و شه ره فیک بوو به ئاسانی به که سی نه ده به خشی، چه نده ها سال بوو نه بهیشتبوو کچه کانی خوی پیخه نه ناو جیهانی زیکر، خه تم، نوژی هینی و فیستیقاله ئاینیه کان، من زوو تیگه یستم که هوی نه و حاله ته ده گه رپته وه بو زمانی لالی نه و کچه ترسنوکانه و بو نه و بون میزه کوشنده یه ی لیان ده هات، به لام نه و بو نه وه ی ئاره زوی کچه کان بمرینیت ده یگوت: «بالترین پله ی ئیمان، عیاده تی به رده وامی خودا نییه، به لکو دوره په ریزیه له جیهان». له گه ل نه وه شدا عه شقی نه و بو نه و جیهانه سهیره ی له کچه کانی حه رآمده کرد، عه شقیکی که م نه بوو... من له یه که م پوژی زیکره وه له و پرسه گه وره یه دا هه ستم کرد که په یوه ندی نه و به دهنگی نه و ده فبه سهیرانه وه، خالی نییه له شه هوت، به لام شه هوه تیک هه رگیز دان به حه قیقه تی خویدا نانیت.

نه و ژیا نه کورته ی من وه کو کچیکی ده فبه ده ست، ژیا نیکی سهیره یوو. بریارمدا بوو هه موو نه و شتانه جیبه جیبه که که نه و پیم ده سپریت. له گه ل هه موو نه و ژنه ده فبه ده ستانه دا ده چووینه پرسه کان، ده چووینه خه تمه کان، له ویدا هه موو مه مله که ته به رینه کانی لاواندنه وه، له خودان، خورنینه وه و حال له خو هینانم بینی. چه نده ها شه و ده گه پامه وه و

قریشکھی ئو ژنانه له گویمدا ده زرنگایه وه ... وینهی ئو مردوانه له خه یالمددا سه مایانده کرد، به لام له گه ل هه موو ئو خه مه گه وره یه دا به رده وام ئو زه رده خه نه یه له گه لمدابوو، له پیزی کچه چکوله ده فبه ده سه ته کانددا داده نیشتم و سهیری مه وجی ئو ته عزیزکه رانه م ده کرد که وه کو شیته له خویانده دا و ئو زه رده خه نه یه ش له سه ر لیوم بوو، سهیری ئو شیوه نکه رانه م ده کرد و خنده م ده هاتن، وایلپهات شه وان له خه ویشدا ئو خه نده یه لی م جیانه ده بووه وه . به یانیان هه لده ستام و ئو خه نده یه وازی لیته ده هینام . پورم ده یزانی که هه تا ئو زه رده خه نه یه ش بمینیت، من پوخله به ریکی مه مله که ته کانی په روانه م ... ئو به لامدا راده بوورد و هیچی نه ده گووت به لام پوژ دوی پوژ پتر کیشیده کرده ناو ئو دنیایه ی که تیا ده ژیا . له کلاسه تاییه تیبیه کانی قورئان و ته فسیره وه بو ئو وانه سهیرانه ی مه لایه کی نیمچه موزمه عیل له سه ر قیامه ت ده یگووته وه ، له ویشه وه بو فیربوونی نهینیه کانی حه رام و حه لال، له ویوه بو موعجیزه ی سو فیهی کان و دواتر بو خویندنی سزاکانی عه شق و زینا . هه ندیک به یانی کچه کانیشی هه لده ستان و به کومه ل ده چوینه ئو مزگه وته سپیه که له ناوه راستی کۆلانه که دا بوو، ئه وه دوورترین جیگایه ک بوو کچه کان بتوانن پوی تیبکه ن، هه موویان جوانترین له چکی خویان ده به ست و به بیده نگیه کی سهیره وه ئو ماوه کورته بیان له نیوان ده رگای مال و ده رگای مزگه وته که دا ده بری . ئو ماوه یه ش لای ئه وان، له سه فه ریکی ئیجگار دریز و نه فسووناوی گرنگتریوو . ئو ماوه یه نه من حه رفیکم له گه ل ئو کچه شه رمن و دلپه قانه دا ده گزپه وه و نه ئه وان، هه ر وه خت بمویستبایه قسه یان له گه ل بکه م، هه ر هه شتیان سه ریان ده نا به سه ری یه کتره وه و ده که وتنه پسکه پسک، ژورجار بیته وه ی هیج بلیم، له ناکاو هه ر هه شتیان به رامبه رم داده نیشتم و به جوړیکی سهیر و بیژه حمانه پیده که نین، منیش به و زه رده خه نه شهیتانییه وه ته ماشامده کردن و هیچم نه ده گووت ...

ژوړی خ‌وتنی من له‌گ‌ل ژوړی خ‌وتنی چوار کچه‌گ‌وره‌که‌یدا بوو که ده‌بیت بل‌یم نه‌مده‌توانی‌گ‌وره و بچوک له ناویاندا جیابکه‌مه‌وه، هم‌وویمان بال‌ایان به نه‌ندازه‌ی یه‌ک و قه‌واره و شیوه‌شیان وه‌کو یه‌ک بوو. هر چواریشیان شه‌وان موشه‌مایه‌کیان له‌س‌ر نوینه‌کانیان را‌ده‌خست تا به‌رده‌وام دوشه‌که‌کان ته‌پنه‌کن، پ‌یشیان سه‌یربوو من پ‌یوستیم به‌و موشه‌مایه نییه و میز نا‌که‌م به‌خ‌ومدا، به‌یانیانیش هر ه‌شتیان به‌پ‌یز به‌دیار نه‌و جوړنه چ‌ک‌وله‌یه‌ی ح‌مامه‌که‌وه ده‌وه‌ستان تا جلکه‌کانی ژیره‌وه‌یان بش‌ون.

نه‌وان هم‌میشه شه‌وان زوو ده‌خ‌وتن، ژیان لای نه‌وان له ه‌شتی نیاوړه‌دا ته‌واوده‌بوو، منیش ب‌و نه‌وه‌ی ماوه‌یه‌کی زوړتر له‌گ‌ل خ‌ومدا بزیم و بیریکه‌مه‌وه، هر زوو له چاوه‌کانی پور ه‌ل‌ده‌هاتم و ده‌چوومه ژیر جیگا. شه‌و ته‌نیا کاتیک بوو بتوانم بیریکه‌مه‌وه. من ه‌رده‌م نه‌و شه‌وانه بیرم له چاره‌نوسی پ‌روانه ده‌کرده‌وه، ده‌مزانی که ماوه و ده‌ژی، نه‌و شه‌وانه زوړ بیرم له مند‌الیمان ده‌کرده‌وه، بیرم له قاقا‌کانی ده‌کرده‌وه له ناو کچه شوخه‌کانی هاوړپ‌یدا، بیرم له و بیده‌نگی و غمه‌ کوتوپ‌ر و سه‌یرانه ده‌کرده‌وه که دایده‌گرت، ه‌ستیش‌مده‌کرد تا زیاتر بیه‌نمه پ‌یش چاوی خ‌وم زیاتر نه‌و په‌یمان ده‌هینمه‌دی که گووتبووم: «هر‌گیز له‌یادتنا‌که‌م». هر له‌و شه‌و سه‌یرانه‌شدا من نه‌ینی‌گ‌وره‌ی نه‌و مال‌م د‌وزیه‌وه، نه‌ینه‌ک که نه‌ده‌بایه بمرانیا‌بایه. من له شه‌وی یه‌که‌مه‌وه فی‌ریو‌بووم که ه‌ستم و له‌سه‌رنوکی پ‌یکانم ب‌روم و که‌س ه‌ستم پ‌ینه‌کات... له‌و شه‌وه در‌یزانه‌دا من تارمایی نه‌و پیا‌وانم بینی که پورم له‌و ژوړه ترسناکه‌ی پشته‌وه‌دا ده‌یشاردنه‌وه. یه‌که‌مین پیاو له شه‌ویکی باران‌وی نه‌نگوسته‌چاودا هات، له‌گ‌ل دوو ژنی دیکه‌دا بوو که نه‌مزانی ک‌ین، پورم ده‌رگای نه‌و تاکه ژوړه‌ی پشته‌وه‌ی ب‌و کرده‌وه و له‌ویادا ح‌شاریدا. من له چ‌رپه‌چ‌رپی پورم و نه‌و ژنانه وا تینگه‌یستم

که نه و پياوه ژنه که ی خوی سهرېړپوه و له ترسی تۆله پېویستی به حشارگه یه که هیه... شهوانی دواتر ناگادارېووم که نه و دېروات و پياوانی دیکه دین. نه و خوی به دهستی خوی خواردن و ناوی بۆ دېردن و به پوژیش که س دهرگاگانی نه ده کرده وه. من له چاوانی نه و هشت کچه دا ده مخوینده وه که هه موویان به حکایه تی نه و پياوه غه ریپانه ده زانن که له م ماله دا ده خه ون. زۆر شه و، کاتن له و ژوره خنکاوه ده هاتنه دهری و له حه وشه که دا که میک هه وایان هه لده مژی، من نه وه که تنها هه ستم پیده کردن، به لکو له دووره وه بونی جه سته یانم ده کرد، له دووره وه بونی نه و خه و و عاره قه یانم ده کرد. ئیدی به رده وام یه که له دوی یه که نه و پياوه شه ونشینه سه یرانه دهرده که وتن و چند شه ویک له ویدا ده مانه وه و پاشماوه یه که ده پویشتن و ئیدی سه روشوینیان نه ده ما. هه ندیکیان ژنه کانی خویان کوشتبوو، هه ندیکیان خوشکه کانی خویان سه رېړپوو، که سانیکیان تیزابیان کردبوو به کچانی قوتابخانه دا، یاخود فتوايه کی مه لاگانیان له کوشتنی زه ندیقیک یان زیناکه ریگدا جیبه جیگرددبوو. هر هه فته یه و یه کیک دهرده که وت. هرکات هه ستم به ونبوون و پویشتنی یه کیک ده کرد دلنیا بووم قافلکه که بیگوتاییه و یه کیکی دیش له بری نه و ده گات... شهوان گویمده نا به دهرگاگانه وه و گویم لیبوو، له گه ل نه و ژن و کچه له چکپوشانه ی تردا له ناو ده ف، موفه پک و پرچی خه لیفه مردووه کانداسیان له کوشتنی کیژکی زیناکه ریان کورپکی خراپه کار ده کرد، باسیان له سوتانی مالی یه کیک ده کرد، که بۆته کولانه ی به دکاری. له و شه وه دریزانه دا هه ستمکرد ورده ورده نه و هه و پزیو و نه گۆرادراره ی نه م مال و مزگه وت و پرسانه ده مخنکینن، بونی نه و ژنه ده فبه ده سقانه تووشی گیژی و گه مژه بیه کی گه وره ده که ن. نه و چند مانگه دریزه ش دوور له هر هه والیکی په روانه ئیجگار په ریشانبووم. له گه ل ده فزه نه کانداسه چومه پرسه کان،

پاش ماوویهک ههستمکرد هیدی هیدی منیش وهکو ئهوانی دیکه ئه وه لچوون و ترسهی ناو ناخم لهو دهفانه دا خالیده که مه وه، لهزه تیکی گوره شم لهو گه مه کردنه دا دهبینی به دهفه کان. له پشت دهفه کان و له دووره وه هاوړیکانی قوتا بخانه م دهبینی، به لام نه یانده ناسیمه وه. ده مزانی به جوړیکی کوشنده لهو دونیا به دوورکه وتومه ته وه. له گه ل ئه وه شدا هیچ یه کئ لهو خاتوون و کچه ده فبه ده ستانه ی تر که شیتانه ده فه کان یان لیده دا و یاریان به پرچیان ده کرد، قسه یان له گه ل نه ده کردم... ده مزانی به هوی ئه و زرده خه نه یه ی سه رسیمه وه، وهکو شه ریکیکی هه تاهه تایی شه یان سه یرمه ده کن. پوژیکیان یه کئ لهو کچانه پنیگوتم: «تا که ی ده بیته شه ی تانیکی گلوی وهک تو له ناوماندا بیته». منیش پوژ دوا ی پوژ پتر ههستم بهو شه ی تانه ده کرد له پوچمدا گوره ده بیته، پتر بوئی ئه و پیاوانه له تاریکیدا پایده کیشام، بوئی ئه و پیاوه غه ریپانه ی بو هه لمزینی هه وایهک له شه وان و مانگه شه و و په شه بادا ده هاتنه ده ری، من لهو شه وه گه رمانه ی ئه و هاوینه دا، له تاریکیه که دا گویم له هه ناسه یان ده گرت، خیزه ی سینگیان وهکو جانه وه ریکی بریندار ئه و حه وشه یه ی پرده کرد، به لام مال به نه اندازه یهک تاریکبوو چاو چاوی نه ده بینی. من لهو شه وه زه نکه دا هه لده ستام و ده مزانی ئه و کیژانه ی تریش له ژیر جیگا کانیا نه وه به خه بهرن و بیر له هه ناسه ی ئه و پیاوه غه ریپانه ده که نه وه که شه و لهو حه وشه چکولانه یه دا، خو یانده دا به سه ر ئه و دیواره دا و چاویان ده بریبه ئه و زو لمه ته هه تاهه تاییه ی گه ردون، ده مزانی هه موو به خه بهرن و خو یان له جیگا کاندا قایم کرده و گوئ لهو هه ناسانه ده گرن که هه وای پزیوی مالیان ده هینایه جو ش. ناره زوویه کی شه ی تانی منی هه لده گرت و هه لده ستام، زوچار له شه وان ی مانگه شه ودا له درزی په رده کانه وه تارماییه که یانم ده بینی که سه یری ئه و ده شتاییه گه وره یه یان ده کرد، جگه ره یان ده کیشا، غه میکی قوول و تاریکیان ده دایه بهر ئه و

بای زولمه‌ته. پیشتر سه‌ده‌ها جار بیرم لیکردبووه‌وه که ئیستا ده‌توانم برۆم، ده‌توانم ده‌فه‌که‌م فریبدەم و بلایم: «ها تو، ژنه به شه‌رفه‌که، نه‌گر ده‌ست له یه‌خەم به‌رنه‌ده‌یت، به‌چه‌هەنم، ئابروته‌به‌م. ده‌ست له یه‌خەم به‌رنه‌ده‌ی چیرۆکی ئه‌و پیاوانه ئاشکراده‌که‌م که له‌و ژوره‌دا ده‌یانشاریته‌وه، چیرۆکی ئه‌و غه‌ریبانه ده‌گێڕمه‌وه که دالده‌یان ده‌ده‌یت». به‌لام له‌ قوولایی پۆحمدا شتی‌ک پێگای لێده‌گرتم، که بیگومان هه‌ر هه‌مان ئه‌و شه‌یتانه بوو که هه‌ستمه‌کرد له‌ شه‌مدا هه‌لده‌ستیته سه‌رپێ. دوا‌ی چهنده‌ها شه‌وی بیخه‌وی، شه‌ویکیان ئه‌و هات، ئه‌و پیاوه‌ی بۆنی پێخانه‌ی لێده‌هات. له‌ هه‌مان زولمه‌ت و هه‌مان بێده‌نگی و هه‌مان نه‌ینییه‌وه پێچرابوو، به‌لام ته‌نها تیپه‌پینی به‌ ژوره‌کاندا مالی پرکرد له‌و بۆن پێخانه‌یه. ئه‌ویش وه‌کو پیاوه‌کانی تر ته‌نها شه‌وان که زولمه‌ت ده‌گاته په‌شترین و چپترین پله‌ی خۆی بۆی هه‌بوو بێته‌ده‌ری. به‌لام له‌ شه‌وی یه‌که‌مه‌وه هه‌ستمکرد که پیاویکی بزێوتر و پامنه‌کراوتره، ئه‌و کێ بوو، چی بوو، ناوی چی بوو، په‌نگی له‌ چی ده‌چوو؟... نازانم. هینده هه‌یه پیاویک بوو له‌ زولمه‌ت، پارچه‌یه‌ک تاریکی بوو و ده‌جولایه‌وه، به‌شیک بوو له‌ خودی ئه‌و شه‌وه‌زهنگه ترسناکه، جیا‌ده‌بووه‌وه و ده‌ستی له‌ شته‌کان ئه‌دا و ده‌گه‌رایه‌وه بۆ ناو زولمه‌ت. یه‌که‌م پیاو بوو بیبینم جوړنه‌تبکات بێته‌ ناو تاریکی ئه‌و ماله، بێت له‌ هه‌مان ئه‌و مه‌رکانه‌یه ئاو بخواته‌وه که له‌ هۆلی کێژه خه‌وتوه‌وه‌کاندا بوو، بێت ده‌ست بکێشیت و ده‌ست له‌ ده‌فانه‌ بدات که به‌ دیواره‌کانه‌وه بوو، به‌و پێپیلکه چکۆلانه‌یه‌دا سه‌رکه‌ویت و له‌ هه‌وره‌بانه‌که‌وه سه‌یری مانگ بکات، سه‌ری سندوقی به‌فره‌که هه‌لبداته‌وه و کۆ به‌فر بخاته ده‌می‌وه و خۆی فیتکبکاته‌وه. ژۆر شه‌و به‌ئارامی ده‌هات و به‌ناو ئه‌و جیگایانه‌دا تێده‌په‌ری که یه‌ک له‌ ته‌نیشته یه‌که‌وه له‌سه‌ر زه‌ویه‌که پامانخستبوون. له‌سه‌ر سه‌رمان ده‌وه‌ستا، له‌و زولمه‌ته قوولده‌ ماوه‌یه‌کی ژۆر لێمان

پاده ما و هیډی هیډی دورده که وتوه . هندی شه ویش گویم لیوو به ناو ماله که دا ده مات و ده چوو، ناهمی زور قوولی هه لده کیتشا . له یه کیک له و شه وانه دابوو، له ناو زولمه تدا وه ستام و چاوه پروانم کرد . شو شه وه دونیا به نه اندازه یه ک تاریک بوو تا نه گه یشته نزیکم هه ستم پینه کرد . پیده چوو خوئی سووسه ی شتیکی کرد بیت، به رله وه ی بگاته به رده مم به چند هه نگاو یک وه ستا، گویم لیوو دلئی خیراتر لئی ده دا، هه ناسه کانی خیراتر و قورستر ده بوون . منیش له و تاریکیه دا زه رده خه نم بو شو مه خلوقه ره شه ده گرت، زه رده خه نه یه ک که دلنیا بووم ده ببینیت . بینیم هه نگاو به هه نگاو لیم نزیکه بیته وه، به لام دوا ی هه موو هه نگاو یک ماوه یه ک ده وه ستا، دوا جار گه یشته به رده مم . به ده ستیک که بوئی ریخانه ی لیده مات نامیزی پیا کردم، شه وه یه که مین به رکه وتنی من بوو له گه ل پیاو یکدا ... چپاندی به گویمدا: «تو له کویت» . نه مزانی به کیم تیده گات، نه مزانی له گه ل منیتی یان له گه ل نافرته تیکی خه یالی ناو خه ون و ناره زووه کانیتی . ده مزانی شه و تاریکیه هینده چره که نامبینیت، ده مزانی گه ر له م ماله ش چوووه ده ری نازانیت له گه ل کیدا خه وتوو . به لام یه ک له سه ری که ده یگوت و ده یگوتوه: «تو له کویت ... له کوئی؟»، به چپه کانی، به بوئی، به هه ناسه کانی زوری بو ده هینام، تا له ناستیکدا ته واو هه موو شته کان هه ره سیان هینا و ته واو که وتمه نامیزی . من له و تاریکیه نه به دیه ی مالدا له ناو ده فه کاندا و له ژیر پرچی شه و خه لیفه مردوانه دا کوتاییم به ژیانیک ده هینا و ده چوموه ژیانیکی تر .

نه مزانی شه و شه وه له خویدا چه نده دریزه، به لام بو من به به رته قای هه موو عومرم بوو . شه و پیاوه کئی بوو؟ له کئی ده چوو؟ ... نازانم . هینده ده زانم به شیک بوو له پهنگی رهش و بیسنووری شه و . به شیک بوو له خودی زولمه ت، جگه له تاریکی پهنگی تری نه بوو، جگه له بوئی شه و ریخانه په شانیه که دیاریوو هه مان شیوه له زولمه تدا گه وره بوون

بؤنى ترى لینه دهات، جگه له و سروه کز و ترسناکه ی شه و کزه یه کی دی له لهشی هه لینه دهستا، به لام پیاویکی راسته قینه بوو، له گه ل خۆیدا هه موو ئه و جیهانه ی ده جولاند که دیار بوو به چهنده ها پته ی نهینی پیوه ی به ستراره ته وه . هه ستمده کرد له گه ل جولانه وه ی جهسته یدا هه موو دنیا له پشت خۆیه وه ده جولینی ... دیواره کان ... هه وا ... نه ستیره کان ... ئه و شاره خه و تووانه ی دور ... مناره کان ... حوچره کان ... مزگه و ته کان ... چیاکان ... ده ریا ... مه له کوت . دوا جاریش بهر له وه ی ئه و جیهانه ی که وه کو بییشه که یه کی رهش ده له ریه وه نارامبیته وه، سه ری نا به و دیواره وه و هه ناسه یه کی قوولی هه لکیشا، هه ناسه یه کی پیده چوو له تاریکترین جیگای ناو پۆحی ئه و مه خلقه وه بیته ده ری که ئیستا بیده نگ دهستی خستبووه سه ر دیواره که و به نارامی تیکه ل به و تاریکیه ره ها و بیسنوره ی شه و ده بووه وه .

من نه مزانی که ی گه راومه ته وه ناو جیگا که م و که ی خه و تووم ... به لام به یانی که هه ستام بۆرچانه یه کی سه یرم لیده هات . نه مه زانی ئایا پور به به سه رهاته کانی شه و ده زانیت یا خود نه ؟ به لام به شیوه یه کی سه یر ته ماشایده کردم، کیزه کانیشی یه ک له دوا ی یه ک له هه مامه که ده هاتنه ده ری و جله کانی ژیره وه یان ده گووشی و ده یانته کاند و به ته نافه که دا هه لیانده واسی و به رده و امیش به و چاوه پر له گومان، کینه و هه سودیه وه سه یریانده کردم . من بیته وه ی هه یچ بکه م خۆم به و ده فه چکولانه یه وه سه رقاله کردبوو که پلپله کانی، وه کو زه نگه کانی قاپی دۆزه ده زپینگان و ده له رزین . تا زیاتر سه یریان بکردبامایه، زیاتر بؤنی پچانه م لیده هات . پورم له هه یوانه که دا گه نمی هه لده خست و کشه ی له و پاساریانه ده کرد که له گه نمه که یان ده خوارد، به لام به رده وام به و چاوه بیتره حمانه سه یری ئه و گه مه یه ی منی ده کرد به ده فه که و هه یچی نه ده گووت . له نا کاو شته کان بؤنی بیده نگیه کی ترسناکیان ده گرت، منیش

بەو خەندەییەو هەڵدەستام، دەفەگەم هەڵدەواسییەو و لەچکەگەم لە گەردنمدا شلەکردەو و تالە قژەکانم لە ژێرەو دەردەهێنا و دەمگوت: «گەرە، ئەم بەیانییە ئیجگار گەرە». ئەو یەکەمجار بوو لە بەیانینی ئەو مالهەدا دەنگ بەرزیکەمەو و شتیکی بلییم، هەستەدەکرد نامیزی ئەو پیاوێ جۆرئەتیکێ گەرەو پێبەخشیووم، پرچی خەلیفەکانم دەگرت و دەمگوت: «خوایە چەندە گەرە... نا، ئەم گەرەییە لە کوێو دیت، تۆ لە کوێو دیت ئەو گەرە، تۆ لە کوێو دیت؟». دەستەکانی ئەو پیاو پالیان پێو دەنام بەرەو جیگایەکی فینکتر برۆم. پور کەشی لە پاساریبەکان دەکرد و عاجباتی لەقسەکانم دەهات، بە کچە پورەکانم دەگوت: «بۆ ئەو جە زستانە ئەستورانە لە بەردەگەن... ئیستا هاوینە؟» کەوام دەگوت شتیکی بە خێرا لە هەوا، لە ئاسمان و لە پۆحمدا دەجولایەو، دەمزانی ئەو سەرەتای پەشەبایەکی گەرەییە، من زیاتر خەندەم دەگرت و زیاتر بە کچە پورەکانم دەگوت: «بۆ لە هاویندا دەبیت جلی زستانە لە بەریگەن...؟ جلی هاوین هەمیشە تەنکترە... جلی زستان پیاو دەخنکێتی، ئێو جلی هاوینەتان هەیه؟...». لەگەڵ هەموو پستەبەکیشدا ئیقاعی جولانەوێ هەوا و ئاسمان دەگۆردرا. باکە یەکەمجار پەرەیی ئەو قورئانە جۆرا و جۆرانەیی هەڵدەدایەو کە بە شیواییەکی ئەندازەیی سەیر لەسەر دەیهەا پەفەیی جیاواز دائرابوون، تا زیاتر قسەمەدەکرد زیاتر گوێم لە دەنگی هەڵدەدایەوێ پەپەکان دەبوو. ئەوان هەموو سەراسیمە وەستابوون و گوێیان دەگرت، لە یەک کاتدا بایەک دەهات و هەموو قورئانەکانی پێکەو هەڵدەدایەو، هەموو پێپەیی دەفەکانی دەلەراندەو، یاری بە هەموو پرچەکان دەکرد، پەپۆی موفپەکانی دەخستە شەکاندەو. من ئاوپەدەدایەو ئەو بایە قایمتر دەبوو، ئیدی بە لێشاو ئەو گەنمە هەلخراوەی دەهێنا و دەیدا بە دەموچاوماندا، پەرداخە موبارەکەکانی دەخستە خوارەو، کچە پورەکانی دەدا بە دیوارەکاندا، ئەو

پهفته نازک و شلهی لهسه‌ری من ده‌کرده‌وه و قرژم نازادانه له‌و بایه‌دا ده‌که‌وته فرین، من له ناو بایه‌که‌دا ده‌مقیژاند: «چ جوانییه‌کی تیا به له‌م هاوینه‌دا به‌و جلانه‌وه بزین...». له‌گه‌ل هاواره‌کانی مندا گیزه‌لووک‌که زیاتر به‌ره‌و قوولایی ژووره‌کان ده‌کشا. پورم ده‌بینی له‌نیوان لی‌شاوی نه‌و گه‌نمه فریوانه‌دا ده‌ستیگرتووه به له‌چکه‌که‌یه‌وه و به‌و چاوه ترسناکانه‌ی سه‌یرمه‌کات. سات دوا‌ی سات په‌شه‌باکه شیوه‌ی ترسناکتری به‌خویه‌وه ده‌گرت، قورئانه‌کان وه‌کو هیتیکی بیدین و نه‌هریمه‌نتاسا په‌په‌په‌یانبکات هه‌لده‌وه‌رین و په‌په‌کانیان له‌و گه‌رده‌لووله‌دا با ده‌بیرد، پورم و کیزه‌کانی ده‌یانویست نه‌و ده‌رگایانه دابخه‌ن که گه‌رده‌لووله‌که وه‌کو هیتیکی شه‌رانی ده‌یکرده‌وه، به‌لام نه‌یاندته‌توانی. قورئانه‌کان با ده‌بیردن... نه‌و قورئانه پیروژانه‌ی نوسخه‌ی ناوازه‌ی نه‌ولیا و شیخه گه‌وره‌کان بوون، نه‌و نوسخانه بوون که پور و هاوړیکانی ساله‌های سال کویانکردبووه. نوسخه‌ی «شیخ ماری نودی»، نوسخه‌ی «کاک نه‌حمه‌دی بچکوله»، نوسخه‌ی «شیخی سیراجه‌دین»، نوسخه‌ی «شیخ محمه‌دی عه‌والان». باکه له‌ناکاو پرچی ده‌سککراوی خه‌لیفه‌کانیشی برد و له ده‌رگای پشته‌وه‌ی ماله‌وه به‌ره‌و ده‌شتاییه‌کان فراندنی. ده‌فه‌کان به ده‌یه‌ها له ناو هه‌وای توپه و یاخیووی مالداسه‌مایاندته‌کرد، به‌ریه‌کدی ده‌که‌وتن و پارچه‌پارچه‌ده‌بوون. پورم ده‌یقیژاند، منیش ده‌مبینی باکه خه‌ریکه ده‌مرفیتنی، ده‌ستمده‌گرت به ده‌رگا‌که‌وه و ده‌مقیژاند: «بو به‌م هاوینه گه‌رمه واز له‌و کیزانه ناهینیت؟ بو لیناگه‌پریتت چه‌زیان له چیه بیپوشن؟ تاکه‌ی لی‌ره‌دا دانیشن و بمرن؟». پورم وه‌کو په‌لاماری شه‌یتان بدات ده‌ویوست شالوم بو‌به‌ینیت، به‌لام باکه ده‌یگتپایه‌وه، ده‌ویوست له‌و په‌شه‌با کوشنده‌یه‌دا ده‌ستبه‌ریت و کتیبه پارچه‌پارچه‌کان، ده‌فه فریوه‌کان، پرچه‌لوول و کاکوله په‌رشوبلاو و تیکه‌لاوه‌کان بگریته‌وه. له ساتیکدا ویرانبوونی نه‌و شانشینه‌ی به‌چاوی خوی ده‌بینی، هه‌ره‌سی

ئەو مەملەكەتە تانەى دەبىنى كە ژيانى لە دروستكردنىدا سەرفكردىبوو. كىژەكانى «ئەوانەيان كە لال ئەبون» دەيانقىزاندى: «ئاه دايە بورجى ئەو شەيتانەىە ... بورجى ئەو شەيتانەىە»، «دایە ئەو ئاگر تىبە رىسووت بۆ دەرنەكرد»، «دایە نەتدەزانى ئەو شەيتانە بە تۆ دەستەمۆ نابىت، نەتدەزانى ئەو نايە وىت پاكىتتەو؟». «من لەو بايەدا گويم لەو هاوارانە دەبوو و تەزوى خوشىيەكى گەورە بالى پىدەگرتم، خوشى بەرەلابوونى كىنەىەكى گەورە، خوشى ئازادكردنى رقىكى بىسنوور. هاوارمەكرد: «ئۆ، خودای گەورە ... با ... با. ئەى رەشەبا خىرا و بىسەرەوتەكان ئارام مەبنەوە ... ئارام مەبنەوە»

ئاشكرابوو ئەو رەشەبايە تا هەموو ئەو ماله بەسەرىەكدا تىكنەدات، ئارام نابىتەو. من سەراسىمە و شادومان لە ناو ئەو دەف و كتىب و تەزىبە فرىوانەدا پىدەكەنىم. هەستىشمەكرد تا ئەو جىهانە زياتر خاپورىيت، باكەش زياتر خاودەبىتەو، لەگەل هەموو ئارامبوونەوەىەكى زياترى گىژەلووكەكەشدا پتر قرىشكەى ئەو كچە پورانە دەگەيشتە گويم كە با لەچكەكانى فراندبوون و بە قزى بژ و ئالۆزكاو و هەرگىز شانە نەكراووە لە بۆ رەفتەكانيان دەگەپان.

بايەكى لەناكاو بوو، بايەك بوو لەوسەرى دونياو دەهات، بارەشىك بوو ئەو هەرگىز حسابى بۆنەكردبوو، وايزانىبوو ئەو دىوار و پەنجەرانە دەپيارىزىت، وايزانىبوو ئەو تارىكىيە دەپيارىزىت، بەلام ئەو تەباكان دەتوانن بىنە ژوورەو و لە دەرگاكانىش بچن بەودىوا. من شادومان بەو قزە پەشۆكا و ئالۆزكاو كە پرپوو لە خوۆل و دەنكە گەنم، لەويادا بە خەندەىەكەو وەستابووم، پور بە غەمگىنىيەو سەيرىدەكردم و دەىگووت: تۆ خوشكى شەيتانىت ... خوشكى شەيتانىت ... خوشكى شەيتانىت.

من بهرپرسيار نيم له و په شه بايه، من هميشه رقم له په شه باکان بووه، به لام ده زانم له مندالييه وه نه وانه ده ورو به رم ده يانه ویت په يوه ندييه کی سهير له نيوان من و باکاندا بدوزنه وه. نه و حکايه تش که ده لیت له پوڅی له دايکبوونمدا په شه با نيوهی شاری ويرانکردوه جگه له خورافه تیک زياتر هيچی تر نييه، دروځيه که دروستيانکردوه تا په يوه ندييه کی قوولتر و نهينيتر له نيوان من و په روانه و شه يتاندا دروستبکه ن.

به لام ده بيت دانی پيادابنيم که حکايه ته کان هموويان سر له بهر درونين، په روانه هندی جار پيی ده گوتم «توش بييه رينيت له چاکه و فه زلی شه يتانه کان»، نه و باسی نه و پوڅانهی شيره خوږی منی ده گيږايه وه که دوی وپرگرتنه بييه هانه کانی من، باکان مالی نيمه يان به سره کدا هه لگيږاوه ته وه. خو شم هندی شتی سهيرم له ياده، له يادمه له پولی پينجی سره تاييدا بووم که ماموستايه ک به ناهق له بهر چاوی هه زار قوتاييدا به تومه تی دزيه ک که ناگام ليتنه بوو منی فه لاقه کرد، راسته وخو دوی نه وه بايه کی ترسناک نيوهی قوتابخانهی ويرانکرد، بايه کی توږه و له ناکاو که په ردهی هه موو په نجره کان و وينه و دروشمی هه لواسراوی سر هه موو ديواره کانی برد و پارچه پارچه يکردن. له شه شی سره تاييشدا کاتيک تاقیکردنه وهی به که لوريم دده، بيته وهی له شوینی خو م فزه مکرديت، بيته وهی سر م هه لبرييت، ماموستايه کی

پیر و بوغزایو به خوئی و چاویلکه یه کی ژه نګاوییه وه له خوړا منی له سالوڼه که کرده ده ری، له یادمه هیشتا قاچم نه خستبووه نه و دیو سالوڼه که، نه و ناوه بووه مهیدانی گیزه لوکه یه کی توړه و ترسناک، با هموور ده فته ره کانی تا قیکردنه وه و هموور پرسپاره کانی فراند و ته نوره ی سه ده ها کچ و ده یه ها مامؤستای به جوړیکسی حه یابهر ه لدا یه وه . له هیچ یه کی له و جارانه شدا من به رپرسیار نه بووم، نه م شاره خوئی شاریکی ترسناکه، شاریکه باکان تیا خو شناکاته وه، به لام من به رپرسیار نیم . نه و انی ده ورو به رم ده لاین که من په شه باکان دروستده که م، به لام من هیچ کات ه ستم نه کردوه په یوه ندییه ک له نیوان من و باکاندا هه بوویت، من هه رده م کچی هیمنییه کان بووم .

پووداوه کان دوی نه و په شه بایه ی ناو مالی پوریش، سهیر و فرمیسکاوی که و تنه وه، دوی ویرا نیوونی مه مله که ته کانی پور، دوی نارامیونه وه ی نه و بایه، دوی دادراندنی متیله کان و دروستکردنی له چکی تازه بو نه و هشت کچه، پورم نه هیکرد له وه ی که س په نجم تیوه بدات، نه وه ک له بهر نه وه ی من بیګوناهم، به لکو له بهر نه وه ی ده ترسا نه و شه ی تانه راپه ریوه ی ناو پوحم، جاریکی دیش په لاماریا نبداته وه . له و به یانییه وه پورم نیدی دلنیابوو که شه پی نه و له گه ل شه ی تانکی خه و توو و راسته قینه ی ناو پوحم دایه . پورم زور ناو میدانه له نیواری هه مان پوژدا دامیه پیش خوئی و گیترامییه وه بو لای باوک، گیترامییه وه بو نه و مالی سنی مانگ پتربوو نه مدیبوو، گیترامییه وه بو نه و حه وشه و باغه چکولانه و ژاکاوه ی له دوری په روانه سیسبوویوون . له ریگا هیچی نه گووت نه وه نه بییت که وازناهی نییت له شه پرکردن له گه ل نه و شه ی تانانه دا که ده یانه ویت بنه مال که ی گلاویکه ن، منیش هیچ نه گووت نه وه نه بییت گووتم: «وازمه هیته، کی ده لیت وازهیته . وازهی تانی چی؟» دواتر نه مزانی نه و چون چونی چیروکه کانی بو باوکم گیتراوه ته وه؟ نایا

باسى ئو پياوھى بۆ كرديوو كه شهو له گه ئيدا خه وتبووم يان تهنها
 باسى ئو باره شهى بۆكرد كه له وياوهره دابوو شه يتانه كانى نيو دلى من
 دروستيانكردوه؟

گه پانه وهم بۆ مال بئدهنگ و ساردوسر بوو، تهنها خۆشيبهك
 بينيبئتم زهردهخهنه و شهوقيك و قريشكه يهك بوو له دايمه وه كه
 وهكو هه ميشه له كونجى پزىنى خۆيدا هه لده وه رى و ده بووه كرمى ورد.
 باوكم به حه رفيك چيبه له گه لمدانه دوا، براكانيشم له يه كم شه وه وه
 كه وتنه دوو باره كردنه وهى ئو فه رمان و داواكارىانهى جاران په روانه بۆى
 جيبه جئده كردن. ناوه يتانى «په روانه» قه دهغه بوو، نه شمده زانى كه ده بيت
 چى ليها تبيت؟. ئاسان نه بوو دواى ئو وه رزه دوور و دريژهى ناو مالى
 پور وهكو جاران بۆيم. شه ويك به ريكه وت له دهنكه دهنكى نيوان باوك و
 براكانم تيگه يشتم ئيستاش بۆ «په روانه» ده گه رين. له گه ل گه پانه وه مدا
 بۆ مال، ده بايه خۆم به شتيكه وه سه رقالبكه م، بۆيه ده ستمكرد به
 پاككردنه وهى مال، به سپيكرده وهى ديواره كان، به ئاودانى گو له كان،
 به شتنى حه وشه و هه يوان، به بايه خدان به و چرپا چكولانانهى سه ريان
 كه براكانم له هاويندا له سه رى ده خه وتن. من به پيچه وانهى په روانه وه
 له زه تيكي زۆرم له و خۆ سه رقالبكردنه ده بينى به شته كانى ماله وه ...
 هه موو پۆژئ سه رتا پاي ئو په رداخانه م ده شت، سه رتا پاي ئو قاپ،
 به له م و كه وگيره كۆنانه م ده رده هينا و پاكمده كردنه وه، دلنياشبووم
 هه نديكيان ده سال زياتره كه س نانى تيانه خوار دوون. كاتيكي زۆرم
 له گه ل پاككردنه وهى دايكدا ده برده سه ر. ئو چه ندين سال بوو له و ژووره
 نه چوو بووه ده رئ. من ته مه نم شه ش سال بوو كه ئو كه وته خوارئ و
 ئيفليج بوو و زمانى شكا، جگه له و قورسكه سه يرانهى دهنكى نه ما.
 به خۆى و سه تلئىكى پر له جله وه له و سه ر په يژه بلنده به ريووه وه ... من
 ئيستاش له يادمه، سه تلئيك بوو پر له شه پو له كانى باوك، ده ريئكانى برا

و کراسه کورته کانی من و پهروانه. سالانتيک له مه و بهر ويستماني بيکوژين، به لئ هه موومان پټکه وتين که بيکوژين، له ياد مه که کيشيانکرده دهره وهی ژووره که. من و پهروانه هه ردووکمان ته ماشامانده کرد... هيچمان نه کرد، نه مانگووت مه يه نه، نه مانگووت مه يکوژن، له بهر په نجه ره که دا وه ستانين تا له دهرگا که وه برديانه دهرئ، من و پهروانه ده مانزانی ده يکوژن که چي بوی نه گريابن، غه ممان بوی نه خوارد. دواي سه عاتيک هي نايانه وه و له ناو يه کتردا جنپويان به يه کدی ده دا. که سيان غيره تيان نه کرد بوو بيده نگیبکه ن، هه موويان ده ستيان که وتبووه له رزين، دواچار وه کو پارچه په پویه ک کيشيانکرده وه و فرپياندایه وه کونجه که ی خوی. من له دواي گه پانه وه م پتر هه ستم به مانای هاوار و قريشکه کانی ئه و مه مخلوقه سه يره ده کرد، پتر سوژم بوی ده جولای. به لام له گه ل ئه وه شدا مرد و نه متواني وه کو دايکيک خزمه تيبکه م.

ئه و ماوه کورته ی که له مال هه ژيام، که م که م خوم له گه ل شته کاندا ده گونجاندا، به لام ئه و هيمنيه کوشنده ی مال به بي پهروانه قورس بوو... زور قورس بوو به بي پهروانه بژيت و بخويت و له بهر په نجه ره که دا بوه ستيت و سه يری باغچه که بکيت. ئيواران کورسييه کم ده برده ئه و بالکونه و له ويوه سه يری ئه و مه يدانی جه له به م ده کرد، سه يری ئه و شه قامه نيچه هيمنانه ی ده ورو به م ده کرد، سه يری ئه و پيواره غه مگينانه م ده کرد که زوريه ی کات به ته نها به و پټگايانه دا ده پريشتن، چنده ها سه عات داده نيشتم و بيده نگ سه يری جولای باکان و په پوله کانم ده کرد، گويم له دهنگی هيمنی ئه و هه وایه ده گرت که خرؤشانتيکی سه يری تيا بوو. هه نديچار و امده زانی ئه و فاسيله یی من له و سالانه ی پهروانه و ئه و پوژه سه ير و کپانه ی مالی پور دوورده خاته وه گه لئ دريژه، ده شمگووت له وانیه ژيان تا هتا هتا يه به و کپی و هيمنيه بمينيته وه. که داده نيشتم، هه رده م په رداخي چام له به رده م

خۆمدا داده‌نا و بېرم له پاپوردو ده‌کرده‌وه، هرگيز په‌روانه‌م فەرماوښ نه‌کرد، به‌لام په‌يوه‌نديم به نه‌دازه‌يه‌ک به دنياوه پچراپو که‌سټک نه‌بوو ه‌والی نه‌وی لېبېرسم، که‌س ه‌والی په‌روانه‌ی نه‌ده‌زانی، که‌س نه‌یده‌زانی په‌روانه له کوټيه. من له‌و شه‌وه‌وه که باوکم سپاردمی به‌و ژنه ده‌فزه‌نانه له ه‌موو دونيا داپراپووم، ه‌تا هاوړئ نزیکه‌کانیشم وایانده‌زانی من سه‌فه‌رمکرده بو شاریکی دوور، منیش نه‌مده‌زانی چوڼ په‌يوه‌نديان پتوه‌بکه‌م، دواجاریش بو نه‌وه‌ی خوځ له ه‌موو گيرمه و کيشه‌يه‌ک نازادبکه‌م، وازم له ه‌موو نوميديک هینا و نيواره فینک و دلرپينه‌کانی هاوړنم به چا خوارنه‌وه له‌و بالکونه بچوکه‌دا ده‌برده‌سه‌ر... تا نيواره‌يه‌ک له نيواره‌کان «شیرين» ده‌رکه‌وت.

شیرين تاکه کچیک بوو له گروهی نه‌و کيزه جوانانه‌دا که نه وه‌کو نه‌وان جوان، نه وه‌کو نه‌وان ه‌وا به‌رز، نه وه‌کو نه‌وان په‌يوه‌ندی دلداريپانه‌ی زوړبوو. له‌گه‌ل نه‌وه‌شدا به‌شپوه‌يه‌کی سه‌ير و بيپوه‌يه‌کی دياریکراو له يانه‌ی نه‌و کچه شوخانه‌دا جیگای بووېوه‌وه. نيواره‌يه‌کی دره‌نگ له ده‌رگایدا، من له‌و باغه‌دا چووېوه‌وه سه‌ر ته‌پله‌کيک تا که‌من له‌و هه‌نجیره گه‌يوانه لېبکه‌مه‌وه که هه‌رده‌م ده‌وه‌ری و که‌س نه‌یده‌خوارد. کاتيک ده‌رگام لیکرده‌وه و بوئی نه‌و هه‌نجیره تازانه چوو به سه‌ريدا، گووتی: «خوایه، کتومت وه‌کو خه‌وه‌که ده‌تبینم، دوو مانگ پيشتر خه‌وم پتوه‌بینی به کراسيکی سپیبه‌وه له باغيکی گه‌وره‌دا هه‌نجیرت ده‌چنی». باوه‌شی پیاکردم و گووتی: «تو له‌کوټيت، جنوکه؟». بيته‌وه‌ی نارامبگرم باوه‌شم پیاکرده‌وه و گووتم: «هيکاتیکي دوور و دريژه... وه‌ره ژوورئ». شیرين نه‌لقه‌که‌ی نيشاندام و گووتی: «شوومکرده، مه‌يمون. نه‌تزانپوه؟ سه‌يرمه‌که، بوکيکی جوانم؟». بيگومان نه‌مزانپوه له کوټوه بزاتم، من له‌و تاريکستانه قولانه‌دا چ خه‌به‌ريکم له دونيا نه‌مايوو، شیرين پتويابوو که ه‌موو دونيا به حکايه‌تی نه‌فسانه‌یی شووکرده‌که‌ی ده‌زانيت. من

پىمگوت: «من جيام، من له جيگايەكى تر بووم... گەلى دور». ئەو بە چپەو پىكەنى و گوتى: «هەوالى پەروانەم پىيە؟». خودايە ئەو زەردەخەنە و چپە چكۆلانەيە بەس بوو بۆئەوئەى سەر لەنوئى ھەموو ئەو ئارامىيەى كە چەندىن پۆڭبوو بە كاركردن و چاخوارنەوئەى ئىوارانى بەلكۆنەكە بۆ خۆم دروستكردبوو بىرمىت و ھەستىكى قوولى پەشۆكان جيگاي بەگرتتەو. شىرىن جانتاكەى لەسەر كورسىيەكە دانا و گوتى: «خەندان، ھەوالى پەروانەم پىيە... ھەوالى ئەو». ھەستمكرد ناوھەكەى ميوھەكان رادەچلەكىنى، ئەو پاسارىيە چكۆلانانەى سەر درەختەكان وريادەكاتەو... ئەو پەپولانەى باغ لە خەو ھەلدەستىنەت كە پىكەو ھەموو لە گەلا و گولەكان ھەلفرىن. شىرىن لە خۆشيدا خەرىكبوو دەفرى، دەيگوت: «شپشپت دەزانىت لە كوئ دەژىن... دەزانىت؟ لە دارستانىكدا، لە دۆلىكى چىردا، لە جيگايەكى سەير». دەستىبرد و ھەنجىرىكى لە و قاپە حەپەساو ھەلگرت. كچىكى نۆر بزىو و زىندوو بوو بىئەوئەى وچانبدات گوتى: «حەياتچىت... تۆ لە كوئى؟ لە كوئى؟». ئەو و ايزانىبوو مردووم، من بەو زەردەخەنە ماندووئەى خۆمەو ھەموو گوتم: «لێرە بووم، لەم بەلكۆنەدا... ئىواران ھەمىشە لێرەدا دادەنىشم و سەيرى ئاسمان دەكەم». باوھشى پىاكردم و گوتى: «خەندان، لە جەنگەلىكى سەيردان، جەنگەلىكى دوور دەست و عاسى، بەلام كەس بەتەواوى نازانىت ئەو جەنگەلە دەكەوتتە كوئەو... كەسەش نازانىت ئەوان لەوئەين». بە ناوئەيدىيەكى گەورەو ھەموو گوتم: «چىدەكەن لە جەنگەلا، جەنگەلى چى، تۆ باسى چىم بۆ دەكەيت؟».

شىرىن ئەو ئىوارەيە قاتىكى سەرتاپا سەپى لەبەردابوو، جووتى پىلاوى سەپى لەپىكردبوو و پەفتەيەكى پەشى دابوو بە شانيدا، جانتاكەشى دياربوو جانتاي ئەو بوكە تازانەيە كە دەبىت ھەموو ئىوارەيەكى ھاوین پىاسەبەن. لەو جانتا نازكەى بوكتىندا كە بۆنى عەتر و مەكياجى

جگە قەشەنگە کانییەوێ جێبەجێشتم، جلی تازەبوکیکی پێکپۆش، نەمدەزانی جارێکی تر نایبینمەوێ، نەمدەزانی کە ئەو هەنجیرە دوا هەنجیری هاورپێتییه کە لەگەڵ هاورپێیهکی پۆزانی قوتابخانەدا دەبخۆم. ئیستاش دواى ئەو هەموو سالە کە ئەو پەیکەرە چکۆلانەیه دەگرم بە دەستمەوێ، سیمای هەموو ئەو ئێوارە فێنک و سەیرانەى تەنهایم دێتەوێیاد... ئەو ئێوارانەى کە دواوەمین ئێوارەى ژيانى من بوو وەکو مۆفیکی ئاسایی، بەرلەوێ کە ئەو سالە دوور و درێزانەى سزا بمبات. ئەمڕۆ من جگە لەو پەیکەرە هیچی دیکەم بۆ نەماوەتەوێ، تەنھا شتیکی لەو رابوردووە درێژە مابێتەوێ ئەو پەیکەرە چکۆلانەیهیه کە هەمیشە پەنجەکانی فەرەیدون و پەروانە و زەرەدەخەنە پاکەکەى «شیرین» دەهێنێتەوێیاد... من ئەو ماوە دوور و درێژەى کە دوور لە مائى ژيام، لەو باوەرپەدا نەبووم ئەو پەیکەرە لە ناو ئەو هەموو کارەسات و گۆرانکارییەدا مابێتەوێ، من دەمزانی کە هەموو کەلوپەل و شت و مەکەکانى من و پەروانە سووتێنراون و توپدراون، بەلام دواچار کە گەیشتمەوێ ئەو مائە چۆل و هۆلە، کە گەیشتمەوێ ئەو مائەى کە نە پرسەى دایکەم و نە پرسەى باوکەى تیاکرا، کە گەیشتمەوێ ئەو مائەى براکان دەرگاکانیان کلیکردبوو و سەفەریانکردبوو، پارەوێکان چۆلبوون، ژوورەکان چۆل، لە ناو ئەو هەموو چۆلەوانییەدا تەنھا ئینجانەیهکی چکۆلە بەجێمابوو، ئینجانەیهکی مردوو، کە ئینجانەکەم لا برد لە پشنتییەوێ ئەو پەیکەرە چکۆلەیه م دۆزییەوێ... پەیکەرێکی توژاوى کە دیاریبوو دەستیکی ماندوو و توپە فرێداوێتە ئەم کونجەوێ... ئەمڕۆش جگە لەو پەیکەرە هیچی دیکەم نییە، هیچی دیکە... کە بە تەنھا لە پیشانگایەکی چکۆلەدا لە ژوور سەرى خۆمەوێ هەلمگرتووێ و هەمیشەش جگە لە بۆنى ئەو جانتا عەتراوییهى شیرین، بۆنى جەنگەل و عەشق و مردن و تەنهایى بە ژيانى مندا پەخشەدەکاتەوێ.

شار پریوو له عه شقی ناموراد، شار به عه شقی ناکام قاندرابوو. له ناو نه و شاره چکولانه و تاریکه دا نه سره دینی بۆنخۆش به کۆلانه کاندایا ده پویشت و ده یگوت: «ئۆه خواجه، ئه م هه موو عه شقه ناکامه چیه؟ ئه م هه موو عه شقه بیئامانجه چیه؟». ئه و بهر له وهی هه ست به م ناکامیه بکات، پیاویکی فزولئی نۆر ئاسایی بوو... پیاویک، له وانهی چه زده کن هه مووشتن ده رباره ی ژیا نی کچه ناسراو و دیاره کانی شار بزانت، هه ر ئه و فزولئه کوشنده یه ش کردی به وینه گرنکی گه پوک، چونکه ته نها وینه گرنکی گه پوک ده توانیت بچیته ئه و جینگایانه ی که خه لکانی دی به ئاسانی ناتوانن بیگه نئ... ئه و به هۆی ئه و کامیرا گه وره یه ی ملیه وه، ژیا نیکی سه یر ده ژیا، ده چوو هه موو ئاهه نگه کان، ده چوو هه موو قوتابخانه کان، ده چوو هه موو یاریگا کان... له ناکاو بۆ پێپیانوه ده وله تییه کانیش بانگیانده کرد، بۆ کۆبوونه وه نه ئینه کانیش ده یاننارد به دوایدا، خۆشی وه کو جنۆکه یه کی شه رمن به و زه رده خه نه ژنانه و نیگا کردنه نیره موکئاسایه یه وه له هه موو شوینیکدا ئاماده بوو، له کۆره کاندایا، له سه یرانگا کاندایا، له هاوینه هه واره کاندایا وینه یده گرت، جگه له وهی هاوینان هه موو نیوه پۆیه ک له سه ر قه راغه کاشیکراوه کانی ئه و چه وزی مه له یه ی شاردا به شۆرت و کامیرا که یه وه ده رده که وت. ئه و فزولئه نا ئاساییه ی وای لیده کرد بچیته بنج و بناوانی سه رپورده

سەیر و تارىكەكانى ژيانى شار... گرىكوپىرەى دەپەها عەشقى كردهوہ .
 بە كچانى دەگووت: «ئەھا، تۆ فلانى، دەزانى كى شەیدات بووہ؟...
 دەزانى كى شەو لەتاوت ناخەوئ؟... ئەى... تۆ فیسارى ئاگات لىنپە
 كى بۆت دەسووتیت... ئاگات لىنپە كى خەرىكە بۆت دەمریت؟ ئەى تۆ
 خەبەردارىت كى مەراقى لىداویت، كى لەسەر پىگا بۆت دەوہستیت؟»
 دەچووہ ناو مەلەوان، یاریكەر و شاعیرە گەنجەكانى شار یەكە یەكە
 پىیدەگووتن: «كابرا گەمزە بە، من دلنیام فلانە كچ شىتت بووہ»...
 «ئەى تۆ بۆ خەوتویت، بۆ نىگاكانى ئەو خانمە ناخوینیتەوہ؟»
 «تورەمەبە، ژنى مێردارىش بىت حەزى لىتە... دەزانى حەزى لىتە
 يانى چى؟»... سالانىكى درىژ، ژيانى نەسەردىنى بۆنخۆش لە ناو ئەو
 بازنانەدا دەسورپاوە، تا پۆژىك ھەستىكرد لەبرى ئەو فزولە سەیرەى
 جاران بۆ دۆزىنەوہ و ئاشكراكردنى چىرۆكەكانى عەشق ھەبىوو، ئىستا
 سۆزىكى گەورەى بۆ پزگاركدنى ئەو عەشقە ناكامانە لا دروستبووہ.
 تا پۆژىك ئەو لە شار دەژیا، شتەكان بەجۆرىكى ئاساىى و بى
 ھىچ نەفەسىكى ئەفسانەى دەچوونەپىشى، زۆرچار خۆى نامەى عاشقانى
 لەنىوان قوتابخانەكانى كچان و كورپاندا دەگوازتەوہ، زۆرچار ستۆدیۆ
 چكۆلانەكەى خۆى دەكرد بە جىگای ژوانى ئەو قوتابىيە ناكامانەى
 شوپىنكىيان نەبوو لەم مەملەكەتەدا يەكتەرى تیا ببىنن. ھەمىشە بۆ
 ھەمووان پىدەكەنى و بە ئارامى دلنەواىى ھەمووانى دەداپەوہ .
 «نەسرین» لە قەراغ ئەو حەوزى مەلەپەدا «گۆفەندى مەلەوان»ى
 بەھۆى «فەرەیدونى مەلەكەوہ» ناسى. «گۆفەند» كوپى ئاسنگەرىكى
 پىربوو نىوہى ژيانى لە بازاپى ئاسنگەراندا بردبووہسەر. سەرەتای ژيانى
 بە شىئەيەكى نەخۆشانە خولیاى دابووہ یارى ئاسن، دواتر وەرگەرابووہ
 سەر مەلەكردن، بەلام دواچار ئىواران لە پەنجەرەكانى ئەو يانە
 وەرزشىيە بچكۆلانەيەوہ دەبىنرا، لەگەل «مامۆستا ئىسماعىل»، پىرتىن

شه‌تره‌نجبازی شار، نو‌قم له بیرکردنه‌وه‌یه‌کی قوولدا شه‌تره‌نجی ده‌کرد. «گوفه‌ند» کورنکی که‌له‌گه‌ت بوو که هر له زگی دایکیه‌وه به قژنکی ماش و برنج‌وه هاتبووه دنیا، خۆی ئه و قژه درنژه‌ی به نیشانه‌یه‌کی پیغه‌م‌برایه‌تی ده‌زانی. دایکی سه‌رده‌مانن به فشاری دایکانه‌ی خۆی، مانگانه له‌سه‌ر کورسییه‌ک دایده‌نا و به جووتن ده‌ستکێشی نایلونه‌وه قژن بو په‌شده‌کرده‌وه. به‌لام له‌و هاوینه‌وه که چووه په‌یمانگای هونه‌ری له پایته‌خت هه‌موو شته‌کان گۆردران. له‌و ساله‌وه ئیدی به‌و قژه ماشوبرنجیه درنژه‌وه، له‌سه‌ر شه‌قام، له چایخانه و له لیواری حه‌وزی مه‌له‌کردنه‌که‌دا ده‌رده‌که‌وت، له هه‌موو جیگایه‌کیش شه‌وقی شکویه‌کی سه‌یری په‌خشده‌کرده‌وه. سالانی خویندن له پایته‌خت فیرانکرد وه‌کو هه‌موو هونه‌رمه‌نده‌کانی دیکه مه‌ی زۆر بخواته‌وه، به‌ده‌نگی به‌رز قسه‌بکات، به‌بیترس باسی ئافره‌ت و هونه‌ر بکات، له بازاره‌کاندا بوتل بهاویت، فیل له ساقیه‌کان بکات و هه‌ندئ شه‌ویش له‌سه‌ر جاده‌کان بخویت. به‌لام له‌پال ئه‌وه‌شدا ئه‌و چوار سال ژيانه‌ی په‌یمانگا، فیری زۆر له نه‌ینیه‌کانی په‌یکه‌رتاشینیان کرد.

ده‌بی‌ت بلتین که «گوفه‌ندی مه‌له‌وان» و «فه‌ره‌یدونی مه‌له‌ک» یه‌که‌مجار، له ناو دره‌خته‌کانی یه‌کن له باغه‌کانی قه‌راغ شاردا به‌یه‌کدی گه‌شتن. گوفه‌ند دوا‌ی هاتنه‌وه‌ی له پایته‌خت مه‌یلنکی سه‌یری تیا دروستبوو بو له ناو دار و دره‌خته‌کاندا به‌ته‌نها دابنیشیت و تا پاره‌ی بیه‌وشبوون بخواته‌وه. نه‌گه‌رچی ئه‌و وه‌کو شیت وه‌رزش و مه‌له و شه‌تره‌نجی ده‌کرد، به‌لام ده‌بایه هه‌موو کوتایی هه‌فته‌یه‌ک به‌و شیوه‌یه خۆی مه‌ستبکات. یه‌که‌مجار فه‌ره‌یدون «گوفه‌ند»ی له حاله‌تیکه‌ی له‌و جوورده‌ی بینی... ئیواره‌یه‌کی دره‌نگی هاوین بوو، فه‌ره‌یدون له‌و باغه‌دا بو په‌پوله‌کان ده‌گه‌را، به‌لام له‌بری په‌پوله‌کان گوفه‌ندی به‌سه‌رخۆشی له‌ نیوان دوو سنه‌وه‌بری به‌رزدا دۆزیه‌وه. یه‌که‌مجار وایده‌زانی ده‌رویشیکه‌ی

كوژراوه، چونكه قزى به جوړى هاتبوه سەر ده موچاوى ، پووخسارى نه ده بېنرا، به لام كاتېك فەرەيدون قزەى له سەر چاوى لادا و ئەو سېما گەنج و سمیله نه ستوره قەترانیانەى دیت خەيالئى بۆ غەریبە يەك چوو كه به مەستى له جىگایه كى دووره هاتبیت. «گۆفەند» به جوړىكى سەیر له ناو گەلا و گزگلى سنه و بەرەكاندا كه وتبوو، به لام فەرەيدون دانیابوو ئەگەر تا چەند سەعاتىكى دىكه به و جوړه بمتیته وه، هیزه تايبە تیبەكانى دەولەت كه بۆ بۆسە نانه وەى ئیواران دەچنە ئەو جىگایه، دەگەنە سەرى و دەبېچنە وه و دوورنییه تووشى موسیبه تىكى گەورهى بكن. «فەرەيدون» له يەكەم دەقیقه وه به جوړىكى سەیر گيرۆدەى سىحرى دیوانە ئاساى گۆفەند بوو، به ماندووبوونىكى گەوره كىشكرده سەر شەقامەكه و له ماشینیكدا گەياندییه مالى خويان، مالى فەرەيدونى مەلەك... ئەو شەوهش يەكەمىن شەوى يەكترناسىنى گۆفەند و فەرەيدون بوو.

گۆفەند ئەو كات سەرقالئى دروستكردى وه رشە يەك بوو له ژېرە مینى مالى باوكە ئاسنگەرە كهيدا، وه رشە يەك بۆ ئەو كارە هونەریانەى له خەيالیدا بوون. به لام جگە له وه مەراقىكى دىكهى سامناك له ژيانیدا هەبوو. راستە هەموو ئەوانەى، ئیواران له پەنجەرەى يانەكه وه دەيانبىنى به قوولئى له و روقعه كۆنەى شەترەنج پادە مینتت، به پياوئىكى به ختیاریان دەزانئى، به لام دەبیت بلتین كه ماوه يەكى درژبوو گۆفەند تەنها له بەر یارى ئاسن و شەترەنج پووى له و يانەيه نەدەكرد، بەلكو به كورتى شەيدای ئەو كچه بارىكه له يە بووبوو كه ئیواران به جینزىكى تەسك و قزىكى خاوه وه دەهات بۆ يانە و له گەل دەستە يەك كچى دىكه دا بۆ هەلبژاردەى بالەى كچان یاریدەكرد. ناوى «دلارام» بوو. ئەو كات به ئەستەم تەمەنى سەرو هەژدە كه وتبوو، كه يەكەمجارىش هەستى به و عەشقهى گۆفەند كرد خەرىكبوو له خۆشیدا بفریت، چونكه له و پۆژە وهى فامىكردبووه وه،

دیمه‌نی پیاویکی وا قژ دریز و ده‌رویشناسا، به‌لام وه‌رزشه‌وان خه‌یال و خه‌ونه‌کانی داگیرکردبوو. له‌و پۆژانه‌دا بوو ئیدی دواي مه‌شق هیدی هیدی کچانی باله پیکه‌وه دزه‌یان ده‌کرده هۆلی شه‌تره‌نجه‌که و به‌ده‌سته به‌رابه‌ر «گۆفه‌ند» داده‌نیشتن... شته‌کان به‌گشتی مایه‌ی پیکه‌نین بوون، به‌لام هه‌ر ئه‌و په‌فتار و نیگا و سه‌رنجه مندالتاسایانه، بووه هۆی ئه‌وه‌ی گۆفه‌ند دوو هه‌فته له‌سه‌ریه‌ک هیچ ده‌ستی له‌مامۆستا ئیسماعیل نه‌باته‌وه، مامۆستا له‌سه‌ری پازده‌هه‌مین پۆژا شه‌تره‌نجه‌که‌ی کۆکرده‌وه و به‌ئه‌سپایی گووتی: «گۆفه‌ند به‌پراستی پیمبلی... حه‌زت له کامیان کردوه، سه‌نه‌ویه‌ر یا په‌روا؟». گۆفه‌ند به‌قوولی ده‌ستی به‌قژیدا هینا و هه‌ناسه‌یه‌کی هه‌لکیشا و گووتی: «موسیبه‌ته‌که ئه‌وه‌یه حه‌زم له دلّارام کردوه». دوو هه‌فته دواي ئه‌و ئیواره‌یه «گۆفه‌ند» و «دلّارام» پیکه‌وه له یاریگا چکۆلانه‌که‌دا پیاسه‌یانده‌کرد، به‌لام به‌وه‌دا که شووای یاریگا که ده‌که‌وته سه‌ر شه‌قامیکی زۆر قه‌ره‌بالغ و گشتی هه‌ر زوو ده‌بایه وازه‌ینن و بیر له جینگایه‌کی تر بکه‌نه‌وه یه‌کتیری تیا ببینن، ئیدی له‌و پۆژه‌شه‌وه موسیبه‌ته‌کان ده‌ستپێکرد، دلّارام نه‌ به‌وه پازی بوو بیته مائی گۆفه‌ند و نه‌ به‌وه‌ش پازی بوو له‌گه‌لیدا بجیته باغه‌کانی قه‌راغ شار، هه‌ر دوو جینگاکه‌شی به‌ترسناک ده‌زانی. ئه‌و ئیواره‌یه‌ش کاتیک فه‌ره‌یدونی مه‌له‌ک، گۆفه‌ندی له ناو داوه‌کاندا هه‌لگرته‌وه، ئه‌و له‌و گێژاوه ئه‌زه‌لییه‌ی عاشقاندا ده‌ژیا، گێژاوی بێشوینی. گۆفه‌ند که خۆی له جنسی په‌یامبه‌ره‌کان حسابده‌کرد، توانایه‌کی سه‌یری له‌سه‌ر قسه‌کردن هه‌بوو، توانایه‌ک ئه‌و کاته له زێڕینترین ساته‌کانی دره‌وشانه‌وه‌ی خۆیدا ده‌ژیا، له هه‌موو جینگایه‌ک به‌ده‌نگی به‌رز باسی بێمانایی ئه‌م شاره‌ی ده‌کرد، ده‌یگووت: «ئه‌مه‌ چ شارێکه، جینگایه‌ک نه‌بیته برۆیت و له‌گه‌ل کچیکدا چایه‌کی تیا بخۆیته‌وه، ئه‌مه‌ چ ژیانیکه بستیک زه‌وی نه‌بیته به‌دلنایی هه‌ناسه‌یه‌کی تیا هه‌لکیشیت». گۆفه‌ند له خه‌یاڵه‌کانیدا دوورتر

دەپۆيشت و باسى دۆزىنەوەى زەويىيەكى دەکرد بۆ عاشقان، باسى لە خولقاندنى ئىمپراتۆرىيەتتىك دەکرد كە عاشقىك فەرمانزەوايىكات. بەپىنگاكاندا دەپۆيشت و شەقى لە شتەكانى بەردەمى خۆى هەلئەدا و دەيگوت: «مرۆف بۆ ئەو نەكراو، گىرۆدەى شارىكى لەمجۆرە بىت كە تىكەلەيەكى بىمانايە لە قەلا و حوجرە».

يەكەمجار كە «فەرەيدونى مەلەك» بە «نەسرەدينى بۆنخۆشى» ناساند، هەستىدەکرد جۆرە لىكچوونىكى نەينى لەنئوان ئەم دوو پياوودا هەيە، ئەگەرچى بەشئوہ زۆر لە يەكتىرى جودابوون. ئەو وەكو نىزىكى تووكن و چاوقايم دەينواند، ئەمىش پياوونكى نىمچە كۆستە بوو بە نىگاي خانمىكى شەرمەنەو، بەلام ئەو ناكۆكييە پووكەشە و ئەو دوو شئوہ ژيانە جياوازە نەبوو مایەى پىكەو نەگونجانيان، بەلكو بەپىچەوانەو، هەر لەگەل يەكەم پىكە عارەقدا بوونە دوو هاوپىي نزيك. ئەمىرۆ كاتىك بىر لەو پەيوەندييە سى قۆلييە سەيرە دەكەينەو، بەناسانى ئەو جياوازييە گەورانە دەبينىن كە جىهانى ئەو سى پياوەى بەشئوہەيەكى بىزەحمانە دابەشەدەکرد، بەلام لەوكاتەدا كە يەكتىريان ناسىبوو، هەريەكەيان بەهانەى خۆى هەبوو هەولبەدات پەيوەندييەكەيان قوولتەر و قوولتريكاتەو. فەرەيدونى مەلەك ئەو كات بەيانيان سەموني دەفرۆشت، لە دواى هەشت و نىوى بەيانىشەو تا نىوہ پۆ وەكو وىلگەپىك لە چايخانە بچكۆلە و تارىكەكانى شاردا تاوولەيدەکرد، نىوہپوانى هاووين دەچوو مەلەكرن و نىوہپوانى زستان لەبەر شىشى ئەو كتيفرۆشىيەدا دەوہستا كە شەوى هەلئەتنى لەگەل پەروانەدا، خوشكە دەفبەدەستەكان و خەلكانى ئيماندار سووتانديان... ئىواران زۆرىيەى كات لە دەشتاييەكانى قەراغ شاردا، ئەو پەپولانەى راودەکرد كە هەر وەرزە و پەنگىكيان هەبوو... هەلبەت فەرەيدونى مەلەك هەمىشە بەم ئىقاعە نەژيابوو، ئەو پۆزگارنىك چكۆلانەترىن كۆلانگەپ و چەقووشىنى شاربوو، بەلام دواى ناسىنى بۆ

گوفه‌ند وازی له‌وه هیتابوو، ئیواران له‌به‌رده‌م سینه‌ما و چایخانه‌کاندا یان له کۆلانه تۆزاییه‌کاندا یان له یاریگا جه‌نجالانه‌ی فوتبالدا وه‌کو سالوکیکی یاخی و بیسه‌ره‌ویه‌ره بسورپه‌ته‌وه، به‌لکو زۆریه‌ی کات وه‌کو کریکاریکی به‌رده‌ست له‌وه‌رشه‌یه‌دا یاریده‌ی گوفه‌ندی ده‌دا که هر مانگه و کلێشه‌ی په‌یکه‌ریکی ده‌تاشی و قالبی بۆ ده‌پشت، زۆرجاریش له‌بیزاریدا چی بکردبایه ده‌یشکاند و دواتر ده‌بایه به‌چه‌ندین کریکار پاشماوه‌ی گه‌چ و بۆره‌ک و ته‌خته‌کان فپیدرانایه . فه‌ره‌یدون له‌وه‌ماوه‌یه‌دا شتیگ له‌په‌یکه‌رتاشی فیزیوویوو... به‌لام جگه‌ له‌وه‌سه‌نه‌ته «که باوه‌ری و ابوو هه‌رگیز سوودی لیتابینیت» کارکردن له‌گه‌ڵ گوفه‌نددا نارامیه‌کی پۆخی قوولی پیده‌به‌خشی... ئه‌وه‌ کات گوفه‌ند به‌عه‌شقیکی به‌جۆش و سووتینه‌ره‌وه‌ کاریده‌کرد، به‌لام له‌هه‌مووشته‌کان گرنگتر ئه‌وه‌بوو که جیهانی وه‌رشه‌که، فه‌ره‌یدونی فیزی تیرامان و بیده‌نگیه‌کی قوول کرد. نه‌سه‌ره‌دینی بۆنخۆش ده‌یگوت فه‌ره‌یدون کورپی هیمنیه‌کان بوو، به‌لام سالانی دوور و دریزی تیکه‌لاری له‌گه‌ڵ گه‌نجه‌شه‌پرفروشه‌کانی شاردا، سالانی ژیان له‌ناو هه‌راوه‌ریای سه‌مونفروشه‌کاندا، پۆخی هیمنی ئه‌وه‌ گه‌نجه‌ی شیواندبوو. ئه‌وه‌ماوه‌یه‌کی دریز به‌ته‌نها ژیاوو، له‌ده‌سالییه‌وه‌ وه‌کو مندالیکی ته‌نها و بیکه‌س له‌مالیکی چۆل و هۆلدا خۆی خۆی گه‌وره‌کردبوو. دوا‌ی مردنی دایک و بابی له‌ده‌ست مامه‌کانی هه‌له‌تابوو و گه‌رابوووه‌ بۆ ئه‌وه‌ خانوه‌ی ده‌که‌وته‌یه‌کیگ له‌کوچه‌کۆن و داخراوه‌کانی شار، ئه‌وه‌کات هه‌رچه‌نده‌ ته‌مه‌نی ده‌سالانه‌بوو، به‌لام قیافه‌تی گه‌نجیکی پازده‌سالی هه‌بوو. له‌وه‌ماله‌هیمن و گه‌وره‌یه‌دا شه‌وانی دوور و دریزی بیده‌نگی و نارامی مه‌یلیکی قوولیان به‌ره‌وه‌په‌هنده‌ بیده‌نگ و نه‌ینیه‌کانی ژیان تیاچاندبوو، به‌لام ده‌بیت بلیم هه‌موو پۆژیک به‌ر له‌هه‌له‌اتنی خۆر ده‌بایه له‌به‌ر سه‌مونخانه‌کاندا ئه‌وه‌هیمنیه‌یه‌له‌یادبکات و خۆی به‌اوپه‌ته‌ ناو ده‌نگه‌ده‌نگ و هه‌یاوه‌ی ئه‌وه‌مندا له‌سه‌مونفروشه‌خانه‌وه‌ که به‌رده‌وام

نوخشهی دهسپتیکردنی پۆزانی به دتر و به دتریان لیده دا. ئه و شهوانه شه که پوره کانی ده هاتنه لای هیچیان له بیده نگه مهمله که ته کانی شه و نه ده شکاند، که به جۆریک هیمن و فریوده ریوو، زۆرجار فه ره یدون به رگهی ئه و بیده نگیهی نه ده گرت، هه ر ئه و به رگه نه گرتنه شه پالی پیوه ده نا هه ندی شه و له گه ل هاورپیکانیدا تا ده مه و به یان گۆرانی بلین و هه راوزه نای مندالانه سازکن، ره هتاریک هه ندیجار پوره کانی ده ره نجانده و هه ندیجاریشه ده به یئانه پیکه نین.

نه سه ره دین ئه مپۆ که باس له فه ره یدون ده کات، باس له گه نجیکی باریکی به قیافه ت ده کات که پیش له واده ی خۆی پیشی هاتوه و زۆر زوو سیمای مندالانه ی فری داوه و بۆ ته گه نجیکی چاپوک، به لام له وینه کانیدا من وه کو گه نجیکی لاواز و چکۆلانه ده بیینم، پیده چیت هه می شه شه ئه و ریشه تنک و چکۆلانه ی هه بوویت. له زۆریه ی وینه کاند، له گه ل تیپی فوتبال که یدا سته م که س له لای چه په وه به چیچکان دانیشتوه و هه می شه شه سن په نجی خستۆ ته سه ر زه و بییه که و جوله یه کی کردوه، وه کو ئه وه ی به ویت له شوینی خۆی هه ستیت... به لام دوا جار هه رچه ک بیت ئه و له و گه نجی سه یرانه بوو که له په راویزی گه ره که کانی قه راغشاردا گه وره ده بن. له ده سالییه وه بی سه ره رشتیکی راسته قینه ژیا بوو، وه کو هه موو گه نجانی ئه و سه رده مه، زوو فیتری چه قۆوه شانده بوو بوو، له ماوه یه کی که میشدا بوو بووه یه کن له ترسناکترین چه قۆوه شیته کانی باکووری شار که ده بایه چه قۆکی شه به ئه زمونه کان حیسایی بۆ بکن. له باغه کانی قه راغ شار و له و ده شتاییه به رینه نه ی ده ورو به ری دا فیتری شه راب خوارده وه یه کی سه خت بوو بوو. ئیواران به مه سته ی و به تۆماریکی چکۆلانه وه که هه می شه «نه مردم من ئه گه ر ئه مجاره بی تۆ» ی شارۆخی لیده دا، خۆی و هاورپیکانی ده گه پانه وه و له کۆلانه کاند ده یان کرده ده نگه ده نگ و هه راوه ریا یه کی گه وره. مهمله که ته

عەشقەكانى پيشووشى ئەو كچە شەرمەن و خنكاوانە بوو كە ئىتواران دەھاتنە بەردەرگا، ئەو كچانەى نۆر بەيان تازە لەو گوندە پاگوئىزوانەو دەابەزىبوونە شار و هېشتا بۆنى سروشتيان ليدەھات. «فەرەيدون» ھەميشە بە تۆزى دەشتەكانەو، بە تۆزى باكانەو، بەو جلە كوردىيە پەشانە و بەو چەقۇ چكۆلانانەى گىرفانىيەو، لەگەل ھاوړىكانىدا كە ئەوانىش دەستەيەك بوون لە منداڵانى وئەگەر و سەرەپۆ، لەتەك ئەو دەستە و تاقمە چەواشانەى دىكەى سەر سوچەكاندا، لەگەل ئەو دەستە گەنجە گەپۆكانەى دىكەى كۆلانەكاندا دەكەوتنە شەر. سەردەمانى ئەو بەناوبانگترىن چەقۇكىشى ئەو كۆلانە تارىك و چكۆلانانە بوو، بەردەوام جىگايەك لە جەستەى لەزگەى برىنىكى پتوھ بوو. تا دواجار پۆزىك كار گەيشتە ئەوەى لەسەر ئەنجامى يارىەكدا كە بەسەختى دۆراندبوويان ھەشت چەقۇ بوەشىئى، لە كيش؟ لە برادەرىكى نازىزى خۆى... ئەو پۆزىكى سامناك بوو لە ژيانى فەرەيدوندا، كە لە خەستەخانە و بە ديار چاوەديرى پزىشكەكانەو، پەريشان و نيوھ مردوو، خۆيدا بەسەر جەستەى زامدارى ھاوړىكەيدا و ماچىكرد، ھەموو ئەوانەى كە لەو ساتەدا لەوئى بوون پەشيمانىيەكى گەورە و دوو دۆپ فرمىسكيان لە چاويدا بينى كە سەرەتاي دووركەوتنەوہى «فەرەيدون» بوو لە دۇنيای ئەو چەقۇكىشە كوشندانەى ژيانى شارىان كەردبووھ دۆزەخ. ئەو پۆزە كە لە خەستەخانە ھاتەدەرى دەنگىك لە ناوہو پيئىدەگوت: «ئەم شارە بەجىبەئە، بەرلەوہى ببىتە جانەوهرىكى پاستەقىنە... ئەم شارە بەجىبەئە». لەو پۆزەوہ خولىاي سەفەرکردن بەرەو عەردىكى دىكە و دۇنيايەكى دىكە پەريپە پۆحييەوہ. لەو ئىتوارەيەوہ كە چەقۇكەى فرىدا، خولىاي سەفەرىكى دوور و درىژ كەوتە سەرى، بە كۆلانەكاندا دەپويشت و لەبەر خۆيەوہ دەيگوت: «دەپۆم بۆ زەوييەكى دوور، بۆ عەردىك كەس نەمناسىت، كەس ناوى منى نەبىستبىت، باشتەر وايە مرۆفى لىنەبىت،

باشتر وایه به ته‌نھا بمیئمه‌وه ... چ شتیگ له ته‌نھامانه‌وه جوانتر نییه له خاکیکدا که خۆت هه‌لیبژیریت». ده‌ستی ده‌خسته گیرفانه خالییه‌کانی و پیاسه‌ی دوور و درێژی ده‌کرد، به هه‌موو کۆلانه‌کانی شاردا له‌سه‌ره‌وه بۆ نه‌وسه‌ر ده‌گه‌را، هه‌میشه‌ش بیرى لای شارێکی دیکه و عه‌ردێکی دیکه بوو.

له‌و گه‌شته دوور و درێژانه‌دا ده‌یه‌ها کیزى خوشویست، هه‌موو عه‌شقه‌کانیشی خیرا، کورت، بێهیا و بێتامانج کۆتایانده‌هات و له‌وديو ده‌رگای داخراوی ژيانى کچانه‌وه ده‌کوژانه‌وه، ته‌مه‌نى درێژترین ئه‌وینیشی به‌ نه‌ندازه‌ی پێگای قوتابخانه‌ی ئه‌و کیزانه‌ بوو که به‌ جله‌ شینه‌کانی قوتابخانه و به‌ چاوی پر له‌ ترسه‌وه سه‌یری هاتن و ئاوابوونی ئه‌ویان ده‌کرد له‌ نێو ژياناندا. گه‌وره‌ترین موسیبه‌تیش ئه‌وه‌بوو که فه‌ره‌یدون، له‌و کچانه‌دا بۆ کچیکى دیکه و له‌و ئه‌ویاندا بۆ ئه‌وینیکى دیکه ده‌گه‌را.

ئه‌مڕۆ نه‌سه‌ره‌دینی بۆنخۆش که ئه‌لبومی وێنه‌ نازداره‌کانی خۆی ده‌رده‌یئیت، ده‌یه‌ها وێنه‌ی فه‌ره‌یدونی تیايه، له‌سه‌ر چه‌وزی مه‌له‌که، له‌ یاریگاکاندا، له‌ کاتی یاریکردندا، له‌و سه‌رشه‌قامه‌ جه‌نجالانه‌ی شار، له‌ کۆلانه‌کاندا به‌ خۆی و جله‌ کوردییه‌ په‌شه‌کانییه‌وه. هه‌میشه‌ش سه‌رده‌له‌قینى و ده‌لێت: «هه‌مووی پێکه‌وت بوو هه‌مووی پێکه‌وت... ئه‌گه‌ر پێکه‌وت نه‌بووایه نه‌مه‌ناسی، ئه‌گه‌ر نه‌شمناسییايه گۆفه‌ندم نه‌ده‌بینی، گۆفه‌ندیشم نه‌دیبايه ئه‌م چیرۆکه به‌ جوړیکى دیکه ده‌بوو». له‌ پشت هه‌موو ئه‌وه په‌شیمانیه‌شه‌وه هه‌ستیکی تال هه‌بوو به‌وه قه‌ده‌ره‌ی هه‌موومانى وه‌کو زنجیره‌یه‌کی به‌د و نه‌فه‌ره‌تلیکراو پێکه‌وه به‌ستۆته‌وه. «نه‌سه‌ره‌دین» ئه‌مڕۆ ده‌لێت: «ئهو شتانه‌ش که بێمانا دینه‌ پێشچاو، زۆرچار ده‌ره‌نجامی کوشنده‌یان هه‌یه». کئ له‌و باوه‌ره‌دابوو ئه‌و نئواره‌یه‌ی که به‌پێکه‌وت نه‌سه‌ره‌دین به‌ زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی شه‌رمه‌وه ئه‌و وێنه‌یه‌ی دایه

فهره يدون و گووتی: «بئی ئه وهی نه تۆ بته ویت و نه من به ویت تۆ له م ویتنه یه دا ده رچوویت...»، ئه وه موو بوودا وه سه یرانه ی به دوا داییت که ده بایه من ساله های سال خه ریکبم، تا پیکه وه گرئیانبده مه وه . خودایه ... هه موو شته کان له به رده م ئه و کتییفرۆشییه دا ده ستیپیکرد، ئه و کتییفرۆشییه ی ئیستا ده زانم، بۆده بایه له و شه وه دا بسووتینراییه ... له و ده مه دا شاعیر و هونه رمه نده گه نه کانی شار له به رده م ئه و کتییفرۆشییه دا ده وه ستان و رۆژنامه کانیا ن پانده کرده وه، به ده نگی به رز پیده که نین و گالته یان به دنیا ده کرد، گالته یان به نوسه ر و هونه رمه نده ها ورپیکانیا ن ده کرد. له هه ندی ئیواره شدا، نه سه رده ین له نا وه پاستیا ندا قووته ده بو وه و له گه ئیا ندا ده که وته با سه کردنی دوا شیعر، دوا کورته چیرۆک، دوا نمایشی شاتۆ. له و ئیوارانه دا فه ره یدون وه کو گه نجیکی باریکه له و پيشن به چاویکی مه ست و غه مگینه وه بیته وه ی شتیکی دیاریکراو بکات له سه ر شیشه کان داده نیشته و سه یری ریبوارانی ده کرد، پینه ده چوو له ویکانه دا مه به ستیکی تاییه ت هه بیته، به لکو ته نها داده نیشته و هه چی تر. ئه و جله کۆن و تۆزاویانه و ئه و نیگا که میک په شوکا وه ی دوو هۆی گرنه گ بوون گه نجانی ئاپۆره به ستووی به ر کتییفرۆشییه که نه رخیکی نه وتۆی بۆ دانه نین. به لام هه تا نه سه رده ینی بۆنخۆشیش که دوو چاوی ئیچگار فزولیا نه ی هه بوو، زۆر دره نگ نه وی بینى. نه سه رده ین ئیواران زۆر جار له به ر ئه و کتییفرۆشییه دا ویتنه ی گه نه کانی ده گرت و به پیکه نینه وه ده یگوته: «رۆژنیک له رۆژان ئه م ویتانه نه رخیکی گه وره یان ده بیته». له یه کئ له ئیواره کاندا سئى مؤسیقاری تازه پینگه یشته و که هه رسیکیان به شیوه ی سه مفۆنیسته به نا وایانگه کان قژیان هیتابوه سه ر چاویان، تکایان له نه سه رده ین کرد ویتنه یکیان بگریته، به ریکه وت له و ویتنه یه دا فه ره یدون، وه کو تارماییه کی ره شه پۆش به سیمایه کی که میک غه مگینه وه ده رچوو بوو. ویتنه که بۆ سئى مؤسیقاره که ئیچگار قه شه نگ ده بوو

ګه ربهاتبايه و فـرهـيدون شو پووبـره سهـيره نهـگرتبايه . مؤسـيقارهـكان دهـيانـگوت: «ويـنهـيهـكي جـوانه، بهـس نهـگـر شو بهـرازه پهـشه نالهـويدا نهـبوويه...خـوايه چـي نهـمـهـي وهـك سهـگ ليـردهـا هـلـتـرووشـكانـدووه؟». بهـلام نهـسـرهـدين لهـو دهـقـيـقهـيهـوه كه نهـو ويـنهـيهـي له ناو ويـنهـكانـدا جـياـكرـدهـوه و بهـوردـي تهـماشـايـكرـد له ديمـهـني شو گهـنـجه حهـپهـسا كه لهـناكاو بهـشـيوهـيهـكي زور غهـمـگين سهـيري كاميراكهـي كـردـبوو.... سالـاني دوور و دريـزي مامهـلهـكـردن لهـگهـل ويـنهـدا، نهـسـرهـدينـيان كـردـبووه پياويـكي شارهـزا له خويـندنهـوهـي مرؤفـدا له پـنگاي ويـنهـوه، نهـو ههـندي جار بهـو بزه كچانهـيهـي خـزيهـوه دهـيـگوت: «وام ليـهاتـووه گهـر ويـنهـي يهـكـيـك نهـبينم، ناـتوانم تـيـيـگهـم. تهـنيا لهـبهـر كامـيرادا درؤ و پاستيم له مرؤفـدا بؤ جـيـادهـكـريـتهـوه». هـر شو شارهـزاييه قوولـهـش واي ليـكـرد، مهـيلـيـكي سهـيري بؤ ناسـيني فـرهـيدون لا دروسـتـبـيـت.

نهـو پوژه كه فـرهـيدون ويـنهـكهـي له نهـسـرهـدين وهـرگـرت دواي سوپاسـيـكي سارد وهـكو له قهـدهـريـكي پهـش هـلـبـيـت بهـ خـيـرايـي بهـردهـم كـتـيـفـرؤشـيـهـكهـي جـيـهـيـشت و ئيدي چهـنديـن پوژ دهـرنهـكهـوتهـوه، دواچار له نيوهـپوړيهـكي گهـرمدا «نهـسـرهـدين» لهـهـوزي مهـلهـكهـدا بينـيهـوه، به هـيـمني له تهـنكاوهـكهـدا پالـيدابوو به ليـواري حهـوزهـكهـوه و سهـيري شهـپولـاني ناوهـكهـي دهـكـرد كه مهـلهـوانهـكاني ديكه به شـلـپ و هوپ تـيـيـكهـوتـبوون. چهـندپوړيـك دواي شو نيوهـپوړيه، نهـسـرهـدين بؤ يهـكهـمـجار فـرهـيدوني له ناوهـوهـي كـتـيـفـرؤشـيـهـكهـدا بيني، به هـيـمني لهـبهـردهـم پهـفي كـتـيـبهـكانـدا وهـستاوو و چاوي بهـناو كـتـيـبهـكانـدا دهـگـيـرا. ههـنديـچار كـتـيـبيـكي دهـردهـيـتا و سهـيري پيرست و پيشهـكـيـهـكهـي دهـكـرد، شو پوژه نهـسـرهـدين به نارامي ليـي نـزيـكـبووهـوه و ليـي پرسـي: «بؤ چ كـتـيـبيـك دهـگهـپـيـت؟» فـرهـيدون گوتـي: «بؤ كـتـيـبيـك كه پـيـناچـيـت ليـره ههـيـت...». پوژاني دواـتر فـرهـيدون يهـكه يهـكه سهـيري ديوانهـكاني دهـكـرد و دهـيـگوت: «بؤ شـيـعـريـك

دەگەر پىم لەم ديوانانەدا نىيە...». كىتەبەكانى چىرۆكى ھەل دەدايەو ە و دەيگوت: «بۇ چىرۆكىك دەگەر پىم بەداخو ە لەم كىتەبانەدا نىيە...» لەو پۇژانە بەدواو ە فەرەيدون كاتىكى زۆرى لەو كىتەبفروشىيەدا دەبردەسەر، ھەميشەش بە جۆرىكى نااسايى لە ناوئەو كىتەبانەدا بۇ كىتەبىك دەگەر پرا كە ھەرگىز نەيدۆزىيەو، ھەر ئەو گەرانە سەير و درىژانەش فەرەيدونيان كرده ھاوپىسى ئەو خاوەن كىتەبفروشىيە كە لەبرى ئەو ەي وەكو شاعىر و ھونەرمەندە مېوانەكانى دىكە گالتەي پىيكات، بە نارامى گويسى لىدەگرت و لە دلەو ە دەيوست يارمەتيدات، بەلام ئەويش ھەرگىز تىنەگەيشت فەرەيدون بەدواي چ كىتەبىك و چ شىعەرىك و چ چىرۆكىكدا وىلە.

تىكە لاوبوونى «فەرەيدون» لەگەل گۆفەندا زۆر لە عادەتەكانى ژيانى گۆپى، ئىدى كەمتر لەو شوئىنانەدا دەردەكەوت كە جاران تيا دەبينرا، زۆربەي كاتەكانى خۆي لەگەل گۆفەندا دەبردەسەر، بەدەم ئىشكردنەو ە گويسى لەو چىرۆك و بەسەرھاتە دوور و درىژانە دەگرت كە گۆفەند لەسەر ژيانى خۆي لە كوچەي ئاسنگەران و لە ناو ھونەرمەندەكانى پايتەختدا دەيگىرەنەو. ھەندى جار باسى لە نازارەكانى خۆي دەكرد لەگەل دلارامدا، ھەندى جاريش قزى لەسەر چاوى لادەدا و دەنگى بەرزەكردەو ە دەيگوت: «فەرەيدون باسى ژيانى خۆتم بۇ بكە». فەرەيدون دەيگوت: «ھىچى تيانىيە شاينى باسبىت... ھەندى شەپەچەقۇ و ھەندى يارى و ھەندى پەپولە كۆكردنەو ەيە و ھىچى تر»، بەلام كە گۆفەند زۆرى بۇ دەھىنا، فەرەيدون بە درىژايى لەسەر خەونى خۆي بۇ سەفەر دەدوا و دەيگوت: «دەمەوئىت بىرۆم بۇ ولائىكى تر، ھەر ولائىك بىت گرنگ نىيە... گرنگ ئەو ەيە مرۆف لىرە نەزى». فەرەيدون لە ئىوارەكانى كىتەبفروشىيەكەشدا ھەندى جار بىتەو ەي كەس لەوبارەيەو ە ھىچى گووتبىت لەناكاو دەيگوت: «دەمەوئىت سەفەرىكەم...»، شاعىر و نىگاركىش و پۇژنامەنوسەكان بە بىدەنگى سەيرى يەكتريان دەكرد و كەس

هیچی نه ده گووت. ته نها که سیک نه و خونه ی زور به لاره گرنګ بوو برای خاوهن کتیبفرۆشییه که بوو که گنجیک بوو له ته مهنی فەرهدوندا، به لام که میک له فەرهدون مندالتر دیاریوو. پوژیک نه و گنجیه ی که به «په زای دلخۆش» بانگیانده کرد، له پیچیک کتیبفرۆشییه که دا فەرهدونی گرت و به نه سپایی گووتی: «منیش ده مه ویت سه فەرهبکه م، له میژه ده مه ویت سه فەرهبکه م، به لام نازانم چون؟ ... تو ده توانیت یارمه تیمبدهیت؟». فەرهدون گووتی: «نه گهر من سه فهرمکرد هه موو شتیکت پیده لیم، دلنیا به له هه مووشته کان ناگادارته که مه وه، نه گهر پویشتیسم بو ولاتیکی دیکه نامت بو ده نوسم». فەرهدون دواتر ده بیته دوستیکی نزیکي په زای دلخۆش، پیکه وه له چایخانه تاریکه کاندا دهرده که ون، پیکه وه له سهر شیشه کان داده نیشن، هه میشه ش جگه له قسه کردن له سهر سه فەر، جگه له گه پان به دوا ی شاری خه یالی و ولاتی نویدا باسی هیچی دیکه ناکه ن... پوژگاریک به نه اندازه یه ک خه یالی سه فەر له خه یالی په زای دلخۆشدا گه وره ده بیته که ئیدی وه کو موته که یه کی ترسناکی لیدیته، ئیدی ده بیته باوک و براکانی له پریگای پزیشک، دهرمانی کئویی و هه توانی تایبه تییه وه بیکه نه وه به مرۆفیکی ناسایی.

له و پوژده وه ی که فەرهدونی مه له ک به پیکه وت له حه وزی مه له که دا گۆفه ندی مه له وانی به نه سره دینی بو نخۆش ناساند، نه سره دین دهرکی به و ژیا نه فره چه مک و سهیره ی فەرهدون کردبوو، به لام له راستیدا بو نخۆش نه یده زانی چون سهیری فەرهدون بکات، نه و له یاریگا کاندا ناوی فەرهدونی وه کو یاریزانکی لیها توو بیستبوو، له تیپی فوتباله که شدا حورمه تیکی زوری هه بوو، له حه وزی مه له که شدا حیسایی مه له وانیکی شاره زای بو ده کرا، له پال نه وانه شدا له نئوارانی ناو کتیبفرۆشییه که دا به شیوه یه کی سهیر سه رقالی کتیبه کان بوو، به لام له راستیدا فەرهدون

هیچیان نه‌بوو، نه یاریکه‌ریکی ته‌واو بوو، نه مه‌له‌وانتیکی ته‌واو، نه خوینده‌واریکی ته‌واو... به‌لکو له هه‌موو نه‌و چالاکیان‌ه‌دا بۆ شتیک ده‌گه‌را که خۆی نه‌یده‌زانی چیه. نه‌و ویسگه ویسگه به‌ناو شته‌کاندا تیده‌په‌ری و نه‌یده‌زانی چی له‌و دونیایانه ده‌ویت.

هه‌فته‌یه‌ک دوا‌ی نه‌وه‌ی گوڤه‌ند و نه‌سره‌دین په‌کتریان ناسی، نه‌سره‌دین داوه‌تیک‌ی ده‌شته‌کی فه‌ره‌یدون و په‌یکه‌رتاشه‌که‌ی هاوپرسی کرد بۆ ناو باغیکی قه‌راغ شار. ناسینی گوڤه‌ند بۆ نه‌و شتیک‌ی سه‌یریوو، چونکه نه‌سره‌دین که هه‌موو شاعیران و هونه‌رمه‌ندان و نه‌کته‌ران و مؤسیقاره‌کانی شاری ده‌ناسی، له‌و باوه‌ره‌دانه‌بوو له‌ ده‌روه‌ی نه‌و بازنه‌یه‌ی نه‌و ده‌یناسیت هونه‌رمه‌ندیکی دیکه هه‌بیت نه‌یناسیت. جگه له‌وه‌ش دیمه‌نی گوڤه‌ند به‌و قژه درێژ و سمیله سه‌یرانه‌وه بیجگه له‌ فزول، هه‌موو غه‌ریزه‌ دپنده‌کانی وینه‌گرتنی له‌ نه‌سره‌دیندا زیندوو‌کرد‌بووه‌وه. نه‌و نیوه‌پۆیه نه‌سره‌دین قاچی خستبووه ناو سه‌وزی مه‌له‌که و ده‌یگوت:

«عه‌ج‌ب په‌یکه‌رتاشی هه‌بیت من نه‌یناسم». فه‌ره‌یدون له‌ ئاوه‌که‌دا به‌ئارامی مه‌له‌یده‌کرد و ته‌ماشای ده‌سته‌کانی گوڤه‌ندی ده‌کرد که ده‌یگوت: «حه‌زم له‌ مه‌عشری هونه‌رمه‌ندان نییه». نه‌و زیاتر سه‌زی له‌ مه‌جلیسی شه‌رابخۆره‌کان و یاریزانه‌ پیره‌کان بوو. هه‌ر له‌ په‌که‌م ئیواره و له‌ په‌که‌مین پتکی شه‌رابه‌وه که به‌خۆشی په‌کدی فریاندکرد، ئولفه‌تیک‌ی سه‌یر له‌ نیوان نه‌سره‌دین و گوڤه‌ندا دروستبوو، به‌ جوړی فه‌ره‌یدون له‌ ناب‌ه‌ینیاندا هه‌ستی به‌ نامۆیه‌کی قوول ده‌کرد. نه‌مرو ده‌سره‌دین ده‌لێت هه‌مووشته‌کان له‌و ئیواره‌یه‌وه ده‌ستیان پیکرد که من نه‌و داوه‌ته ده‌شته‌کیه‌م سازکرد، فه‌ره‌یدون وه‌کو بووبیت به‌ ته‌له‌یه‌کی کوشنده‌وه چواره‌دوری خۆی ده‌گه‌را و سه‌یری په‌پوله‌کانی ده‌کرد، گوڤه‌ند به‌ کراسیکی درێژی قاوه‌یه‌وه نیو دره‌خته‌کان بۆ چیلکه ده‌گه‌را، نه‌سره‌دینیش سفره‌که‌ی ده‌پازانده‌وه و جار‌جار وینه‌یده‌گرت.

ئەو لە ژيانیدا لە هیچ جیگایەك هیندە وینەى نەگرتبوو، ئیستاش دەیه‌ها وینەى جیاوازجیاوازی ئەو نیواریه‌یه‌ لە ئەلبومەکانیایەتى، لە هەموو وینەکانیشدا گۆفەند بەو شیئە مەسیح ئاسایەى خۆیەوه تەماشای کامیراکەى کردووە و پێدەکەنى، بەلام فەرەیدون بەگشتى پەشۆکاو و نامۆ دیتەبەرچاو... لەو نیواریه‌دا كە ئاسمان ئیجگار شین بوو، گۆفەند بە دەم شەرابخواردنەوه‌وه ئازارەکانى خۆى وه‌كو عاشقیك بۆ نەسرەدین باسکرد، نەسرەدین پێدەکەنى و دەیگوت: «قسە بکە... قسە بکە من بەحرى نەهتتى عاشقانم...». ئەویش سەرلەنوێ ئەو وتارە درێژانەى سەبارەت بە بێشوونى و ناکامى و بێمانایى ژيانى عاشقان لەم شارەدا بۆ دەگووتەوه. هەندى جار فەرەیدون سەیرى لەوه دەهات چۆن گۆفەند دەتوانیت بەردەوام ئەو قسانە دووبارەبکاتەوه و بێزارنەبیت، بەلام ئەو نیوهرۆیه هەموو قسەکانى بۆ نەسرەدین نوێ و سىحراوى بوون... نەسرەدین هەر ئەو نیواریه‌یه‌ بە نىگا ژنانە و زەرەخەنە شەرمەنەکەیه‌وه لە ناو درەختەکاندا چەندین جار پێکەکەى بەرزەکرده‌وه و هەموو جارێکیش دەیگوت: «ئاسانە... ئاسانە، لەمڕۆ بەدواوه دەتوانیت لە ستۆدیۆکەى مندا دلارامى ئازیز ببینیت». لە دواى ئەو بەلێنەوه، پۆژ لەپشتى پۆژ پەيوەندى گۆفەند بە بۆنخۆشەوه بەهێزتر دەبوو، ئەو هەندى جار لەگەڵ دلارامدا لە ستۆدیۆکەدا یەکتريان دەبینى، کاتیکیش ژوان دوايیده‌هات، بە سەعات لەگەڵ نەسرەدیندا پێکەوه قسەیانده‌کرد، باسى سیاسەت و عشق، هونەر و وه‌رزش، فۆتۆگراف و پەیکەرتاشیان دەکرد. نەسرەدین ئەمڕۆ دەلێت: «قسەکانمان هەموو بۆنى ئەو سوپانەوه گەوره‌یه‌ى لێده‌هات بە دەورى هێچدا. هەمیشە قسەمانده‌کرد، بەلام نەمانده‌ويست بگەینه شتێكى دیاریکراو، زۆر جار چەنده‌ها سەعات قسەمانده‌کرد و دواتر هەلده‌ستاین، و نەمانده‌زانى لەسەر چى دواوين. زۆریه‌ى کات فەرەیدون بەرامبەرمان بێدەنگ دادەنیشت و قسەى نەده‌کرد یان گەر قسەشى

بگردبايه باسي شار و ولاته فهنتازياکانی ناو خه يالی خوی ده کرد. سالانتيکي دريژ نهو ستوديويه بوو به شويی ژوان و خواردنه وه و يه کدی بينی نهو سن پياوهی که هه ميشه دواي گه شتی پوژانه يان ده گه پانه وه بو نه وي.

نهو ده مانه فهره يدون هه موو پوژيک چند په پوله يه کی پاوده کرد، په پوله ی رهنگاوپهنگ، په پوله سپيه کانی زستان، په پوله سه وه کانی به مار، نهو په پولانه ی وه کی پشکو هاوینان له گره ی نيوه پوژا له نابه ينی پوش و په لاشی پاوانه کاندا ده سووتان، په پوله زرده کانی پایز که له گه ل گه لا وه ريوه کاندا ده وه رين و ده مردن... فهره يدون هه رگيز به که سی نه ده گووت له کوئی و چوژ نهو په پولانه ده گريت، به لام له مندالييه وه نهو خوليا شيتانه يه له پوچيدا ده ژيا، خولياي ويلبوون له ده شته کاندا، خولياي دورکه وتنه وه له ناوه دانی، نزيکبوونه وه له قه دپالی چياکان، گه يشتن به پاوان و ده غلی گونده نزيکه کانی ده ورپه ری شار، دواتر که هه ندی له په پوله کانمان له نه لبومه تاييه تيبه کاندا دييه وه، له ژير هه ره په پوله يه کدا پوژ و سه عات و شويی پاوکردنه که مان خوینده وه... بو من بينی نهو په پولانه نه زمونتيکی ئاسان نه بوو، من و نه سره دين پيکه وه نه لبومه کانمان له و پوره غه مگينانه ی فهره يدون خواست که ساله های سال بوو هه موو يادگار ييه کانی فهره يدونيان وه کو خوی پاراست بوو، سه ير نهو پرسته يه بوو که فهره يدون به ده ستي خوی له سه ره برگی هه موو نه لبومه کان نوسيبووی... پرسته يه کی توخ و گه وره که هیدی هیدی به ره و کالبوونه وه پوچيست بوو. فهره يدون نوسيبووی: «تکايه... نه گه ر منت خو شده وييت، ته ماشای نه م نه لبومانه مه که». من و بوخوش که هه ردووکمان فزولتيکی شه يتانی له ناوماندا په پکه يده خوارد ده بايه ته ماشای نه لبومه کان بکين، به لام له گه ل هه لدانه وه ی دوو سن لاپه ره ی يه که مدا بينيمان په پوله کان ده بنه توژ، هينده ی جاريکی ديکه

لاپه په کانمان هه لډایه وه په پوله کان بوونه گه ردیکي ورد و به ه وای
 ژووره که دا بلا بوونه وه، په پوله کان به پوانین، به تین و تاوی نیگا کردن
 ده بوونه غویار. نیمه ده بایه هر دواي کردنه وهی چند لاپه په یه که م
 به خیرایی نه لبومه که دابخین و بیدهینه وه ده ست پوره کانی که
 ده یانگوت: «عه زیم، پیمانگوتن نه و نه لبومانه بو ته ماشا کردن نین».
 نه مړو په زای دلخوش که چند سالیکه له دهردی سه فهر کردن پرزگاری
 بووه و له جیگای کتیبفروشییه سووتاوه که دا، شهر به تفروشییه کی گه وره ی
 کردو ته وه و خوی به پادشاهی شهر به تی ه موو شار ده زان، ده لیت که
 فهره یدون په پوله کانی ته نها له و نه لبومانه دا ه لنه گرتووه که نیستا له لای
 پوره ناشاده کانی پاریزز او، به لکو فهره یدون نیواران که له ده شته کان
 گه پراوه ته وه نورجار هندی په پوله ی له ناو نه و کتیبانه دا داناه که
 له سر په فه بلند کانی کتیبفروشییه که بوون. نیواره یه که په زای دلخوش
 به ده نگیکي غه مگین که تیکه ل به بونی میوز، پرته قال و کاله که
 سه وزه چکولانه کان بوویو، بویگتیرامه وه که فهره یدون نیواران ده هاته وه
 و له سر شیشه کان نه و په پولانه ی نیشانده دا و ده یگوت: «ده بیست
 له نیو دیوانیکي شیعا ه لیا نگرین». من کاتیک نه و پرسته یه م گوی
 لیده بوو ه موو یادگار ه کانم ده وروژا، سات به سات ه موو نه و به یانییه م
 ده هاته وه یاد که په پوله مه ست و سووتاوه کانم تیا بینی، وه ک شیت
 په لاماری یه خه ی په زام ده دا، وه کو باوه پنه که م ده مگوت: «به پراست،
 که فهره یدون په پوله کانی ده خسته نیو نه و کتیبانه وه ... به پراست؟».
 نه ویش بیته وه ی تیگات پاده ما و ده یگوت: «بیگومان ... بیگومان،
 چونست بو ده گتیرمه وه و ابوو، دروت له گه ل ناکه م». من هاوارمه کرد
 ده مگوت: «که واته خودایه نه و په پولانه ی من له سپیده ی سووتانی
 کتیبفروشییه که دا بینیم ته نها هه نتازیا و خه یالی خوم نه بوون، نه و
 په پولانه په پوله ی پراسته قینه و هه لوه ریوی نه و پوزگارانه بوون که

فهره‌یدون له ده‌شته‌کانه‌وه ده‌هاته‌وه بۆ شار و له‌گه‌ل تۆدا به هیمنی به‌که‌یه‌که ده‌یخستنه نیتوان کتیبه‌کان». په‌زای دلخۆش به‌حه‌په‌ساوی سه‌یریده‌کردم و ده‌یگوته‌وه: «بینگومان... بینگومان، هه‌روابووه». من هه‌لده‌ستام و به‌ دلخۆشییه‌وه ده‌مگوت: «من له‌و به‌یانیه‌دا په‌پوله‌کانی فهره‌یدونم بینی که تیکه‌ل به‌ باران و ناگر و ته‌م بووبوون... بینیم، خوای گه‌وره، من په‌پوله‌کانی فهره‌یدونی مه‌له‌کم بینی».

نه‌سره‌دین تا نه‌مړۆش له‌ حکایه‌تی نه‌و په‌یوه‌ندیه سه‌یره‌ی نیتوان فهره‌یدون و په‌پوله‌کان تیناگات. گه‌لێک ئیوارێ له‌گه‌ل کۆفه‌نددا به‌ فهره‌یدونیان گووتبوو: «له‌م په‌پولانه‌ گه‌رێ و به‌دوای کچیکې پاسته‌قینه‌دا بگه‌رێ، کچیک له‌م دلداریه‌ بيسوودانه‌ی سه‌ر کۆلان و ناو کوچه‌ قوراپویه‌کان نازادتبکات». فهره‌یدون هه‌میشه به‌ غه‌مگینی وه‌لامیده‌دایه‌وه: «تا ئیستا نه‌و په‌پوله‌یه‌م نه‌دۆزیوه‌ته‌وه که بۆی ده‌گه‌ریم». هه‌ندی جار کۆفه‌ند به‌ ده‌نگیکې به‌رز و نا‌پازیی که ستۆدیۆکه‌ی ده‌له‌رانده‌وه، گووتبوو: «تۆ چ ده‌ردیکته، نه‌م عیله‌ته‌ چۆن عیله‌تیکه‌ تووشته‌تووه، چ نه‌خۆشییه‌کی سه‌یرو نا‌ناساییه به‌رۆکت به‌رنادات؟». فهره‌یدون به‌وپه‌رێ هیمنییه‌وه گووتبوو: «ده‌رد نییه، عیله‌ت نییه، هینده هه‌یه ده‌بی‌ت نه‌و په‌پوله‌یه بدۆزمه‌وه که بۆی ده‌گه‌ریم».

نه‌و ده‌مانه فهره‌یدون هیشتا په‌روانه‌ی نه‌ده‌ناسی، کاتێ په‌روانه هاته ژیانیه‌وه شته‌کان هه‌مووی گۆرابوون... په‌روانه له‌ پۆزانی ته‌نهایدا ده‌رکه‌وت، له‌ پۆزانی‌کدا ژيانی به‌رهووتیکې گه‌وره‌بوو، به‌لام وه‌رزى به‌رینی خه‌یالات، ئاوات و ئومیدی گه‌وره‌ی تیاچاندبوو، به‌جۆرێ ماوه‌یه‌کی زۆری ده‌ویست تا بیابانه‌کانی ژيانی خۆی ببینیت و تیبگات له‌ چ وێرانه‌یه‌ک و له‌ چ پوچییه‌کدا ده‌ژی. نه‌و کات فهره‌یدون جگه‌ له‌ دانیشتنی ئیوارانی سه‌ر شیشه‌کان له‌گه‌ل په‌زای دلخۆشدا و قسه‌کردن له‌سه‌ر ولاته‌ خه‌یالییه‌کان و ته‌ماشاکردنی نه‌خشه‌کان هه‌چی دیکه‌ی نه‌بوو.

کەس نەیدەزانی شتەکان چۆن بەوشیۆه یە گۆرپدران، لە ماوێه کدا
 گۆفەند چەندین جار خوازیینی دلآرامی کرد و سوودی نەبوو، هەرچارە
 بە دەستەیک خوازیینیکی بەهەببەتترهوه دەچوو پێش، بەلام
 باوکی دلآرام هەمیشە یەک وەلامیدەدایهوه و دەیکووت: « گوی لە
 هیچ تپووهاتیک ناگرم... دواي چەند هەزار سال لە شکاندنێ حەزەتی
 ئیبراهیم بو بەتەکان، تازەبەتازە کچی خۆم بدەم بە بتتاشیکی قژ درێژ و
 ئۆفیک و حیز؟». لە و سەرەمەدا شەوان هەرسێکیان لە ستۆدیۆکەدا یان
 لە وەرشەکەدا یان لە ژورەکە ی فەرەیدونی مەلە کدا پێکە وەداده نیشتن
 تا بەیانی دەیانخواردەوه و دەگریان، پلانیان دادەنا، نەخشە ی تازە یان
 دەکێشا، بیریان لە پیاوانی بەشکووتر و بە دەسەلاتتر دەکردهوه بیکەن
 بەگژ باوکی دلآرامدا... بەلام هیچ شتیک سوودی نەبوو.

لە گەرمە ی ئەو وەرزی ناومیدیبەشدا شتیک سەیر و ترسناک پوویدا،
 شتیک کە کاریگەرییەکی گەورە ی لەسەر چاره‌نوسی هەموومان جێهێشت.
 بەیانییە ک فەرەیدونی مەلە ک و گۆفەند هەموو شار بەدوای نەسەرەدینی
 بۆنخۆشدا گەران و نەیاندۆزییەوه... نەسەرەدین لەناکاو وەکو زەوی قووتی
 بدات ونبوو، ونبوونیک کە سەرەتای هەموو ئەو کەوتن و لیکترازانە
 ترسناکانە بوو کە یەکە یەکە هەموومانی لە یەکتربجیاکردهوه.

سەرەتا ھەموو شتەکان بە شیوەیەکی زۆر تاریک و ناھۆمیدانە دەستیاننێکرد .

لە دواى ونبوونى نەسرەدینى بۆنخۆش گۆفەند بۆ ماوەیەك وازى لە ھەموو پرۆژەکانى ھینا و خۆى لە مەى تۆشیدا نوقمکرد . فەرەیدونى مەلەك بە بێدەنگى ھەرەس و مردنى بەكاوہخۆى گۆفەندى لە گىژاوى ئازارەکانى پەشیمانى و عەشقادا دەبینى، بەلام نەیدەتوانى ھیچ بکات . ئەو ماوەیە گۆفەند بووہ پیاویكى زۆر كەمدوو كە زۆریەى كات بە جگەرەيەكى درێژ و بالایەكى بەرز و لەشیكى لاواز و نیگای ھونەرەندىكى غەمبارەوہ لە شەقامەکانى شارددا دەردەكەوت . یەكەمجار وەلامى سلۆى ئەو پیاوانەشى نەدەدایەوہ كە دەیانویست لە گىژاوى دالغە دوور و درێژەکانى خۆى دەریبھێنن... لە ھەموو ئەو شتەئەو شتەئەو سەیرتر ئەوہ بوو كە گۆفەند چیتروہكو جارەن دەرگاكانى ژيانى خۆى بۆ فەرەیدونى مەلەك نەكردەوہ و بەدەگمەن لە وەرشەكەدا پێشوازی ئەو كەنجەى دەكرد كە ئیستاكێ دوورى لە نەسرەدینى بۆنخۆش و گۆفەندى مەلەوان ژيانى گۆرپیوو بۆ بیابانێكى راستەقینە .

پۆژێك، پاش ماوەیەكى زۆر لە گەپان و عەودالبوون فەرەیدونى مەلەك، گۆفەندى بە جۆریكى سەیر و بیمانا لە ناو كۆمەلەى مەیخۆرى زۆر بازاریدا لە باغیكى قەراغ شارددا بینییەوہ، ھێند لاوازیوو، مەلەك

لە قوولایی دلی خۆیدا بە حەسرەت وە گووتی: «سەیریکە، خەریکە دەبیتە چیلکە، دەبیتە پارچە بەک چلۆچیتو». ھەموو نیشانەکانیش دەیانگوت کە گۆفەند پیاویکە ھیدی ھیدی بەرەو دواھەمین خەرەندی خۆی دادەگە پیت و دەکە ویتە ناو پیزی نزمترین شەرابخۆرەکانی شار. ئەو ئیوارە بە «گۆفەند» کە بە کۆلانە ھیمن و خامۆشەکانی شاردا لەتەک فەرەیدوندا گەرایەو، پیتیگوت: «من پیاویکی بیچارەنوسم، پیاویکم پاشەپۆژم نییە، وازم لیبیتە، بەو پتگیەدا مەپۆ کە من دەپۆم... من دەزانم پتگاکان ھەمووی ھەلەن، پوو لە ھەر جتگیەک بەکیت ھەر ھەلەییە، بەرەو خۆرەلات برۆیت یان باکوور، خۆرئاوا یان باشوور... ھەموویان ھەلەن، بەلام بەشوین مندا مەییە... من ئەوسەری ھەمووشتەکان دەبینم، تۆ برۆ و ژیانیکی دیکە بۆ خۆت بژی». فەرەیدونی مەلەک بە حەسرەتییکی قوولەو لە دلیدا پتیدەگوت: «خەریکە دەبیتە زیخ... دەبیتە لم... ناخر دواجار پۆژتیک دیت کە ئیدی خۆت بۆ کۆناکرتتەو». گۆفەند بە مەستی چاوەکانی پتر سوور ھەلەگەرا و خیراتر دەپۆشت و بیتتەوێ سەیری فەرەیدون بکات دەیگوت: «چاوەروانی چی دەکەیت؟ دەتەوێت بێم بەچی... بێم بەچی لەم شارە بۆگەنەدا؟ بێم بە بولبولی زیو یان چۆلەکی یاقووت... چیت دەوێت؟ تری مرواریت بۆ بگرم یان خەیاڕی ئالتون. لەم شارە پۆخلەدا، لەم شاری زێراب و لیتا و پەشەبا و درۆیەدا، ھەر شەرابخۆرکی پۆخلم لێدەر دەچیت». ئەوێ لەو ئیوارە تاریکەدا گوێی لە گۆفەند بووایە، ھەرگیز نەیدەگوت کە ھەمان ئەو پیاو، لەگەڵ سەرەتای وەرزی خەیاڵتدا بەجۆرێ دەگۆریت، تا دوا پۆژەکانی ژیانی بە ئومیدیکی گەرەو بەس لە ھەمووشتەکان دەکات.

ئەو ئیوارەییە، گۆفەند بەشیک لە وەرزە پەشەکانی خۆی دەژیا، ئەوماوەییە ھەموو ئیوارییەک لەو سەیرانگا ژاکا و چۆلانەیی قەراغ شاردا،

یان له یهکن له باره تاریکه کاندا، له گه ل دهسته یهک له گورانیییژ و مه یخوړانی زه مانى ساقى و پيالهدا مه سته ده بوو. فره یدونیش که ناوړی له بازنه خالییه کانی ژيانى خوۍ ده دایه وه جگه له په زای دلخوش که سى دیکه ی نه ده بینى شایسته ی نه وه بیت پیبیلیت «هاوړیم» ... فره یدون که همیشه به حه سودیه کی قوولده وه سه یری گوڤه ندی کردبوو، همیشه له قوولایى پوچیدا به پیاوی «ته نهاییه جوانه کان» ناوینابوو، نه مړو له دورده وه مردنی نه و پوچه ی ده بینى که له نازاره کانی نه ویندا به ره و شوینى نه و تو ه لده هات که خوۍ و جوانى و ته نهاییه کانی تیا ده ناشت. فره یدون زوریه ی نیواران به ناچارى ده گه پایه وه سه ر شیشه کانی پیشده م کتیبفروشیه که و به خوۍ و کراس و شهروالیکی په شه وه له سه ر شیشه کان، له تهنیشت په زای دلخوشه وه داده نیشت. هه ردوکیان، وه کو جووتی بالنده ی نه خوش له سه ر شیشه کان خوۍان ه لده خست و باسى زه وییه نه فسانه ییه کانیان ده کرد ... له و سه رده مه دا، له و سه رده می ته نهایی و دوریه ده، کاتى نه سه رده ینى بوخوش بیسه روشوین زه وی قووتیدابوو، گوڤه ندیش له دنیای مه ی و مه قاماتى گورانیییژه مه سته کانی ژیر نه و دارودره ختانه دا ونبوو بوو. فره یدون جگه له خه یالاتى سه فه ر، جگه له بیرکردنه وه له کیشوره یرک که تیايدا بیته پیاویکی ته نها و قه شه نگ بیری له هیچى تر نه ده کرده وه. خه یالاتى نه و سه فه ره نه فسانه بیانه ش په زای دلخوشى نه خوش خستبوو، زوریه ی شه وان تابه کی کوشنده ی لیده هات و تووشى پشکه وپیشکه ی سه یر ده بوو، نیواران که ده هاته به ر کتیبخانه ی براکه ی و له سه ر شیشه کان داده نیشت، به هه مان سوژى کوشنده ی ناو پوچیه وه چاوه پوانى فره یدونى مه له کی ده کرد که نیستا نه ویش بوو بووه پارچه یهک له تیرامان و عه ودالی بو خاکیکى دیکه و عه ردیکى دیکه. تیکه لاوبوونى خولیاکانى فره یدونى مه له ک له گه ل نه و خه یالاتانه دا که وړینه به رده وامه کانی په زای دلخوش ده یخولقاند،

دهرگای چندها کیشوهری نوئی و دهریای نه دوزراوه و خاکی خورافیانه ی لیخستنه سرپشت... له سره ئو شیشانه وه بهره و ناو ئو دهریایانه سه فهرانکرد، که له شه پوله کانیدا په ریه پازاوه کانی دهریا به غمزوه بهره و دوورگه سهوز و بهه شتییه کان ده یانبردن، ئو خاکه عاجباتیانه یان بینی که بالنده کانی بهه موو زمانه کانی دونیا قسه یانده کرد، چونه ناو شاری نه وتوو که مرؤشه کان له بری جلو بهرگ په ننگه کانی شه به نگیان ده پؤشی، دهرگای باغچه ی نه وتویان کرده وه که له ژیر دره خته کانیدا کچانی هه مه چه شنه، به بیماندوبوون له گه لیاندا ده خوتن، شاریان بینی شوراکانی له دهنکی زهیتوون دروستبوو بوو، عه رشیان بینی پاشاکانیان سهریان له گیلان خولقابوو، هرکاتیکیش له گه رمه ی ئو خه یالانه دا که چاویانده کرده وه، دووباره خو یان له سره شیشه رهق و سارده کانی ئو شوسته یه دا ده بینیه وه. له وکاته دا په زای دلخوش هه موو شه وی تابه کی کوشنده ی لیده هات، به لام نهیده هیشت که س پیبیزانیت، ده چوو زوره که ی خوئی و دهرگاکه ی داده خست و بیرى له رتگایه ک ده کرده وه بیگه یه نیت به عه رده ئه فسانه ییه دووره کان... ده شیا هه موو شتیکیش به نارامی راببوردا یه، ده شیا ئو خه ونه به جو شانیه ی سه فهر هر به راستی به سه فهر دوا یه اتبایه، به تاییهت فهریدون له گه شته به رده و امه کانیدا به چایخانه و بازار و گه په که کاندا، گه یشتبووه ناسینی هه ندئ له و قاچا غچییانه ی ده یانگوت: «به مسؤگرى، تا ناوه راستی به هه شت ده تبه یز»، به لام دواچار شتئ پوویدا فهره یدونى مه له ک چاوه پروانى نه ده کرد. عه سرئکی دره نگی پؤژئکی پایز، پیاویکی سه یر له به رده م «کتیفرؤشیه که» دا دهرکه وت و به هیمنی گوتى: «ده مه ویته فهره یدونى مه له ک ببینم...». دهرکه وتنى ئو پیاوه بالنده یه و به و شیوه کوتوپره له ناو شاعیر و پؤژنامه نو سه کاندا شتیکى سه یربوو، ئو وه کو بالنده یه کی غه مگین بیده ننگ بوو، به لام ناشکرابوو که نه نیتییه کی قوول

و سه‌یری پټیه . که یه که مجار له ناو کتیبه کاندای دهرکه‌وت، پټده‌چوو له ژیانیدا کتیبخانه‌ی نه‌بینیبټت، ناشکراشبوو خوینده‌واری نییه، له‌گه‌ل نه‌وشدا نه‌و نیگا سه‌یرانه‌ی کاریکیانده‌کرد به‌هټترتر و به‌ه‌یه‌تتر له هه‌موو نه‌و پۆشنبیرانه دهرکه‌وټت، که له پالتۆ درټزه‌کانیاندا سه‌راسیمه ته‌ماشایانده‌کرد . که فه‌ره‌یدونی مه‌له‌ک له‌به‌ر شیشه‌کاندا دهرکه‌وت و نه‌و گه‌نجه‌ی بینیی هه‌ستی به‌ بۆنیکی سه‌یرکرد، بۆنی گه‌لاکانی دره‌خت دوا‌ی یه‌که‌م رټزنه‌ی پایز، نه‌و چاوه سه‌یرانه‌شی که بیلبله‌کانی چه‌ندین جار له سه‌پټنه‌که‌ی گه‌وره‌تر بوون، هه‌ستییکی سه‌یریان به‌ نه‌ئینی و بټده‌نگی و ترس، به‌جټده‌هټشت... که فه‌ره‌یدونی مه‌له‌کی بینیی به‌ په‌نجه درټز و باریکه‌کانی، نه‌و په‌نجانیه‌ی به‌ چه‌ند نینۆکیکی قوولآپی کۆتاییانده‌هات، مه‌چه‌کی فه‌ره‌یدونی گرت و به‌ره‌و کۆلانیکی زۆر هټمن و ئارام رایکټشا، کۆلانیکی ده‌که‌وته نه‌وبه‌ری کتیبفرۆشییه‌که‌وه . فه‌ره‌یدون هه‌ر له یه‌که‌م نیگاوه هه‌ستیکرد نه‌م پیاوه له‌ خاکیکی دووره‌وه هاتووه... نیگاکانی، هه‌ناسه‌کانی، وردبوونه‌وه‌ی، جله‌کانی، هه‌موو شاهیدی نامۆیه‌تی بوون، له‌وبه‌ریش له‌ کۆلانه‌که‌دا گووتی: «من ناوم سیامه‌ندی بالنده‌یه... له‌لاین نه‌سه‌ره‌دینی بۆنخۆشه‌وه هاتووم». فه‌ره‌یدون نه‌و کات له‌و باوه‌په‌دا نه‌بوو نه‌سه‌ره‌دین مابټت، زیاتر وای بۆده‌چوو حکایه‌تی مه‌رگیکی په‌ش، کوشتنیکی نه‌ئینی، زینده‌به‌چالکردنیکی سیاسی له‌پشت ونبوونه‌که‌یه‌وه بټت. به‌ئارامی پالیدیاه‌وه به‌ دیوارټکه‌وه و هه‌ناسه‌یه‌کی دلناییی هه‌لکټشا و گووتی: «مه‌به‌ستت نه‌وه‌یه که بلیت، نه‌سه‌ره‌دین نه‌مردووه... بلیت نه‌سه‌ره‌دین ده‌ژی». گه‌نجه‌که دیاریوو وه‌کو بالنده‌کټییه‌کان نا‌ئارامه، به‌جۆریکی سه‌یر نیگای نه‌ملاولای کرد و گووتی: «نه‌سه‌ره‌دین له‌وټیه، نه‌سه‌ره‌دین له‌و چیا و جه‌نگه‌له‌ دوورانه‌یه، له‌ جیگایه‌کی ئیجگار عاسی که ئیمه و بالنده‌کان پټکه‌وه تیا ده‌ژین...». فه‌ره‌یدون که کوپی به‌ر سه‌موونخانه‌کان و ناو کۆلانه‌کانی شار بوو به‌ عاجباتییه‌وه سه‌یری نه‌و

پیاوه بالنده‌یه‌ی کرد که بۆنی دره‌خته‌کانی لیده‌هات، گووتی: «تۆش بۆنی باغیکی تازەت لیدیت». سیامه‌ندی بالنده، لووتیکی قولاپسی چکۆلانه‌ی هه‌بوو، قژی به‌ ئەندازه‌یه‌ک چرپوو تهنه‌ا فاسیله‌یه‌کی زۆر بچووکی بۆ ئەو ناوچاوانه‌ چکۆلانه و ته‌سکه‌ی جیه‌یشتنبوو، به‌ چه‌ناگه‌یه‌کی باریکه‌وه ته‌ماشای فه‌ره‌یدونی مه‌له‌کی کرد و گووتی: «یه‌که‌مجاره‌ شار ببینم، هه‌رگیز پێشتر هیچ شارێکم له‌ ناوه‌وه نه‌بینیوه، له‌وه‌ویه‌ر تهنه‌ا له‌ دووره‌وه سه‌یری شاره‌کانم کردوه». ئەو کات فه‌ره‌یدونی مه‌له‌ک به‌ هیمنی سه‌یری چنگه‌ قولاپییه‌کانی ده‌کرد و گووتی: «هه‌ولبده به‌ هه‌وا و دیمه‌نه‌کانی شار پانه‌یه‌یت، هه‌ولبده زۆر له‌ ئاوی ئیتره نه‌خۆیته‌وه، زۆر سه‌یری ئافره‌ته‌کان نه‌که‌یت... شار وه‌کو تلیاک وه‌هایه، که پێی پاهاتیت به‌ ئاسانی له‌ بیرناکریت». گه‌نجه‌که وه‌کو شه‌هینیکی غه‌مگین سه‌ری ده‌له‌قاند و ده‌یگوت: «ناهیلّم شاره‌کان فریوم بده‌ن، تا ئیستا نه‌مه‌یشتوه، به‌ لام نه‌سه‌ره‌دینی بۆنخۆش پێیگوتم که بیّم و که‌میّک دونیا ببینم، بیّم و هه‌وای شار هه‌لمژم، ئیستا ده‌زانم تووشی ئالۆشم ده‌کات... ئیستا تیده‌گه‌م، نه‌سه‌ره‌دینی بۆنخۆش بۆ منی ناردوه بۆ ئەم شاره‌؟». «فه‌ره‌یدون» ده‌ستی سیامه‌ندی ده‌گرت و ده‌یه‌ینایه‌وه بۆ سه‌ر شه‌قامه‌که، ده‌یگوت: «بۆ تۆی ناردوه؟... بۆ؟». پیاوه بالنده‌که ده‌یگوت: «خۆی بۆئه‌وه منی ناردوه، تۆ و پیاویکی تر ببینم، ناوی گۆفه‌ندی په‌یکه‌رتاشه‌، یان گۆفه‌ندی مه‌له‌وان... به‌لام بۆ ئەوه‌ش که که‌میّک ئازام بیمه‌وه. هه‌موو ده‌لێن، من ده‌بیت که‌میّک ده‌سته‌مۆ بکریم. ده‌لێن، من زۆر زیاتر له‌ پێویست کتویم».

فه‌ره‌یدون به‌ هیمنی سه‌یریده‌کرد و ده‌یگوت: «تۆ بۆنی دره‌خته‌کانت لیدیت». گه‌نجه‌که ده‌یگوت: «هه‌لبه‌ت که بۆنی دره‌خته‌کانم لیدیت، هه‌لبه‌ت... من به‌ درزیایی دویتنی شه‌و له‌نابه‌ینی گه‌لاکاندا ماومه‌ته‌وه». فه‌ره‌یدون ئیستا گه‌لی دڵشادبوو، به‌لام خۆی وا ده‌رنه‌ده‌خست، له‌ناخه‌وه

پيدەكەنى، ھەوالى نەسرەدىن لە خۆشتىن ئەو ھەوالانە بوو كە لە ژياندا پىيگە يىشتىبوو، بەلام دىمەنى ئەم گەنجە و نىگاكانى كەمىك پەشۆكاندبوويان . پاش ئىستىك لە ھىمنى، پاش نىگايەكى خەلك، پاش پوانىنىك لەو شەقامە جوانەى نىوہى ژيانى لەسەر شۆستەكانى بردبووہ سەر، بە زەردەخەنە يەكەوہ سەيرى ئەو جلە درژانەى بەرى سىامەندى بالندەى دەكرد و دەىگوت: «كەواتە نەسرەدىنى بۆنخۆش زىندووہ ... كەواتە، ئىستاش دەژى». بىنەوہى گوئى لە وەلامى سىامەندىش بگرتت مەچەكى دەگرت و بەو شەقامە دوور و درىژەدا پايدەكىشا و دەىگوت: «خوايە، دەبىت كۆفەندى مەلەوان لەكوئى بىت؟ دەبىت ئەو مەلەونە لەكوئى خۆى شارديتەوہ، باوہ پناكەم، بەم ئىوارەيە كە ھەر ئاسمانى گرتووہ، خۆى و بەدمەستەكانى ھاورپى چووئىتنە قەراغ شار... ئاھ... «سىامەند» بابرۆين مەيخانەكانى بۆ بگەرتين». كەمىك دەوہ ستا و دەىگوت: «ببورە دەلئيم، مەيخانەكان، مەيخانە وشەيەكى كۆنە، بەلام من... من تازە بەو جۆرە پاهاتووم». دياربوو سىامەند نازانئىت ئەو باسى چى دەكات، بەلام بىدەنگ بە شەقامەكاندا داويدەكەوت، مەيخانە مەيخانە دەگەران، كوچە بە كوچە دەپۆيشتن... ھەر شوئىنىكىش كە دەچوون لە سەرخۆش و مەستەكانيان دەپرسى: «كۆفەندى پەيكەرتاشتان نەبىنيوہ؟». ئەو خاوەن بارانەش، ئەو بەدمەستە بىرەجمانەش، بەردەوام بەگالتە و لاقتىكرديكى تالەوہ وەلامياندەدانەوہ. فەرەيدون كە وەلامەكانى دەبىست تىدەگەيشت، كۆفەند بەماوہيەكى كەم ھەببەتى خۆى زۆر برىنداركردوہ. ئەو ھەمىشە پياوئىكى بەدمەست بوو، بەلام ئەم پىرەمىردە قەرەج و قومارچىيە تاقم لەدەمانە، ئەم مەستە شەرفرۆشانە، ئەم تىلياكفرۆشە ددان زىرانە، ھىچ لە فرمىسكەكانى ئەو پياوہ تىنەدەگەيشتن... دواچار لە مەيخانەيەكى تارىكدە لە حالئىكى زۆر شەردا بىنيانەوہ، بە مەستى لەئىوان مۆزەكاندا كۆرانى دەگوت: «برىا ھەر نەمدىيا... كە دىم نەمناسىيا... ناسىم بەدى

خۆم با... با... با... با... هێندە مەست بوو کەسی نەدەناسیبیەوه، کە پەلکێشیا نکرده دەرەوه بارانیکی خەست دەباری، لە ژێر بارانە کەدا فەرەیدون یەخە ی گرت، پێیگوت: «گۆفەند بڕوانە، بڕوانە ئێو پیاووە لەلای نەسەرەدینی ھاوڕێمانەوه هاتوووە... لەلای نەسەرەدینی بۆنخۆشەوه». بەلام ئێو بەزەحمەت چاوی بۆ هەڵدەهات، بە دەنگێکی مەست پێدەکەنی و دەیگوت: «نەسەرەدینی بۆنخۆش چیبە؟ زەلامە؟ گۆلە؟ فلیمە؟... من نەسەرەدینی بۆگەنم بیستوووە... نەسەرەدینی پۆخڵ... نەسەرەدینی شیاکە... نەسەرەدینی پشقل... نەسەرەدینی تەرسەقول، ئێوانە هەموویان برادەرم بوون... هەموویان بە شەرەفم دۆستی گیانی بەگیانیم بوون، بەلام نەسەرەدینی بۆنخۆشم نەبیستوووە». ئێو شەو بە مەستی گێراپایانەوه بۆ مائێ، بە جلە تەرپەکانییەوه، بەو قژە درێژە سەیرەیهوه لە ناو پاشماوێ چەندەها پەیکەری شکاودا لە ناو جیگا کەدا خەوت. فەرەیدون بەردەوام بەو گەنجە سەراسیمەیهی دەگوت: «سوودی نییە، تا سبەی بەیانی بە ناگانایەتەوه... سوودی نییە، تۆش بخەرە». سیامەندی بەلێندە لەژانییدا شوینی وەکو ئێم وەرشەیهی نەبیینی بوو، شەو پادەکشای و فەرەیدونیش لە کونجێکی وەرشە کەدا دەخەوت، بەلام سیامەند تا بەیانی لەسەر کورسییەکی تەختە ی درێژ دادەنیشت و سەیری شتەکانی دەکرد، دەپروانییە ئاسکە پارچە پارچەکان، هوماکان بە ناگرەوه، کە رویشکە مەپەرەکان، لەقلە قە برۆنزەکان، مندالە مۆمەکان، ریشۆلە تەختەکان، سیمرخە شوشەکان.

گۆفەند لە تەنیشت قالدی شکاوی نەسپێکەوه خەوتبوو. بەرەبیان کە هەڵدەستا و سیامەندی بە دووچاوی گەشی بریسکە دارەوه دەبیینی، سەرەتا وایدەزانی نیگای شوشەیی یەکی لە کونەپەپووه کانی خۆیەتی کە جارجار بۆ رازیکردنی یەکیک لە خزمە دوورەکانی دروستیدەکرد، بەلام کە زیاتر ورددەبوووه و ئێو گەنجە ی بەتەواوی دەبیینی، بەسەرسامییەوه دەیگوت:

«تۆچ مەخلوقىكىت، تۆ ئادەمىت يان بالئندە، وەكو مرقەكان لە گۆشت و ئىسك دروست بوويت، يان وەكو پەيكەرەكان لە شوشە و مۆم و ميتال؟». ئەو بەيانىيە سىامەند وەلامى گۆفەندى نەدەدايەو، بەلكو ھەلئەستايە سەرپى و دەيگوت: «نەسرەدىنى بۆنخۆش سلاوت لئەدەكات، دەلئىت پئويستە بيبىنم». گۆفەند بۆ ساتن دەحەپەسا و دواتر دەيگوشا بەسەرى خۆيدا و دەيگوت: «بۆ خاترى خودا، بۆ خاترى شەيتان، بۆ خاترى پئغەمبەر، نەسرەدىن ماو؟... نەسرەدىن نەمردووه؟». سىامەندى بالئندە دەيگوت: «من پئتدەلئىم، نەسرەدىنى بۆنخۆش، دەيەوئىت بتانبينئىت... دەيەوئىت سبەى شەو لە قەراغ شار بتانبينئىت». ئەو بەيانىيە فەرەيدونى مەلەك لەسەر ھاوار و تريقەى شادىيەكانى گۆفەند بەخەبەرھات، گۆفەند لە خۆشى ھەوالەكە وەختەوہبوو دەفپى، سەمايدەکرد، باوہشى بە پەيكەرە شكاوہكاندا دەکرد، لەسەر قاچىك دەوہستا و بەدەورى خۆيدا دەسوراپايەو، وەكو ھەلپەركيئى كرمانجەكانى باكور چەقۆيەكى چكۆلانەى ھەلئەگرت و سەماى جەنگى دەکرد، سەمايەك نە ھەيىبەتى تيابوو، نە جوانى، بەلام بەجۆرئىكى سەير دەرونى ئەو پياوہ قژدريژەى خاليدەكردەو، كە ئئىستا باوہشى بە فەرەيدوندا دەکرد و دەيگوت: «ئيدى ھەموو ژيانى خۆم دەگۆپم، ئيدى كەى حەزتكرد وەرە وەرشەكەمەو». لەو بەيانىيەدا و بەرلەوہى نەسرەدىنى بۆنخۆشيش بيبىن گەشبينىيەكى كوشندە ھاتە ژيانى گۆفەندى مەلەوان و فەرەيدونى مەلەكەوہ. پۆژى دواتر، ئئوارىيەكى تاريك، سىامەندى بالئندە ھەر لەبەر كئىبفرۆشيبەكەوہ پئشى فەرەيدونى مەلەك و گۆفەند كەوت بۆ باغئىكى چكۆلەى قەراغشار، بۆ كۆليئىكى فەرامۆشكراو لە ناوہپاستى كئىلگەيەكى پووتەندا كە پريو لە قاوغى گەورە گەورەى كولى گولەبەرۆژە. لەو كۆليئە چكۆلەيەدا ھەرسن ھاوپئكە جارئىكى دى يەكتريان گرتەوہ و دەستيانكردە مىلى يەكترى و بەسەر شانى يەكدا گريان، سىامەندى

بالندهش له په نجره ده یه کی چکوله وه به چاوه سهیره کانیبه وه، به و لوته کورت و قولابییه ی خویه وه هه وای فرمیسکوی کولیته که ی هه لده مژی و سهیری دهره وه ی ده کرد، نه سره دین هه تاوی پښگاگان سووتاند بوویان، که میکیش لاواز تر و غه مگینتر دیار بوو، په فته یه کی سووری له ملدا بوو، ده مانچه یه کی چکولانه به لای پشتینه که یه وه بوو، که مه کن قژی له جاران دریژتر بوو، زه رده خه نه کانیسی هه ندئ په قتر ده ینواند، به لام وه کوتر هه ر وه کو خوی بوو. دیار بوو خه یالاتی جیهانیکی سهیری له گه ل خویدا هیناوه ته وه... به دریژیایی ئه و شه وه باسی له عه شق ده کرد. ده یگوت:

«هه موو جیهان به عه شقی ناکام قاندر اوه، ئه و چیا دوورانه پره له عه شقی ناکام، ئه و گونده فه راموشکراو و بچوکانه هه مووی پره له عه شقی ناکام، هه رچی شارنک یان شاروچکه یه ک دیته سه ر پښگام، جگه له عه شقی ده ستخرو و بیتامانچ، هیچی دیکه ی تیا نییه». ده یگوت:

«من نیستا خه باتگیتپښکی ناسراوم بۆ ولاته که م، به لام ئه وه تا ئه م نیشتمانه له عه شقی بیسوود و کوژراو دروست بووه، من هاتومه ته سه ر خه یالکی سهیر، هاتومه ته سه ر ئه و بره وایه ی که له جیگایه کدا هه ندئ عه شق ئازاد بکه م، هاتومه ته سه ر ئه و خه یالهی پارچه زه ویه کی عاسی بکه مه مه لبه ندی هه ندئ له و عاشقانه ی که جیگایه کیان نییه پښکه وه تیا بزین».

دیار بوو که نه سره دینی بۆنخۆش له پوژانی بیسه روشوینیدا، بۆ ساتیکیش له خه یالی ئه و عاشقه به سته زمانانه دانه بره و که له هه موو جیگایه کدا ده بیینین، له چیاکانیش یاریده ده ری ئه و عاشقانه بوو که له و به رزیایی و به فرو هه له مووتانه دا ده ژیان... هه ندیجار، وانه ی عه شقی به و پیاوه ته نه یانه ده گووته وه که ته نها شوانکاره یی و شه پریان ده زانی، هه ندیجار گه نه جکانی فیزده کرد، به چ نازکیه ک له دلداره کانیان نزیکبینه وه، هه رکانیکیش عه شقه کان به ویسال دواپی به اتایه ئه و خوی

به بهخته وهر ده زانی. وه کوتر ژيانی وه کو پیشمه رگه یه کی له خوږوردوو و شه پرکه ریکی زیرهک، هه بیبه تیکی بۆ دروستکردبوو که کاری ئه و خنده ژاننه و شه رمنه ی سهر سیمای سرپیووه وه.

ئه مپۆ نه سره دینی بۆنخۆش ده لیت: «گرنگ ئه و یه کدی بینینه سهیره نه بوو له کۆلیتیکی بچوکدا، له ناو کێلگه یه کی فهرامۆشکراوی گوله به پۆزه دا، به لکو ئه وهرزه سهیره بوو که دواتر دهستی پیکرد». گوڤه ند دوا ی گه پانه وه ی له و یه کدی بینینه سهیره، ئارامیه کی دهرونی قوولی وه دهسته تینایه وه، له و ماوه یه دا دووباره دهستی کرده وه به نوسینه وه ی نامه دوور و درێژ و پر له سۆزه کانی بۆ دلارام که له میژبوو هه سره ته کانی عه شقیکی بیناکام توشی به ده بختیه کی گه وره ی کردبوو. گوڤه ند له نامه تازه کانی دا، له گه ل بره وایه کی گه وره دا به عه شق به دلارامی ده گووت: «ده بیته پیکه وه هه لیبین، ده بیته ئه م شاری ترس و دوولیه به جیه تیلین». ئیستا ماوه یه کی زۆریوو دلارام وازی له تیپی باله که هینابوو، کچانی مندالتر له بری ئه و به خویمان و بانه سه بیه کانی ناوچه وانیا نه وه له وئ یاریانده کرد، ماوه یه ک بوو په یوه ندیه کی دوور به دووریشی له گه ل گوڤه نندا هه بوو، به لام بۆ ساتیک چیه ئه وینی گوڤه ندی فهرامۆش نه کردبوو. گوڤه ند له و مانگه دوور و درێژانه ی دوا ی ونبوونی نه سره دینی بۆنخۆشدا، به ده گمه ن له دلارامی ده پرسیه وه و له هه موو جیگایه کیشدا خۆی وه کو شه هیدیکی عه شق نیشانده دا. حکایه تی قه له نده ریته گوڤه ند و ته سلیمبوونی وه کو هه موو ده رویشه کانی دیکه ی غه زه ل به پیاله و مه ی، وای له دلارام ده کرد زیاتر خو شیبووت، کچه کانی هاوپی به رده وام حکایه تی ئه و پیاوه یان بۆ ده هینا که به بالایه کی به رز و قژیکی درێژ و غه میکی قووله وه به شه قامه کانا ده گه پئ، حکایه تی پیاویک که پاشماوه ی مه ستیه کی عاشقانه له چاویایه تی و له گه ل هه چ ریواریکیشدا ناوه ستیت و وه لامی سلای که سیش ناداته وه. دلارام باوه ری

نەدەکرد تا نئوارە یەکیان خۆی بە چاوی خۆی گۆفەندی بینی، ئەو کات
 ئەو لە بەردەم شەرابفروۆشی کدا وەستا بوو، بە کزییە وە بوتلیکی پێچراوەی
 خستبوو بە بێدەستی و چاوە پوانی هاو پێیەکی دەکرد کە لە ژوورە وە تامی
 شەرابیکی تازە ی تاقیدە کردە وە . سەیرترین شت لە گۆفەندی ئەو نئوارە یەدا
 ئەو خیرقە شەری بەریبوو کە تەواو لە گەڵ ئەو جوانییە ماندوو و پەر
 شکستە ی سیمایدا دەگونجا . دلارام ئەو نئوارە یە خۆی نەگرت و هەر لە
 پاسە کەدا دایە پرمە ی گریان . بە هەر حال ئەو کات گریان بوو بوو شتیکی
 پۆژانە ی ژیا نی دلارام، دوا جاریش کە لە گیتزای ئەو غەمە قوولانەدا
 یە کە مین نامە ی گۆفەندی پێگە یشتە وە، چە ندین پۆژ لە حەسرت و
 خۆشیدا دەگریا، دواتر، بێ ئەو ی بیر لە هیچ بکاتە وە، بۆ گۆفەندی
 نوسی: «بۆ جە هە نەم، بۆ مەرگ، بۆ قیامەت، لە گە لندا دیم». هەر لە و
 وەر زەدا گۆفەند لە یانە کە، بە رامبەر مامۆستا ئیسماعیل لە سەر روقعی
 شە ترەنجە کە دەرکە و تە وە، مە سە لە کە هەر ئاسایی بوو نە وە یەکی لە نا کاو
 و کۆتو پیری پیاو ئکی مە ست نە بوو، بە لکو ئیستا بە هەر جینگایە کیشدا
 برۆ یشتبایە ئارامییەکی قوولی جیدە هیشت، ئارامییە ک کە نیشانە ی
 دە ستپێ کردنی وەرزی خە یالات بوو. ئیستا تە نها بە سیما و شیویدا
 لە پیغە مبەرە کانی نە دە کرد، بە لکو بە هە لسو کە وت و قسە کانیشیدا، بە
 دەنگی بەرز لە هە موو شو یینێ کدا دە کە وتە با سکردنە ئی مپراتۆریە تە کامی
 ئە فین، دە کە وتە وتاردان دە ریارە ی دامە زرا ندنی دە ولتە تی عە شق، هە ندی
 جار بە زمانێ ک کە کە س تێ نە دە گە یشت بە گال تە یە تی یان بە پرا ست،
 دە یگوت: «ئایە تی ئە فینی بۆ هاتۆ تە خوار، خە لکان دە بی ت چیتەر نو یژی
 عە شق بکە ن، دە بی ت فەر زە کانی خۆ شە ویستی جیبە جیبکە ن». پیرە می ردی
 مە ستی مە یخانە کان قاقا بە قسە کانی پێ دە کە نین، ئە ویش بە هەر پە شە وە
 دە یگوت ئە و هە میشە تیکە لە یەکی سە یر بوو لە پیغە مبەر و مە یخۆر ...
 بە لام خە لکی چاویان نە بوو ببینن .

ۋەرزى خەياللات لە چەندەھا شىۋەى جياوازدا دەركەوت، ھەر
 لە ۋەرزەدا نەسرەدىنى بۆنخۆش لەناپەينى دەپەھا لوتكە و خەرەند
 و جەنگەلى عاسييدا ئەو زەويپە ئەفسانەى و گۆشەگيرەى دۆزىپەۋە،
 ھەر لە ۋەرزەدا فەرەيدونى مەلەك و پەروانە يەكديان خۆشويست،
 لە ۋەرزەدا خەياللاتى سەفەر، سەدەھا پياو و گەنجى بەرەو بەھەشتە
 ئەفسانەيپەكان ھەلگرت. خەياللاتى عەشق، سەدەھا ژن و پياوى لە ژيانى
 چكۆلە و نارامى خۆيان دەرھيئا، كۆپرەكانى خستە سەر خولياى بېنين،
 كەرەكانى لەسەر فەتازياكانى دەنگ ھيئاپە سەر شەقامەكان و خستىپە
 سەر سەما، ژنە نەزۆكەكان زگيان بە مندالى ۋەھمى پىپوو، پياو
 ئيفليجەكان يەكى چەندەھا دەست و قاچى خورافىيان لىپروا، مندالانى
 بىزماكان كەوتنە ھۆينەۋەى ھۆنراۋەى ئەفسانەى. ۋەرزى خەياللات لە
 ھەموو شوپىنكىدا ژيانى دەگۆپى بۆ ۋاھىمەيەكى سەوز، لە ناو ئەو ۋاھىمە
 سەوزەدا پىرەمىردە پەككەوتەكان لەسەر سەكۆكانى بازار، لەبەر خۆردا
 خۆيان ھەلدەخست و باسى ئومىديان دەكرد، ژنانى تەنھا و نەخۆشى
 بەر تەشتە ژەنگاۋىپەكانى جلشتن، لەبەر دەرگاكان يەكتريان دەبىنى و
 دەيانگوت: «گرنگ ئەۋەپە، داھاتوومان، بە ئىزنى خوا، خۆش و شىرىن
 و گەشاۋەپە». سۆلكەرەكان لەسەر شۆستەكان دەكەوتن و خەون ۋەكو
 فوارە لە ناۋچاۋانپانەۋە پىرشنكىدەدا، شاعىران لە ۋەسفى جوانىپەكانى
 داھاتودا ۋەستايان دەنۆند، چىرۆكنوسەكان دەيانگوت دەبىت كۆتايى
 ھەموو چىرۆكەكان ۋەكو خودى داھاتوو بە شادى بىرەۋشىتتەۋە.
 پىشانگاكان پىپوون لە تابلۆى سەير سەير كە لافاۋىكى قەشەنگى رەنگ
 ھەموو فىگور و ھىل و ماناكانى داپۆشپوو. لە ۋەرزەدا ھەموو خەونپان
 بەۋە دەبىنى كە جىھان بەرەو باشتىر بىروا.

نەسرەدىنى بۆنخۆش لە ناو دەشتى ۋاھىمە سەوزەكاندا، دەيگوت:
 «ھەموو ئەو عاشقانەى كە جىگايەكيان نىپە، كە زۆلمى خىزان و

قەبیلە و شەیتان لە یەكدی جیاکردونەتەوه، دەبیئت باغچەیهکی ئازادیان هەبیئت... عەشق دەبیئت زەوی خۆی هەبیئت». لەیادمە پەروانە لەو وەرزه‌دا بە منی دەگووت: «یەكێك دەدۆزمەوه دڵی لە گۆل نەرمتر بیئت، هەستی لە گەلای گۆلەباغ ناسکتر بیئت، خەیاڵی وه‌كو شەوبۆ و نەسرین و یاسەمین پازاوه‌بیئت». من که گویم لەو پرستانه دەبوو دەمدایه قاقای پێکه‌نین، چونکێ لەوه‌بەر ئه‌و پرسته په‌رپووتانم ته‌نها له‌و رادیۆ کوردیه‌ شەپه‌وه گویئ لیبوو‌بوو که هەندئ جار پەروانه ده‌یکرده‌وه، له‌گەلئ ئەوه‌شدا دڵنیا‌بووم که وشەکانی پەروانه له‌ دلیه‌وه دینه‌ ده‌رئ و جیاوازن له‌ وشەکانی ئه‌و خاتوونه‌ هه‌پۆله‌ی ناو رادیۆکه‌.

نەسرەدینی بۆنخۆش دەلێت، وەرزه‌کانی خەیاڵات هاو‌پیتی هەمیشه‌یی م‌رو‌ف‌ن، جۆره‌ وه‌رزێکن هەرگیز ناوانابن و دوا‌ی‌نایه‌ن، به‌لام هەندیک جار به‌ ئەندازه‌یه‌ک له‌گەلئ وەرزه‌ ئاساییه‌کاندا تیکه‌ل‌ده‌بن له‌یه‌کدی جیا‌ناک‌رێنه‌وه، به‌لام هەندئ جارێش به‌شێوه‌یه‌کی سه‌یر فاسیله‌ له‌ شته‌ ئاساییه‌کان وه‌رده‌گرن... دەلێت، که‌سانیک هەن که‌ جارێک چوونه‌ ناو وه‌رزیک‌ی له‌و جۆره‌ سه‌وزه‌وه هەرگیز لێی نایه‌نه‌ ده‌رئ، که‌سانیک‌یش یه‌ک جار پێیان تیخست جارێکی دی لێی نزیک نابنه‌وه.

له‌ سه‌ره‌تای ئه‌و وەرزه‌دا بوو من و پەروانه‌ ئیوارێه‌ک له‌ ئیواره‌ خویناوییه‌کانی قوربان له‌ ده‌رگای م‌الی فه‌ره‌یدونمان دا، پێنه‌ده‌چوو په‌روانه‌ ئاگاداریی ئه‌وه‌بیئت که‌ فه‌ره‌یدونی مه‌له‌ک، پ‌او‌چی په‌پوله‌کان، ماوه‌یه‌که‌ خۆشیده‌ویت، به‌لام له‌وسه‌ر که‌ سینیه‌ به‌ت‌اله‌کانمان گرت به‌ ده‌ستمانه‌وه و گه‌راینه‌وه، په‌روانه‌ به‌جۆرێکی نا‌ئاسایی به‌خته‌وه‌ریوو، به‌ جۆرێک له‌گەلئ بیتاقه‌تی و توپه‌یی یه‌که‌م‌جاریدا نه‌ده‌گونجا، ده‌رپۆشت و زه‌رده‌خه‌نه‌ی ده‌گرت، بیری‌ده‌کرده‌وه و پێده‌که‌نی، به‌جۆرئ من گومانیک‌ی که‌ وهرم لا سه‌وزیوو. سالانیک‌ی دوور و درێژیش من هه‌روامده‌زانئ، ئه‌و ئیواره‌یه‌ یه‌که‌م ئیوارئیی یه‌ک‌بینینی ئه‌و دوو عاشقه‌ بووه، به‌لام زۆر

درهنگ بۆمدهرکهوت که ئەو پۆژه خویناوییهی قوربان تەنها لای من وهکو سەرەتا کهوتۆتەوه و پالەوانەکانی دیکه زۆر پێشتر سەرەتاکانی ئەم چیرۆکه ژیاون که ئیستا بەدڵنیاییهوه دەتوانم بڵێم: چیرۆکیکه هەرگیز، سەرەتای نەبووه .

ئەمڕۆ که پارچه پارچه نیگاری هەلاهلای ئەو پۆژانە پیکه وه دەنێمه وه، تێدهگەم که فەرەیدونی مەلەک له ئیوارە فینکەکانی ئەو بەهارەدا، لەبەردەم ئەو کتیبفرۆشییهدا پەروانەیی بینیوه، که هەندێ جار من و پەروانە بۆ کپینی هەندێ قەلەم و دەفتەر و کاغەزی بەرگ خۆمان پیاده کرد، هەر جارێکیش که دەهاتینه دەری، پەروانە دەیگوت: «نازانم بۆ حەزم له چاره‌ی ئەم پیاوه بەدەفەسالانە‌ی ناو ئەم کتیبفرۆشییه نییه». من یادم نییه جارێک له جاران فەرەیدونی مەلەکم لهوئ بینیییت، بەلام پەزای بۆنخۆش دەیگوت: «ئەو بەردەوام لهوئ بووه، هەمیشە لەسەر ئەو شیشانە بووه، هەر ئەو نیگایانە‌ی ئەویش پەروانە‌ی بەره‌و ئەو کتیبفرۆشییه راکێشاوه» .

فەرەیدونی مەلەک له یەکێ له ئیوارەکانی عەشقدای پەروانە‌ی گوتبوو: «من هەموو ئیوارە‌یهکی فینک تۆم دەبینی، بەلام خۆشمنەویستیت، تا ئیوارتییهک هەستمکرد هەوا سەرتاپای پەرووه له گەردی پەپوله، هەستمکرد جله‌کانم، دەستم، سیمام، برۆم هەمووی تۆزی نازکی پەپوله‌کانه، تۆزێکی نەرم که هیچ که سێکی دی نەیده‌بینی من نەبییت، من له‌و باوه‌رەدا نەبووم مەرفێک هەبییت وهکو پەپوله‌کان غوبار و گەردێکی وه‌ها نازکی هەلگرتبییت، تا دووریش کهوتیته‌وه هەر گومانم هەبوو که ئەم گەردە له جەستە‌ی مەرفێکه‌وه بییت، که هیدی هیدی دواتکه‌وتم له‌پاستیدا دوا‌ی ئەو تۆزە نەرم و ئاوریشمییه ده‌که‌وتم که تۆ له دوا‌ی خۆت جێنده‌هیشت». ئاشکرایه که پەروانە و فەرەیدونی مەلەک هەردووکیان هەر له سەرەتاوه کوشته‌ی ئەو خەیاڵه سەیرانه بوون که به‌رێگایه‌ک له‌رێگا‌کان ئەو

وهرزه له گه‌ل وه همه کانی دیکه‌دا خولقاندبووی. که یه که مجار فره‌یدون له‌برده‌م نه‌و کتیبفرۆشییه‌دا په‌روانه‌ی گرت، له‌بری نامه‌ کتیبیک‌ی دایه که نابه‌ینی په‌ره‌کانی پرپوو له په‌پوله‌ی قه‌شه‌نگ، کتیبه‌که‌ش خۆی وه‌کو کۆکراوه‌یه‌کی بیمانا ده‌ینواند له نه‌خشه‌ی جیاواز جیاواز و نیگاری باغ و باغات و وینه‌ی په‌یکه‌ری نه‌فسانه‌یی. من ئیستاش نه‌و ئیواره‌یه‌م له‌یاده که په‌روانه به‌په‌له گه‌رایه‌وه و به‌رله‌وه‌ی جله‌کانی قوتابخانه‌ی بگوریت، خۆیدا به‌سه‌ر چه‌ریاکه‌دا و نه‌و کتیبه‌ی له جانتاکه‌ی دهره‌ینا و که‌وته گه‌رپان به‌دوای نامه‌یه‌ک، قسه‌یه‌ک، حه‌رفیک، نیشانه‌یه‌کی عه‌شقه‌دا، به‌لام هیچی نه‌دۆزیه‌وه، به‌ نه‌ندازه‌یه‌ک سه‌ره‌تا واتینگ‌یشت که ده‌شیت نه‌و گه‌نجه خۆینده‌واری نه‌بیت، به‌لام دیمه‌نی نه‌و هه‌موو په‌پوله‌یه، دیمه‌نی په‌روانه مردوو‌ه‌کان له‌و کتیبه‌دا، دیمه‌نی نه‌و هه‌موو جوانیه بیده‌نگه، ترساندی. دواتریش بو‌ی دهرکه‌وت نه‌و نه‌خشانه، جگه له نه‌خشه‌ی کۆمه‌لێک ولاتی وه‌همی هیچی تر نین. په‌روانه کتیبه‌که‌ی به په‌یامیک‌ی پر له ته‌لیسم و پر له هیمای زۆر ئالۆز ته‌فسیرکرد، به‌لام هه‌ر له شه‌وی یه‌که‌مه‌وه، له‌و تیکه‌لاو‌کردنه ئالۆزه‌ی نه‌خشه و په‌پوله و باغ و په‌یکه‌ره‌کاندا، ده‌نگدانه‌وه‌کی نه‌ینی خه‌ونه شاردراوه‌کانی خۆی ده‌بینی بو‌ ونبوون له مه‌مله‌که‌ته نادیار و نه‌ناسراوه‌کانی دیکه‌دا. بو‌ پۆزی دوایی عه‌ودالانه له‌برده‌م هه‌مان نه‌و شیشانه‌دا به فره‌یدونی گووت: «ئیتیر نه‌و په‌پولانه مه‌کوژه». نه‌و پۆژه فره‌یدونی مه‌له‌ک هیچی نه‌گووت، به‌لام دواتر که پێیانخسته یه‌که‌مین پۆژه‌کانی عه‌شقه‌وه، پۆژیک به په‌روانه‌ی گووت: «په‌پوله‌کان ته‌نھا پردی منن له‌گه‌ل سروشت و ته‌نھا پردیشن له‌گه‌ل خه‌یالاته‌کاندا». ئاخۆ نه‌و دوو وشه‌یه ته‌نھا دوو وشه‌ی سه‌رزاره‌کی ناو کتیبیک بوون و فره‌یدون به‌بێ هیچ بیرکردنه‌وه‌یه‌ک ده‌یدرکاندن، یان دوو وشه بوون له قوولایی ده‌رونی پیاویکی ته‌نهاوه ده‌هاتنه‌ده‌ری؟ په‌روانه نه‌یده‌زانی. فره‌یدون له‌و ئیواره‌وه که په‌روانه‌ی

بینی چیتر هیچ په‌پوله‌یه‌کی راونه‌کرد... ئیدی له‌و ئیواره‌یه‌وه تا مردن وازی له‌ راوی په‌پوله‌کان هینا.

هر له‌ یه‌که‌مین هه‌فته‌کانی عه‌شقه‌وه، هه‌ستیکی سه‌یر پالی به‌سه‌ر په‌روانه‌دا کیشا، هه‌ستیک وای لیکرد فه‌ره‌یدون وه‌کو پیاویکی راگوزه‌ر سه‌یری‌کات، که له‌ جیهان و نه‌تمۆس‌فیره جیاوازه‌کاندا ده‌رده‌که‌ویت و بیته‌وه‌ی جیگیریت ده‌پوات... ته‌نها شتیکی جیدی له‌ ژیا‌نی فه‌ره‌یدوندا بیده‌نگیه‌ قوول‌ه‌کان و خه‌یا‌لاته سه‌یره‌کانی سه‌فه‌ر بوو. کۆی شته‌کانی دیکه‌ی ژیا‌نی وه‌کو یاری‌کردن، سو‌راندنه‌وه‌ی بیته‌وده له‌ چایخانه‌کاندا، مه‌جلیسه‌کانی مه‌ی، دانیشتنی ئیوارانی به‌ر کتیی‌فرۆشییه‌که، هه‌مووی پوکه‌شی پر له‌ هه‌یا‌هوی پیاویکی بیده‌نگ بوون. شتی‌ک که په‌روانه‌ی بۆ‌لای فه‌ره‌یدون را‌ده‌کیشا، نه‌و کپییه‌ قوول و بیینه‌ی ناو گلینه‌کانی بوو، که کپییه‌کی له‌ کپی قوولاییه‌ تاریکه‌کانی گه‌ردون سامناکتر بوو. من نه‌و چه‌ند جاره که مه‌ی فه‌ره‌یدونی مه‌له‌کم بینیبوو، نه‌و جو‌ره کپییه‌م له‌ چاوانیدا نه‌بینیبوو، به‌لام په‌روانه ده‌یگوت: «تۆ کو‌یریت، تۆ مندالیت، نه‌و جو‌ره شتانه نابینیت». به‌هر حال په‌روانه نه‌و کپییه‌ی به‌ کپی پێ‌واریک ده‌زانی که ده‌یه‌ویت تا نه‌وسه‌ری شته‌کان به‌ بیده‌نگی به‌پوات. ده‌یگوت: «ژیا‌ن له‌گه‌ل قه‌له‌نده‌ریکی گه‌پۆکدا، جوا‌نتره له‌ ژیا‌ن له‌گه‌ل نه‌و پیاوانه‌دا که به‌ جیگایه‌که‌وه ده‌گیرسینه‌وه و ئیدی ناتوانن بیگۆ‌پن». کاتی‌ک له‌ شه‌وه تاریکه‌کاندا له‌ ناو جیگا‌که‌دا پیکه‌وه ده‌که‌وتینه‌ قسه، هه‌ستمده‌کرد رقی له‌ هه‌موو نه‌و پیاوانه‌یه که نایانه‌ویت نه‌م شاره جیبه‌یلن، ده‌یگوت: «نه‌م شاره چی تیا‌به، له‌ دیوار و زێ‌راب زیاتر؟». نه‌و له‌ هه‌فته‌ی یه‌که‌مه‌وه که‌وتبووه دو‌وباره‌کردنه‌وه‌ی هه‌موو نه‌و قسه و داواکاریانه‌ی له‌وه‌به‌ر له‌گه‌ل عاشقه‌کانی دیکه‌شدا باسی‌کردبوون، ده‌رباره‌ی سه‌فه‌ر و دوورکه‌وتنه‌وه له‌م شاره که به‌ شاری «عاشقه بیته‌فاکان» و «پیاوه خیا‌نه‌تکاره‌کان» ی ده‌زانی، به‌ شاری نه‌و

هەموو شکستە یەک لە دواى یەکەى ئەفینى دەزانى کە ژيانى تووشى گىژاویکی بێسەرۆبىن کردبوو.

سەیر لەوەدايە کە فەرەیدونیش لە هەفتەى یەکەمەوه دەستیکردبوو بەسکردن و وەسفکردنى مەلەبەندە خەيالییەکان و دوورگە دوورەکان و شارە بلورییە سەیرەکانى قەراغ دەریا. هەر لە هەفتەى یەکەمەوه لەبرى باسى خۆشەویستی و جوانى، کەوتبوو بە باسى هەریەمە سەیرە دوورەکان. فەرەیدون کە نئوارە دوور و درێژەکانى دانیشتن و بێرکردنەوه لەبەر کتییفرۆشییەکەدا، ئاسۆکانى خەيالى فرأوانکردبوو، دەیتوانى بەرەوام لەسەر زەوى ئەفسانەى و لاتە عاجباتیەکان قسەبکات، توانایەک هەر لە سەرەتاوه پەروانەى پادەکیشایە ناو بازنەى سیحرێکەوه، پۆژ دواى پۆژ پتر بەرەو ئەو کورەى پادەکیشا کە بەپێچەوانەى هەموو عاشقەکانى دیکەوه، جگە کوردییە هەمیشە تۆزاوییەکانى نەوێک پۆمانسیەتى تیا نەبوو، بەلکو بەرەوام سیمای ئەو گەنجە شەرفرۆشانەیان وەببیر پەروانە دەهینایەوه کە هەندى جار بێهۆدە لە کۆلانەکاندا شەپیان بە پەروانە و دلدارەکانى دەفرۆشت کە تا ئەو کات زۆرەیان کورپى پێکپۆشى ناو کۆگا و قەیسەرى و ئۆتۆمبیلە گرانبەهاکان بوون.

من ئەمپۆ دلدنایام ئەوهى یەکەمجار دللى پەروانەى بۆ فەرەیدونى مەلەک نەرمکرد ئەو کتییى پەپوله و نیگارانه بوو کە کەس نازانیت چ شەیتانىکی زۆرزان ئەوهى خستبوو خەيالى فەرەیدونەوه بەو جۆرە لە پەروانە بێتەپێشنى... دواتریش ئەوهى بەرەوامى بەخشیبوو بە پەيوەندییەکەیان و خستبوو بە سەر پێگای خۆى، ئەو وپێنە سەیرە و قوولانەبوو دەریارەى جیهانىک کە هەردووکیان دلدنایبوون لەسەر ئەم زەوییه دا نییە، بەلام دلدنایشبوون بەبێ ئەو خەيالانە ژيان مانایەکی

نييه .

له وهرزه دا، وهرزی بهرینی خه یالات، په روانه ش وه کو هه مووان له بحرئی ئه و خه یال و ئومیدانه دا نو قمبوویوو، به لام ده بیئت بلیم خه یال له پوچی ئه ودا هه ر له سه ره تاوه نزیکیه کی سه یری له گه ل ئه و کیشوره سه یر و ته لبه ندکراوانه ی غه مدا هه بوو، که له هه موو قوناغه کانی ژیانیدا له قسه و نیگا و هه لسوکه وته کانیدا ده مبینی . له ناو مالددا ده هات و ده چوو، له قوتابخانه له ناو ده سته ی کچه جوانه کانددا ده وه سستا، به تراکسووتی وهرزه وه له گوره پانه که دا له گه ل کیزه بالا به رزه کانی دیکه دا پایده کرد، هه میشه ش ئه و غه مه له چاویدا بوو .

من ئیستاش سه یرم له و بیئاگاییه ی خو م دیت، هه رگیز له بهر کتیبفرۆشییه که دا سه رنجی هه چ شتیکی نا ئاساییم نه دابوو، له به یانی سووتانی کتیبه کانیشدا تینه ده گه یشتم کئ فره یدون و په روانه ی خزانده ته ناو ئه و کتیبفرۆشییه ؟ ... خویه، هه زاره ها جار به به رده م ئه و کتیبفرۆشییه دا رابوردبووم و هه چم نه بینیبوو، به لام ده بیئت بلیم له و وهرزه دا په روانه به شیوه یه کی زور بیمانا خو ی لیده دزیمه وه، زور جار ماوه یه کی دریز له بهر قوتابخانه دا چاوه پواننده کرد و دوایی ده رده که وت که به جیبه یشتووم . هه ندئ جار زور توپه ده بووم، هه ندئ جار یش خه ریک بوو له سه ر ئه و شوسته یه ی به رده می قوتابخانه دا، له نابه ینی گوله به پوره فرۆش و مندالانی مه حله بی و عه ره بانه کانی پاقله دا ده سته که مه گریان ... هه ستمده کرد زولم لیده کات، که چی ئه و تاچه جار یکیش چیه خو ی ماندوونه ده کرد داوای لیبوردنم لیبکات . ئیستاش هه ندئ جار هه ستمده که م که ئه و زور جار دلره قیبیه کی سه یری به رامبه رم ده نواند . ئه و پیئ نه گووتم که فره یدونی مه له کی له به رده م ئه و کتیبفرۆشییه دا ناسیوه . سالانیک دواتر که ئیواران له به رده م شه ره تخانه که ی په زای دلخوشدا بق شه ریه ت خواردنه وه یه ک ده وه سستم، ئه و پارچه پارچه

چیرۆکی ئەو پۆزانهی بۆ دەگێڕامەوه . ئەو پێیگوتم که پروانه چەندها نئوارئ، لەو ژووره چکۆلانهیە مائی فەرەیدوندا لەسەر ئەو کورسییە پاکشاور و بیری لە سەر زەمینی فەنتازیاکان کردۆتەوه «کچی من ئەو کات وامدەزانئ، که ئەو هەر لە کۆلانهکان و لە تەلهفونی مائی کچه هاوڕێکانییەوه قسەئ لەگەڵ فەرەیدوندا کردوه». بەلام ئەمرۆ پەزای دلخۆش بەخۆئ و پێکه نین و دارشەقەکانییەوه دەلیت، پروانه چەندان نئواره لەو ژووردا لەگەڵیاندا بووه، چەندان نئواره پێکهوه سئ قوولئ نەخشەیان داناه، پێگیان هەلبژاردووه، بیریان لە سەفەر و کۆچ و بەهەشت و ولاتە بیگانهکان کردۆتەوه، بەلام هەمیشە و هەمیشە خەیاڵەکانیان لەبەردەم بێپارەیدا بئ قەرەبوو پوچبۆتەوه، هەمیشە و هەمیشەش درۆئ قاچاغچییەکان دەستخەڕۆیکردون . پەزای دلخۆش زۆرجار بەشەرمەوه دەلیت ئەگەر ئەو کارەساتە نەبایە که لە ناوهپاستی وەرزی خەیاڵاتدا لەو قەوما، لەوانەبوو پێکهوه چارهیهکیان بدۆزیایەتەوه . چونکئ لەو وەرزهدا هیشتا سنوورەکان بەتەواوی نەگیرابوون، هیشتا پاسەوانە دپندهکانئ گاردئ کۆماری نەگەشتبوونە سەر هەموو لوتکه و سنوورئکی ولات، تا بەر بە لیشاوی ئەو پیاوانە بگرن که تفیان لە نیشتمان دەکرد و پوویندەکرده بەهەشته وههمییە دورەکان... لەو وەرزهدا و لەوپەڕئ خەیاڵاتدا، شتیکی دیکه پوویدا که ماوهیهکی درێژ پروانه و فەرەیدونی ئیفلیجکرد .

لەو وەرزهدا که فەرەیدونی مەلەک وازی لە پاوکردنی پەپولهکان هئنا، پێیوابوو خودئ پروانه ئەو تێکهڵە خورافیەیه لە مرۆف و پەپوله که لە مندالییەوه بەدوایداهەگەرئیت... ئەو شەویک لە شەوان کاتئ لەگەڵ پەزای دلخۆشدا پێکهوه بە کۆلانیکیدا بەرهو مال دەگەرانەوه، بە پەزای گوتبوو: «من لە مندالییەوه، لەو پۆزانهوه که لە مائی مامم و لە ژێر زەبری جنتیوهکانئ نامۆزنمدا گەورەبووم، خەیاڵم لای مرۆفئیک بوو،

وهكو په پوله وه هابيت... من له و زه مانه وه بؤ يه كيك ده گه پرم ديويكي مرؤف بيت و ديويكي په پوله». هه مان نه و قسانه شي له وه رشه كه دا بؤ گوڤه ند دوپاره كرده وه. گوڤه ند به جوړيك دلشاد بوو، له يه كه مين فرسه تدا كه يه كه مين نامه ي بؤ نه سره ديني بؤنخوش نارد، هر له سره تاوه نوسيبووي: «بؤنخوشي برام، دواي پړز و سللو، سه ير ترين هه والي شار نه وه يه كه فره يدوني هاوړيمان، نه مجاره به پراستي عاشق بووه...». گوڤه ند له يه كه م ئيواره دا، له ناو په يكه ره كانيدا پيكي هه لده دا و ده يگوت: «شتيكي باش ده كه يت، له و عه شقه خو لاويه ي ناو كو لانه كان خو ت پزگارده كه يت و حه ز له كچيكي شيك و پړكپوش ده كه يت». به لام له گه ل هه موو نه و دلخوشييه دا «گوڤه ند» باوه پي به سروشتي په پوله ناساي په روانه نه بوو، نه و مه سه له يه شي به خه يالنيك له و خه يالانه داده نا كه خو يندنه وه ي هه ندئ له ديوانه شي عره كاني كتيفرؤشيه كه له سهر ي فره يدوندا دروستيان كرده. به لام په زاي دلخوش پايه كي ديكي هه بوو، په زا ده يگوت: «فره يدون... فره يدوني مه له ك، هاوړيم، عه زيزم، په پوله چييه؟ پيمنا ليت په پوله چييه؟ هر يه كيك له نيمه بگريت، نيوه مان مرؤفه و نيوه كه ي ديكه مان په پوله يه». په زاي دلخوش كه ته واو باوه پي به و به شه په پوله ناسايه ي په روانه هه بوو... هيد ي هيد ي ده كه وته سهر برپايه كي سهر و ترسناكي ديكه، هيد ي هيد ي خه يالات زؤر بؤ دوور ده يبيرد، شه وان له بهر ناو يته يه كدا خو ي پووتده كرده وه و له جه سته ي خو ي ورده بووه وه، تا پوژي ك به ته واوه تي باوه پي به وه هينا، له ناو جه سته ي خو شي دا په روانه يه كي خه وتوو هه يه. سهره تا خو ي شي باوه پي نه ده كرد، گوماني هه بوو، به لام به ناسكرا فرين و هاتو چؤي نه و په روانه يه ي هه ست پيده كرد، شه و شه و گاريكي زؤر گينگلي ده دا، بيريده كرده وه و سهرنجي گه وره بووني نه و په پوله يه ي ده دا له جه سته يدا، به لام ترسي هه بوو چيروكه كه لاي فره يدوني مه له ك

و په روانه ناشکرابکات. ده شیا نه و ههسته شی هر وه کو ههستیکی نهیئی و شاردراره و کپکراو بمایه ته وه نه گهر پوژیک له ناو کومه لئی کتیبدا، که تازه به تازه براکه ی بهسته کانی ده شکاند و به سر په فه کاند دابه شیده کردن، نه و کتیبه سهیره ی له سر میژووی فرین نه بینیا یه ... په زای دلخوش که جگه له کوردی هیچ زمانیکی دیکه ی نه ده زانی، کاتی کتیبه که ی کرده وه و نه و وینه سهیرانه ی ئیکاروس و عه باسی کوپی فه پناسی بینی، ته او حالی تیگچوو. نه و که پیی وابوو په پوله یه کی بالدار له پوچیا یه تی، وینه ی پیاوه بالداره کان به جوړیکی سهیر و بیړه حمانه هه ژانديان ... شه ویک له شه وان بیته وه ی جوړه تبکات نهیئی خو ی لای هیچ که سی ناشکرابکات، بریاریدا بفریت.

نه مرؤ په زل له وچانی کاردا، جارچار قسم بؤ ده کات، ده لئیت: «خولیا ی فرین له سهرما، چنده په یوه ندی به و وینه سهیرانه ی ئیکاروس و پیاوه بالداره کانی دیکه وه هه بوو، هینده شه په یوه ندی به دوزینه وه ی سروشتی په روانه ناسای خومه وه هه بوو که بینینی په روانه له خه یالمداد سهوزیکردبوو». نه مرؤ که بیر له و پوژانه ده کاته وه به جوړیکی هینده سهیر پیده که نیت که زورچار حه رفه کان له قورگی ده گیرین و ده بیته ماوه یه کی زور دریز بکوکی و ده ست به سنگی خویدا بکیشی تا نارام ده بیته وه. هیچ که سیکیش له و سیما نیمچه ماندوو و پیرهیدا ناتوانیت سیتهری پیاویک ببینیت که پوژیک له پوژان ویستویتی بفریت ... به لام من، من که به هیمنی ته ماشایده که م، که له دهره وه ی که ش و هه وای نه و شه ربه تخانه یه ده هیتمه پیش چاوی خوم، که وه کو گه نجیک له بهر نه و شیشانه دا وینای ده که مه وه، به دلنیا ییه وه نه و په پوله چکولانه یه ی ناو ناخی ده بینم که ئیستاش سیبه ریکی چکولانه ی له سیمایدا ماوه ... په زای دلخوش ده لئیت، من له و باوه په دابووم هه لای گه وره ی ئیکاروس و عه باسی کوپی فه رناس نه وه بوو که باله کانیا ن وه کو بالی بالنده

دروستکردوه، له کاتیکدا مرؤف بؤشهوی بفریت ده بیټ بالی وه کو بالی په پوله کان له خوی ببه ستیت. هر له سهر ئه و برپوایه شه وه نه رمترین و نازکترین و سورمه بیترین قوماشی په یادکرد، قوماشیک شه وان له بهر مؤمیکي کزدا و به دزی براکانییوه به نه خش و زه خره فه و نه ته مین ده پرازانده وه، تا پتر له بالی په روانه بچیت، ئیدی ئه و برپاریدابوو چیتر خوی نه خاته بهر په حمی قاچاغچییه کان و چاوه پوانی پاره یه ک نه کات که تا ده مریت نابیته خاوه نی، له بهر نه وه فرین باشترین چاره بوو.

باله کان زور گوره نه بوون، به لکو هر به په چا وکردنی پرژه ی نیوان بالی په پوله کان و به راوردکردنی به خوی دروستیکردبوون، به جوریکیش نه اندازه یکردبوون که بتوانئ له هه وای ژوره که ی خویدا تاقیبکاته وه. «په زای دلخوش» که زور باوه پی به موعجیزه نه بوو، له یه کم تاقیکردنه ودا سهرنجیدا که باله کان ده توانن به شی ئه وه ی چند بستیک له زهوی بهرزیبکه نه وه و ستوونی خوی بگریټ و بفریت، هه لیبگرن. چند شه ویکي دیکه ش له سهریه ک باله کانی تاقیکرده وه و هه موو هه وله کانیشی سهرکه و توبوون، ئیدی په زان ئیجگار دلخوش بوو، پیوابوو ریگایه کی راسته قینه ی به ره و نازادی دوزیوه ته وه.

ئو شه وه ی که باله کانی له دوو کارتونی گوره دا کیشکرده سهر بهرترین باله خانه ی شار، له و باوه په دانه بوو تووشی چاره نویکی له و جوره بیټ، نه مرپو په زان له وه سفی ئه و ساتانه دا ده لیټ: «ئو چند سه د مه تریه ی له نیوان لیواری باله خانه که و کوتایسی باغچه ی گشتیدا بریم، خوشترین ساتی ژیانم بوون، من دووسه د مه تری یه کم زور ناسایی فریم، به نه اندازه یه ک گوتم تازه تا نه وسهری دونیا ده فریم، به لام که گه یستمه سهر داره کان، له نگره ی خوم گوپی و که می خوم لارکرده وه تا ناسویی بفریم و بتوانم له ژیره وه سه یری ناو دره خته کان بکه م، ئه و له نگره گوپینه به جورئ ه اوسه نگی تیکدام نه متوانی خوم

بگرمه وه، که له وسه ری باغچه که ش بو ناو سنه و به ره کان به ربوومه وه، هیشتا له زه تی فرینه که له ترسی مهرگ له لام گه وره تر و زالتو بوو، کاتیکیش وه کو پیاوکی له خاچدراو به دوو قاچی شکاوه وه له نابهینی سنه و به ره کاندای شوړبوومه وه، هه ستمده کرد ئه و په پوله یه ی ناو ناخم هیشتا هر ده فریت» .

ده شیا که وتنه خواره وه ی په زای دلخوش له ناوه پاستی دره خته کانی باغچه ی گشتیدا، سه ره تای کوتایی وهرزی خه یالات بیت. به لام رووداوه که هاوکات بوو له گه ل نامه یه کی نه سره دینی بو نخوشدا بو گوښه ند، نامه یه ک سه ره نوڅ کوی واهیمه کانی به شیوه یه کی ترسناکتر زیندو وکرده وه، له گه ل نه وه شدا له و پوژده وه ی که داره وانه کانی باغچه ی گشتی په زیان به گوریسیک داگرته خورای و به ماشینیکی چکلانه ی فرمانبه ریکی باغچه گه یانندیانه بیمارستان، فره یدونى مه له ک تووشی غه مباری و ناؤمیدییه ک بوو که ته واو له نیگا و هه ناسه و قسه کاندای ده بینرایه وه . گرفته که هر دوور که وتنه وه یه کی له ناکاوی هاوړپیه ک نه بوو که ماوه یه کی درژیو به بی یه کتری نه ده ژیان و جه راحه کان پیان گووتبوو، تا مردن ده بیت به دارشعق به روات، به لکو ئه و گوړانه سهیره ش بوو که فشاری دین و خیزان و پزیشکه کان له ناو په زادا دروستیانکرد. په زاکه پزیشکه کان، دوغانووسه کان، ناسیاوه دوور و نزیکه کان هه موو له ویاوه په دابوون که خولیاکانی بو سه فره نه خو شیه کی نااساییه و ده بیت چاره بگریت، ده بایه چنده ها مانگی دوور و دریز له قهره ننتینه ی دکتور و فالچی و مرقه ده کاندای به زنجیر به ستریته وه تا بیته وه به مروثیکی ناسایی، ده بایه چهنین مانگ له سه ر یه ک له ژیر ده رمان و هه توان و شوکی کاره بادا بیت، چهنین مانگ پزیشک و ده رونناس و جه راحه کانی نیسک و نووشته نوسه کان خه ریکیین تا خه یالاته کانی سه فره ریان له سه ریدا سړیه وه . که دواچاریش له زلمه تی ئه و قهره ننتینانه هاته ده ری به جوړیک بوو بوو

بە پیاویکی شەرمەن و بێخەیاڵ و ترسنۆک، دەباوە فەرەیدون پۆژانیکی زۆر لەگەڵیدا خەریکیکت تا بە هەندێ شتی ئاسایی راپدەهێنیتەوێ. لەگەڵ ئەوەشدا دەتوانم بڵێم پەزا لە تارکییەکانی پۆچیدا هەمیشە عەشقیکی قوولی بۆ فەرەیدونی مەلەک و پەروانە پاراستبوو، ئەگەر ئەو عەشقی ش نەبووایە لەو پۆژی قیامەتەدا، لەو پۆژەدا کە هەموو شار بەدوای فەرەیدون و پەروانەدا دەگەران، بە خۆیی و دارشەقەکە یەوێ پێش هەمووان نەدەکەوت و دوو جار ئەو عاشقەنە لە مردن پزگار نەدەکرد. ئەمڕۆ کە دوای تێپەڕینی ئەو هەموو سائە غەمگینە کاتی بێر لەو هەموو پووداوانە دەکەینەوێ «ئەو پووانەیی کە دواجار ئیوارەیی پەروانە سنووریکی بۆ دانان»، هەستدەکەین کە دوورکەوتنەوێ پەزا بە یەكجاری ژیانی فەرەیدونی ئاوەژووکردهوێ، وای لێکرد ئیدی وەکو پیاویک سەیری خۆی بکات کە قەدەریتی هاوڕێکان بەجیببێلن... قەدەریتی تەنها لەوسەری هەموو تەنهاییەکاندا بێنیتەوێ. چونکە هەر لەو هەفتانەدا گۆفەندی ش لە بەیانییەکی ساردی پایزدا، بە یارمەتی شۆفیتریکی پیر لەگەڵ دلارامدا لە شار هەڵهاتن و پویانکرده جیگایەک لە ناو ئەو زنجیرە چیا دوورانەدا. لەوێ نەسەرەدینی بۆنخۆش، بە خۆی و دەمانچەییکی چکۆلانە و دووربێنیکی سەوزەوێ لەسەر بەردێک لەتابەینی دەیهەما رێگا و جەنگەڵ و بەرزایدا چاوەپوانیدەکردن. گۆفەند لە ئیواریتی پۆژی بەر لە کۆچکردنەدا بە هەموو شوینەکاندا گەرا، چووێ یانەکە، چووێ مەیاخانەکان، هەندێ لە هاوڕێ کۆنەکانی گەنجی بەسەرکردهوێ، لە هەموو جیگایەکیشدا کەمێک دادەنیشت و بە غەمەوێ سەیری شتەکانی دەکرد و بە هیمنی هەلەدەستا و دەپۆیشت، دواجار کە فەرەیدونی لە بازار بێنی پێگوت: «دەبێت لە سەرەتاوێ دەستپێکەینەوێ، لە سەرەتای سەرەتاوێ... دەبێت وای بیریکیەنەوێ کە ئەو هەموو سالانەیی بەسەرچوون، ئەو هەموو سەدە دوور و درێژانە، ئەو هەموو شارە گەورە

و شارستانیته نغوځیانه هیچ نه‌بوون... هیچ». له دوی کوچی گوڅه‌ند و دلّارام، فه‌ره‌یدون به نه‌ندازه‌یه‌ک تووشی قه‌هریوو که پیده‌چوو هه‌موو وه‌رزه‌کانی خه‌یال و نومید له ژیانیدا کوټاییان پېهاتبیت، نه‌وه‌فته‌یه بوّ یه‌که‌مجار له ژیانیدا خوئی له‌نیوان دیواره‌کانی مالدا دیلکرد، نه‌ده‌رگای له په‌روانه کرده‌وه نه‌له پوره‌کانی، دوی تپه‌پینی نه‌وه‌فته‌یه‌ش شه‌ویکی پایز، که باران و بروسکه یارییان به پاشماوه‌ی هه‌موو وه‌رزه مردووه‌کانی ترده‌کرد، خوئیکرد به یه‌کئ له هه‌ره قه‌بزترین و تاریکترین باړه‌کانی شاردا و له‌وئ له‌نریک چند مه‌قامبیژنکی غه‌مگینه‌وه دانیش، وه‌کو نه‌وه‌ی بیه‌ویت دوی هه‌مان سووپی زینده‌گی گوڅه‌ند بکه‌ویت. شه‌وه‌کانی داهاتووش کاتئ بازنه‌کانی ته‌نهایی، دووری، بن هاورپی، خه‌مه‌کانی عه‌شقی په‌روانه «که تا ده‌هات وه‌کو عه‌شقیکی نه‌فسانه‌ییتر و خورافیتر ده‌هاته پیشچاوی» ته‌نگتر و ته‌نگتر و ته‌نگتر ده‌بوونه‌وه، فه‌ره‌یدون زیاتر و زیاتر له مه‌جلیسی نه‌وه‌مه‌قامبیژانه‌نریکده‌بووه‌وه که هیدی هیدی، له‌گه‌ل تپه‌پبوونی پوژان و هه‌فته‌کاندا بوونه‌نریکترین هاورپی، دواجاریش هه‌ر نه‌وان له‌وانه‌واخانه‌یه‌دا کاریان بوّ دوّزیه‌وه... له‌و پوژانه‌دا فه‌ره‌یدون تا ده‌هات باوه‌پی به دوو شت زیادیده‌کرد، باوه‌پی به عه‌شقی بیسنووری بوّ په‌روانه و باوه‌پی به ته‌نهایی... ناکوکیه‌ک هیدی هیدی تا سه‌ر نیسقان به‌ناو پوچیدا ده‌چووه‌خواری و ژیانی ویرانده‌کرد.

له گه ل کۆتایی وه رزی خه یالاتدا، وه رزیکسی ترسناک و خویناوی دهستی پیکرد... وه رزی تاریکی قه سابخانه کان. هیشتا ماوه یه کی ژۆد به سه ره لهاتنی گۆشه ند و دلارامدا نه رۆیشتبوو، که سیبهره سه نگین و کوشنده کانی ترس به لیشاو هاتنه ژیانمانه وه. له وه رزه دا کۆره وی عاشقه کان و کۆچی پیاوه ته نهاکانیش دهستی پیکرد. که پیاوه ئاینیه کان، تۆبه کاره کان، ئه و کۆچه یان ده بیینی، له توره پیددا شه پریان به درهخت و ئاسمان و کوچه کان ده فروشت. له وه رزه دا ئه و پیاوانه ی که تا دوینی به هیمنی له سه ره به رماله کانیا ن نوژیانده کرد خه به ریانبووه وه و ته ماشایانکرد پیاوانیکسی دیکه دهستکاری جیهان ده که ن. بۆ ماوه یه ک شته کان هیمن بوون، ماوه یه ک وامده زانی هیچ پوونادات. ئه وانه ی له وه رزی خه یالاته کانی خۆیاندا خه ونیا ن به بال، ده ست، قاجی زیاد، ولاتی تر و ئاسمانی دیکه وه ده بیینی به هیمنی ده چوونه سه ر کاری خۆیان و هه موو شتیک ئاسایی بوو. پیاوه کانی دیکه ش، له گۆشه تاریکه کانی خۆیان وه سه یری سه ره له دانی غه ریزه تازه کانیا ن ده کرد، سه یری ئالوگۆره پر له باق و بریقه کانی دونیا یان ده کرد و بیده نگ بوون، پینه ده چوو پۆزگاریکی وه ها خویناوی به رینگاوه بییت. تا به یانییه ک به ناگاهاتینه وه و بۆ یه که مجار سه ری دوو عاشقمان بیینی وه کو دوو

زەنگى خويىناوى بەملاولاي دوو فولكەي گەورەدا لە ناوھەراستى شاردا
 ھەلوا سەرابوون. ئەو ھەيگەمىن دەستپىكى ئەو ھەرزى خويىنە بوو كە
 مەن و پەروانە نەماندەزانى چۆن چۆنى تىيىگەين، لەو دەمانەشدا شەپ
 لە ھەموو سنوورەكانى ولات گرىسەندبوو، لە ناويشەو ھەرى نيوان
 دەولەت و خەلك نىشتمانى ويرانكردبوو، ھەندى شەو لەبەر دەنگى
 گوللە و موشەك نەماندەتوانى بخەوين، لە ترسدا بە خىزايى دەچووينا
 ژىزەمىنەكە و تا بەيانى لەوئى دەماينەو... لەوھەش ترسناكتر، باسى
 ئەو قەسەباخانە بوو كە ھىدى ھىدى پۆزانە دووبارەدەبوونەو. پەروانە
 لەو پۆزانەدا ئىجگار ماندوو بوو، لەوكاتەدا ئىواران لەبرى ئەوھى
 لەگەل عاشقەكانىدا بېروات، دەچووھ سۆراغى ھەوالى ئەو پەشەكوژىيە
 سامناكانە كە لەملاولاي شاردا پووياندەدا، ھەموو شەويك دەگەرايەو و
 چىرۆكى ترسناكى بۆ دەگىرامەو، چىرۆكى ئەو عاشقانى بەزىندويىتى
 كوياندەكەنەو و دەيانسووتىنن، چىرۆكى ئەو كچانەي لەبەردەم
 سەراچاھى پووبارەكاندا سەريانەبېرن، چىرۆكى ئەو سىدارانەي لە
 كىلگەكانى دەوربەرى شار و لە شارۆچكە دوورەكاندا بۆ خەلكى
 ھەلدەخەن، سەربوردى ئەو خىزانانەي بە گوناھى جۆرا و جۆر بە
 تەور پارچەپارچە دەكرىن. ھەندى شەو دەگريا، زۆر دەگريا. ھەندىچار
 سەيرم لىدەھات چۆن دللى بەرگەي ئەو ھەموو ئازارە دەگرىت، دەگريا
 و دەيگوت: «دونيە بۆ ھەما خويىناوى و ژيان بۆ ھەما ناخۆشە؟»
 مەنىش بە ترسەو گويىمەگرت و دەمگوت: «پەروانە، بەسە، بەسە،
 چىتر ناتوانم گويىگرم». پۆزىك كچىكيان لە بەردەمى قوتابخانەكەماندا
 كوشت، شەويكيان دراوسىيەكەمانيان بە درەختىكدا لەنزىك مەيدانى
 جەلەبجىيەكانەو ھەلواسى، لە يەكەك لەو شەو تارىكانەشدا
 بوو كە ھەستمانكرد مەترسىيەكان بە ئەندازەيەكى گەورە لىمان

نزیکبونه ته وه ... شه ویک بوو پورم هات و په روانه ی برد. په روانه به هیمنی ده گریا، جله کانی ده پېچایه وه و ده گریا، من ویستم تیښگم، به لام نه و هیچی نه گووت، هر ده یگووت: «هیچ نییه خندان ... هیچ نییه، تو بنوو». دواچار به رله وه ی بروت به بیانوی شتیکه گه پایه وه ژورئ و به نه سپای به منی گووت: «نه گه ره دیدونی مه لکت بینی، پتیبلی ده گه پیمه وه، دلنیا بیت ده گه پیمه وه». به لام من فره دیدونی مه لکم نه بینی.

له و ورزه دا بوو که یه که مجار ژنه ده فبه ده سته کان له کوچه و کولانه کانی شاردا ده رکه وتن، پیاوانی سهیر سهیر به خویان و شوشه تیزابه کانیانه وه له ده ورو به ری قوتابخانه کان ده بینران. هر له و ورزه شدا پورم وه کو ده سته لاتداریکی گه وره له له شکری خاتونه نیماندار و خوداناسه کاندا ده رکه وت، له و ورزه دا زور کچ وازیان له خویندن هیئا و چیدی نه گه پانه وه بو قوتابخانه، که به قوتابخانه ی کوفر و نه زانیان ناوده برد، له چکیان ده به ست و ده یانگووت: «ده بیت له درئی بیتا برویی و پیسی و پووزه ردییه کانی نینسان جیهاد بکه ین». به یانیه که نه و ژنانه به خویان و له چکه سپییه کانیانه وه هاتنه قوتابخانه و کچیکیان له پؤل دهر هیئا و به قز به شه قامه کاندا رایانکیشا، سالتونیکي چکولانه ی قزپینیان له به رامه برمان سووتاند، کورپکی به رگدروویان کوشت که کچیکي حجاب به سهری فریودابوو. له و ورزه دا که هیشتا من ته واو له یاساکانی دنیا و له حکمه تی نه وه موو خه یال و خوینته تینه ده گه یشتم، ناخوشتترین شت لای من مردنی به لیشاوی بالنده کان بوو، نه و بالندانه ی زوربه ی شه و له په نجه ره ی شکاوی ژورره کانی قوتابخانه وه ده هاتنه ژورئ و له نابهینی میزه کاندا ده مردن. هر له و ورزه دا له ناکاو دره ختی باغچه کان سیس بوون، پیاوانیکي سهیر به

خویان و شمشیره در ژه کانیانه وه، به خویان و پرچی در ژه وه له سهر شه قامه کان ده رکه وتن، به رده می مزگه وته کان پریوو له هه زاره ها پیوو که له سه رده می خه لیفه کۆنه کانه وه نه بینرابوون. په تای سه یرسه یریش بلا بووه وه، کچان له قوتابخانه یهک له دوا یهک ده که وتن و بیهۆشده بوون، ژنان له کاتی نویژدا به دهسته جه می ده بورانه وه. له وه رزه دا هه زاره ها ده سگره وه و فالچی هه موو شه قام و کوچه کانی شاریان پرکرد، له ده ور به ری شار پیاویک ده رکه وت که ده یگوت: «من مه مه دی مه هدییم». پیغه مبه ریکی تر سه ریه لدا که نایه ته کانی به زمانیکی تیکشکاو ی عه ره بی و کوردی بو ده هاته خواری... هر له وه رزه دا ده ولت شه قامیکی سه یری به ده وری شاره که ماندا دروستکرد و زۆریه ی کینگه کانی ده ور به ری به مین چاند... من نه و کات له وه بر وایه دابووم که چیتر په روانه له چنگی نه و خاتوونه خودا په رستانه پرزگاری نابیت، به لام نیوه شه ویکی تاریک پورم نائومیدانه په روانه ی هینایه وه و به باو کمی گووت: «ئه م کچه ی تو، زه په یهک نوری خودا له دلیدا نییه... دوعا بکه، خودا به زه یی به خۆت و پیری که تدا بیته وه...».

په روانه له دوا ی هاتنه وه ی سه سه ختتر و دلره قامه تر هه لسوکه وتیده کرد، کراسی زۆر کورتتری ده پۆشی، به غورویکی زیاتر و رقاویتره وه به شه قامه کاندا ده پۆشیت، له و پۆژانه شدا به نه ندازه یهک بیده نگ بوو هیچم ده رباره ی ژیا نی نه ده زانی. ئیستاش نازانم په روانه و فره یدون له و پۆژگاره سه یره ی مردن و خویندا چۆن یه کترین ده بی نی. فره یدونی مه له ک له و ماوه یه دا شه وان تا به یانی له ناو گۆرانیبیژه کاندا ده مایه وه، شه وان که سانیک بوون که ته نها گۆرانیبیان ده گووت، جیهان له چواره وریان ویران ده بوو و شه وان ته نها گۆرانیبیان

ده‌گوت، له بازاره‌کان، له ژیرزه‌مینی ماله‌کاندا گورانیان ده‌گوت، هندی شو په‌تای گورانیگوتن هه‌لیده‌گرتن به‌ره و شه‌قامه‌کان. هندی جار پیاوانی زور سه‌یر و نامۆ له کۆره‌کانی گورانییدا درده‌که‌وتن، گورانیبیژه شه‌یداکانیش له مه‌قامه‌کانی عه‌شقه‌وه تا سروده‌کانی شۆرش تیگه‌لاویانده‌کرد، هه‌ر نه و جۆش و خرۆشه‌ش دواچار هه‌موویانی به‌ره و ده‌هلیزه تاریکه‌کانی مردن برد... ئه‌وان له شه‌وانی مه‌ستیدا له چریکه‌ی «پاوانه‌کانت ده‌زرنگیته‌وه» ده‌یانگواسته‌وه بۆ «خوایه وه‌تن ناواکه‌ی». له «له سیله‌ی قه‌یرانه‌وه» ده‌چوون بۆ «ئه‌ی په‌قیب»، له «دیشان شه‌وات بۆ حالی من» وه‌ بۆ «وا وه‌تن خه‌م‌لیوه‌وه»، له «عومریکی دریزه به‌خه‌یالی سه‌ری زولفت» وه‌ به‌ره و «ده‌می پاپه‌رینه... ده‌می پاپه‌رین». دواچاریش که هیزه‌کانی ده‌ولت که‌وته گه‌ران به‌دوای کۆمه‌لی گورانیبیژدا که مه‌ستانه سروده قه‌ده‌غه‌کانی ولاتیان ده‌گوته‌وه، یه‌که‌م که‌س دوو له‌و هاو‌پێیانه‌ی فه‌ره‌یدون به‌رکه‌وتن که هیدی هیدی بووبونه دوو که‌سی نزیک له‌وه‌وه... ئه‌و ئیواره‌یه‌ی ده‌ولت له ئاهه‌نگیکی گه‌رده‌دا هه‌ردوو گورانیبیژه‌که‌ی تیربارانکرد، فه‌ره‌یدون تیگه‌یشت که چیدی ناتوانی‌ت له‌و شاره‌دا بژی. له‌وه‌هفته‌یه‌دا بوو من له‌گه‌ل په‌روانه‌دا فه‌ره‌یدونی مه‌له‌کم له نانه‌واخانه‌که‌یدا بینی... له‌وه‌هفته‌یه‌دا بوو که هه‌موو ژیانمان گۆردرا و په‌روانه پویشت... پویشت و له جیهانیکی دیکه‌دا، له ناو جه‌نگه‌له‌ دوره‌کاندا، نه‌سه‌ره‌دینی بو‌نخۆش وه‌کو ژماره‌یه‌کی تر له عاشقان به‌ره و بنی خه‌ره‌ندیکی قوول بردنی... له‌وئ به‌ په‌یزه‌یه‌کی هه‌زار به‌هه‌زاردا دابه‌زین... من ئه‌م‌رۆ دلنیام که ئه‌وان هه‌رگیز جاریکی دیکه بی‌ری ئه‌م شاره‌یان نه‌کردوه، بی‌ری ئه‌م ژیانیه‌یان نه‌کردوه که به هه‌موو ترس و ته‌نهایی و غه‌مه‌کانییه‌وه بۆ ئیهمه‌یان به‌جێهێشت، ئیهمه

خوشکه ترسنۆک و چکۆلهکانیان. دلنیام ئه و پۆزه‌ی که له و خه‌ره‌نده هاتنه‌ده‌ری، خه‌یالیان لای سه‌فه‌ریکی تر بووه به‌ره‌و عه‌ردیکی باشته‌ر و ژیانیکی جیاوازتر. ئیدی ئه‌وه دواهمین سه‌فه‌ری پهروانه بوو، به‌رله‌وه‌ی نیواره‌یه‌کی به‌فرین و سارد جاریکی دی هه‌موومان له‌ده‌وری مالاوایه‌کی هه‌تاهه‌تایی کۆبکاته‌وه ... مالاواییه‌ک که دونیای پرکرد له گه‌ردی په‌پوله‌کان.

فەرەيدونى مەلەك كە دابەزىنى دور و دريژ بە و پەيزە ھەزار بە
 ھەزارەدا، ديمەنى ئەو ھەريمە سەيرانى دەھيتايەو ھە ياد كە لە خەيالدا
 بينىبووى، ئازادانە سەيرى ئەو جەنگەلە بېقەرارەى خوارەو ھەى دەكرد
 و دەيگوت: «لە خوارەو ھە، لەو جەنگەلەدا حەتمەن ژيانىك ھەيە
 جياواز لەو ژيانەى كە لە شار و گوندەكان بينيومانە، من دلنيام
 كزەيەكى سەيرى سەرمای زستانان لەو دۆلە تەنگانەى باكوورەو دین
 و پزىسكى ساردى ئەو ئەو تەزىوانە ھەلدەگرن و دەيدەن بەسەر
 ئەم دارستانانەدا». نەسردىنى بۆنخۆشيش كە بە چەكەكەيەو لە
 ناوھپاستى ئەو و پەروانەدا دادەبەزى، دەيگوت: «باكان زۆريەى
 وەخت لە خۆرھەلاتەو دین، بەلام بەو ھەدا كە ئەم جىگايە شوپىنى
 پالەپەستۆيەكى نزمە، ھەوا بە ھوروزم لە ھەموو دەرەبەند و دۆل و
 بەرزايیەكانەو دیتەو ھەناو ھە». پەروانە كە دوو پلە لەسەر ھەوانەو
 دادەبەزى و لەگەل ھەموو پلەيەكدا دەبايە بە دلنيایيەو قاچى لەسەر
 ئەو تەختانە گيركردايە و ئىنجا خۆى بۆ ھەنگاويكى دى نامادەبكردایە،
 بېتەو ھەى سەيرى ئەو ھەزار بە ھەزارە بكات دەيگوت: «بیتدەنگبن،
 گەر قاچم بترازیت، دەبم بە ھەزاران كەرتەو». لەكاتىكدا ھاوپى
 چاوشينەكەى نەسردىنى بۆنخۆش، ئەو وردەوالە فرۆشە پووخۆشەى
 كە بە خۆى دەگوت چاوساغى عاشقان، دەيگوت: «خانم، مەترسە،

تا نیستا هیچ که سئ لیره نه که وتۆته خوارئ... به دلنیایی سهیری ئه و دارستان و هه‌ور و پووبارانه بکه، له‌وی چهنده‌ها خانمی وه‌کو تۆی لیه، هه‌موویان وه‌کی تۆ هاتونه‌ته ئه و جه‌نگه‌ئه.

نه‌سره‌دین پییوابوو که چهنده سه‌عاتیکه به‌ناو ته‌م و غوباریکی گهرمدا که له‌و ده‌ریاچانه‌ی باکووره‌وه هه‌لده‌ستا داده‌به‌زن. فره‌یدون هه‌ندئ جار سهیری ئه و پۆله بالدارانه‌ی ده‌کرد که به‌لایاندا پاده‌بووردن، سهیری ئه و هه‌زاره‌ها په‌پوله پایزییه‌ی ده‌کرد که به‌هیمنی و به‌ له‌نجه به‌لایاندا تیده‌په‌رین و به‌ قژ و جله‌کانیانه‌وه ده‌گیرسانه‌وه، سهیری ئه و گولانه‌ی ده‌کرد که با بردوونی و له‌و هه‌وایه‌دا وه‌ستان، سهیری پاشماوه‌ی هه‌ندئ عهرشی پماوی ئاسمانی ده‌کرد که هیشتا له‌و مه‌ودا نه‌بیزاوانه‌ی هه‌وادا مه‌له‌ده‌که‌ن. فره‌یدون هه‌ندئ جار له‌نیوان دوو چینی هه‌وادا هاواریده‌کرد: «په‌روانه سهیری په‌پوله‌کان بکه». فره‌یدون ده‌ستیکی به‌رده‌دا و بۆ په‌پوله‌کانی درێژده‌کرد که به‌سه‌ر شانیه‌وه ده‌نیشته‌وه، بۆنخۆش ده‌یگوت: «زۆر خۆت به‌ په‌پوله‌کانه‌وه سه‌رقالمه‌که». به‌لام ئه‌و کوره‌ چاوشینه ده‌یگوت: «نا، دیتنی په‌پوله‌کان له‌م وه‌رزده‌دا دلخۆشکه‌ره، ئه‌مه‌ یه‌که‌مجاره‌ ببنم په‌پوله‌کان هینده‌ به‌رزبینه‌وه، چونکه هینده‌ی من بزانه‌م په‌پوله‌کان له‌ شوینی به‌رز ده‌ترسن». په‌روانه که چاوی نوقاندبوو و توند خۆی به‌ قه‌راغه‌کانی ئه‌و په‌یژه‌یه‌وه گرتبوو ده‌یگوت: «من په‌پوله‌ نابینم، په‌پوله‌ی چی؟».

دابه‌زین به‌و په‌یژه‌یه‌دا پۆخی فره‌یدونی مه‌له‌کی پرکردبوو له‌ هه‌وا و باده‌یه‌کی سه‌یر، خۆشی و زیندویتییه‌کی نوێی پییه‌خشیبوو. به‌ ماوه‌یه‌ک به‌ر له‌ دابه‌زین جریوه و هاواری بالنده‌کان به‌ ئه‌ندازه‌یه‌ک به‌رزبوو به‌ زه‌حمه‌ت گوئیان له‌ یه‌کتر بوو. هه‌زاره‌ها پاساری ده‌یانجریواند، سه‌ده‌ها بالنده‌ به‌یه‌که‌وه ده‌یاندا له‌ شه‌قه‌ی بال، نه‌سره‌دین نه‌گه‌رچی

له ووهو بهر چندهها جار بهم پهيزه يه دا دابه زيبوو، به لام هرگيز ديمه نى
 بالنده كانى شو به يانبييه له يادنه چووه وه كه به سر جهنگه لدا ده فرين و
 ثيقاعى زهنگيكي خه يالبيان به سر شو هر يمه دا بلاوده كرده وه، سدهها
 بالنده كه پنده چوو له و ساته دا له هه ناوى خه ليقه ته وه هاتبيتنه ده رى و
 هه موو ترسى له دايكبوونيان له گه ل خو ياندا هه لگرتبى و بيثامانچ پوهو
 ده ربه نديكى رهش برين. فره يدون له سر دوا پله كه په روانه ي داگرت
 و گووتى: «نازيم چاو بنوقينه و بوى هه تاو بكه، سه يركه شته كان
 ليره جوړيكي ترن». په روانه كه زوربه ي شو و پيگا دريزه به هه واوه
 چاوى نوقانديوو كه له ناميزى فره يدوندا چاويكرده وه و چاوى به و
 درخته زه به لاحانه كه وت، چاوى به پهنگى نالتونى شو هه تاوه كه وت،
 شو سه وزيبه توخه ي بينى كه وه كو شله يه كى چر له درخته كان
 ده تكا و تنوك تنوك ده كه وته سر به رده كان، گووتى: «ناه، خوايه،
 نه مه چ مانايه كى هه يه؟». له و به يانبييه دا هيج يه كيك له و سى پياوه
 تينه گه يشتن، نايا په روانه له خوشيدا يان له ناوميديدا وا ده لى ت،
 به لام ناشكرا بوو ديمه نى شو قارچكه زه به لاحانه ي له بنى درخته كاندا
 وشكبوونه ته وه، ديمه نى شو هيلانه سه يرانه ي له سر درخته كان
 ده بينرا، نيگارى شو توله پيگا باريكه ي به گيا په رزينكرا بوو، بو شو
 نامازه ي شتيك بوو شو كات تيينه ده گه يشت.

هر چواريان به ناو شو و چرستانه دا ده پويشتن و ده ليله چاوشينه كه
 به و زرده خه نه ساده و پاكه ي خويه وه ده يگوت: «يه كه مين كه س كه
 پيخستوته ناو شم دار و چرستان و بي شه يه وه، عاشق بووه، پهنگه
 حكايه تى په يوه ندى شم دارستانه به عاشقانه وه بگه رپته وه بو سه ده يه ك
 له مه ويهر، كاتى عاشقيكي نه تاسراو به ته نها و به نه تى و دور له
 ناگادارى هيج كه سى ده ستيكرد به په هيلكردنى شو په يزه نه فسانه ييه ي
 كه له و زه مانه دا له گوريسى كارخانه ئيرانبييه كان دروستيكرد بوو، له

همان نه و گوریسانه‌ی دهریاوانه فارسه‌کان له بنده‌ره‌کانی باشوور بۆ هه‌لکردنی چارۆکه‌کانیان به‌کارباندنه‌هینا، هه‌لبه‌ت په‌یه‌که‌ی بۆیه دابه‌هیلّا، بۆته‌وه‌ی له‌گه‌ڵ ده‌ستگیرانه به‌دبه‌خته‌که‌یدا دابه‌زنه ناو ته‌م خه‌رنده‌وه، تا خۆیان له چاره‌نوسی ره‌شی عاشقه‌کانی پێش خۆیان دهربازبکه‌ن، که سه‌ربوردیانیان له ده‌می حکایه‌تخوان و لاکبیزه‌ گه‌رۆکه‌کان بیستبوو».

گه‌نجه‌که بوارێکی چکۆلانه‌ی دایه‌ بالنده‌ نزیکه‌کان بۆ چریکندن و توپه‌بوون، دوا‌ی هه‌لکێشانی هه‌ناسه‌یه‌ک و ئیستیک و زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌ک گووتی: «له دوا‌ی نه‌و عاشقه، که‌م که‌م عاشقی بیکه‌س و بپه‌نا هاتوون و سالانیک ته‌م بپه‌سه‌یه‌یان کردۆته‌ هه‌شارگا، هه‌ندیکیان جارێکی دی سه‌رنه‌که‌وتونه‌توه بۆ جیهان، به‌لام هه‌ندانیککی دیکه‌یان دوا‌ی چه‌ندین مندال، دوا‌ی گۆرانی دنیا و کۆنبوونی یادوه‌رییه‌کان گه‌راونه‌توه ... به‌لام به‌گه‌شتی ئیره‌ خاکیکی چۆل و فه‌رامۆشکراوبوو».

نه‌سه‌ردین به‌ناو گیاکاندا ده‌پۆیشت و به‌ ده‌نگیککی به‌رز که‌ گۆله چکۆله‌کانی ده‌رووبه‌ری ده‌ترساند، ده‌یگوت: «ئه‌مڕۆ زه‌وییه‌کی چۆل و فه‌رامۆشکراو نه‌ماوه ... سه‌هیرکه سه‌ربازه هه‌له‌هاتوه‌کان له‌م چیا و ده‌ربه‌نداندا هۆبه‌یه‌کیان بۆخۆیان دۆزیوه‌توه، نه‌وانه‌ی له‌ ده‌وله‌ت هه‌له‌هاتوون هه‌وارێکیان ناوه‌دانکردۆته‌وه، ده‌رویش و دینداره‌کان کونجیکیان له‌م هه‌ردانه‌دا کردۆته‌ مزگه‌وت و مال، هه‌تا پیاوکۆژه‌کانیش هه‌ر پوو له‌م ده‌شت و کێوانه ده‌که‌ن ... ئیتر بۆ ده‌بیته‌ پارچه‌یه‌ک زه‌وی به‌ عاشقان هه‌لال نه‌بیته‌؟». ده‌لیله چاوشینه‌که ده‌یگوت: «ئاخه‌ عه‌شق له‌ هه‌موو شته‌کان ترسناکتره، عه‌شق واده‌کات مرۆف له‌بری نه‌وه‌ی بۆ خودا بگه‌رێته‌ بۆ دیتنی مانگ و نه‌ستیره و جوانی بگه‌رێته‌ ... کێشه‌ی عه‌شق نه‌وه‌یه که هه‌ینده خه‌ون ده‌بینی، خۆی له‌یاده‌کات، دنیا له‌یاده‌کات ... هه‌میشه‌ش به‌ حوزنیککی ترسناک دوا‌ییدیت، چونکه من

دهزانم عه شقی بهخته وهر بوونی نییه ... عه شقی بهخته وهر هه میشه
 عه شقیکی مردووه». نه سره دین به دهسته سړیک ناوچاوانی خوئی
 دهسړی و دهیگوت: «عه شقی بهخته وهر چوئن بوونی نییه؟ عه شق
 خوئی بهخته وهرییه». گه نجه ورده وواله فروشه که که چندها پارچه
 شیعی کلاسیکی له بربوو، کاریگری نه و شیعرانهش له زمانیدا پهنگی
 دابوووه وه لامیده دایه وه: «نا، نه سره دینی بوخوش، عه شق خه یاله ...
 عه شق خه یالیکسی سهیره ده بباره ی مه عشوق».

هه مووان به بیدهنگی سهیری په کتریان ده کرد و به ناو جهنگه له که دا
 ده پویشن، نیدی که س هچس دیکه ی نه ده گوت ... تا فگه و چه مه کان
 به سه رسامییه وه پیشوازییان لیده کردن، له قوولایی دارستاندا به سه ر
 پردیکی دارینه ی چکولانه دا ده په پینه وه و ده گه یشتنه په که مین مه نزلگا،
 له ویکانه ده یه ها عاشقی پاکردوو له ژیر که پر و له مالی چکوله دا له
 نیشته جییه کی په رتوبلاودا، دور له په کدی ده ژیان. دیاروو ناوه دانیه کی
 نوییه، نه م خاکه ش تازه به بینینی مروف پاهاتووه. له وه بهر عاشقه کان
 له گه ل قافلّه و قه تارچییه کاندایه ره و ئیران و توران، پوه و چین
 و ماچین هه لده هاتن، له سایه ی ئیمپراتوریکه وه ده چوون بو سایه ی
 ئیمپراتوریکه دیکه، له ئیماره تیکه وه هه لده هاتن بو ئیماره تیکه دیکه،
 به لام نه مرو بستیکه نه مین له زه ویدا نه ماوه، به درژیایی سنور سوپا
 گه وره کان به رامبه ر په کتری وه ستاون، زه وی به شتیوه په کی نه اندازه یی
 نالوز له نیوان هه زاره ها سه رکرده و تیپ و گروهدا پارچه پارچه بووه. نه و
 ماوه یه «نه سره دین» وه کو ته ته ریکی برسی هه ریمه و هه رییم گه پرابوو
 مه کری خوئی له گه ل سه روکی خیلّه کان و به گه گه مره کان و سیاسیه
 حیله بازه کان بو دوزینه وه ی حه شارگه یه ک به کاره یینابوو، به ناو دوند
 ده ریهند و هه وراز و سه ره ورژیره کاندایه اتوچویکربوو، هه ر به و چه شنه ی
 که له کولانه کانی شاردا ناهس حه سره تی هه لکیشابوو، له ویش به و

زمینه ناسنناسایه دا پویشتبوو و گووتبویی: «چ سووکایه تییه که عاشقان له م ممله که ته دا که ولاتی هزار خیل، هزار باب و هزار پیغه مبهری راست و درۆن بووه، هه وارێکیان نه بیته... ئه م عه رده، ناوی چیه که دهره ندیکی بۆ مه حه بهت نه کرد بیته وه؟... وای چ سووکایه تییه که... چ شهرمیکه نیشتمان به م گه وره ییه... نیشتمان، سه ریکی تاقه کانی فه رهاد بیته و سه ریکی کیله کانی مه م و زین بیته حه شارگه یه کی بۆ عاشقان تیا نه بیته... وای له م ئابروچوونه».

دواجار پیره میردیکی کۆنه عاشق، پیره میردیک که هه موو ژیا نی له شاردنه وی خو ی و مه عشوقه که یدا له م چیا یانه دا بردبووه سه ر، دوا ی شه و پوژیک پویشتن، نه سه ره دینی گه یاندبووه به ر ئه و په یژه یه و گووتبویی: «پوژگاریکی دور، من هه له اتووی ئه م چپوزه به نده بووم». نه سه ره دین که له بینینی ئه و خا که حه په سا بوو، گووتبویی: «ئیره له دهره وه ی زه مه نه، له دهره وه ی دونیا یه، خه یالی خودایه کی پا کردو له ناسمان خولقاندویتی... په ح، له م قه لایه، په ح، له م هه موو لیپه واره بیینه، له م خه رنده ی که شه ی تانیش به بی چاوسا غیکی شاره زا نایدۆزیته وه». پیره میرده که گووتبویی: «نه سه ره دین هینده گه مژه مه به و بزانیته ئه م عه رده به که س نادۆزیته وه، هینده ولاغ مه به و تیبگه یته که قه لایه کی عاسی و نه سه تمه ت دۆزیوه ته وه... ئیره ش زه ویه که وه کو هه ر زه ویه کی تر، بشزانه پارچه خاکیک له م دونیا یه دا نییه مرۆف نه یگاتیت... من ئاگادارته که مه وه، ئاگادارته که مه وه».

نه سه ره دین سه یری ئه و پیره میرده ی ده کرد، که عومری له حه شارگه کانی عه شقدا بردبووه سه ر، به حه شارگه کانی ده گووت: «کونه عاشقان»، به لام هیچی نه ده گووت، له دلێ خویدا ده ینا لاند: «ئهی ئه و هه موو عه شقه ناکامانه بۆ کو ی بچن؟ ئهی ئه و هه موو نه فینه کوژراوه پوو له کو ی بکن؟».

له گه پانه وه دا، سیامه ندی بالنده وه کو واشه یه کی ماندوو له
 بهرده لانتیکی شیندا چاوه پروانیده کرد، که حکایه تی نه و خه رنده قوول و
 دوورده سته ی له ده می نه سره دینه وه ده بیست، ده یگوت: «نه و زه وییه م
 نیشاننده، من یه که مین که س ده بم که ده پۆم... هر ئه م شه و ده پۆم...
 هر ئه مشه و مه عسومه ده هینم».

سیامه ند بالنده یه که مین که س بوو که هاته ئه م چپرستانه،
 دوابه دوا ی نه ویش هه ندی له عاشقانی شه رمن و بیخه یالی دیکه
 پوو یان کرده ئه م هه ریمه، هه ندی له و عاشقه ناکامانه ی نه سره دین له
 ده می زه مانه وه ده یناسین، بزۆریه یان نه و کچ و کورپه ناکامانه بوون که
 پیشتر له نه شکوت و بن بهرده گاندا خۆیان شار دبووه وه.

که په روانه و فره یدون ی مه له ک دابه زینه نه و خاکه، فیلی گه لاگان
 و مهستی ئاوه کان ماوه یه ک سه راسیمه ی کردبوون، له یه که مین که پردا
 گۆفه ندی په یکه رتاش به خۆی و نه و قژه ماشو برنجیه وه «که ئیستا له
 جاران درێتر بوو» پیشوازی لیکردن. فره یدون، له یه که مین ساته وه
 ههستی به گۆرانیکی قوول کرد له گۆفه نندا. ئیستا پیاویکی جیدیتەر
 و چالاکتر ده هاته بهرچاو، ئاشکرا بوو فاسیله یه کی به رینتری له نیتوان
 خۆی و هه موو دونیادا دروست کردوه، جگه له جۆخه یه کی شوپ که
 به سه ر شه پوالتیکی درێژدا به ریدابووه وه هیچی له بهردانه بوو، ئاشکرا بوو
 به دیتنی فره یدون خۆشحال، به لام هۆیه کی نادیار وای لیکرد خۆی
 وانیشانه دات، ئیستا پتر خۆی به و خرپه بهردانه وه سه رقالدیه کرد که له
 کاتی بیئیشیدا په نگیده کردن، نه و بهردانه ی که خانوی چکۆله چکۆله ی
 لئ دروستده کردن، بورجی په نگا وره نگ، قولله ی درێژ، قه لای بازنه یی،
 هه موو نه و شیوانه شی به شیوه یه کی نه ندازه یی ئالۆز به قه راغ نه و
 چه مه دا دابه شکردبوو. فره یدون ی مه له ک و هاو پیکانی تا زیاتر به ره و
 ناوه وه برۆیشته بانایه، زیاتر بهر هه موو نه و شیوه سه یرانه ده که وتن

که گوفه‌ند له ملاولای دارستاناندا هه‌لیچنیبوون، ده‌یه‌ها جان‌وه‌ری سه‌یر سه‌یر، چه‌قلی مۆری بالدار، به‌رازی په‌نگاوپه‌نگ، ورچی تیکه‌لاو له پرته‌قالی و سوور، بزنه‌کیوی سی، کونه‌په‌پوی په‌ش، کۆتری ئه‌رخه‌وانی، ده‌له‌کی زه‌رد، قه‌له‌موونی سوور. گوفه‌ند هاو‌پیکانی ده‌برد و زوو زوو پییده‌گوتنه‌وه: «به‌خیریین، به‌خیریین بۆ ئه‌م ولاته». نه‌سره‌دین به‌ دلنیا‌یه‌کی زۆره‌وه سه‌یری که‌په‌ره‌کانی ده‌کرد، سه‌یری ئه‌و مالانه‌ی ده‌کرد که ئیستا عاشقان دروستیان‌کردبوو و هه‌سه‌رتی بۆ ئه‌وه هه‌لده‌کیشا که خۆی عاشق نییه.

ده‌لیله‌ چاوشینه‌که خۆش‌حاله‌نه ده‌پروانییه ئه‌و له‌قله‌قه زه‌یتونییه پیرانه‌ی له‌ ناو داره‌کاندا وه‌ستا‌بوون و به‌ گوفه‌ندی گوت: «هه‌ر جارێک که دیم شتیکی نوێ زیادیکردوه، جاری پیشوو ئه‌م له‌قله‌قه زه‌یتونی و حوشره‌ خالدارانه‌ی لینه‌بوو. من که چاوم به‌م گیانه‌به‌ره په‌نگاوپه‌نگانه ده‌که‌ویت که تۆ له‌ به‌رد و دره‌خت و گه‌لا دروستیانده‌که‌یت، هه‌سته‌که‌م ئاده‌میزاده‌کان زۆر‌جار له‌ وه‌حی پیغه‌مه‌رایه‌تی تینا‌گه‌ن... ئاخ‌ر مه‌رج نییه پیغه‌مه‌ره‌کان ته‌نها له‌ شیوه‌ی کتیبدا، یانی به‌ وشه، وه‌حییان بۆ بیته‌خوار، له‌وانه‌یه پیغه‌مه‌ران وه‌حییان له‌ شیوه‌ی دیکه‌دا بۆ بیته‌خوار... وانیه‌؟».

هه‌مووان بیده‌نگه‌بوون، سه‌یری گوفه‌ندیان ده‌کرد که له‌پیشیا‌نه‌وه ده‌رۆیشت و به‌ ده‌نگێک که زه‌ین‌گه‌یه‌کی خودایی تیا‌بوو ده‌یگوت: «زۆر سه‌یری ئه‌و په‌یکه‌رانه مه‌که‌ن... زۆر سه‌یرکردنی ئه‌و په‌یکه‌رانه واده‌کات خه‌یا‌لتان به‌شیوه‌یه‌کی سه‌یر و ترسناک هه‌وبکات، خه‌یا‌لتان تووشی ده‌ردێک بی‌ت که چیت‌ر پاستی و درۆی بۆ له‌یه‌کدی جیا‌نه‌کرتیه‌وه... ئه‌وانه په‌یکه‌ری من... ئه‌وانه په‌یوه‌ندیان به‌ هه‌چ که‌سه‌وه نییه، به‌ منه‌وه نه‌بی‌ت».

په‌روانه ئه‌و کات تینه‌ده‌گه‌یشت گوفه‌ند مه‌به‌ستی چییه؟ به‌لام

تپه پرنی کات و شاره زابوون له ژيانی ئه و دارستانه، مانای هه موو شته کانی بۆ ئاشکراکرد.

گۆڤه‌ند ئه و به یانییه به خۆی و گۆچانیکی گه‌وره و درێژه‌وه به‌ره و ناوه‌وی ئه و هه‌ریمه پێشیانکه‌وت، ده‌پۆیشتن و ئه و ژن و پیاوه عاشقانه یان ده‌بینی که له‌به‌رده‌م ماله‌کانیاندا، یان له‌ ناو که‌پره‌کاندا یان له‌ ژێر به‌تانییه‌کانیان هه‌ سه‌ریانده‌رده‌هینا و سه‌یری ئه و میوانه تازانه یان ده‌کرد، نه‌سه‌ره‌دینیش هه‌میشه به‌ زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌کی شه‌رمن و که‌چانه‌وه وه‌لامیده‌داوه. دونه‌یه‌ک بوو په‌روانه له‌ ساته‌وه‌ختی یه‌که‌مه‌وه، تووشی ترس و سه‌له‌مینه‌وه‌یه‌ک بوو له‌گه‌ئیدا. که‌س نازانیت له‌به‌ر چ هۆیه‌ک په‌روانه له‌ یه‌که‌مین ساته‌وه‌ ئه و پیاوه‌ی قه‌بوول نه‌کرد که خۆی وه‌کو پێغه‌مبه‌ریک نیشانده‌دا. گۆڤه‌ندی‌ش سه‌یری چاوی ئه و که‌چه‌ی نه‌کرد که گه‌لێ چیرۆکی له‌سه‌ر سیح‌ر و جوانی بیستبوو... به‌لام دیاریبوو ئیدی هه‌مووان له‌وین و له‌و جیگایه‌ش ده‌مینه‌وه. له‌سه‌ر ته‌نوو‌ریکدا به‌دیار ئه و ژنانه‌وه وه‌ستان که نانیان له‌ گه‌نمه‌شامی و به‌پوو و جۆ دروستده‌کرد، له‌به‌ر ئه و ناگره‌دا، گۆڤه‌ند چیرۆکی پۆزانی سه‌ره‌تای بۆ گێرانه‌وه، حکایه‌تی هاتن و دابه‌زینی خۆی له‌گه‌ل دلامادا بۆ ناو ئه م دۆله‌ فه‌رامۆشکراوه. که قسه‌یده‌کرد، فه‌ره‌یدون ده‌نگی ئه و گۆڤه‌نده‌ی جارانی تیا نه‌ده‌دۆزیه‌وه که له‌ چایخانه و سه‌یرانگا‌کانی ده‌وروپه‌ری شاردا سه‌رخۆشده‌بوو، جینۆیده‌دا، بوتلی ده‌هاویشته و سه‌مایدده‌کرد. ئیستا پیاویکی ده‌دیت شیوه‌یه‌کی نورانی به‌ خۆی ده‌به‌خشی، یه‌کیکی ده‌بینی له‌شیوه‌ی شیخیکدا ده‌بینواند، گۆڤه‌ند ده‌یگوت: « کاتیک ئیمه‌ هاتین، هه‌موو په‌لکانی ئه و په‌یژه‌ مه‌لعونه له‌قبوون، ده‌ترساین له‌ ژێر پیماندا بترازین و به‌ربینه‌وه، چینیکی ترسناکی هه‌ور که ئه‌ستوراییه‌که‌ی به‌ ئه‌ندازه‌ی بلندی بالامان بوو له‌گه‌لماندا ده‌نیشه‌ سه‌ر زه‌وی... تا گه‌یشته‌نه‌ خوارێ هه‌چمان نه‌بینی، ته‌نها ئه و هه‌وره

نه بیټ که له ناویدا سیټه‌ری چه‌نده‌ها گولم ده‌بینی که وه‌کو نه‌خشی به‌جیماو و کوزاوه‌ی سهر به‌ردئ له‌سهر هه‌وره‌کان هه‌لکه‌نرابوون... که من و دلآرام گه‌یشتینه ئیره جه‌نگه‌لئیک بوو تاکه تاکه عاشقانی دی تیا نیشته‌جئ بوو بوون، هه‌موو تازه‌بووین، هه‌موو لیره نوئ بووین، پتده‌چوو ده‌یه‌ها سالیش بیټ که‌س پووی لیره نه‌کرد بیټ، له هه‌ندئ جیگادا ئیسکی نه‌و عاشقه زۆر دیرینه‌مان دۆزیه‌وه که لیره مردبوون و دوا‌ی خو‌یان که‌سئ په‌یدا نه‌بوو بوو بیانشاریته‌وه، په‌که‌م هه‌فته ده‌بایه نه‌و ئیسکانه‌مان بکردایه به‌ژئر خاکه‌وه تا بتوانین زینده‌گییه‌کی ناسایی له‌م جه‌نگه‌له‌دا ده‌ستپیکه‌ین، چونکه ده‌مانزانی شوئینئیکي دیکه‌مان نییه تیا بزین».

گۆشه‌ند به‌رده‌وام به‌ گۆچانه‌کی ده‌ستی یاری به‌ ورده به‌رده‌کانی به‌رده‌می خو‌ی ده‌کرد، یاری به‌ گه‌لا وه‌ریوه‌کان ده‌کرد و ده‌یگوت: «من که په‌که‌مجار هاتمه نه‌م دارستانه، وامده‌زانی کوشتی چاره‌نوسی خو‌م، شه‌وانئیکي دوور و درئژ له‌و ئاسمانانه راده‌مام که وه‌کی جوړه ئابلۆقه‌یه‌کی ترسناکی گوناوه و بیکه‌سی ته‌ماشامده‌کرد. من و دلآرام پیکه‌وه ده‌مانقیزاند، به‌لام ده‌نگی نه‌و ئاوه هه‌موو سه‌دایه‌کی ده‌کوشت، هئیدی هئیدی ده‌بوایه نه‌م جیهانه‌م دروست بکردایه‌ته‌وه، بیرم له‌ ناگر و پاو و چاندن و پاشه‌که‌وت بکردایه‌ته‌وه، بیرم له‌ په‌یوه‌ندییه‌کی تازه‌بکردایه‌ته‌وه له‌گه‌ل نه‌م سروشته‌دا که تئینه‌ده‌گه‌یشتم و نه‌ویش تئیمنه‌ده‌گه‌یشتم، ده‌بایه پۆژانئیکي زۆر له‌گه‌ل به‌رد و دره‌خت و بالنده‌کاندا قسه‌بکه‌م، ده‌بایه له‌گه‌ل پۆخی نه‌و ئاوانه‌دا بدویم، بیانپئیمه‌ زمان، تا پۆژیک هه‌ستمکرد ته‌نه‌انیم، هه‌ستمکرد نه‌و مه‌ترسییه‌ گه‌وران‌ه‌ی ده‌روه... نه‌و جیهانه‌ ترسناکه‌ی شار و دیکان، جیهانی سیاسه‌ت و ئاین، پۆژ له‌ دوا‌ی پۆژ عاشقان زیاتر به‌ره‌و نه‌م جه‌نگه‌له‌ راپیچده‌کن. ئیستا له‌ قوولایی پۆحمدا هه‌ستده‌که‌م، ده‌کرئت ئیره شارئیکي سه‌ربه‌خو و

جیاوازی لئ دروستبکریّت، جوانتر و بهرینتر و نازادتر له و جیهانهی که لیوهی هاتووین... ئیره ولاتیکی عاسییه، دهکریّت هه موو قهومن، هه موو خیلئ به شیوهی خوئی، شه ریعه تی خوئی دامه زینیت... دهکریّت ئیمه ش شه ریعه تی خوومان هه بیّت».

گۆفه ند بهرده وام به دهنگیکی هیمن، به دهنگی پیاویک که له ژیر ئاسمانی ئه م جهنگه له دا بیری له حکمه تی ژیان کردۆته وه قسه یده کرد، ئاماژه ی بۆ ئه و لاهه رهنده بهرزانه ده کرد که سه ناتوانیّت پیاواندا بیته خوار، له باکووریشه وه ئاماژه ی بۆ ئه و بهرزاییه ترسناکانه ده کرد که ده می نیمچه ده ریاجه یه ک هه موو پێگاکانی تیا قوفلده کرد، له هه ندی شویتیشدا ئاوه کان بووبوون به تافگه یه کی به خوړ که زینده وه ریک چپیه لئی ده رنه ده چوو، له خواریشه وه ئه و چه م و تافگانه شه تاویانده دایه و ده ریاجه یه کی دیکه یان پێکده هینا، دیاریوو ئه و به و چه ند مانگه کون و قوژبنی ئه و جهنگه له گه راوه، ده یزانی ئه وه ی بیته ئه م جهنگه له، ده بیّت ته نها له سه ره وه را دابه زیت.

ئه و پۆژه تا خوړتاو ابوون، گۆفه ند درهخت و چه م و بالنده و بهرده کانی نیشاندا... پێچاوپێچی جهنگه ل و ئاوه کانی بۆ پوونده کردنه وه، هیمنی و گه شبینییه ک له چاویدا بوو که گه لئ به و غه مه ئه زه لیبه ی ناو پۆچی په روانه غه ریب بوو.

شه وی یه که م له و جهنگه له دا، شه ویکی سه یربوو، لای فه ره یدونى مه له ک وه کو دۆزینه وه ی دونیا یه کی تر بوو، لای په روانه ش سه رسوپمان و ترس و تارمایی بوو.

له یه که م شه وه وه کاتئ هه موو عاشقان وه کو ئه لقه یه کی سىحراوی گه وره به ده وری ئه و ئاگره دا دانیشن، په روانه هه ستیکرد ئه م جیهانه شتیکی ترسناکی تیا یه، که سه یری ئه و سیما ماندووانه ی ده کرد که له ده وری ده نگى پر له حکمهت و خه ونى گۆفه ند کۆبوو بوونه وه،

به رده وام نه و پرسياړه ی له خوی ده کرد: «ئیره به هه شته یان دوزخ؟».
 گوفه ند به و سیما سهیر و سیراوییه ی خوی، توانای هه بوو عاشقه کانی
 تر مه ستبکات. نه و هه موو شه وئ له بهر نه و ناگره دا داده نیشته و
 به و دهنگه مه ست و نیمچه گرپی له و خه ونانه ده دا که ده بیینی،
 باسی نه و دونیا یه ی ده کرد که ده کریت دروست بکریت، نه خسه ی نه و
 شاره خه یالئیانه ی داده نا که ده شیت بینه به هه شته، باسی نه و زهوییه
 نازادانه ی عه شقی ده کرد که ده شیت بدوزینه وه، به لام «په روانه» جگه
 له زهوییه کی گوشه گیر و تاریک و شیدار هیچی دی نه ده بیینی. په روانه
 جگه له و سیما غه ریپانه ی ده وروبه ری که به غه ریپی سه بیرانده کرد و
 به غه ریپی سه بیریده کردنه وه له م جهنگه له دا مژده یه کی لئ دیارنه بوو...
 سهیرترین شته بؤ په روانه دیمه نی نه و مندا لانه بوو که بیچووی
 حه رامزاده ی نه و عاشقانه بوون، که پیشتر له نه شکوت و چیا و سه ر
 لوتکه به رزه کاندایابوون و له ویادا خیزانیان دروست کرد بوو... مندا لانی
 له ژیر بروسکه و په هیله و ترسدا گه و ره بوویوون، مندا لانی که هینده ی
 په یوه ندییان له گه ل با و شه و دره خت و گیاکاندا هه بوو، پینه ده چوو
 په یوه ندییان به مرفه کانه وه هه بیت، گیانیان له قورپی نه و چه مانه
 هه لکشابوو، به دریزایی پوزیش له ناو گه لاکاندا یاریان کرد بوو. په روانه
 سه بیریده کردن و ده یگوت، نه مانه دور له جیهان، دور له شاره کان
 گه و ره ده بن، ده بیت وه کو مندا لی زهوییه کی نه فرته لیکراو بژین، که
 سه ریشی به رزده کرده وه جگه له گه لا و لق و پژی دوزخ خییانه ی
 دره خته کان هیچی دیکه ی نه ده بیینی. نه و شه وه که له که پرئکی
 چکولانه دا خه وتن، فه ره یدون زوو به ناسوده یی خه وی لیکه وت، به لام
 دهنگی سهیر و پر له هازه و قریشکه ی نه و چه مانه نه یان نیشته په روانه
 بخه ویت، په روانه له و شه وه نه و میرووه بالداره زیوینانه ی ده بیینی
 که وه کو چرا ده دره وشانه وه، نه و کولله گه و رانه ی ده بیینی که به پؤل

به‌ناو جه‌نگه‌آدا ده‌فرین و باله‌کانیان نورینکی مه‌یله‌وسوور و ناگراوی لئ
 هه‌لده‌ستا، ئه‌و بوونه‌وهره سه‌یرانه‌ی ده‌بینی که گه‌لا دروستیده‌کردن
 و سه‌رله‌نوئ تی‌کیده‌دانه‌وه، ئه‌و ئاوانه‌ی ده‌بینی که وه‌ک پشکو
 داده‌گیرسان و ده‌کوژانه‌وه، چاوی لی‌کده‌نا و ئه‌و چیلکه و چلوچیانه‌ی
 ده‌بینی که وه‌کو سی‌حر بازیک کویان‌بکاته‌وه، کۆده‌بوونه‌وه و ده‌چوونه
 سه‌ریه‌ک و شی‌وه‌ی سه‌یر سه‌یریان دروستده‌کرد، که چاویشی ده‌کرده‌وه
 ده‌بینی بلاوده‌بنه‌وه و له‌یه‌کدی ده‌ترازین.

پۆژانی دواتر په‌روانه له‌نزیکه‌وه حه‌قیقه‌تی ئه‌و ژیانه ده‌بینیت،
 له‌نزیکه‌وه تی‌که‌لاوی ئه‌و ژنه چکۆله و لاوازانه ده‌بی‌ت که له‌ناو ئه‌و
 دارستان و جه‌نگه‌له‌دا، سه‌به‌ته‌ی چکۆله چکۆله دروستده‌کن. له‌گه‌ل
 گۆفه‌ند و فه‌ره‌یدوندا ده‌چیته ئه‌و وه‌رشه‌گه‌وره‌یه که له‌جی‌گایه‌کی
 چری دارستانه‌که‌دا دروستکراوه، له‌ویادا پیاوان له‌سروتیکی سه‌یردا
 په‌یکه‌ری دوو عاشق داده‌تاشن که به‌ئارامیه‌وه ئامیزیان‌کردوه به‌یه‌کدا.
 فه‌ره‌یدون له‌و جی‌گایه‌دا، هه‌موو ئه‌و زانیاریانه‌ی، له‌شار له‌وه‌رشه‌که‌ی
 گۆفه‌نددا فی‌ریبووبوو ده‌خاته‌وه کار و ده‌بی‌ته په‌یکه‌رتاشیکی نوئ،
 مه‌ستانه‌ گۆرانی ده‌لی‌ت و ئی‌شده‌کات... هه‌ر له‌یه‌که‌م پۆژیشدا جاریکی
 تر سیامه‌ندی بالنده ده‌بینیته‌وه، ئه‌و پیاوه‌ی هه‌رگیز له‌کۆبوونه‌وه
 شه‌وانه‌کانی گۆفه‌نددا ئاماده‌نابیت و به‌رده‌وام له‌سه‌ر دره‌خته‌کانه‌وه به
 جووتن چاوی دره‌وشاوه‌وه سه‌یری شه‌و و گوند و عاشقه‌کان ده‌کات.
 سیامه‌ند که عاشقه‌کانی دیکه به‌واشه و کۆلاره و داله شه‌پانییه‌کان
 ده‌یشوبه‌یتن، ئی‌شی ئه‌وه‌یه دره‌خته‌کان بپه‌رت و ئاماده‌بیکات بو
 په‌یکه‌رسازه‌کان. که یه‌که‌مجار فه‌ره‌یدون به‌ته‌وری‌که‌وه ده‌بینیت،
 ده‌یه‌وی‌ت سلّوی لی‌بکات، ده‌یه‌وی‌ت یاده‌وه‌ری ئه‌و دوو شه‌وه‌ی به‌ی‌نیته‌وه
 یاد که پیکه‌وه له‌وه‌رشه‌که‌ی گۆفه‌ند و له‌کی‌لگه‌ی گوله‌به‌پۆژه‌کاندا
 به‌سه‌ریان‌بردبوو، به‌لام هینده‌ی فه‌ره‌یدون لی‌ی نزیکه‌بی‌ته‌وه، ئه‌و

بيته و هی هچ مه لیك بۆ قسه كردن نیشانبدات، پوو وهرده گیزیت و ده چیته سر یه کی له دره خته کان و له سه ره وه له ناو گه لاکاندا خوی حه شارده دات... عاشقه کانی دیکه پیتیانوایه، سیامه ند که مدوترین و ترسناکترین پیایوی ئەم دۆله یه، گوڤه ندیش ده لیت: «سیامه ند پییوایه ئەم جهنگه له نیشتمانی ئەوه و ئیمه زه وتمان کردوه».

فه ره یدون هر له وه ره شه یه دا عه زیزی تیرنه نداز ده ناسیت که تاکه تفه نگچی جهنگه له و خوی به ده ست پاستترین پیایوی دونیا ده زانیت. مه هدی گوڤه باخ ده ناسیت که ئیواران، دوی کار، گوڤه کتوییه کان کۆده کاته وه و له شوشه یه کی گه وره دا گوڤه لویان لیدروسده کات. «غه مگینی به خته وهر» ده ناسیت که ژیا نی به شیوه یه کی سه یر له نیوان گریانی به کول و پیکه نیندا دابه شبوو. کلپه ده ناسیت که ده توانیت به فیکه هه موو گورانیه به ناوبانگه کان و سه مقونیا گرنگه کان دووباره بکاته وه، ئەسه دی نامۆ که تنه ا گیا ده خوات، تاهیری توتی که هینده له وه که ژ و چیا یانه ژیا وه، به ئەسته م هه ندی وشه ی له بیرما وه و جگه له توانای دووباره کردنه وه ی هه ندی ده نگ، به هره یه کی تری نییه ... چهنده ها پیایوی دیکه ش که له شویتنی جیاواز جیاوازه وه دابه زیبونه ئەو جهنگه له، هه مووش پیکه وه خه ریکی تاشینی ئەو په یکه ره چکولانانه ی دوو عاشق بوون که ده لیله چاوشینه که دوی ئەوان هه لیده کیشایه سه ری، له ته ک سه به ته ی چنراوی کچه کاندایا ریده کرد و له گه ل خویدا ده بیرده شاره دووره کان، له وی دوی گه شتیکی دریز ده یفرۆشتن و عاشقه کان چیان بویستایه ده یکه ری و ده گه رایه وه بۆ دارستان.

گوڤه ند له یه که مین به یانیدا ده یگوت: «پروانه فه ره یدون، عه شق هه موو پیاهه ئاساییه کان ده گزیت بۆ هونه رمه ند ... ته ماشاکه ... بیته ... ئەم په یکه رانه له هه موو هه ریمه کانی ده وریه رمان ده فرۆشریت... به سه ر زه ویدا بلاوده بیته وه، ده چیته ماله کانه وه، ده چیته ژیا نی

پیاوه بچکوله‌کانه‌وه». فەرەیدون سەیری پەیکەرەکانی دەکرد، سەیری وەرشەکی دەکرد، سەیری جەنگەڵەکانی دەوربەری دەکرد لە یەکەم ساتەوه هەستیدەکرد کە ئێرە دوا نیشتمانی ئەوه، دوودل لەنتوان خەونە کۆن و دێرینەکانی خۆیدا و ئەم جیهانە سەوز و چکۆلانە یەدا کە مەیلانێکی سەیری بەلای سیبەر و تاریکی و ترسدا هەیه دەچوو (ژورئ)، سەیری شتەکانی دەکرد، سەیری ئەو پێگا سەیر و پێچاوپێچ و تاریکی دەکرد کە دنیای ئەو کۆلیتە لەبەردەمیدا دەیکاتەوه، بە گۆفەندی دەگووت: «لێرەوه دەتوانین بەرهو هەموو دنیا سەفەریکەین... لێرەوه دەتوانین بەبێدەنگ بفرین». گۆفەند بێشەوهی گۆیسی لێبیت دەستی بەرزکردەوه و بە هەموو عاشقە کریکارەکانی دەگووت: «با دەستپێکەین... با دەستپێکەین...». خۆی لە ناوهراستی هەموواندا گۆچانەکی دادەنا، قژی دەکردە دووپرچ، چۆغەکی دادەکن و بە هەببەتی پیغەمبەرێکی سەرسامەوه دەستی بەرزەکردەوه و دەیگووت: «با پۆج بکەین بەبەر ئەم دارانەدا». لە چەند ساتێکی کەمدا هەمووان ئامادەیی کار دەبوون، هەمووان بەشی خۆیان لەو کۆتەرەدارانە هەڵدەگرت و دەکەوتنە تاشین. گۆفەند یەکەیکە بەسەریانەوه دەگەرا، فێزیدەکردن دەبیت چیبکەن، هەمیشەش ئەو فەرمانە تەلیسماوییانەیی خۆی دووبارە دەکردەوه: «پۆحی بکە بەبەردا... تیببگە... شەرمی بشکێنە... بیللویتەوه... خۆشتبویت... هتد». دواجاریش، هیندەیی بەردەسته‌کان پەیکەرێکی چکۆلانەیان تەواویکردبایە، گۆفەند هەموو توانای خۆی دەخستەکار تا دەیکەیانە ناسکترین شیوه. هەمیشە خۆی دواهەمین تەلەزمی دەتاشی، خۆی دواهەمین نیگاری پتووشدەکرد... دواجاریش کە تەواودەبوو لە جەستەیی تیکەلای ئەو دوو عاشقە پادەما و پەیکەرکەیی بەرزەکردەوه و دەیگووت: «سەیرکەن، چ موعجیزە یەکی جوانە... چ شاکاریکی بچکۆلانەیه».

پهروانهش هر له سهره تاوه، به ناو نه و که پر و پښگا و قه راغی چه مانه دا ده پوښشت و ده که و ته پشکنینی نه و دنیایه ی ده و رو به ری، تیکه ل به جوگه ی نه و ژنانه ده بوو که له دواي سه به ته چنښ، له سر چه و ی نه و پوځانه ده که و تن، نینواران سهرنجی پیاوه کانی ده دا که ده چوونه سر دره خته کان، گوراننیا ن ده گووت، خو یان فریده دایه ناوه کانه وه و مه له یانده کرد. عه زیزی تیره ننداز به خو ی و ته نها ساچه زه نی ناو نه و جهنگه له وه کوتر و چوله که کانی راوده کرد. تاهیری تووتی، له سر به ر دیک نه و نارزه وه کوشنده یه ی خو ی بو لاساییکردنه وه ی بولبول و کونه په پو و دارکونکه ره کان تیره کرد. ده سته یه کیان به کومه ل له ناو به شه تاریک و چه کانی نه و دوله دا به دواي کوکردنه وه ی به لالوکی کیوی و تووترکی چومه لاند و نده بیون. پهروانه ناو پریده دایه وه و نه و ژنه مندالدارانه شی ده بیینی که له ناو میثووله و گیزه گیزی میرووه کانی جهنگه لدا شیریان به ساواکانیان ده دا. پهروانه له ژیر که پره کاندنا مه عسومه ده ناسیت که به چاوکی پر له گومان و ترسه وه ده لیت: «نه م جهنگه له گه وره ترین درویه، عه شق نه زه لی نییه، دواچار که عه شقیش نه ما ئیره زیندانیکی تره». دلارام ده ناسیت که به نه نندازه یک مهستی نه و دهنگه سیحراوییه ی گوښه ند بووه، پئیویا به جارکی دیکه ناتوانیت له دهره وه ی نه م دارستانه بزئی. «شه هلاي خوداناس» ده ناسیت که به قورناتیکه وه ناو جهنگه ل ده گه پیت، له نیوان منداله زوله کانی خو ی و باوه پی بیسنووری به خودادا تووشی شیتی و وړینه یه کی گه وره بووه، له یه که م بینینیشیدا بو پهروانه پئیده لیت: «له داهاتوویه کی نزدیکا نه م دارستانه ده بیته جهه نم». «مرورای گچکه له» ده ناسیت که ته نها مهراقی وشککردنه وه ی میوه کانه، چونکه ترسیکی سامناکی له به فرو گه رده لوله کانی زستان هیه.

له ناو نه و دارستانه دا، کاتن باکان دیت، گه رده لوله کان هله ده کات،

ناوہ کان تو پر دہ بن، بالندہ کان دہ قیڑنن، پھروانہ ہستدہ کات ہموو
 ئو دہنگانہ و حشہ تیکی قولل لہ پوچیدا دوستدہ کن، ہستدہ کات
 کہ سیبہری سہنگین و بہرینی ئم جہنگلہ، کچہ عاشقہ کانی گوریوہ تہ
 سہر تارمایی پھنگ زہرد و بیمار، ہستدہ کات کچہ کان پوڑ بہ پوڑ
 پھستر و پھستر دادہ گہ پین و پھنگی ئو دارانہ و ہردہ گرن، پھنگی
 ئو ہردہ پوڑ و ئسمرانہ و ہردہ گرن، کہ لہ کاندہ لانہ دورہ کانہ وہ
 بہریوہ تہ وہ ناو ئم جہنگلہ۔ پوڑیک لہ بن بہردیکی عاسیدا ہموو
 ئو خانمانہ دہ بینیت بہ پووتی لہ ناو ئو چہ مہ دا خویان دہ شون...
 دہ بینیت ہموو وکو سیبہریکی تاریک و قہ ترانیان لیہاتوہ، دہ بینیت
 ہیدی ہیدی پوخساری خویان وندہ کن و دہ بنہ تارمایی پھش۔ ماوہ یک
 پھروانہ تیناگات، ئایا ئو دیمہ نہ سہیرانہی دہ یانبینیت، موٹہ کی ناو
 خہ یالہ کانی خویہ تی یان حقیقت، بہ لام کہ بہرچاوی پووندہ بیتہ وہ،
 کہ ئو وپنہ و خہ یالانہ بہریدہ دہن، کہ تہ ماشای ئو ژنانہ دہ کات
 کہ مندالہ کانیان لہ لیتاوی چہ مہ کاندہ دہردہ ہیننہ وہ، کہ میک نارام
 دہ بیتہ وہ۔ بہ لام دواجار دلنیاہ، ئلقہ یہ کی سپی لہ تہنہایی بہ دہوری
 مہ خلوقہ کانی ئم جہنگلہ دا کیشراوہ، کہ وکو شہ بہنگیکی بازنہ یی
 لہ دہوری ژن و پیاوہ کان دہ بینیت۔ ہر لہ و پوڑانہ دا میدیای غہمگین
 دہ ناسیت، کہ کچیک لہ مندالیہ وہ فیری قسہ نہ بوہ و بہردہ وام
 بہ دہ فتر و پینووسیکہ وہ لہ سہر بہردیکی گہورہ خہریکی نویسی
 میژووی ئو شتہ سہیرانہ یہ کہ دہ یانبینیت۔ میدیا لہ سہر لاپہ پھ یہ کی
 سپی بوی دہ نوسیت: «ئمہ جہنگلی گوشہ گیریہ... عہ شق لیرہ دا
 دہ مریت». پھروانہ بیباکانہ خویدہ داتہ دہ ست ئو با ساردہ ی لہ
 سکونتیکی لہ ناکاوی نیوان دارہ کانہ وہ دیت، لہ سہر یہ کیک لہ بہردہ کان
 بہ خہ لوزیکی جیمو لہ ناگریکی کون دہ نوسیت: «من دہ مہ ویت ہرؤم
 بو جیگاہ کی دیکہ، گرنگ ئوہ یہ لہ شوینیکدا نہ وہ ستیت». میدیای

غه مگین ته ماشای نوسینه کانی پهروانه دهکات، له پشت وشه کانی شیوه
 خه ونیکي قوول و دیرین ده خوینیتته وه بؤ دوزینه وهی دنیا په کی
 راسته قینه ی دیکه، تیده گات پهروانه رقی له جهنگه له . پوژانی دواتریش
 پهروانه له هه موو جیگایه کدا ده که ویتته نوسینی نه ورسته سهیرانه ی
 که دهنه جیهانیکی تاییه تی بؤ خو ی . میدیاش هه نگاو به هه نگاو
 له ناو نه و جهنگه له دا دوا ی پهروانه و وشه کانی ده که ویت که با
 له هه مان پوژا ده یانسریتته وه، له شوینیکیشدا له قوولایی جهنگه له دا
 پوو به پوو به رامبه ری په کدی ده وه ستن و تیده گهن، که نه و نوسینه
 سهیر و دووباره بووه وهی سهر دهفته ر و دیواره بهردینه کان، جکه له
 حه قیقه تی قه تیسبوونیکي سامناک له شوین و له زمان و له عه ده مدا
 هیچی تر نییه .

ئەو ماوھىيەى من لە مائەوھ ژيام، ژيان لە شاردا پۆژ لە دوای پۆژ
 شىوھىيەكى ترسناكترى وەردەگرت، شەپۆلى ئەو پياو و ژنانەى ولاتيان
 جىدەھىشت، تادەھات گەورەتردەبوو، خەلکانىكى زۆر مائەکانيان لەسەر
 شۆستەکان ھەراجدەکرد، خەلکانىک يادگارى پىشتە دوورەکانيان دەبردە
 مەزاتخانەکان و دەيانفرۆشت، بە ھەزارەھا لەبەردەم زەرپەنگەرەکاندا
 سەرەياندەگرت و زىر و سامانى خۆيان بەتالاندەدا، بىتوھژنەکان
 گەردانەکانى مليان، کچانىش کچىتى خۆيان دەدايە قاچاغچىيەکان
 تا لە سنوور بىيانپەپىننەوھ. شار بوويوھ ھەراچخانەيەكى گەورە،
 ماوھىيەكى كەم بەر لە پۆيشتنى من، ئەو مەيدانى جەلەبەشيان کرد
 بە مەيدانىكى مەزاد، من لە بەلكۆنەكەدا دادەنىشتم و سەيرى ئەو
 ھەزاران چرپا و سىسەمە گەورە و گرانبەھايانەى خەوتنم دەکرد كە
 ژنان و پياوان شەوانى خەوتنى خۆيان لەسەر مەزاددەکرد. سەيرى ئەو
 پياوانەم دەکرد كە پانكەى بنمىچەکانى خۆيان، شوشەى پەنجەرەکانيان،
 سەعاتەکانى دەستيان، جلى ژىرەوھى كچەکانيان ھەراجدەکرد. ئەو
 كچانەى ئاويئە و سوراو و جوانى خۆيان دەخستە مەزادەوھ. مندالم
 دەبىنى دەستكيشەکانى رىگای قوتابخانە، كلاوھ فەرووھەکانى خۆيان
 دەفرۆشن، ھەمووش دەيانويست خۆيان بگەيەننە قافلەى ئەو پياوانەى
 بە پى لە دەشت و چيا و دەرياكان دەدن... من لە يەكى لە

ئىۋارانەدا بوو، بېيارمدا ھەرگىز ئەم شارە بەجىتەھىتم و تا ھەتاھەتايە لىترە بىمىتمەوہ .

لە يەكئ لەو ئىۋارە سەيرانەدا بوو كە پورم دووبارە دەرکەوتەوہ و بە دەنگى بەرز نەفرەتى لە ھەموو ئەوانە کرد كە دىنى خۆيان دەفرۆشن و پوو لە دىارى گوناھباران دەكەن . دەرکەوتنەوہى پورم پەيوەندى بەو پىۋژە گەورانەوہ ھەبوو كە پياۋانى ئىماندار بۆ چاكردىنى پەوشت و پاستكردەنەوہى ژيان و گرتنەوہى شىرازەكانى لەش و پۇچ نامادەياندەكرد . من ھەموو بەيانىيەك، كاتى خەرىكى شتن و پاكردەنەوہى شتەكان بووم، كە سەرقالى كۆكردنەوہى كرمە وەريوہەكانى ژىر دايكم بووم، لەو رادىق كوردىيە بىمانايەوہ ھەوالى كۆبوونەوہى زانا پۇحانئىيەكانم لەگەل پياوہ پاىەدارەكانى سوپادا دەبىست، دەبىست پۇژ لە دواى پۇژ ئەفسەرە بەرزەكان زياتر كاروبارى ئەخلاق، كاروبارى پاستكردەنەوہى دىن و ژيان دەدەنە دەست ئەو پياوہ پۇحانئىيە پاىەبەرزانەى مزگەوتەكانى خۆيان گۆرپىوہ سەر قوتابخانەيەكى نوئ .

ئەو كاتەى كە پورم دەرکەوتەوہ، مالى ئىمەش وەكو ئەو جىھانەى دەرەوہ، بە ھىمنى لە ناو خۆيدا دابەشبووبوو . براكانم وەكو سەدەھا ھەزار پياۋى تر خولياى سەفەر و دۆزىنەوہى خاككى تر كەوتبووہ سەريان، ھەندىكىيان لە شەوى دواى ھەلھانتى پەرۋانەوہ تووشى شەرمەزارىيەك بووبوون، چىتر نەياندەتوانى سەرىەرزىكەنەوہ، ھەندىكىشىيان دەيانويست بىرۆن و بە ئازادى بژىن، بەلام باوكم بە پىچەوانەوہ پۇژ دواى پۇژ پتر دەخزايە كونجى ئەو مزگەوتە تارىكانە و لەگەل پياوہ چكۆلەكانى دىكەدا لە بەحرى پارانەوہ و زىكر و سەلاۋاتدا وندەبوو . جارجار بانگىدەكردم و دەيگوت: «بەرلەوہى كار لە كار بترازىت، دەبىت چارەيەك بۆ تۆ بدۆزىنەوہ...»، ئەو بە

جيديه تيڪي زور قوولوه بيريده كرده وه . ده زماني ئه وانه قسه ي خوي نين، به لكو خه يالي ئه و خوشكه ده فزه نه يه تي كه پوزانه له بازاري زه په نگره كاندا باوكمي ده گرت و پييده گوت: «بیر له چاره نوسی كچه كه ت بكه ره وه، وا ته مني له چوارده سال به ره و ژوره، كه نه ویش په دوی پیاوړیک كهوت، ئه و كات چوڼ سهر به رزده كه يته وه، سه ری لووتی خو ت به ره و چ مه مله كه تي ك په شده كه يت، له پوزی حه شردا چی وه لامي خودا ده ده يته وه؟». براكانم هيچيان نه ده گوت، من و براكانم هه رگيز په يوه نديمان نه بوو، من جگه له ئيشكه ريكي بچكولانه و به رده ستيكي گوپرايه ل هيچی تر نه بووم . زورجار و امده زماني كه ناوم نازانن، زوربه ي كات هه ر به «تو» بانگيانده كردم، منيش جار جار به نه تفهست ناوه كانيانم يادده كرد، له گه ل يه كدي تي كه لاومه كردن، به لام هه رگيز لييان ياخي نه بووم، من وه كو په روانه عه يار نه بووم . ئه و به ورياييه كي زوره وه ده بيوغزاندن، نازاريدده دان، له ناويه كدا ده يدان به شه پ، گوره وييه كاني ده شاردنه وه، جله كانياني به جگه ره ي يه كدي ده سوتان، كليله كاني ونده كردن، نه شيده هيشت له هيچ شتيكدا گونا هبار ده رچيت . من به پيچه وانهي په روانه خو م له تووره بوونه ترسناكه كه يان ده پاراست، خو م له چاوانيان ده پاراست كه هه ندي جار هيئده سه ير سه بريانده كردم، پيئه چوو ته ماح له شتيك بكن .

من «خه نداني چكوله»، عه سريكي فينك جيهانم لي هه لگه پرايه وه ... عه سريكي فينك به پيچه وانهي هه موو چاوه پوانيه كاني منه وه، باوكم زوو له بازاري زه په نگره ران گه پرايه وه و به هيمني پييوگوتم: «خوت بگوړه، كراسيكي په شي دريژ له بهر كه و له چكيك بيه سته و با برؤين». ئه وه يه كه مين جار و دوا هه مين جار بوو ته نها له گه ل بامدا بچمه ده ري . ئيدي له و ئيواره يه وه با بم و خيژانه كه م منيان دا يه ده ست ئه و توبه كارانه و بو هه تاهه تايه ده سته بر دارم بوون . هه ر به پيچاوپيچي

پښگاگاندا تڼگه‌یشتم نه و دووباره به‌رو نه و مزگه‌وتم ده‌باته‌وه که له شوی گه‌پان به‌دای په‌روانه‌دا له ژیر ستونه‌کانیدا ه‌لله‌رزیبوم. که چی کاتیک له ده‌روازه‌ی نه و مزگه‌وته چوم به‌ودیدا، هه‌ستمده‌کرد هه‌رگیز گوم‌زی له‌وجوره و مناره‌ی له‌وشنویه‌م نه‌بینیوه. نیستا حوشی مزگه‌وته‌که گه‌وره‌تر ده‌هاته به‌رچاوم، زږد له هه‌موو نه و حوشانه گه‌وره‌تریو که له ژیانمدا دیبوم. من له و له‌چکه گه‌رم و جله نه‌ستورانه‌دا هه‌تاوی دره‌نگ وه‌ختی نئوارئ ده‌یسوتانم، به‌ شپویه‌کی ترسناک عاره‌قمده‌کرد، هیئده عاره‌قمده‌کرد، ناگام له و گولانه نه‌مابوو که به‌ دره‌ختیکی ته‌نھا و غه‌مگینی حوشه‌که‌دا شو‌پیبوو‌بونه‌وه، هه‌ر له ده‌رگای ده‌روه‌ی مزگه‌وته‌که‌وه سیبهری هاتو‌چوی نه و ژنه ده‌فره‌نانه‌م بینی که بالنده بچوکه‌کانی حوشی مزگه‌وتیان هه‌لده‌فراند. سیبهری گوم‌زه‌کان به‌سه‌ر دوو چوارگوشه‌ی گه‌وره‌دا بلا‌وبوو‌بونه‌وه، نه و دوو چوارگوشه جیا‌وازه‌ی که دوو جیهانی گه‌وره‌یان له یه‌کدی داده‌بپی جیهانی ئیمه و جیهانی نه‌و پیاوانه‌ی که نه‌ده‌بایه هه‌رگیز تیکه‌ل‌بیټ. له‌وئ، له ناوه‌پاستی نه‌و حوشه‌یه‌دا، له نزیک نه‌و ستونه ئاسنینه به‌رزانه‌وه، له نزیک گوپی هه‌زاره‌ها پیاو‌چاکه‌وه، له ته‌نیشته نه‌و قسنانه‌وه که لاشه‌ی نه‌و پیاوانه له‌پشت چه‌تره‌کانیان‌وه هه‌لگیرابوو که پوژ دوی پوژ، سال دوی سال، سه‌ده دوی سه‌ده نه‌م شاره‌یان گه‌یاندیوه نه‌و نئواره ترسناکه... له‌ویدا، پورم پالیدابوو به‌ کۆله‌که‌یه‌کی گه‌وره‌وه و چاوه‌پوانیده‌کردم. پیده‌چوو له‌میژبیټ چاوه‌پوانمبکات. ده‌یه‌ها ژنی ده‌فبه‌ده‌ست له ناوه‌پاستی نه‌و حوشه‌یه‌دا، له ده‌وری نه‌و وه‌ستابوون، هه‌موویانم ده‌ناسی، هه‌موویانم له پرسه و نه‌لقه‌کانی زی‌کرو شه‌وه په‌شه‌کانی مائی پوردا بینیبوو. به‌ نیگاگانانیدا دیار‌بوو هه‌موو ناگاداری نه‌و په‌شه‌با ترسناکه‌ن که دواچار مؤزه‌خانه پی‌وزه‌که‌ی پورمی ویران‌کردبوو... له چاوانیاندا

شتيكي زياترم له كينه و تورپي ده بيني، شتيك، ده كريت ناوي بنيم نه فرين. جگه له و ده فبه ده ستانه، ده په ما كچي ديكه شم ده بيني، ده په ما كيژي مندالكار، زوريه يان به ته من له من بچو كتر ديار بوون، به لام هموويان به قه لافه ت گه وره تر ده ياننواند، ده موچاويان هيشتا په نكي نه و سيبه ره قورسه ي مالى به سه ره وه بوو، په نكي حوشه تاريك و نسرمه كان، كه سمان نه مانده زاني بو ليتره دا كويانكردوينه ته وه، همو له حوشې مزگه و ته كه دا و دوور له يه ك به چاويكي غه مگين و پر له گومانه وه سه يري يه كترمان ده كرد. نه و نيواره يه باوكم په لي مني به رنه دا تا مه چه كمى دايه ده ست پورم، نه و ژنه ي كه وه ك له نه خشي سر ديواريك وردبیته وه، له و سيما زهر د ترساوه ي مني ده پوانى ... سيمايه كي زهر د ترساو، به لام گه شاوه به خنده يه ك كه نه و كچه چكوله و ترساوانه ي ديكه، نه و باوكه شه رمن و پيرانه ي تر نه يانده بيني، به لام پورم به پوونى له چاوانمدا ده يخوينده وه.

باوكيشم په پييه وه بو نه و بهر، چووه ناو چوارگوشه ي باركه خه جاله ته كان. فرياكه وتم ناوړيكي غه مگيني ليږده مه وه، فرياكه وتم كاتن له ناو حه شاماتي باوكه پيره كانى ديكه دا ونده بيت نيگايه كي خيږاي بكم. نه وه دواهمين جارم بوو باوكم بينم، نيدى تا پوژي مردنى يه كجاري ديكه له نيواره ي په روانه دا بينيمه وه پورم كاتن نه و ناوړه غه مگينه ي مني ده بيني له باوك، ده يگوت: «برو و ناوړمه دهره وه». نه و په لي كيشده كردم و به سه ر په يه كي بچكولانه دا بو ناو دنيايه كي نوځ سه ريده خستم ... دونيايه ك، سالانتيكي دوور و دريژ، پوژانتيك وه كو ديل و پوژانتيكيش به ويستي خو م تيا مامه وه ... په لي گرتم و بردمى به ره و جيهانتيكي سه ير، جيهانى خوشكه توبه كاره كان، جيهانى نه و كيژه مندال و گه نجانه ي قه دهر يان بوو گوناهى خوشكه كانيان هه لگرن و پاكييكه نه وه، جيهانى نه و كچانه ي

كە دەبوايە كېنوشەرن و بخوینن و نووژیکەن و وسلی پەسیتییه ک
 دەریکەن هەرگیز لە جهستهیان نە دەبوووه . باوکم لە هەشاماتی
 پیاوه کاندای ونبوو، منیش لە هەشاماتی ئەو کچە ترساوانەدا کە بۆنیکى
 قورس و کوشندەیان لێدەهات . ئەوان لە چوارگۆشە یە کدا و ئیمە لە
 چوارگۆشە یە کى دیکەدا، کچەکانى دەوربەرم بۆنى «مالیان» لێدەهات،
 بۆنى ئەو قاپوقاچاغ و سفراڤان لێدەهات کە ژانیان لەنتویدا
 بەسەربردبوو، بۆنى پاشماوہى ئەو قازانانەى نیوہریان لى هەلەستا
 کە بە پەسى لەبەر بەلۆعەکاندا جێیاننەشتبوو . من شەیتانیک لە ناو
 دلمدا پێیدەگوتم: «تەماشاییکە، تەماشاییکە». من تەماشای پورم
 دەکرد کە لەگەڵ ژنە دەفبەدەستەکاندا وەکو پورەیک هەنگى سەپى
 دەهاتن و دەچوون... دەپوانى و چرپە و پیکەنینى نەپتى هەندى لە
 کچەکانم دەبینى، دەمزانى هەندیکیان، وەکو وازیەک تەماشای شتەکان
 دەکەن . ئەوان زۆریەیان مەملەکەتى ترسناکى ئەو ژنانەیان نەبینیوو...
 بەلام من دەترسام، سەرم بەرزەکردووه و بۆ چاوانى دەگەپام، ئەو
 چاوانەى لە ناو ئەو هەشاماتەدا دەمدۆزییەوہ و دەمبینى بۆمدەگەرپت،
 تا ئەو زیاتر لە منى دەپوانى، پتر ئەو تەنهایى و ترسەى ناو
 پۆحم قوولتر و قوولتردەبووہوہ، پتر سەبەرى ئەو ئیوارەتیە لەسەر
 هەناسەم قورستردەبوو . ئیدی زۆرى نەبرد هەمووان ئامادەبوون...
 هەمووان لەم مەیدانە سامناکەدا خۆیان بۆ شتیک تەیارکردبوو، کە
 دەفەکان دەستیان بە کووتانکرد، بالندەکانى سەر گومەزەکە پۆل پۆل
 هەلفرین، هەموو سەرمان دانەواند و ملکەچانە گویمان لەو سەلاواتە
 درێژانەى خانمەکان گرت کە لە پشت ئیمەوہ لە حوشەکەدا زیکرکى
 شیتانەیان دەستپێکرد، مەلاکان لەبەردەمماندا هاتن و تپەپین، ئیمە
 لەسەر فەرشى باریک و بچکۆلانە دانیشتبووین، من لە پیزی ئەو
 هەموو زانا ئاینییەدا ئەو پیاوہم ناسییەوہ کە لە شەوى هەلھاتنى

پهروانه دا دستبیردو منی له ناو گیزاوی چه شاماتیکی کویردا دهرهینا .
 هستمه کرد فنتازیا په کی ترسناک به پتوهیه، ده مزانی ده فه کان
 بیده نگ دهن و نهو پیاوانه دینه قسه . من له جیگای خومه وه بونی
 عاره قی جبه و فیست و فرمیسه که کانیا م ده کرد، له جیگای خومه وه
 گریان و پیکه نینی کوژراوی ناو دلایانم ده بینی، ناگاداری نه و کچه
 چکولانانه ش بووم که به دزییه وه سهیری یه کترین ده کرد و ده یانویست
 پیبکه نن . هندی له و کچانه ی به ته من گه وره تر ده یاننواند، به
 شهرم و ترسیکی زوره وه سهریان دانه واندیوو و نه یانده ویرا نیگا کانیا م
 به رزیکه نه وه . نهو نیواره یه من وه کو شه ی تانیک به راوردی نیگا کانیا
 نه وانم ده کرد و ترسیکی سهیر له پوحمدا گه وره ده بوو، هموو کچه
 گه وره کان ترساوتر و په نگزه ردر دیا ریوون، تا گه وره تر ده ریکه و تنایه
 نیگا کانیا م شه رمنتر و ته ماویتر و کوژراوتر بوو . من داله کان به گشتی
 گه شتر و کراوه تر و بزوتیوون، من سهیری چواره وری خوم ده کرد
 و نه مده زانی له کوئی نهو دوو دهسته یه دام، سیمای گیز و شین
 هه لگه پاوی کچه هه رزه کاره کان تو قانده بوومی . گوتم: «خوایه، هموو
 گه وره بوونیک موسیبه ته» ... ماوه یه کی زور ته هلیله کان به رده و امبوون،
 هاواریا نده کرد: «مده د یا چه بیبی عالم»، «مده د یا شاهی بهر
 و بهر»، «مده د یا پیری پیران». هستمه کرد پوچی هندی له
 کچه کان ورده ورده سپرده بیته، وه کو ته لیسمیک رایانپچیت ده که و تنه
 ناو نهو بازته یه وه، به لام مه لاکان به رده و ام یارییان به ته زیچه کانیا م
 ده کرد . سهیری نهو ده ست و په نجه وشکه لاتوانه م ده کرد، سهیری
 نهو ته زیچه کونانم ده کرد، نهو زه رده خنه شه پانییه ی سهر سیماشم
 تا ده هات گه وره تر ده بوو . ته ماشامده کردن و نه مده توانی به سهر نهو
 خنده یه دا زالم، چیر نهو خنده یه خنده ی من نه بوو، به لکو بو
 خوی له سهیرکردنی شته کانه وه، له دیمه نی عاجباتی مه خلوقاته کانه وه

هه‌لده‌قوولا، له‌و سټیبه‌ره سه‌یره‌وه هه‌لده‌قوولا که ده‌مبینی ده‌گورټ و له‌گه‌لټشیدا په‌نگی هه‌موو شته‌کانی تریش ده‌گوردران، زوربه‌مان سه‌رمان داخستبوو، به‌لام من به وردی ته‌ماشای هه‌موو شته‌کانم ده‌کرد، ناگاداریووم ژنه ده‌فبه‌ده‌سته‌کان زوو ته‌ماشایانده‌کردم، ناگاداریووم مه‌لاکانیش سه‌رنجی ئه‌و خه‌نده‌یه‌ی من ده‌ده‌ن. نیگا‌کانیان به‌شیوه‌یه‌کی بازنه‌یی ده‌سورانه‌وه و دووباره ده‌گه‌پانه‌وه سه‌ر پوخساری من، ده‌مبینی هه‌موو له‌کاتی جیاواز جیاوازدا سه‌یری ئاسمانیان ده‌کرد، سه‌یری قوبه‌ی مناره‌کانیان ده‌کرد، سه‌یری میرووله‌کانی به‌رپټیانیان ده‌کرد، دواجاریش ده‌گه‌پانه‌وه و چاوټکیان به‌و سیما هیمن و له‌سه‌ره‌خۆ و ئارامانه‌دا ده‌خشاند، به‌لام له‌ناکاو وه‌کو له به‌ردټیک هه‌لنوتټین، ده‌وه‌ستان و سه‌یری ئه‌و خه‌نده‌یه‌ی منیان ده‌کرد. هیدی هیدی دونیا تاریک داده‌هات، پورم به‌رده‌وام چاوه‌دټیری منی ده‌کرد، ئاشکرا‌بوو ده‌ترسټ له‌ ساتټیکی غافلیدا ئه‌و خه‌نده‌یه‌ی بیټه‌ قاقایه‌کی گه‌وره، به‌لام من خۆم له هه‌رکه‌سټن باشتر ده‌مزانی که ئه‌و بزیه‌ له‌ گریان‌وه نزیکتره‌ نه‌ک له‌ پټکه‌نین.

گویم لیټوو ده‌فه‌کان بټده‌نگ ده‌بن، سلواته‌کان بټده‌نگ ده‌بن، مناره‌کان به‌ خۆیان و پاسارییه‌ غه‌مگینه‌کانیان‌وه بټده‌نگ ده‌بن، کوټره‌کان له‌ دووره‌وه ده‌گه‌پټنه‌وه سه‌ر گومه‌زه‌کان، پیره‌مټرده‌کان هه‌موو له‌ جټگای خۆیان هه‌لده‌ستان، ته‌زییحه‌کان بۆ ساتټن ئارامده‌بووه‌وه، ئه‌و قه‌تره‌ ئاوه‌ سپیانه‌ی که فرمیسکی پیری بوو نه‌وه‌ک غه‌م له‌ چاواندا ده‌وه‌ستا. «مه‌لا که‌وسه‌ری باغه‌وان» هه‌لده‌ستا و به‌ره‌و پټشی سه‌کۆیه‌کی به‌رز ده‌پویشت، هه‌مووان شیوه‌ی ده‌ریایه‌کی هیمن بټده‌نگده‌بوون، له‌ ناو ئه‌و سکونه‌ ترسناکه‌دا ده‌فره‌نیټیک ده‌ستی به‌رزده‌کرده‌وه و له‌چکه‌که‌ی خۆی تونده‌کرد، سه‌روه‌یه‌ک هه‌لټده‌کرد، گه‌لایه‌کی ته‌نها به‌سه‌رسه‌ری بازنه‌ی باوکاندا ده‌فه‌ری و له‌به‌رده‌م مندا

ده كه وتوه . مالا كه وسهر ده گه يشته به ردهم مينبه ريكي بچكولانه، چاويلكه كانى ده گوږي، به لام بيته وهى هيچ كاغه زيک له گيرفانى جبه شينه كهى ده ربه پيښت، ده ستیده کرده قسه کردن، خاتونه ئيماندار و سپيږشه كان، وه كو بت ده وه ستان . پورم به رده وام سه يري نه و خنده بهى نيو نيگاي منى ده كرد، خه يالى لاي نه و گه لا چكوله يه بوو كه من هه لمده گرتوه و ياريم پيښه كرد، دياربوو له و نه سيمه چكولانانه ده ترسيټ كه له نيوان داره كاندا تيښه په پري، ئاشكرابوو باوه پريكي ته واوي به و توانا شه يتانييهى من هه يه له سهر خولقاندنى په شه باكان، به لام باوه پري به خودا و به و نايه ته دوور و دريژانهى له ژير ليوى خوږيه وه ده يخيښندن به هيژتر بوو . منيش جار جار نه و گه لا بچكولانه يه م هه لده گرت و لاسكه كه يم ده سوږانه وه و نيشانى نه و ژنه ترساوانه م ده دا كه دياربوو ئيستا له هه موو نه سيميكي بچوك سلده كه نه وه، دياربوو هه موو له رينه وه يه كي هه وا به جوړيک له يارى شه يتانانهى من ده زانن ... كه سيان نه يده زانى من هه رگيز له گه ل باكاندا به ينم نه بووه و هه ردهم كچى هيمنييه كان بووم .

«مالا كه وسهرى باغه وان» به پياوه كانى ده گووت: «گونه هينده زوږبووه شاره كان نايگريټ، ده شته پان و به رينه كان نايگريټ، بيا بانه كان نايگريټ، بپوانن، گونه وه كو باران به سهر سه رماندا ده باريت، گونه وه كو با به سهر سه رماندا هه لده كات، گونه وه كو به فر له سهر پوچه كان نيشتووه». سه يريكي سيما بيښه ننگ و نه بله قه كانى ده وروبه رى خوږى ده كرد و له سهرى ده پويشت: «له نيوان هه موو گونا هباريک و گونا هباريکدا گونا هباريک دانيشتووه . له نيوان هه موو خه تاكاريک و خه تاكاريکدا خه تاكاريک نيژراوه، ژيان خوږى بوته گونه، هه وا پريووه له شه يتانه كان، ئاو پريووه له گومپايى، سامانه كان گلآوبوون، جهسته ش گوللى و برين و هه لاهه لآبوون چاوه پوانيده كات،

پۆج... پۆج، جگە لە ئارەزوویەکی چلێسانە هیچی تر نییە، لەش بوو بە پارچە گوشتیکی سوکنا بە خراپە... لەبەرئەووە من فرمانتان پێدەدەم ئیشی ئێمە، ئاسمان پاکبکەینەو، زەوی بگۆرین، لە کانی ئەم ئاوە حەرمانە نەخۆینەو، پۆج چاکبکەین، لەش دەستەمۆبکەینەو، ناوی خوا بەئینینەو ناو دڵ و سەرزویان».

ئێستا لە قسەکانی ئەو پیاوێ تێدەگەیشتم، دەمزانی ئەو پیاوانە هەموو میردیان باوکی ئەو ئافرەتانەن کە زینایانکردووە، پەدووکەوتون، بیبن کراون، شارە و شارەهەنگراون، خراپە پیشەیان بوو. تێدەگەیشتم ئەم کچە ترساوێ بچکۆلانەئە دەوربەرم، ئەم کێژە هەرزەگەرە شەرمانانە، هەموو خوشکی ئەو خاتونە خراپەکارانەن، کچی ئەو دایکە سۆزانیانەن کە بە لێشاو لەو چەند وەرزانەئە دوایدا دواي شەیتانی ئارەزووەکانی خۆیان کەوتون، حەرمان و حەلأیان لەیاد خۆیان بردۆتەو. ئێستا دەمزانی هەموومان سەریبە یەک خێزانیین، هەموومان کەسانی نزیکی ئەو کچ و ژنانەین کە پەيوەندییان بە شەیتانەو هەبوو. لە دلی خۆمدا هاوارمەکرد: «کەواتە ئێمەیان هەلبێژاردووە، ئێمەیان لەو دونیایە جیاکردۆتەو». دەمویست لە شوێنی خۆم هەستم و ئەو مزگەوتە و ئەم ئیوارەییە و ژێر ئەم مەلەکوئە ساردانە جیبهێلیم، بەلام دەنگیک لە قوولایی پۆحمدا پێیدەگووتم: بۆ کوێ دەچیت، تۆ چیتەر سەریبەم جیبهانیت، تۆ چیتەر لەم ئابلوقە گەورانەدا دەربازتکت نییە.

هێدی هێدی شەو داهاات، چراکان داگیرسان، هەستمەکرد ئیدی لێدانی زەنگەکانی دلی من سوودیکی نییە. «مەلا کەوسەری باغەوان» لە ژێر چراکاندا دەنگی بەرزەکردووە و دەیگووت: «ئێو هەمووتان باوکانی کچی گوناھکارن، خوشکی کچی ئەوتۆن کە خەتایەکی هێندە سامناکیان کردووە زەوی و ئاسمان بەسەر یەکدا هەلدەگێرێتەو،

نیوه لکه یه کی زۆر گه وره، گه وره تر له وهی عه بدیکی بچوکی وه که من بتوانیت باسیبکات به ئابرووتانه وهیه، که ده پۆن به گوناھیکه وه به سه ر زه ویدا ده پۆن، که مندالتان ده بیته به گوناھیکی تر و به خه تایه کی زیاتره وه دیته دونیا، که ده رده که ون، خراپه یه که به بیر دله ساده و پا که کانداهه میننه وه، که خۆتان ده شارنه وه هه موو پۆحیکی سازگار و بیگه رد گومان له ونبوون و نادیاریتان ده کات، که دینه به رده می میحراب په لیه کی سیا به ناوچاوانتانه وهیه، که پشتده که نه میحراب نیازتان ئاشکرا نیبه، که س نازانیت چی له حه وش و هه یوان و پشت هه یوانه کانی نیوه دا پوویداوه؟ چی له پیواق و سه ردا ب و هه وره بانه کانتاندا پوویداوه؟ تا که کانتان خراپه یه که بکه ن فریشته کان و شه ییتانه کانیش نه ژتویان له به رده میدا به رزیت، چی له ژووری خه وتن و له ژیر پیخه ف و له به رده رگا و سه ردا به کانتاندا پوویداوه، تا گوناھیکیان له ده ست بترانیت نه ستیره و ده ریا و په شه یا کان له به رده میدا به رزن».

من ده ترسام، نه و کچانه ی چوارده ورم سه ریان داگر تبوو وه کو چنده بالنده یه کی په لشکا و گویان ده گرت، نه و مه خلوقاتانه له به رده م هه موو وشه یه کدا زیاتر و زیاتر بچوکه ده بوونه وه، زیاتر و زیاتر گومانیان له خویان ده کرد، مه لا ده یگوت: «نه وه ی که پوویداوه ... سامناکه، سامناکه، سامناکه. هه ریه کی له نیوه کچیکتان گه وره کردوه، ئافره تیکتان گوشکردوه، که ده کریت به چند خراپه کاریکی له و جوړه هه موو خه لیه که ته فروتونا بکریت، شاریک سه رله به ری بیته خۆله میس و ته پوتۆزی خراپه نغوویبکات ... سه یرکه ن، کافران و بیئیمانان چۆن پوه و هۆردوی گونا ه و خه تا پێچه کیان به ستوه، چۆن به ره و ولاته کانی په زیله ت و خراپه قه تاره یان گرتوه. بپوانن، جاهیلییه ت و وه حشییه ت ده گه پیته وه ... وای ... بپوانن وه حشییه ت سه ری هه لدا وه ته وه و ده رگای پێگرتووین ... سه رۆف به ره و نه و پۆژانه ده پواته وه که هیشتا ناوی

خودای نه‌ده‌ناسی، له‌فزی ئه‌و له‌سه‌ر زاری نه‌بوو، نوری ئه‌و دلانی پۆشن نه‌کردبووه‌وه، به‌ره‌و ئه‌و سه‌رده‌مانه‌ ده‌گه‌رپتته‌وه که هیشتا بۆنی موباره‌کی پیغه‌مبه‌ران باغچه‌ی ئینسانیان پر له‌عه‌تر نه‌کردبوو... وای له‌من... وای... گونا‌ه‌باری یه‌که‌میش ئیوه‌ن، خه‌تا‌کاری یه‌که‌م ئیوه‌ن، قوربانی یه‌که‌م ئیوه‌ن، ئه‌م وه‌حشیه‌یه‌ ته‌ له‌حه‌وش و هه‌یوانی ماله‌کانی ئیوه‌وه هاتووه». ئه‌و قسه‌یده‌کرد و باوکان ده‌ستیان‌ده‌کرده‌ گریان، له‌گه‌رمه‌ی ئه‌و هه‌ناسه‌ قوول و داد و بیداده‌ گه‌رمانه‌دا بوو ده‌مبینه‌ی ئه‌و کچه‌ چکۆله‌ و بیگونا‌هانه‌ی ته‌نیشتم هه‌موو گیانیان ده‌له‌رزیت و ده‌گرین، باوکان هه‌ندیکیان به‌ زۆر ددانیان به‌خۆیاندا ده‌گرت، کچان به‌ئه‌سته‌م ده‌یان‌توانی لیشاوی ئه‌و سه‌ره‌ته‌ بگرن که به‌ر گه‌رووی گرتبوون. منیش ترس و خه‌نده‌ و شه‌رمه‌زاری به‌جۆریکی سه‌یر له‌سه‌ر سیمام تیکه‌لا‌وبووبوو، به‌لام نه‌ده‌گريام. له‌وکاته‌دا کچیکی بچکۆلانه‌ له‌ته‌نیشتمه‌وه به‌ چرپه‌ گووتی: «خه‌ندان، خه‌ندانی بچکۆلانه‌ بگری... باشتره‌ بگری». من به‌ئه‌سپایی وه‌لام‌دایه‌وه: «نامه‌و‌یت بگری». ئه‌و گووتی: «له‌ئێستاوه‌ مه‌یکه‌ به‌عینادی، که‌س نازانیت چی ده‌بیت و چی پووده‌دات، تو له‌مپۆوه‌ بکه‌ویتته‌ سه‌رسه‌ختی باش نییه‌، باوه‌رتبیت باش نییه‌». ئه‌و کچه‌ «فه‌تانه‌ی غه‌مگین» بوو که دوا‌جار پیکه‌وه‌ پینگایه‌کی زۆر درێژمان بپی. ئه‌و خانمه‌ حکایه‌ت‌خوانه‌ بوو که سه‌له‌های سه‌ال شه‌پی له‌گه‌لدا کردم، له‌سه‌ره‌وه‌ی که‌ مافی ئه‌وه‌ ئه‌م چیرۆکه‌ بگێرپتته‌وه. «ئه‌گه‌ر پۆزیکیش هات و ئه‌و چیرۆکی خۆی گێرپیه‌وه، بزانه‌ن که‌ هه‌مان چیرۆکی کچیکه‌ که‌ وه‌ک من به‌ناو بازنه‌ سامناکه‌کانی پۆزگارێکدا پابورد، که‌ ئه‌گه‌ر له‌م وڵاته‌دا نه‌ژیا‌بایه‌، ئه‌م مه‌له‌کوته‌ تاریکانه‌ راپیچیان نه‌کردبایه‌، ده‌کرا له‌ فه‌نتازیاکانی خۆیدا ونیپیت و ئازادانه‌ بژی و که‌سه‌یش سه‌زای نه‌دات». ئه‌و شه‌وه‌ هیچی دیکه‌ی له‌گه‌ل مندا نه‌گووت، هه‌سته‌مه‌کرد زۆر به‌کوول ده‌گری، له‌

کچه‌کانی دی زیاتر ده‌نگی به‌رزده‌کرده‌وه، له‌گه‌ل‌ئ‌وه‌شدا من ده‌مزانى به‌درؤ ده‌گری، به‌درؤ و لاقرتیبه‌وه کردویتییه ناله و فیغان، دواتریش به‌پیکه‌نینه‌وه پییگوتم، ئه‌گه‌ر خۆی نه‌یه‌ویت، هیچ هیژیک له‌دونیا‌دا ناتوانیت بیخاته‌گریان.

ئ‌وه‌شه‌وه‌مه‌لا که‌وسه‌ری باغه‌وان، باوکه‌کانی خسته‌به‌رده‌م دوپریانکی سامناک، ده‌بایه‌یان وه‌کو گونا‌ه‌کار و نه‌فره‌تلی‌کراویک بمرن‌یان به‌قه‌د‌گه‌وره‌یی ئ‌وه‌گونا‌ه‌ی هه‌لیان‌گرتووه‌خزمه‌ت به‌خودا بکه‌ن. ئ‌وه‌ده‌یگوت: «کچه‌کانتان بکه‌نه‌قوربانى خودا... ئا، بیانکه‌نه‌قوربانى، بیانکه‌نه‌قوربانى، قوربانى، قوربانى». خودایه، به‌شیوه‌یه‌ک هاواریده‌کرد هه‌موو دره‌خت و گوم‌ه‌ز و ئاوه‌کان ده‌له‌رینه‌وه، ماسیه‌کانى ناو‌ئ‌وه‌حه‌وزه‌گه‌وره‌یه‌ی پشتمان به‌جۆرئ‌‌پاده‌چله‌کین‌پوله‌که‌کانیان ده‌وه‌ری، کۆتره‌کان هه‌لده‌فپین و په‌ر و بالیان به‌سه‌ر سه‌رماندا ده‌هاته‌خوار، ئ‌وه‌به‌شیوه‌یه‌کی سه‌یر‌ددانى به‌وشه‌کاندا ده‌نا، هه‌نده‌ش دووباره‌یده‌کرده‌وه‌ماندوو ده‌بوو، ده‌نگی ده‌نوسا، به‌سه‌ر مینه‌به‌ره‌که‌دا ده‌نووشتایه‌وه و به‌چاوه‌توره و هه‌لاکه‌کانى سه‌یریده‌کردین، دووباره‌خۆی به‌رزده‌کرده‌وه، گه‌رووی پاکده‌کرده‌وه و به‌هه‌منی ده‌یگوت: «ئا، بیانکه‌نه‌قوربانى، بیانکه‌نه‌فیدای خودا، ئه‌گه‌ر ده‌تانه‌ویت گه‌ردنى خۆتان له‌و ته‌وقه‌ترسناکانه‌ی گونا‌ه‌پزگاریکه‌ن، ئ‌هم زه‌عیفانه، ئ‌هم مه‌خلوقه‌لاوازانه‌که‌خوینیان له‌هه‌مان خوینی دایک و خوشکه‌خه‌تا‌کاره‌کانیان له‌و گوماوه‌ی دنیا ده‌ریه‌ینن، له‌و زه‌لکاوه‌ده‌ریانه‌یه‌ینن که‌سه‌رچاوه‌ی هه‌موو شه‌هوه‌تیکه... پزگاریانکه‌ن، پزگاریانکه‌ن، هاوار... هاوار... پزگاریانکه‌ن». مه‌لا که‌وسه‌ر په‌ر به‌بلندگۆکه‌هاواریده‌کرد: «دنیا یانى شه‌هوت، ئ‌هم قوتا‌بخانه‌نه‌گرسانه‌ی ئ‌هم‌رؤ یانى شه‌هوت، مه‌حه‌به‌تى به‌شه‌ر بۆ به‌شه‌ر و له‌یادکردنى خودا یانى شه‌هوت... یه‌ک پزگاش هه‌یه‌بۆ پزگاریبون، ئ‌ه‌ویش پزگای دا‌برانه

لەم بەحری بە شەپۆلی خەتایانە، پێگای دابراوە لەم پێگای تاریکی گوناوە، هەر ئەوەش ئەم گوناھبارە بەستەزمانانە پاکدەکاتەو، لە شەوقی چراکانی پەزێلەت و لەزەت دوریاندەخاتەو».

«مەلا کەوسەر» بە درێژیی هەموو قسەکانی، لەناکاو هەڵدەچوو و لەناکاویش هێور دەبوو، دواچار پشت ملی دەسپری و نێوچاوانی پاکدەکردەو و دەیگوت: «نا من نەهاتووم وەعزیدەم، هاتووم ئەم پۆحە خراپەکارانە پزگاریکەم، ئەمڕۆ ئیواریی پزگارییە، ئێمە بۆیە لێرە لە ژێر گومەزە پاکەکانی خودادا دانیشتوین، لە ژێر سیبەری مەلەکوئی بەرینی ئەودا وەستاوین، تا سەرلەنوێ لەسەر ئەم پۆحانە کاریکەینەو، لە گوناھ و خراپەکان پاکیانکەینەو، کۆمەلەیەک لە داوینپاگانیان لیدروسستبکەین کە پێگای خراپەکاری نەگرن... پێگای خوشکە فاجیرەکانیان هەلنەبژێرن... تا نەهێلین خراپە زەفەر بە لەشە بچکۆلەکانیان و عەرەتە عاسیەکانیان بەریت... من هاتووم لە ژێر سیبەری ئەم منارەدا دروستبوونی قوتابخانەیەک پادەگەینەم بۆ ئەم کێژانەی ئێو، ئەو کێژانەی لە خێزانی خراپ، لە نامیزی دایکی خراپ، لە پال خوشکی شەھووەتبازا ژیاون و گەرەبوون، هاتووم کۆمەلەیەک ئاشکراکەم کە کۆمەلەی خوشکانی تۆبەکارە... کۆمەلەی ئەو ئافرەتانەیە کە لەتەنیششت شەیتانەو ژیاون، لەتەنیششت شەیتانەو پۆحی خۆیان ناسیو، هەر شەیتانیشت یاری بە وەتەرەکانی دلایان و جەستەیان کردو».

ئەو قسەیدەکرد و باوکان دەگریان، یەکەیکە هەڵدەستان و بەسەر دەستیدا دەکەوتن، کچەکان هەڵدەستان و خۆیان دەدا بەسەر داوینیدا، ئەویش هاواریدەکرد: «پزگاری ئێو بە دەست من نییە... بە دەست من نییە... ئەو گوناھە گەرەبیە ئێو بە شەفاعەتی عەبدیکی وەکو من ناسپردیتەو، من تەنھا دەتوانم پێگاتان نیشانبدەم، دەتوانم

ئەو خەلۆتە سازبگەم کە تیایدا پۆج خۆی لەگەڵ خودای خۆیدا
بپیارەدا... پزگاری ئێو بە دەست خۆتانە».

ئەو ئیوارێیە کۆتایی پۆژە هیمن و سادە و فینکەکانی ژیانی من
بوو. لەو ئیوارەییەو من بووم بە یەکیک لەو خوشکە تۆبەکارانەی
ناویانگی تەقویان سالانێک دوور و درێژ ولاتی پێکرد، بووم بە یەکی
لەو کۆمەڵەیە سالی دوی سال کچانی خراپ و بەدپەوشتی کۆدەکردهو
و دەیکردنە مۆفی ئیماندار، ئەو کچانەی کۆدەکردهو کە وەکو ئیمە
سەرپەرشتکارێکیان نەبوو، ئەوانەیی دوی گومرایی، تۆبەیان هەلەبژارد.
هەندیکیان بە ئازادی خۆیان دەهاتن و هەندیکیشیان فشاری برا و باوک
پالیا پێو دەنان. من خەندانێ بچکولانە سالانێکی دوور و درێژ لەو
کۆمەڵەیەدا، لە گۆشەگیری قوتابخانە تاریکەکانیدا ژیا، چونکی لە دوی
مردنی باوکم و دایکم و سەفەری براکانم بۆ دەرەووی ولات جیگایەکی
ترم نەبوو تیا بژیم، پاهاتنم لەگەڵ ئەو دونیایەشدا پاهاتنێکی ئاسایی
نەبوو. لەوێ لە شەو تیکە لۆهەکانی ئەو قوتابخانە ئاینییەدا خۆم و
حەقیقەتی خۆم ناسی، لە ناو ئەو ژوور و دیوارە داخراوانەدا گەرە
بووم، هەموو هەرزەکاریم لەوێ بردەسەر، لەوێ فێربووم کە هەموو
ئارەزووەکانم بمرێنم، لەوێ فێربووم لە تەنهایی و خامۆشی و بێدەنگیدا
بژیم... لەوێ تیکە یەشتم من جیهانێکی خۆم نییە، من نەژیاوم و
ناژیم، لە شەو تاریکەکانی مەملەکەتی ئەو خوشکانەدا تیکە یەشتم،
چارەنوسی منە دواچار حکایەتخوانی پۆزگارێک بێ کە من تەنھا وەکو
سێبەرێکی بچوک لە تەنیششت کارەساتەکانییەو، لە پەرەوێزی هەموو
پەرەوێزەکانیدا فەرمانۆسکرابووم. ئا، من خەندانێ چکۆلە هیچ کات
لە ناوجەرگەیی دنیا و لە ناو شتەکاندا نەژیا بووم، من لە جیھانی
خانمە بپوادارەکاندا فاممکردهو، کە دواتریش لەگەڵ فەتانەیی غەمگین
و مەعسومدا لە قوتابخانەیی ئەو خوشکە تەنھایانە هاتینەدەری، من

جەستەم جەستەى ژنیکی کامل بوو، تیفکرینى خوشم هەبوو لەسەر
خودا و ژیان و ئازادی و جوانی، بەلام خەیاڵم هیشتا هەر خەیاڵی
مندالیک بوو. ئەمڕۆش کە ئەم چیرۆکە دەنوسمەوە، هیچ نیازنیکی
دیكەم نییه جگە لەوەی کە پووداوەکانی پۆزگاریک پیکەوہ بنیمەوہ،
کە تیا ژیابووم و نەمبینیوو، تیا ژیابووم و لە نھینی و ئالۆزییەکانی
نەگەیشتبووم. من خەندانی چکۆلە، کە تا ئەمڕۆ بۆ سیبەرەکانی
پەروانە دەگەریم لە ژیانمدا، دەمەوێت تا ئەوسەر لەگەڵ سەربوردی
خۆم و خوشکیگدا بڕۆم کە شمشیری عەشق و ئاین و خەیاڵ لەیەکدی
جیاکردینەوہ. من خەندانی چکۆلە کە هەرگیز چاوەپوانم نەدەکرد بیمە
حکایەتبیژیکی تەنھا، لە ناو مالتیکی چۆل و خالتیدا، مالتیک کە جگە
لە تارمایی پۆژە سارد و بەباچووہکان هیچی دیکەى تیانییە، ئەوانەش
کە سەردەمى ئاوەدانیانکردبووہوہ، جاریکی دی ناگەرینەوہ و چاوبە
دالان و پارەوہ و ژووہ خالییەکانیدا ناخشیننەوہ.

ئەو زەمانەى كە عاشقان لەو چەم و لێرە واره‌دا كە پريان دروستكردبوو،
 هەرزاليان بەرزكردبوو، زەمانى هەلەاتن بوو. ولات بە شىۆه يەكى
 سەير شيرازەكانى تىكچوبوو. دەولەت لە شەپكى كوشندە دابوو لەگەڵ
 دراوسىكاندا، سەربازەكان بە هەزارەها لە بەرەكانى جەنگ هەلەهاتن
 و لەو چيايانەدا حەشارگەيان دەدۆزيبوو، جەنگ هەزارەها گوندى
 كاولدەكرد و گوندنشينەكان لە ترسى سوپا دەكشانوو بۆ ئەو هەرمەمانەى
 دەولەت دەستى پياراناکات. پيشمەرگەكان لەو هەرد و كەژە تاريك و
 عاسيانەدا بنكەيان دادەنا، خيلە پەوه‌ندەكانى باشووريش هەندىكيان
 بەرەو سەرەوه دەكشان، هەندى لە بەگ و شىخەكانيش لە دەولەت
 هەلەگەرانه‌وه و پوويان لەو شاخانە دەكرد... ئەو پۆزگارە زەمانىك
 بوو هەموو هەلەاتووەكان لەو عاسيانەدا قايمگە يەكيان چنگدەكەوت. ئەو
 زەويبە هەميشە خاكى ياخييان بوو و هەرواش دەمىنيتەوه، زەويەكى
 هيندە پڕ لە هەلبەز و دابەزىش بوو، شەيتانىش بە خۆى و لەشكرىكەوه
 دەيتوانى خۆى لە پىچاوپىچ و ناو دۆل و هەزارىهەزارەكانيدا بشارىتەوه.
 نەسره‌دينى بۆنخۆش دواى هەلەاتنى لە شار كە بۆ يەكەمجار لە ناو ئەو
 هەموو لوتكە و دۆل و چر و دارستانەدا چاويكردەوه تووشى سەرساميبەكى
 سەير هات، ئەو ویتەگرىكى بچكۆلانەى شار كە وەكو دۆستىكى
 غەمخۆرى عاشقان ناوبانگى دەركردبوو، بە تۆمەتى گۆرپنەوهى نامە

لە نێوان جەنگاوەرەکانی کێو و خانمانی شاردا دەوڵەت کەوتبوو دەوای،
 لە بەرامبەر ئەو سروشتە تەلیسمایییەدا تووشی گێژی و سەرلێشێوانییکی
 گەورە بوو... کە قەسابخانەکانی عەشق دەستی پێکرد، نەسەرەدین لە
 چیاکانەو لە ژێر چادری ئەو پێشمەرگە کێونشینانەو دادەبەزی و ژبانی
 خۆی دەخستە سەر دەستی و پووی لە گوند و شارۆچکەکان دەکرد، بە
 درێژی پێگاگان بەناو گۆرستانەکاندا دەپۆیشت. ولات هەمووی پارچەبە
 گۆرستانی گەورە بوو، یان گۆپی تیکەلوی ئەو سەرباز و پێشمەرگانە
 بوو کە جەنگ لاشەکانیان لە ناو کێلگە و باغ و شەقام و کۆلانەکاندا
 بەجێدەهێشت، یان گۆپی ئەو عاشقانە بوو کە خەنجەری برا و باوک
 و گروپە ئاینییەکان و تایفە شەپانییەکان سەریان دەبڕین. نەسەرەدین
 دەپۆیشت و هەردی نا هەردی پێگای دەکەوتە سەر قەبرستانیکی گەورە،
 هەندێ جار بە درێژی پۆژەپێک جگە لە گۆر ئاوەدانییەکی لێ دیار
 نەبوو. ئەمڕۆ نەسەرەدینی بۆنخۆش کاتیک لەو سێتۆدیۆ بچکۆلانەیی
 خۆیدا دووبارە سەر بەسەر مێز و وێنە و فلیمی پێزکراوی کامیراکاندا
 شۆپدەکاتەو، بە غەمەو دەلێت: «من زۆر درەنگ بیرم لە پێزگاردنی
 ئەو عاشقانە کردەو... زۆر درەنگ».

من دەزانم، نەسەرەدین بەر لە وەرزی پەشەکوژی عاشقان، بەلکو
 هەتا پێش سەرەتای وەرزی خەیاڵاتیش بۆ دەربازتک گەپابوو، هەرێم
 و هەرێم دیوێخانێ ئاغاگان چوو، سەروزیانی سەرکردە سیاسییەکان
 و پیاوانی پۆشنفیکری حیزبەکانی تاقیکردبوو، بەلام هێچێ چنگ
 نەکەوتبوو، لەگەڵ جەنگاوەرەکانی هاوڕێیدا قسەیکردبوو، هەمووش لەو
 باوەرەدا بوون، عەشق لەگەڵ شەرەفی جەنگاوەراندا ناگونجێت... ئیستا
 هەندێ جار بە تورەییەو... تورەییەک کە تالووی پەشیمانییەکی سەیری
 تیا، دەلێت: «پێزگاردنی ئەوان، بە تەنها کاری من نەبوو، کاری
 هەموو بەشەرەت بوو». بەلام دواجار دەداتە قاقای پێکەنین و دەلێت:

« درۆيهك بوو سه‌رى نه‌گرت، ئاخىر درۆكان با جوانيش بن، مه‌رج نيبه‌ هم‌موو جارئ سه‌ريگرن». من نه‌مپۆ هه‌ستده‌كم، نه‌سه‌رده‌ين له‌و پياوه‌ى جارن ناچيٽ، نه‌مپۆ هينده‌ى سه‌رقالئ سازكردنى په‌يوه‌ندى حه‌رامه‌ له‌گه‌ل ئافره‌ته‌ عيار و ئابرووبه‌ره‌كاندا، خه‌رىكى عه‌شق نيبه‌ . ئه‌و پۆڤيٽك به‌ توپه‌يبه‌وه‌ پيڤيگوتم: «تۆ هه‌ميشه‌ باسى په‌روانه‌ ده‌كه‌يت، په‌روانه‌ ... په‌روانه‌ ... په‌روانه‌ ... بيرييش ناكه‌يته‌وه‌ كه‌ په‌روانه‌ خۆى درۆيه‌كى جوان و نازك بوو. تۆ ده‌زانيت، ئه‌و له‌ چ سه‌رده‌ميكددا ژياوه‌؟ ده‌زانيت؟ تۆ هه‌يچ نازانيت ... ناكريٽ له‌ ناو ئه‌و ده‌ريا بييسنووره‌ى رقدا هينده‌ لاوازييت، ناكريٽ ... من گوناھم نيبه‌» .

نه‌سه‌رده‌ين زۆرچار وا هه‌ستده‌كات، من چيروكى گوناھى ئه‌و ده‌نوسمه‌وه‌، به‌ سه‌عات له‌ ستۆديۆكه‌دا باسى رقى كه‌له‌كه‌بووى ئه‌و پۆڤگارده‌كات، ئه‌و وه‌كو گه‌پۆكيكى بيئارام به‌ناو شار و گوند و كيٽوه‌كاندا گه‌پابوو هه‌موو شيٽوه‌كانى رقى بينيبوو، ده‌يگوت: «له‌و پۆڤگارده‌دا ديانه‌ته‌كان به‌يه‌كه‌وه‌ نه‌ده‌گونجان، ميلله‌ته‌كان رقيان له‌يه‌ك بوو، زۆرايه‌تبييه‌كان كه‌مايه‌تبييه‌كانيان قپانده‌كرد، حيزبه‌كان له‌ حاله‌تى شه‌پنكى به‌رده‌وامدا بوون، ئه‌م خيٽل له‌گه‌ل ئه‌وى تردا له‌ شه‌پى تۆله‌دا ده‌ژيا، دراووسئ دوژمنى دراووسئ بوو، برا له‌ ناو مائدا براى ده‌دايه‌ به‌ر گولله‌ ... ئاه پۆڤگارئيكى سه‌ير بوو». نه‌سه‌رده‌ين به‌ بيزاربييه‌كى قوولوه‌وه‌ ده‌ستى پاده‌وه‌شاند و قسه‌يده‌كرد، ئاشكرابوو يادگارى ئه‌و ده‌مه‌ پۆحى ده‌گوشيٽ، زۆرچار په‌له‌په‌ل قسه‌يده‌كرد، وه‌كو ئه‌وه‌ى بيه‌ويٽ هه‌موو ئه‌و حكايه‌ته‌ له‌ چه‌ند ديٽرپكدا كورته‌بكاتوه‌، به‌لام بۆى نه‌كريٽ، ده‌يگوت: «ئه‌وانه‌ى كه‌ دژى ئه‌وه‌ن ديانه‌ت له‌گه‌ل ديانه‌تدا بژى، ميلله‌ت به‌ نازادى له‌گه‌ل ئه‌ويتردا بژى، خه‌لكانى گه‌نج كه‌مى به‌ نازادى پيٽكه‌وه‌بژين، هه‌موو يه‌ك شتن ... يه‌ك گوون ... ئه‌م ولاته‌ هه‌ميشه‌ ئه‌و گوانه‌ ده‌يبه‌ن به‌رپۆه‌، ئه‌و گوانه‌ له‌ ئاوده‌ستخانه‌كان ديٽه‌ ده‌روه‌وه‌ و حوكمه‌ده‌كن ...

حوکمدە کەن و تەواو... خۆیان فرێدە دەنە سەر کورسیەکانی حوکم و پێوهی دەنووسێن، جبه له بەرده کەن و دەبنە ئیمام، ئەستێرە دەخەنە سەر شانیا و دەبنە ئەفسەر، چاوی لکە له چاودە کەن و دەبنە پروفیسۆر، له چک دەبەستن و دەبنە پەچەپۆشی ئیماندار، قات و پالتۆ دەپۆشن و دەبنە سیاسی، قوونیا و پووتدە کەن و دەبنە قەحیبه، بەلام هەموویان یهک گون.

من بزەیه کی غەمگینم دەهاتن و دەمگوت: «نەسره دین، ئەمڕۆ، ئیمه له سەر خەراباتی ژیا نی خۆمان دانیشتوین، چ زیانیکی هیه وردتر سهیری ئەو وێرانیه بکەین؟». ئەو به غەمەوه سه ریده خسته سەر میزی ستۆدیۆکە و دهیگوت: «ژیانی ئەوهیه، که من ئیدی شهوان ناتوانم به ئارامی بخهوم، به ئی زیانه کە ی ئەوهیه». من دەزانم ئەو دەبیوست ئەو یادگارانه فه رامۆشبکات و بۆ وینه ی ئەو کچانه بژی که له ئاههنگ و شاییه کانی شووکردن و فیستیفالە پۆزانه کاندایه یانین. زۆر جار به شیوه یهکی سه یر هه ندئ به شی تاریکی ئەم سه ربورده ی قفلده کرد، هه ندئ نه ئنی به حه رام ده زانی، هه ندئ جیگاش به مه تل. گەر پۆزیک بی ئەو زه رده خه نه شه رمنه بمدیبايه، ده مزانی ئاره زوی یادکردنه وه ی هه چ غه میکی نییه، هه ندئ کاتی دیکه ش، که خه نده کچانه گه شه که یم له سه ر لیوانی ده دیت، ته ماحم زیادیده کرد... ئەو له و ئیوارانه دا نه ئنی زۆرتری بۆ ئاشکراده کردم. پیکه وه داده نیشتن و سه رنجان له هه موو ورده کارییه کانی رابوردو ده دایه وه، له سه ر له وحیکی بچکۆلانه یه که یه که ناوه کانمان داده نا، له چاره نوسیانه مان ده پوانی. نەسره دین ده لیت: «من هه ر له سه ره تاوه ئەو تیکه لایبوونه سه یره ی عاشقانم به ناجۆر ده بینن، هه ندیکیان کچ و کوپی ناسکی شاره گه وره کان بوون و هه ندیکی دیکه شیان ئافره ت و پیاوی ناوچه شاخاوییه کان، هه ر یه که یان له بهر هۆیه ک هه لاهاتبوون، هه ندئ له عاشقه کانی شار مه ترسی کوشتن

به‌دهستی دینداره توندپه‌وه‌کان به‌ره و ئه‌م شاخ و کێوانه‌ی هێنابوون، هه‌ندیکی دیکه‌شیان له‌ قه‌سابخانه گه‌وره‌کانی عه‌شق پریانکردبوو، له‌ ژێر چه‌قۆی پیاوکوژه‌کان ده‌ربازبوویوون، هه‌ندیکیان به‌ پشکوێ خزمه‌کانیان و هه‌ندیکیان به‌ تێزابی کینه‌ی که‌ سوکار سووتێنرابوون، به‌ لām دل‌داره گوندنشینه‌کان، پتر له‌ داخی توڵه‌ و کینه‌ و نه‌فرینی تابه‌فه‌کانیان هه‌له‌هاتبوون، هه‌ندیکیان پقی هه‌زار سال‌ دوژمنایه‌تی خێزانه‌ کێونشینه‌کانیان به‌ دواوه‌ بوو، هه‌ندیکیان خه‌نجه‌ری پورزا و ئاموزاکانیان. «نه‌سه‌ره‌دینی بو‌نخۆش له‌ و پۆژانه‌دا ناگایه‌کی نه‌وتۆی له‌ ژبانی عاشقانی بێشه‌ و لێزه‌واره‌که‌ نه‌مابوو، له‌ دل‌ی خۆیدا ده‌یگوت: «کێ ده‌گاته‌ بنی ئه‌و هه‌زار به‌ هه‌زاره‌، عاشقیکی مه‌ست یان پۆحانییه‌کی مه‌یزه‌ده‌ی ئه‌فین نه‌بێت». ئه‌و به‌ خۆی و چه‌که‌که‌یه‌وه‌ گوند و شاخه‌کان بو‌ عاشقی ناکامی تر ده‌گه‌را، چیرۆکه‌کانی عه‌شقی کۆده‌کرده‌وه‌، ده‌چووه‌ سه‌ر گۆپی عاشقه‌کان، شوێنه‌واری قه‌سابخانه‌کانی ئه‌فینی ده‌دۆزیه‌وه‌، سه‌ره‌بوردی دل‌داره‌ کوژراوه‌کانی ده‌نوسییه‌وه‌، ئه‌و سه‌رده‌مه‌ ئه‌و باکی به‌ چاره‌نوسی ئه‌وانه‌ نه‌بوو که‌ چیتر له‌ دارستانه‌دا نیشته‌جێبوویوون. ده‌یگوت، خۆیان و ئه‌و ده‌لیله‌ دل‌خۆش و چاوشینه‌، ژبانی خۆیان پلاندکه‌ن... ئه‌و بو‌ عاشقانی تر ده‌سووتا، هه‌ر له‌ سه‌رده‌مانه‌دا خه‌ریکی کۆکردنه‌وه‌ی هه‌موو تراژیدیاکانی ئه‌فین بوو، خه‌ریکی نوسینی ئه‌و کتێبه‌ گه‌وره‌یه‌ بوو که‌ به‌ «که‌شکوێ عاشقان» ناویده‌نا، کتێبیک هه‌موو تراژیدیای ئه‌و پۆژگارانیه‌ی له‌خۆی گرتبوو، به‌سه‌رهاتی هه‌زاره‌ها عاشقی سووتێنراو کوژراو و ده‌ربه‌ده‌رکراو بوو، دواتر سیاسیه‌کان و ئاغاکان و سه‌رۆک عه‌شره‌ته‌کان و زانا پۆحانییه‌کان، زه‌وی به‌دوای ئه‌و کتێبه‌دا ته‌یده‌که‌ن، به‌ قاموسی شه‌ره‌فه‌ شکاوه‌کان و ئابپووه‌ تکاوه‌کان ناویده‌به‌ن، به‌ لām عاشقان و خوێنده‌واره‌کانی شار ناویده‌نێن «عه‌شقنامه». کتێبیک که‌ دوا فه‌سلێ له‌ ئێوارێی په‌روانه‌دا داویدیت، دوا حکایه‌تیشی حکایه‌تی

پروانه، چونکه له دوی نهو پوژه وه نه سره دین نهو چیاپانه جیده هیلی و ناو مید له دنیا، له مه خفه ریگی بچکولانه ی شاروچکه یه کی دوردا، خوئی و که شکوله که ی ته سلیم به ده ولت ده بیته وه و سالانگی دریز له بیابانه کان و زونگاوه کانی جهنگی که نداودا وه کو سه ربارزیک له پیزی پیشه وه ی گوردانه شه پکه ره کاندای بۆ مردن ده گه پیت، له وی ده بیته جهنگاوه ری گروپه خوبه خشه کان. تا نه مرپو خه لکانگی زور، پیاماقوولانی ده یه ها عه شره ت، باوه گه وره کانی چه ندین خیزانی ناسراو، به دوی نهو عه شقنامه یه دا ده گه پین... نه سره دین ده لیت: «نهو که شکوله گه وره یه، که هه زاران لاپه ره ی دور و دریزویو، ناو و سه ریورد و چاره نوسی یه ک سده له عاشقانی تیابوو، حکایه تی هه موو دلداره کانی کوردستانی له دوی نیماه تی بابانه وه پاراستبوو، وینه ی سده ها گوره عاشق و مزاری نه فینی هه لگرتبوو، له شیرین و فره هاد و وه لی دیوانه و شه مه وه تا ده گه یشته سه ر پروانه و فره دیدونی مه له ک، وه سف و ته فسیری تیابوو... هه مووی توپیکی توپخانه کانی نیران له سه نگه ریگی بچکولانه ی ده وریه ری «دیزفول» له ناو جانتا که مدا سورتانندی».

نه مرپو که س باوه ر به نه سره دینی بونخوش ناکات، منیش له به ره یه کی نه زانراو باوه ری پیناکه م. هه موو نه وانه ی که چیرۆکی نهو که شکوله مان بیستوو، پیمان وایه، نه سره دین له شوینگی قایم و له حه شارگه یه کی دورده ستدا هه لیگرتوو... هه موو ده لیتین نهو له ترسی هه په شه ی ناغا و ده سه لاتداره کان نهو کتیبه ی کردوه به ژیر گله وه و پوژیک له پوژان دووباره ده ریده هیلیته وه. به لام خوئی ده لیت: «من چیتر په یوه ندیم به عه شقه وه نه ماوه... عه شقیش وه کو هه مووشتیکی دیکه پوژ و قوناغ و میژووی خوئی هه یه، ئیستاش سه رده می قسه کردن له سه ر عه شق به سه ر چوه». نه سره دینی بونخوش که به گنجی هاوپزی هه موو شاعیر و نیگارکیش و موسیقاره کان بوو، نه مرپو جگه له گره وکردن و شه ر و

دهمه قالى له سەر ياربييه كانى تۆپ و شاره زايى له تپه كان و له ياريزاناندا مه ستى هيچى ديكه نيبه، نه مېرۆ به جورىكى ديكه بير له نافرته و عشق و شهرف ده كاته وه، به لام له پشت هموو نه و گورانان هه وه، هه سته كه م به نه دازه يه سۆزى بو ژيانى نه و سه رده مانه ي خۆى هه يه، كه بليت: «نه و ده مانه، پۆزگارى راسته قينه ي نه سره دينى بوخوش بوون، پۆزانى زيرينى نه و بوون. ناخر هر پياوه و ديويكى قهلب و ديويكى په سنى هه يه، نه و پۆزگاره نه سره دينى بوخوش، ديوه په سه نه كه ي خۆى ده ژيا».

من نه مېرۆ واده بينم كه نه سره دينى بوخوش به شيوه يه كي زور يه كلايه نه و ساده سه يرى حه قيقه تى كردوه، نه و هه موو فه لسه فه ي خۆى بو عشق و مروف له سەر ويسال و به يه كه گه يشتنى نه فينداران پيكه وه نابوو، ته نها له چاوى عاشقانه وه سه يرى دونياى كردبوو، عاشقانيشى ته نها له پۆزانى ناكامى و سووتاندا بينيبوو. گرفتى گوره شى نه وه بوو كه نه يده توانى تيبگات چۆن عشق له ناوه وه ده مریت، چۆن عشق له ناوه وه ده كه ويته ناكوكى له گه ل خويدا. كه پيكيشه وه به سه ر كۆى حكايه ته كاندا ده چووينه وه، نه و گومانى له ته فسيره كانى من ده كرد، پيىوابوو كه نه ينييه كي قوول له زير گه لاكان و وه رزه كانى نه و جه نكه له دا نيژراوه و هه رگيزيش نادۆزريتته وه، نه و ده يگوت: «نه م چيرۆكه، حيكه تى نه و ويرانه يه نادر كينيت».

من ده مگوت: «ناه، نه سره دينى بوخوشى برام، من شيتى دۆزينه وه ي حيكه ته كانى ويران بوون نيم، من گه ره كمه شته كان، حه قيقه ته پارچه پارچه كان، ويته كانى نه و سه رده مه له يه كتر ازوه به يه كه وه بنيمه وه، تا بتوانم له خۆم و له مه رگى په روانه تيبگه م، تا بتوانم نيگار يك وه كو نه و نيگارانه دروستبكه مه وه كه تو به ديوارى نه م ستۆديويه دا هه لتواسيون».

ئەو بە گومانی وێنەگرێکەو، که لە هیچ نیگارێکی ناریک و تەلخ پازی نییە، دەیگوت: «تازە هەر وێنەیک دروستبکەین، وێنەیکە خەیاڵی خۆمانە، وێنەیکە پەيوەندی بە فەتازیاکانی من و تۆو هەیه... بەلام ئەو جیهانە ئیستا هەمووی وەک سەراب و تۆز وایە... تێمگە حەقیقەت نازکە، که بوو بە تۆز، بە غوبار، بە تەم، ئیدی کۆناکریتەو». بەلام ئەو دەیزانی که هەرگیز ناتوانییت پەشیمانمبکاتەو. من وەک شیت، بیۆهستان، بیسەر بەدوای سەربوردی پەروانەدا دەڕۆیشتم.

«شەهلاي خوداناس» یەکەمین کەس بوو که پەروانەي ناسی، کەپر و ژوورەکی شەهلا، تەنها چەند مەترێک لە کەپرەکی پەروانەو دووربوون، که بەیانیان کزەي ساردی دارستان پەروانەي خەبەردەکردەو، یەکەمین دەنگێک که دەبیست، دەنگی شەهلا بوو. ئەو لەگەڵ کازیو، لەسەر بەردیکی گەورەي پیشدەمی ئاوهکان لە خودا دەپارایەو، شەوانیش لە نابهینی دەوێن و بنچکە کێویەکاندا، لەبەر قوتیلەیکدا بە دەنگی بەرز قورئانی دەخویند، زوو زوو خۆی فرێدەدایە ئاوهکان و بەدوای پاکبوونەوێکی ونبوودا دەگەرا، شەهلا بە جلە کوردییە شوپۆکان و فەقیانە و پشتینە شەکانی کەمەریو، شیتانە بەناو درەختەکاندا بە خۆی و قورئانەکیو دەهات و دەچوو، پەلی مندالەکانی کێشدهکرد و بەسەر چەو و بەرد و زیخەلانیکاندا کێشیدهکردن، بیسەر و تییەکی ناوازه و نااسایی لە هیمنی نیو درەختەکاندا دروستدەکرد، هەندێ شو ئیجگار توپە و هەندێ شویش زۆر ئارام بوو، بەلام هەردوو مندالە دەرەدارەکی خۆی بێرەحمانە نازاردەدا... شەهلا که لەگەڵ «عەزیز تیرنەندان» دا هەلەاتبوو، کچی

شیخی شاروچکه‌یه‌کی دوور بوو، شیخیکی زه‌نگین که سنووری باغ و زه‌وییه‌کانی به جورئ به‌رین بوو، شکوی نه‌میره کورده کورده‌کانی ده‌هینایه‌وه یاد. عه‌زیز که به خوی ده‌گوت: «پاوپیه‌کی ویل»، له هریمه دووره‌کانی کوردستانه‌وه هاتبوو، خه‌لکی گوندیکی بچوکی سه‌ر سنووره‌کانی پوژه‌لات بوو، به دم پاوکردنی بالنده‌کانه‌وه هه‌رد به هه‌رد هه‌موو ولاتی ته‌یکردبوو تا دواچار گه‌یشتبووه باغه‌کانی شیخی گه‌وره، له‌وی له‌گه‌ل پاوکردنی بالنده‌کاندا عاشقی شه‌هلا بوویوو که نه‌و کات به خوی و قورئانه‌که‌یه‌وه ئیواران له‌به‌ر هه‌یوانی باله‌خانه‌که‌ی باوکیدا داده‌نیششت و له‌نیوان هه‌موو سووره‌تیک و سووره‌تیک دیکه‌دا، به غه‌مگینی گوپی له‌یه‌کئ له‌و گزرائییانه‌ده‌گرت که نه‌و کات ئیستگه کوردییه‌ جوړا و جوړه‌کانی ئیران په‌خشیانده‌کرده‌وه. شه‌هلا له‌یه‌که‌م نیگاوه به‌ناره‌زوییه‌کی کوشنده‌وه بۆ عه‌شق و به‌ترسیکی قووله‌وه له‌خودا ته‌ماشای نه‌و پاوکه‌ره ده‌کات که له‌ژیانیدا نیشانی له‌نیچیریک نه‌گرتبوو، نه‌بیکیکت. عه‌زیزی تیره‌نداز له‌ژوانی نیوه‌شه‌وانی نه‌و باغه‌دا، له‌ژیردار هه‌ناریکدا به‌شه‌هلا ده‌لئت: «قه‌سه‌م به‌م هه‌نارانه، خودا دژی عه‌شق و په‌دووکه‌وتن نییه». شه‌هلا که به‌که‌وایه‌کی بریقه‌دار و چه‌مک شوړه‌وه، به‌قورئانه‌که‌ی ده‌ستییه‌وه کئواوکیو په‌دووی عه‌زیزی تیره‌نداز ده‌که‌ویت، ته‌واو دوودله‌ به‌رانبه‌ر هه‌لوئیستی خودا ده‌ره‌ق به‌و کاره‌ی که له‌ده‌ستی قه‌وماوه. نه‌و ماوه‌یه‌کی دریز له‌و تروپک و بلندییه‌ سارد و سه‌ختانه‌دا به‌خوی و کتتیه‌که‌یه‌وه له‌نه‌شکوت و بن‌به‌رد و هه‌شارگا شاخاوییه‌کاندا ده‌ژی، له‌ویش ژیانئ له‌نیوان قورئان و ترسدا به‌جوړیکی سامناک دابه‌شده‌بیئت. به‌لام تیپه‌پینی سالان و له‌دایکبوونی دوو مندالی شیواو، یه‌کئکیان خیل و نه‌وی دیکه‌یان قه‌موور، دوورکه‌وتنه‌وه‌ی زیاتر و زیاتری عه‌زیزیش به‌دوای بالنده‌کاندا، لای شه‌هلا وه‌کو سزای گونا‌هیکی گه‌وره ته‌فسیرده‌کرئت، ئیدی هیدی

هیدی پتر خوی به خه تاکار ده زانیت، به ناو چیا و نه شکوت و ده شته کاندا ده پروات و به رده وام له و قورثانهی ده سستی ده خوینیت و داوای پاکبونه وه ده کات. عه زیزیش که شه هوه تی بۆ راو هه میشه له شه هوه تی بۆ نافرته به هیز تر بووه، پتر و پتر له شه هلا دورد که و یته وه که نیستا باس له خنکاندن منداله کانی و کوشتنی عه زیزی تیره ننداز و گه پانه وه ده کات بۆ شاروچکه که ی خوی.

پهروانه هه ندی نیواره له ژیر دره ختیکه وه سه رنجی شه هلا ده دا که له سه ر به ردیکی گه وره دوو منداله که ی داده نا و ده که وته پارانه وه له خودا و ده یگوت: «خودایه، با عاشقان تا مردن نه حه سینه وه، خودایه گیان، من ده زانم عه شق له ده ستردی شه یتانه، به لام تو پیمبلئ، نه م کویر و قه مووره به ره و کوئ به رم، له کوئ بیانشارمه وه، بیانکه م به ژیر چ گلئیکه وه؟». عه زیزی تیره ننداز نیواران ده گه رایه وه، به و ده مووچاوه گه نمره نگ و پوومه ته تیسکن و توو کاویانه وه، به و جامانه بچکولانه یه ی سه ریه وه به کاروانچیه کی گورجوگۆل ده چوو نه وه که به عاشق، ساچمه زه نه که ی به سه قفی که پره که دا هه لده واسی، کۆتریک یان مریشکه پره شه یه کی کوزراوی ده خسته سه ر سه به ته یه که و به زه رده خه نه یه کی گه شه وه به ره و لیواری چۆمه که ده پویشته، که گوئی له سکا لاکانی شه هلا ده بوو قاقا پیده که نی و ده یگوت: «له م بالنده یه بخویت، هه موو نه م خه یاله خرابانه ی سه رت چاکده بیته وه، گۆشتی ته یروتیور باشترین ده رمانی و پینه و ماخۆلان و په رکه من... ئا، باشترین ده رمانن، تو له من بپرسه، نه نکم کاتی خوی به ناویانگترین دارپوسازی سا بلاغ بووه». شه هلا که هه میشه قورثانه که ی له بنده ستدا بوو ده یگوت: «گۆشتی بالنده کانیش، کاتی راوچیه کی خودانه ناس و بیترحم و درۆزن و فریوده ر راویانبکات، حه رامن». پهروانه گوئی له قسه کانیان ده گرت و له هیه تینه ده گه یشت، ده یویست زیاتر له شه هلا

په روانه ده یویست بلئی: «فهره یدون سهیری ئەم مه خلوقاته ماندوانه بکه له دهورمان... سهیری ئەم هه موو ژن و پیاوه بیماره بکه». به لام بیتهوهی هیچ بلئیت بیتهنگ ده بوو.

ئهمرۆ من دلنیام که نا ئومیدی په روانه ته نها له سروشته نازک و لاوازه که یه وه نه هاتووه، به لکو له وه دستخه رۆبوونه وه هه لقوولیه که له گه ل ئەو لیته واره و دارستان و چۆمه دا تووشی هاتووه. ئەو هه میشه شوینه کانی به خه تبار ده زانی، زۆر جار له قوتابخانه پرکیده گرت له پۆلیکه وه بیگوازنه وه بۆ پۆلیکی تر، له سه ر کورسییه که وه بیخه نه سه ر کورسییه کی تر، چونکی قوتابییه کی زیره کیش بوو هه موو داواکارییه کانی جیبه جیده کرا. زۆر جاریش به شیوه یه کی بیمانا هه موو بیزاری و ماندویتی خۆی ده خسته ملی مال، ده یخسته ملی شه قامه کان، ده یخسته ئەستۆی ئەم شاره... دواجاریش باوه ری به بوونی خاکیکی خورافی هه بوو که ده توانیت له م شاره ده رچیت و بیدۆزیته وه، له وه جه نکه له شدا، له نزیک سیبه ری ئەو کۆ و هه لدیپ و تافگانه وه ده یویست به ره و جیگایه کی دیکه بره وات... جیگایه ک نه یده زانی کۆییه، به لام راهاتبوو باسیبکات و بیبری لیبکاته وه. په روانه، هه ر له سه ره تاوه هه ستیکرد که هه موو شته کان له وه جه نکه له دا به جۆریکی سه یر راهه ستاوه، به لام سه یرترین و کوتوپرترین شت به لایه وه راهه ستانی فه ره یدون بوو له وه دۆله دا... ئەو هه ستش، ترسیکی گه وره ی به کۆتایی دونیا لا دروستکرد. شه ویک که هه موو ئەو خێلی عاشقانه له به رده م ناگرژیکی گه وره دا کۆبوو بوونه وه، لئی پرسین: «ئایا ناگرژیت برۆین؟ ناگرژیت بۆ شوینی ناوه دانتر و پوناکتر بگه رپین؟ ناگرژیت به سه ر زه ویدا بلأوبینه وه؟». به لام ئەو عاشقانه ی زۆریه یان له مه رگ هه له اتبوون و تفهنگی تۆله کاران له دواپانه وه بوو، نه یانده ویست جاریکی دی له وه حه شارگه یه ده رچن. گوته ند به خۆی و داره درێژه که یه وه ده یگوت: «شوینه کان هه ر شوینن، ئەوه ی ده بییت

بگۆردرېت مروفكەكانن، بشزانە، ئەم دونيايە شارىكى پازاۋە و ئامادەى تېدا نىيە ئىمە تىيىچىن و بەسەر فەر و بەرەكەتى درەختەكانىدا بگەوين، تەنھا شارىك بتوانىن پرووى تىيىكەين، ئەو شارەيە كە خۆمان دروستىدەكەين».

پەروانە ۋە كۆھەر پەپولەيەكى كالفام تىنەدەگەيشت چۆن جىھانىك نىيە بۆ خۆى ھەر لەسەرەتاۋە جوان بىت؟ چۆن شارىك نىيە ھەر لەسەرەتاي خەلىقەتەۋە بە نازكى دروستبوۋىت؟ چۆن مروفكەلىك نىين لە ئەزەلەۋە نازادەين؟

بەيانىان لەكاتى چىنىنى سەبەتە و پلاۋپالئىو و ئىنجانەكاندا، بەدەم بادانى شولىكى بىيەكانەۋە، لە كچەكانى دەپرسى تا كەى لىرەدا بىتئىنەۋە؟ شەھلاى خوداناس پىدەگوت: «من، جگە لە خودا بەدۋاى ھىچ شتىكى تردا ناگەپىم». دلارام دەپچرپاند بەگوتىدا: «ئىرە دواھەمىن شارى منە». مېدىاي غەمگىنىش لەسەر لاپەرە سىپىيەكانى دەفتەرەكەى بۆيدەنوسى: «من لە قەسابخانەكان ھەلھاتووم و ناتوانم بگەپىمەۋە». مروارى چكۆلەش بىتەۋەى ۋە لامىداتەۋە، دەيگوت: «ئاه، پەروانە خان، ئاه، بۆ ھاۋىنى، مېۋەكانى ھىندە زۆر بىت، شەقامەكان لەبەر كالك و شەمام و بەرچنەكانى ھەنجىر بەر پىداران نەكەون». نا، ھىچ كەسنى باسى لە شارىكى دىكە نەدەكرد ئەو و گۆفەند نەين، بەلام گۆفەند دەيوىست خۆى ئەو شارە دروستىكات، پەروانەش دەيوىست لە ناۋ جەرگەى سروشت و زيان خۆيەۋە ھەلبقوۋلىت و حازر و ئامادە ۋە كۆھەر جەنگەل و چىايەكى دىكە لەسەر زەوى بەرزبىتەۋە.

لە پۆزانى سەرەتاۋە، پەروانە بەكاۋەخۆ دەبىتە مەخلوقىكى كەمخەو، ئارەزۋوى سەفەر و گواستەنەۋەش لە پۆخىدا لەبرى ھىۋرپوونەۋە، دەبىتە جۈلەيەكى بەردەوام لە ناۋ دونياى ئەو دۆلەدا، دەبىتە بروسكىكى قوۋل و بزۋىنەر كە لە نابەينى درەخت و كەپر و مال و چەمەكاندا دەبىتت

و دەبیات، دەبیته جولەیهکی نائارام و بیسروەت که په شیوییهکی پۆحی ترسناک دەردهخات، بەرپادەیهک وای لیدیته پەروانە چیتەر شەوانە ناتوانیته بۆ خەوتنیش لە جیگاکی خۆیدا پاکشیت، دەبیته بەردەوام لە شوینیکه وە بروات بۆ شوینیکی تر، لەبن دەرختیکە وە بگوازیتە وە بۆ بن دەرختیکی تر، لە ماوەیهکی که مەدا چەندین جار شوینی که پەرەکیان دەگۆرن، شوینی هەرزالەکانیان دەگۆرن، که پالیشدە که ویت، بەردەوام لە مسەر وە سەر دەگۆرپیت بۆ ئوسەر، لە شوینی خۆیدا تلدەدات، ئاراستەى پیخەفەکی دەستکاریدەکات، چەندەها شە و فەرەیدون لە ناو دارستان و قەراغ چۆمە که دا دەیهیتیتە وە، بەلام هەندئ شەویش هیندە خیرا دەروات، فەرەیدون ناتوانیته لە تاریکیهکاندا بیدۆزیتە وە .

لەو شەوانی وێلگەریه پەشەدا، لە ناو دارەکاندا سیامەندی بالندە دەبینیته که بە خۆی و چاوە بریسکه دارەکانییه وە، چاوی بالداریکی گۆشتخۆر، لەسەر دەرختەکان تەماشایدەکات، ئاگاداریوو، سیامەند هەندئ شە و مەسومە ناچارەدەکات سەرکە ویتە سەر دەرختەکان... بەزۆر سەریدەخاتە سەر لکه بەرزەکان. ئاگاداریوو سەختترین پێگا دەگریته بەر، بەو چرنوکه قولاپییانەى بەناو لقهکاندا پایدەکیشتیت، هەندئ شە و گوئی لە گریانیکی کپی مەسومە دەبوو که تیکەل بە دەنگی با و گەلا و ئاوەکان دەبوو، بەلام هیچی نەدەگوت. هەر لەو شەوانەدا جارجار گۆفەند دەبینیته کاتیک لەسەر پۆشنای چەندین چرا و قوتیلە و شاپلیتهى چکۆلە چکۆلە، خەریکی هەلچنین و دروستکردنی پەیکەرەکانی خۆیهتی، که هەمیشە پیشتەر ئیواران لە ناو ئەو بەردەلانە بیینهى نزیک ئاوەکاندا بەردەکانی بۆ پەنگکردبوون... پەروانە سەرنجیدەدا که گۆفەند تابیت پەیکەری گەورەتر و گەورەتر دروستدەکات، تا دەهاتیش پەنگی پەیکەرەکانی گەشتەر دەیاننواند و گۆفەند خۆیشی گەشبینانەتر قسەى لەسەر ژیان و عەشق دەکرد، بە

جوڑی وردہ وردہ پهروانہ پهيوهنديهکي سهيري له نيوان گه شيبينييه کاني
گوفه‌ند و سيټهري شيتييه کي گه وردها ده بيني، شيتييه ک شه وان له کاتي
کارکردنيدا له سره پوچله به ره خورافي و خه يالئيه کان، له سيما و قزو
جولّه و دهنگيدا ده بينرا. له يه کئ له و شهواني جولّه و نه سره وتنه‌دا،
له و شهوانه‌دا که پهروانہ هه ستيده کرد هيزيکي گه وره به ره و پيري
پوناکيه کي ناديمار هه لئيه گريټ، به بيټهويه کي دياريکراو پرويکرده نه و
وه رشه گه وره يه که پياوان به پوژ په يکري عاشقه کانين لئيه تاشي
و له بازاري نه نتيکه فروشه کاني دهره ودها ده يانفرؤشت، نه و شهوه که
دهرگاي وه رشه که ي کرده وه و چوه ژورئ، که وته ناو دهرياي بيټي
په يکه ره کانه وه، يه که يه که له سره شوقي فانوسيدکا نه و په يکه رانه ي
تاقيرده وه، سه يريکردن، په يکري دوو مه خلوق ي له يه کئالو بوون،
پهروانہ نه يده زاني نايا يه کيان له ناميز گرتوه يا خود په لاماري يه کديان
داوه؟ نايا له حاله تي ژواندان يان له حاله تي جه نگدان؟ نايا يه کتريان
گرتوه، يان له ناميزي يه کديدا مردوون؟ له و شهوه‌دا پهروانہ سه رنجيدا
شيوه ي په يکه ره کان هينده ي ملکه چي که يف و هه واي په يکه رتاشه کانه،
ملکه چي نه و شيوه نه فسانه يي و نازکي عه شق نييه که گوفه‌ند
پيشتر له وه رشه که‌دا وينه ي بو کيشابوو... په يکه رتاشه کان بق و
بيزاري و ناکاميه کاني خويان له سره نه و ته خته يه تاشيبوو، پهروانہ
سه يري په يکه ره کاني ده کرد و ده ترسا، هه ندي له په يکه رتاشه کان به
جوڑي وينه ي نه و دوو عاشقه يان دروستکردبوو هه وله کاني گوفه‌ند
بو راستگردنه وه و جوانکردنيان هيج دهره نجاميکي نه بوو بوو. پهروانہ
نه يده زاني بوچي نه و په يکه رانه له حاله تي ده عجانبووندا ده بينيت،
چاوي ده گلؤفي نه و عاشقه نيکه لاوانه ي وه کو چند رموزنيکي
سامناک ده هاته بهرچاو، وه کو کومه لي جه سته ي تواوه به سر يه کدا.
پهروانہ له و شهوه‌دا په يکه ريکي بچکولانه هه لده گريټ و دهرگاي گه وره ي

نه وهرشه په ده کاته وه و به تونیلای سیاھی هه موو شه و زه نگدا وه کو
هه لها توویه ک له با، له شهو، له ترس، په ناو دره خته کانددا ده گه پښته وه .
نه و په یکه ره هه مان نه و په یکه ره په که هه فته په ک دواتر ناوی خوئی
له بنیدا هه لده کوئی و به ده سستی گه نجه چاوشینه که دا ده نینزیټ بو من،
نه و په یکه ره ی چیا به چیا دیت و سالل دواى سالل له کونچ و قوژینه کانی
ماله وه دا ده مینیتته وه و به رگه ی هه موو گه رده لووله کان ده گریټ ... من
نه مړو تینا گم په روانه مه به سستی چی بووه له و په یکه ره؟ نایا باسی
نه به دیه تی عه شقی کرده، یان ویستویتی مردنی عه شقم نیشاندات؟ .
فهره یدون نه و پیاوه ی که ده یگووت: «قه دهرمه هه موو شته کان
ونبکه م». ده ترسا هیدی هیدی په روانه ش له ده سستبات. له و شه وانده دا
کاتیک په روانه، وه کو غه ریزه ی بالنده په ک هه لیبگریټ، وه کو په پوله په ک
به شه واره که وتبیت، به ره و ناو نه و چه نکه له ده رپویشټ، دواى په روانه
ده که وت، له ناو نه و دار و ده وه نانه دا ده یگریټ و ده یگووت: «په روانه،
په روانه ی من بگه پښوه». په روانه هه ندی جبار سه ری ده خسته سه ر
شانی و ده یگووت: «وهره پښکه وه بگه پښین، وهره پښکه وه تا به یانی
له نابهینی نه م دره ختانه دا بیین و بچین». هه ندی شه و فهره یدون
له گه لیدا ده رپویشټ، سه رنجی نه و ناا رامی و نه سه ره وتنه قوولای
په روانه ی ده دا، سه رنجی نه و پاره ستانه سه یره ی ده دا به دیار شه و و
بیده نگى و گیا و بو شاییه کانه وه، سه رنجی نه و هه لوهرینه سه یره ی ده دا
که دونیای چوارده وری خوئی پرده کرد له بازنه ی ناوری شمین. هه ندی
شه و فهره یدون بیټه وه ی توانای به رده وامی هه بیټ، به ناو شه وه زه نگ
و تاریکیدا ده گه پرایه وه، به لام هیچ هیژیک نه یده توانی په روانه له و
گه شته بیسه ره وتانه ی شه و په شیمانیکاته وه، هیچ هیژیک په روانه ی
نه ده گپرایه وه ... نه هاواری جانه وه ره کان ... نه درکی ریگا کان ... نه
چوارگوشه ترسناکه کانی دوپشک ... نه ریگا باریکه کانی مار. په روانه

له هندی کاتدا وای هه‌ستده‌کرد که نه‌و چیترا له‌سه‌ر زه‌وی نییه، هه‌ستیده‌کرد پوختیکی گرگرتوو باله‌کانی خوئی داوه‌تی و ده‌فپیت، به‌لام هر له ناو نه‌و خه‌یا‌لانه‌دا بوو، که شه‌ویک هه‌ستیکرد یه‌کیتک چاوه‌دیریده‌کات، هه‌ستیکرد مه‌خلوقیک له‌نا‌به‌ینی داره‌کاندا به‌دوایدا دیت، دوور به‌ دوور چاوی لی ناتروکینیت، په‌روانه‌ چند شه‌ویک هه‌ستی به‌ نیگا‌کانی ده‌کرد و هیچی نه‌ده‌گوت، تا دواجار نیوه‌شه‌ویک که زولمه‌ت له شه‌وانی دیکه بی‌په‌حمتتر و سه‌نگینتر بوو هاواریکرد: «تۆ... هه‌رکه‌سیک هه‌یت، له‌پشت نه‌و دره‌ختانه‌وه وه‌ره ده‌ری... با بتینم». دواجار میدیای غه‌مگین له‌پشت دره‌ختیکی گه‌وره‌وه هاته‌ده‌ری، سه‌ره‌تا ته‌نجا سیبهره په‌شه‌که‌ی له ناو تاریکیدا دیاریبوو، که هاته به‌ر تریفه‌کان ده‌فته‌ریکی پیبوو به‌رگه‌که‌ی پرپوو له وینه‌ی سه‌ده‌ها مانگ، هر نه‌و شه‌وه میدیای غه‌مگین بۆ په‌روانه‌ی نوسی: «په‌روانه تۆ ده‌بیته تۆز... ده‌بیته گه‌رد. په‌لی ده‌ستگیرانه‌کات بگره و برۆ... من چاوم لیته که هه‌وا، با، هه‌تاو، تو‌یخ له دوا‌ی تو‌یخ هه‌لنده‌گرن و ده‌تبه‌ن».

پوژیک وای لیدیت هه‌موو پیاوان و ژنانی نه‌و لیره‌واره، هه‌موو نه‌وانه‌ی به‌ خو‌یان ده‌گوت: «قه‌ره‌جه‌کانی عه‌شق»، هه‌ستیان به‌و په‌شه‌بای تۆز و گه‌رده ئاوریشمییه‌ی په‌روانه ده‌کرد، هه‌ندی شه‌و نه‌و تۆزه به‌ئه‌ندازه‌یه‌ک توفانی و زۆریوو هه‌موو پیاوان و ابوو هه‌زاره‌ها هه‌زار په‌پوله پیکه‌وه له‌ده‌وریان باله‌کانیان ده‌ته‌کینن. میدیا له یه‌کێ له‌و شه‌وانه‌دا له‌سه‌ر ده‌فته‌ره‌که‌ی نوسیویتی: «په‌روانه با ده‌بیات، گه‌ردی بریقه‌دار و ئاوریشمیینی له‌شی وا له‌سه‌ر ده‌فته‌ره‌که‌مه. شه‌و چند جاریک ده‌بیته ئه‌م ده‌فته‌ره به‌ته‌کینم... خودایه... نه‌و کچه ده‌بیته غوبار». له‌و شه‌وانه‌دا که په‌روانه له‌گه‌ل فه‌ره‌یدوندا ده‌خه‌وت، به‌یانیاان فه‌ره‌یدونی مه‌له‌ک له‌ خه‌و هه‌لده‌ستا و هه‌موو قز و برۆ و گه‌ردن و سمیلی به‌و گه‌رده نازکه داپۆشرا‌بوو. تا په‌روانه زیاتریش هه‌لوه‌ریبایه فه‌ره‌یدون

توندتر و کټیوانه‌تر له‌گه‌لیدا ده‌خه‌وت، به‌یانیانیش که به‌و‌گه‌رد و غوبار و تۆزه ئاوریشمییه‌وه هه‌لده‌ستایه سه‌رپن و بۆ خۆشتن ده‌چوووه قه‌راغ ئه‌و چۆمه، نه‌شوه‌یه‌کی سه‌یر دایده‌گرت، نه‌شوه‌یه‌کی دل‌پفین، نه‌شوه‌ی هاتنه‌دی ئومیدیکه‌ی دټرین، ئومیدی خه‌وتن له‌گه‌ل په‌پوله‌یه‌کدا. به‌لام فه‌ره‌یدون هه‌ستیده‌کرد هاتنه‌دی هه‌چ ئومیدیک، کۆتایی به‌و‌گه‌رانه نه‌ینیه‌ ناهینیت به‌دوای شتیکی نادیاردا، که له‌ مندالییه‌وه له‌ ناخیدا گه‌وره‌بوو، ونبوون و دۆرانه گه‌وره‌کانی ژیانیشی ده‌یان جار ئه‌و ئاره‌زوویه‌یان تیا قوولتر و قوولتر کردبووه‌وه، به‌لام ئیستا هه‌ستیده‌کرد هه‌مووی په‌لکووتانیکه‌ی بیته‌نجامه له‌ ناو سه‌راب و خه‌یال و وپینه‌دا.

هه‌له‌هرینه‌ی زیاتر و زیاتری په‌روانه هه‌چ له‌وه ناگورپیت له‌ هه‌موو شوینیکدا، وه‌کو ستوونیکه‌ی هه‌لاله‌ ده‌ریکه‌و‌یت، به‌یانیان له‌ پیزی سه‌به‌ته‌چنه‌کاندا به‌ په‌نجه‌کانی ئه‌و شولکه‌ ناسکانه بابدات و له‌یه‌کتریان هه‌لبکیشیت، به‌ ده‌نگیکه‌ی غه‌مگین قسه له‌گه‌ل ئافره‌ته‌کاندا بکات، له‌گه‌ل میدیادا به‌ره‌و قوولایی دارستانه‌کان بره‌وات، له‌سه‌ر به‌رده‌کان، دیواری خه‌رنده‌کان پرسته سه‌یره‌کانی خۆی بنوسیت. میدیا له‌ سه‌ره‌تاوه بۆیده‌نوسیت: «به‌ هه‌چ ئومیدیک مه‌ژی. عه‌شقیک نییه له‌ دنیا‌دا خۆی مردنی خۆی له‌ ناو خۆیدا هه‌لنه‌گرتبیت». په‌روانه له‌سه‌ر به‌رده‌کان بۆی ده‌نوسیت‌وه: «میدیای هاو‌پیم. ته‌نیا خۆشه‌ویستی گونا‌ه‌بار نییه، سه‌یرکه، جیهان له‌ چوارده‌ورمان هه‌مووی ماندووه، دره‌خته‌کان ماندوون، بالنده‌کان ماندوون، ئیمه‌ش به‌ وټرانی گه‌یشتووینه‌ته ئیره». په‌روانه ده‌نوسیت و با‌ حه‌رفه‌کانی ده‌بات، ده‌نوسیت و له‌ چاو‌تروکانیکدا وشه‌کانی ده‌بن به‌ تۆز، هه‌ندی‌جار به‌دوای حه‌رفه‌کانی خۆیدا، دوای هه‌وا ده‌که‌و‌یت، به‌لام هه‌چ شتیکی سوودی نییه. میدیا له‌گه‌لیدا ناسمان و ناو سه‌یبه‌ره‌کان ده‌گه‌رپیت به‌لام ئه‌و شتانه‌ی که با ده‌یانبات هه‌رگیز ناگه‌رپینه‌وه. میدیاش تا زیاتر له‌و دنیا‌یه‌ پاده‌مینیت، زیاتر و زیاتر

دەفتەرەكەى بە سنگىيەو دەنوسىتىنى و دەلئىت: «عەشق دەپروات، ئەوئى دەمىنىتتەو ئەم دەفتەريە». لە قوولايى دارستاندا پەروانە بەو خاتوونە لاوازە دەلئىت: «گەرەتريىن بەدبەختى من ئەوئىە كە وشەكانم ئەمرن، ھەمووشتىكم لەياد دەچىتەو، يادگارەكانم فەرامۆشەدەكرىن، عومرم دەبىتە با، من مەخلوقىكى بچكولانە و نەگبەتم، بە جۆرئ ئاسايى و بچوكم بەزەحمەت بە يادوهرىيەكانەو دەلكىم، من وەكو ھەموو مرؤفە پەراويزىيەكان لە مردنەو نزيكترم، دەمرم و كەس نازانىت كە ژياوم، كەس نازانىت بە ژيانى دەيەھا پياو و گەنجدا راپوردووم... ئاھ، ميدىاي غەمگىن، ئاھ... من لەياد دەچمەو، واى لە من، واى... من تىكەل بە نەبوون دەبم و حەرفەكانىشم وەكو خۆم، وەكو خۆم تىكەل بە نەبوون دەبن». ترسى ھەرە گەرەئى ژيانى ئەوئىو لەياد بچىتەو، ھەرواش بوو، ئەمرؤ خزمەكانمان، كچانى گەرەك، ئەو كوپانەئى لە زەمانى عاشقىنى پەروانەدا دەستە ھەرزەكارى بەجۆش بوون، بەدەگمەن وئىنەئى پەروانەيان لەبىرماو، تەنھا كەسىك كە ھەمىشە پەروانەئى لەيادە، پەرزاي دلخۆشە، ئەو دەيگوت: «ئافرەتتىك بوو، نەدەبايە لەو پۆزگارى شەرپ و ئاگرىارانەدا لەدایكىت، ئەو لەو ناسكترىو بەرگەئى ئەو ھەموو ئاگر و پوناكى و پەشەبايە بگرت، ئەو خۆئى نەگرتبوو، مەخلوقىكى دەلەمە بوو، لە شەرابىك دەچوو بەر لە وادەئى خۆئى تىكرابىت».

نەسرەدىن ئەمرؤ بە ستۆدبۆكەدا دىت و دەچىت و دەست لە گولە نايلۆنەكانى سەر مئزەكە دەدات و دەلئىت: «ھەزارەھا نەو. پشت لە دواى پشت لە ناو ئەو چىايانەدا لەدایكبوون و مردوون و يادچوونەتەو... كوردستان سەر زەمىنى سەدان ھەزار گوندە كە لە پىچاوپىچەكانى نىو ئەو سروشتە دلپەقەدا ونبوون، مليۆنەھا مرؤف لەويادا ژياون، ئىستا ھىچ يادگارنىكان جىنەھىشتوھ... من لەو سالانەدا دەمگوت، دەريايەكى گەرە لە پۆج و دەرونى زىندوو، دەريايەكى بەرىن لە زىندەگى، ھەمووى

لەم چیا و کێو و هەلەمووتانەدا ژیاون و مردوون و زەوی قووتیداون، لە خۆم دەپرسی چی لە مێژووی ئەم ولاتەدا شایستە ی پزگارکردنە؟ وەکو تەتەر لە مسەری کوردستانەو دەچووم بۆ ئەوسەر، لە گەڵ دوژمنان و خێڵە بەکرێگیراوەکان و چلکاوخۆرەکانی بیگانەدا تووشی شەپ دەهاتم...

لەو چیاوانە هەموو سەرکرده سیاسییەکانم ناسی، لە پێدەشتەکان، زەنۆیەرەکان، لە گەرمیان و لە کوێستان، ناغا کوردهکان و پەنجەرەکانیانم بینی... تا گەیشتمە ئەو بیروایە بلیم ئەم ولاتە خالییە لە بەشەرێک بتوانیت خۆشتبویت، خالییە لە بەشەرێک بتوانیت، لە ژێر پێی ئەو دیوێ گەورەیدا که ناوی زەمەنە بەرگە ی مانەو بەگرتت، من لە ژێر کەپر و دەوار و خێوێتی سەدەها عەشرەتدا دانیشتم، پیاوماقوولانی هەموو ئەو عەشرەتانەم بینی... تەنھا خەلکێک لەم ولاتەدا، لەم بۆشستانەدا شایستە ی یادکردنەو بن عاشقەکان بوون، هەریۆەش پوژ و پوژگاریک نیشتمە سەر نوسینەوێ مێژووی عاشقان... بەلام ئیستا دەلێم، لەم ولاتەدا که خۆی ولاتیکی لەبیرکراوە، لەم زەوییدا که هەزاران سالا یادووری چەند مەزنە پیاویکی هەلنەگرتوو، بیرهووری دوو بلیمەتی نەپاراستوو، دەبیت بۆ سەیرییت گەر ئەو عاشقانهش وەکو ملیۆنەها ملیۆن ئادەمیزادی دیکە بپۆن و یادبچنەو؟ دەبیت بۆ سەیرییت که سێک پەروانە یان فەرەیدونی مەلەکی یادنەمیتیت؟ هەموو شتەکانی ئەم ولاتە سەرابە، مێژووێکی جگە لە غوباریکی دوور هیچی تر نییە، خێڵەکانی جگە لە سەراب هیچی تر نین، سنوورەکانی لەبەر خورافەتەکانی خۆی و خورافەتی دوژمنەکانی دیار نین، شۆپشەکانی دەبن بە تۆز، راپەرینەکانی دەبن بە دوکەل... ئیدی بۆ سەیره مەخلوقاتە بچوکهکانی بەو جۆرە هەلۆەرین؟».

من لە شەوێ درێژ و خالییەکانی مالد، هەلنەستام و وەکو شیت بەناو ئەو ماله چۆل و هۆلەدا دەسورامەو، گویم لە دەنگی با و باران

دەگرت لە دەرهو، پەردەکانم لادەدا و لە تاریکی ورد دەبوومەو و بیرم لە قسەکانی نەسرەدینی بۆنخۆش دەکردەو، دەمگوت: «خودایە، یارمەتیمبە، پەروانە لە بەحرە ترسناکەکانی بێرچوونەو دەربهێنم، خودایە یارمەتیمبە، زۆلمەتە بێبنەکانی ئەم یادچوونەو یە بیرم و سەربوردی مرقۆئیک پزگاریکەم». دەمگوت: «خودایە چارەنوسەکان چەندە دووبارە و سەدبارە و هەزاربارە بێنەو، دواجار چارەنوسی هەرکەس بە تەنها و بۆ خۆی، شتیکە، جوانییەکە، ئەنتیکە یەکە، دەبێت نەمریت... خودایە، یارمەتیمبە، من ژيانی راستەقینە ی عەبدیک لە عەبدە یاخییەکانی تۆ دەنوسمەو... ناخر هیچ شتێ لە چارەنوسی مرقۆئەکان، سەیرتر و فریودەرتر و دولبەرتر نییە». من دەگەپامەو سەتۆدیۆکە ی نەسرەدینی بۆنخۆش، جانتاکەم فرێدەدایە سەر کورسییەکە ی دەمگوت: «نەسرەدین، با، میژووی ئەم ولاتە بە درژایی یەک سەدە هەمووی تەپوتۆز و غوبار بێت، با شوپشەکانی بێن بە خۆلەمیش، با مرقۆئەکان بێنە با، بەلام مانای ئەو نییە دەستتەبەین و لە ناو ئەو تاریکییەدا چیرۆکیک دەرنەهێنین، یادووری مەخلوقیک نەپارژیزین کە دەزانین ترسیکی گەورە ی لە لە یادچوونەو هەبوو».

بەلام نەسرەدینی بۆنخۆش بە ترسیکەو چاوه ژنانەکانی دەتروکاند، بە ترسیکەو سەیری ئەو ناوئمییدیە ی منی دەکرد و دەیگوت: «خەندان، خەندانی چکۆلە، من زۆر جار گومانم هە یە کە لەو جەنگە لەدا سەرواکرم لەگەڵ مرقۆئی راستەقینەدا بوویت، من ئیستاش دەپرسم، ئایا ناشیت ئەوان هەموو لە بنەپەتدا کۆمەلێ وەهەمین، کۆمەلێ خەیاڵین، دەستتە یەک تارماییین... تۆ دلنیایت کە پەروانە و فەرەیدونی مەلەک لەو شەویدا نەکوژان؟ دلنیایت لەو شەوی مەحشەرەدا کە باسیدەکەیت لە ناو ئەو کتیبفرۆشییەدا نەسووتینران... دلنیایت؟».

وێک شیت بە شەقامەکاندا دەپۆم، لە گێژاوی عەرەبانە دەستیەکان

دەردەچەم، لە ھەرىمى پۇنفرۆشەكان دەپەپمەو، بە بازپى ھەلاچەكاندا گوزەردەكەم، گوزەرى ماستفرۆشەكان بەجىدەھىتلم و بىر لە ھەموو ئەم چىرۆكە دەكەمەو. بە پرتاو دەگەمە مال، دەست لەو پەيكەرە دەدەم، سەيرى ناوى ھەلكۆلراوى پەروانە دەكەمەو لە ژىرىدا، پەلامارى دەفتەرەكانى مەيدىيى غەمگىن دەدەم، بىر لە قسەكانى مەعسومە دەكەمەو، بىر لە چىرۆكە درىژەكانى دەكەمەو لە شەوى قوتابخانەى خوشكە تۆبەكارەكاندا... بىر لە نئوارەى پەروانە دەكەمەو، ھەموويان... ھەموويان، پاستى بوون... ناكۆت ھەمووى ھەمىى حكاىەتخوانىك بوويىت، ناكۆت ھەمووى خەيالەكانى من و درۆكانى ژيان خوڵقاندىتى. نەسەردىن كە گومانى لە ھەموو چىرۆكەكە دەكرد، ئىستا لەو باوەرەدا بوو ئەو پۆزگارە بۆ خۆيان پۆزگارى تەماوى بوون، ھەموو فرىوہەكانى وئەگرتكى بەكاردەھىتا تا زياتر و زياتر من بەرەو پىواقى گومان رابكىشىت، دەگوت: «خەندان، ھەمووى... ھەمووى... زنجىرەيەك حكاىەتە كە تۆ خۆت پىكەو ھەگرتىاندەدەيتەو... زنجىرەيە حكاىەتى جىاواز جىاوازە، من ئەمىرۆ وەكو ونبويەك لە سەرابدا سەيرى ئەو پۆزانەى خۆم دەكەم... كوا، كوا، ئەو جەنگەلە لەكوئىيە؟ وەرە با بۆى بگەپيىن... بزانيں سالانى شەپ و كاولكارى گەلایەكى سەوزى بۆ جىھىشتويىن، ئەى كوان ئەو خىلى عەشقە؟ ئەو شەو كە من لەبەردەم ئەو پەيزەيدا بەجىمھىشتن بۆ كوئى چوون؟ بەكويدا بلابوونەو، چ رەشەبايەك تەفروتونايكردن؟».

من دەمگوت: «تۆ لەوئىبوويىت، تۆ لە ناو ئەو دارستانەدا بوويىت، تۆ خۆت دۆزىتەو، خۆت ژيانى عاشقانت رىكخست، خۆت كەلوپەل و خواردن و جىگات بە بەستەى گەرە گەرە و بە گورىسى ئەستور بۆ شۆپكردنەو، خۆت لەو چىا و دەشت و سەرسنورانە كۆتكدنەو، خۆت لە وەرزی قەسابخانەكانى ئەفیندا پاراستن، خۆت ئاگرت بۆ بردن،

هيات خسته بـرده میان، خۆت گۆفـندت کرده وه ستایان تا به هـونه بـژین». نه سره دین به و نیگایه ی ئیستایه وه به قوولی سه یریده کردم و ده یگوت: «به لام من کیم... کیم، منیش وه کو هـموو مه مخلوقیکی تری نه م ولاته نیوه دریزکراوه ی خـیال و ته م و ته پوتوزه کانه و نیوه م حه قیقه ته».

نه و ده یگوت کاتی گپـرانه وه ی نه م چیرۆکه نه هاتوو، هـر ساتی کو ی به سه رهاته کان له گـرد و تاریکی پاکبـوو وه نه وسا تو نه م چیرۆکه بگپـره وه . من ده مزانی نه و سه رم لی تیکده دات، به ره و جیگی زۆر ته نگ و کۆلانی زۆر داخراوم ده بات، ده شمزانی حه قیقه ت سه فه ریکه به ناو نه و ته پوتوز و خـیالانه دا که نه و نه مپۆ لپی هـلده هات، نه مپۆ ده یگوت: «منی وینه گر چ کارم به و هـموو نه خش و زه خره فه و ترسانه ی پۆحه وه هـبوو؟... چ کارم به وینه ی شتیکه وه هـبوو که وینه ی ناگیریت؟... هـر له سه ره تاوه وه کو پیاویکی ناکۆک ژیاوم، من که ئیشم وینه گرتنی جه سه ته کان بوو، چی برده مه سه ر نه و خـیاله ی، خۆم به نازاره کانی پۆحه وه سه رقالبکم؟».

له و پۆزه دریزانه دا من زیاتر و زیاتر ناکۆکی پۆحی نه و پیاوه م ده بینى، که ئیستا جارێک ویزدانی نازاریده دا و جارێکیش به خۆی ده گوت: «هـمووی خـیال و درۆ بوو... هـمووی چیرۆک و وه هم بوو» هـندى جار منیشی له گه ل خۆیدا تووشی گپـژاو و پـیویله که کان ده کرد، منی ده خسته ناو ناوینه کانی بزۆکه یه کی ترسناکه وه، وای لیده کردم بلیم: خودایه، من که وتوو مه ته ناو چ ویلگایه کی ترسناکه وه . ده ستم ده برد و ده فته ره کانی میدیای غه مگینم ده خوینده وه، په ره له دواى په ره زیاتر ده گه یشته مه یه قین، ده مگوت: «ناکریت درۆیت، ناکریت». حه قیقه تی ده فته ره کانی میدیا و چیرۆکه کانی مه عسوم به گشتی وه کو یه که، په روانه و میدیا و مه عسوم پتیکه وه له و جه نکه له دا بوونه هاوپی،

نه وان دوور له یهک، جودا له یهک، بیئاگا له یهک، به سه رهاتى نه و
 پوژانه یان بو گیترا بوموه. که له قوتا بخانه ی خوشکه توبه کاره کان
 بووین مه عسومه نه یده زانی پوژیک له پوژان من ده فته رى یاداشته کانی
 میدیا ده خوینمه وه، له و باوه ره شدا نه بوو نه و ده فته رانه مابیتن...
 هه لبت میدیاش، ناوی منى نه بیستبوو، چونکه پیناچیت په روانه
 هه رگیز باسى نه و تاقه خوشکه ی کردبیت که دواى خو ی ژيانى له
 کونجى تاریكى توبه خانه یه کى ژاندا برده سه ر... به لام چیروکه کان هه مان
 چیروک بوون، به سه رهاته کان هه مان به سه رهات بوون. نه مرؤ، دواى نه و
 هه موو ساله به پوونى نه و هیله تهریبه ده بینم که من و په روانه دوور
 به دوور دروستمانده کرد، نه و به گه شته کانی له شهوى دوور و دریزی
 دارستاندا و من به سورانه وه و نه سره وتنم له تاریكى نه و توبه خانه
 گوره یه دا، نه و به مردنى و من به نا ئومیدیم، نه و به یادچوونه وه ی و
 من به یادکردنه وه ی، نه و به سه فه رى و من به نیشته جیبوونم.

ئەو شەۋە دۋاي تەۋابوۋنى مەراسىمى دروستکردنى كۆمەلەي خوشكە تۆبەكارەكان، من باۋكم نەبىنىيەۋە، بەلكو سى خاتۋونى دىكە بە جورئى منيان ئابلۇقەدا، ۋەكو ئەۋەي جانەۋەرىكى ترسناكيان ئابلۇقەدايىت، ھەر سىكيان منيان خستە نابەينى خۆيانەۋە و بەرەۋ مال گەپاينەۋە . بەدرىزايى رىگا ھىچيان نەگوت، كە گەيشتىنە مالېشەۋە بېتەۋەي پشووېدەن يان كەمى بھەۋىنەۋە يەكسەر بەر لە من دەگاي ژورەكەمىيان كەردەۋە و چوونە ژورئى، ئاگادار بووم يەككىيان بە برا گەۋرەكەمى گوت: « بۆ كچىك لەم تەمەنەدا، ھىچ شتىك لە ژورىكى تەنھا ترسناكتر نىيە». من لە سوچىكى تارىكدا ۋەستام و ئەۋان يەكەيەكە دۆلەبەكانيان كەردەۋە، پارچە پارچە جەكانيان دەرھىنام، تەنورە و كراسەكاني قوتابخانە، گۆرەۋىيە درىژەكانم، جەكاني ژىرەۋەم، ھەندى ژىركراسى پەنگاۋرەنگ كە ھەندىكيانم ھەرگىز لەبەرئەكردبوو، چەند دەستەسپىكى بۆنخوش، يەك دوو شوشە عەترى خالى و بچكۆلانە، جلى گەپانى ھاۋىنان، قاتە كوردىيە پولەكەم، تى شىرتەكانم... ئەۋانەيان ھەموو خستە بوخچەيەكى گەۋرەۋە، دواترىش ھەموو كىتتېبەكانمىيان ئاخنىيە جانتايەكەۋە . ھەر ئەۋ شەۋە پىيانگوتم: بوخچەكەت ھەلگەرە و با بېۋىن . ئەۋ شەۋە من بوخچەي جەكانم و ئەۋان جانتاي كىتتېبەكانيان ھەلگەرت و پۆىشتىن . من و سى ژنى پەشپوش بەناۋ كۆلانەكاني شەۋىكى

تاریکدا، من بیدهنگ دهرپوم و ئهوانیش جگه له دهنگی پی و خشه ی
 ئه و جله دریزانه یان که له خۆل و بهرد و دیواره کانی شه و ده خشه ی،
 دهنگیکی تریان لیوه نایهت، ئهوان ته ماشای من ناکه ن، منیش له و
 پیلاره ره شه لاستیکانه ی ئهوان زیاتر هیچی تر نابینم. هه رگیز شه و و
 شه قامی به وجوره هیمنم نه بینوه، سهیری ئاسمان ده که م، هه رگیزیش
 ئاسمان وا شه پۆلویی و زهوی وه ها سفت نه بووه. به دیار چرای سه ر
 کۆلانه کانی ئه و سه ره تای پایزه وه هه ندی میشو له ی هاوینه ی مه ست
 به جیماوه، من له نیوه ی پرگادا ماندووده بم، ده سته ده گرم به عه بای
 به کیکیانه وه و ده پرسم: «پورئ بو کوئ ده چین؟». به کیکی دیکه یان
 ده لیت: «ده ته یین بو به هشت». ئهوی دیکه یان په لم ده گرت و ده ست
 بو دیوار و باله خانه کانی ده ورو به رمان دریزده کات، ده لیت: «ده ته یین بو
 ده ره وه ی ئه م کافرستانیه ». هیچ نالیم، شه و ده مانبات و ئیمه ده پۆین،
 سوار ماشینیکی ده بین و پاش ماوه یه ک داده به زینه وه. به دریزایی پرگا
 بو ئه وه ی له ترسا نه مرم بیر له په روانه ده که مه وه، له و ژنانه ده پرسم،
 ئه گه ر تا ده مرم، عیبا ده ته بکه م، خوا له په روانه ده بو ریت؟ ئهوان ده لیتن:
 که س له په روانه نابوریت، که س. شار به ته واوی له پشتمانه وه ونده بیته،
 ماشینیکی تر ماوه یه ک ده مانبات و له لاریگایه ک داده به زین و به ناو
 خاکیکی به یار و پر له درکدا ده پۆین، سهروه یه ک دیت و خۆله میشیکی
 نه رم له گه ل خۆیدا ده هینیت، به ناو ده یه ها کیلگه دا ده پۆین. میگه له
 خه والوه کانی شه و به ته که ماندا تیده په پرن، زهوی بۆنی وه رزی خنکاوی
 لیدیت، گیای قه راغ پرگا کان له قاچه وه ده نالین، به لام ئه و ژنانه وه کو
 خۆیان ده پۆن، من هه سته ده که م گیاکان ده مگرن، هه سته ده که م چه نده ها
 ده وه نی درکاوی تیده نالیت، به لام ئهوان پامده کیشن و منیش خۆم
 له چنگی شه و و پرگا و گیاکان پامده پسکینم و دهرپوم، هه سته ده که م
 مه خلوقاتی سه پی و بریندار به ته که ماندا و به ره و جیگایه کی نادیارای ناو

سندووقه تەلىسماوييەكانى شەو دەپۇن، تا ئىمە زياترىش بپۇين زياتر لە سىپىدەى بەيان نزيكبيىنەو، ئەو مەخلوقاتە ناارام و غەمگىنانە زياتر دووردهگەونەو. دەمەوبەيان لەدوور تارمايى ئاوەدانىيەكمان لىدەردەگەوئىت، لە بولئلى خۆلەمىشى پىش كازىوهدا، لەبەردەم ديوارىكى سىپىدا دەووستىن، لە قەراغ شارۆچكەيەكى هئىمندا. كۆترەكان بەر لە ھەركەس پىشوازيما لىدەكەن، ژنىكى سىپىپۆش دەرگاىەكى ئاسنىنى گەورەمان لىدەكاتەو، دەچىنە ناو حەوشىكى گەورە، چرايەكى كز لەبەر ھەيوانىكى خاويىندا دەسووتىت، ھەموو سەيرى يەكتىرى دەكەين، ژنە عەبابەسەرەكان سەرتاپاي عەباكانيان بوو بە تۆز، كە خۆيان دەتەكىنن ھەموو ئەو ئاسمانەى دەورويەرمان دەبىتە تەپوتۆز، كۆترەكان ئەو تەپوتۆزە دەيانترسىنىت و دەفەن، دەنگى بالەفرييان ئەو كەمتيارە پىرانەى دەشتاييەكانى دەوروبەر خەبەردەكاتەو و بەرەو دوور ھەلدىن. ئەو ژنەى كە دەرگاي لىكردىنەو، كەمى ئاومان دەداتى و دەلئىت: «ئىوھ يەكەم كەسن... تا ئىستا كەسى تر نەگەبىشتوھ». بەلام ھىدى ھىدى ژنانى عەبابەسەرى دىكە و كچانى تەنھاي وەكو من لە ھەمان پىگاوە دەردەكەون، ھەموو سەرو بوخچەيان بەدەستەوھىە... بەرلەوھى خۆر بە تەواوى ھەلئىت، دەبىت ھەمووان لەوئىين.

من لە ناوھەپاستى ئەو حەوشەيدە لەسەر بوخچەى جەكانم دانىشتوم، ھىدى ھىدى چواردەورم قەرەبالغ دەبىت. سوپچ چەند بۆ پىشەوھ ھەنگا و بنىت، ھىندە زياتر كچى ترساو و ماندوو و خۆلاوى لەو دەرگا ئاسنىنەوھ دىن بەم دىودا، ھەمووانىش چەند خاتوونىكىان لەگەلدايە، ژنەكان ھەندىكىان ھەر ئەو ژنە دەفبەدەستانەى ئىوارىى مرگەوتەكەن و ھەندىكىشان ژنانى دىكەن... يەككە لە ناو ئەو بىنا سىپىيە گەورەيەوھ دىتەدەرى و لىستىكى گەورەى بەدەستەوھىە، يەكە يەكە ناوھەكانمان دەنوسىت و بەو لىستەيەى كە لاي خۆى ھىە بەراوردىدەكات... لەگەل

هه تاوکه وتندا، دواهه مین کچ ده گات و ژنه عه بابا سه سره کان دهسته دهسته ده گه پښه وه و ده رگا که داده خړیت... دواهه مین کچ فه تانه ی غه مگینه که راسته وراست به ره ولای من دیت و بوخچه ی جله کانی داده نیت و له ساری داده نیشیت. هه تاو که وتووه، به لام حه وشه که هیشتا سپه ریکی سارد و نارام بالی به سره راکیشاوه. فه تانه به نه سپایی و بیته وه ی ته ماشامبات ده لیت: «من نام فه تانه ی غه مگینه، ناوه که مت له یاد بییت، په نکه لیره ناوه کانیشمان بگوین، من و تو له یه ک قوتابخانه بووین، به لام من له پوئیکی تر بووم». له نزیکه وه سه یزیده که م، کچیکی نه سمه ر و بچکولانه و چارپه ش ده بینم که موورویه کی شینی چاوه زاری له ملدایه، سهیری کچه کانی چوارده وری خو شم ده که م، چاو له و ده رگایه ده برم که چنه خاتوونیکي پاک و پو شته و له چک به سه ر، لیوه ی دینه ده ری و ده چنه ژورئ، نه و جیگایه خانویه کی زدر گه وره یه، جگه له زه خره فه ی په نجره کانی هیچی دیکه ی له مزگه وت ناچیت. وه کو دواپی ده رکه وت، نه و شوینه له بنه په تدا قوتابخانه یه کی ناینی بووه که ده ولت له سه ر داوای گوندییه کانی نه و ناوچه یه دروستی کرده، دواتر له گه ل تی کچوونی بارودوخی ناوچه که دا دراوته ده ست لیپرسراوانی نه وقاف تا به شیوه ی تاییه تی خو یان بیبه نبه پښوه، نه وانیش له و ناوچه لاتهریک و دوورده سته دا کردبوویانه ناوه ندی سازانده وه ی مندالی خیزانه بی شیرازه کان، به لام نه و ناوه ته نها پووه که شیکي په سمییه، نه گینا نیتمه وه کو خوشکه توبه کاره کان ناویانگه رده که یین.

هیچ کچی به نه اندازه ی من شتی پتیییه، بوخچه یه کی گه وره ی جل و جانتایه ک پر له کتیب. «فه تانه ی غه مگین» سهیریکی جانتا که م ده گات و ده لیت: «کتیبه کانیشیان هیناوه؟ من به رله وه ی بیم کتیبه کانم هه مووی شارده وه، ده مزانی شتیکی وا به پښویه». من لیم پرسى: «ده زانیت، ئیره کوئییه؟ تا که ی لیره ده میتینه وه؟». به و ده نکه نازکه ی

خۆی گووتی: «نازانم، بەلام پێدەچیت ماوێهکی زۆر لێره بێنینهوه». فهتانه له چکێکی سپی ساده بەلام کهمیک چلکنی له سەردایه، سه بیرێکی له چکه کهی من دهکات و ده لێت: «دهمیکه له چک ده بهستیت؟». گووتم: «له وکاته وهی پهروانهی خوشکم پۆشتوو». سه بیرێکم دهکات و ده لێت: «خوشکه کهی تۆش خراب بوو؟». گووتم: «نازانم... باوه پناکه م... حەزی له زۆر پیاو کردبوو، بەلام باوه پناکه م له گەڵ هه موویاندا خه وتبیت». ئەو گووتی: «خوشکه کهی من سۆزانی نه بوو، تهنها حەزی له یهک کوپ کردبوو، ناوی کلپه بوو، خوشکه کهم لال بوو، قسهی نه ده کرد، وه کو ماسی وابوو، بهردهوام ده بنوسی، له تهمه نی چوار سالییه وه فیتری نوسین بوویوو، سالی نیکی درێژ ئه و کوپه شه وان ده هاته بهردهمی ده رگا که مان و موسیقای جۆرا و جۆری لێ ده دا، هه لبه ته تهنها به ده م، میدیاش نامه ی درێژی بۆ ده نوسی و ده یخسته ناو قاوغه شقارته وه و بۆی فرێده دا، کلپه نه یده زانی میدیای خوشکم ناتوانیت قسه بکات. تا ئه و شه وهش که رایانکرد کلپه نه یده زانی میدیا له نوسین زیاتر هه چی تر نازانیت». من گووتم: «خوشکه کهی منیش له گەڵ کوپێکدا هه له اتوو، ناوی فه ره یدونی مه له که». ئەو چپاندى: «ده زانیت ئیستا له کوین؟» گووتم: «نا... نازانم... کهس نازانیت».

له وکاته دا ژنیکی له چک به سه ر ده رکه وته وه و فه رمانی پێداين به خۆمان و جانتا کانه وه بۆ حه وشێکی دیکه له پشته وه دوا ی بکه وین، قوتابخانه که له وئ دیوارێکی به رز و سپی و ئه ستووری هه بوو، حه وشه کهش حه وشێکی خۆلی گه وره بوو که پێدەچوو جارێک له جاره کان یه کن و سستیته ی هه ندئ گولی تیا چینی، هه ندیک گول که هه رگیز سه وز نه بوویوو، پاش تۆزی هه مان ئه و ژنه په شپۆشه گه رایه وه و هه ندئ خانمی دیکه هاتن، پێیانگوتین جانتا کانه مان هه لپێژین، یه که یه که چی له جانتا و بوخچه کانه ماندا بوو هه لمانرشت، کاتی که گه یشته ئه وهی

من جل و کتیبە کانم ھەلپژژم، کۆمەلە یەکی گەرە جل و کتیب بە شیوہ یەکی سەیر لە سەر یەک کەلە کە بووبوون. ھەموومان جانتا کانمان ھەلئەکاند، دوا پارچە جلی خۆمان دەرھینتا و توپماندایە سەر ئەو تەبارە گەورانە، دواي ئەو وەش ھەموو بە ئەلقە یەکی گەرە لە دووری ئەو دیمەنە دانیشتین. فەتانە بەردەوام لە تەنیشتمەوہ بوو، ژنیکی بالابەرز و تۆکمە بە خۆی و مانتۆیەکی شین و لەچکیکی سەببەوہ ھاتە پێش، سەیری جل و کتیبەکانی کرد، سەیری ھەموو کچەکانیشی کرد، لیستی ناوہکانی گرت بەدەستەوہ و گووتی: «ئێوہ ئەمرۆ ژیانیکی تازە دەست پێدەکەن، چیتەر ھیچ شتێ بەکارناھێنن کە لە رابوردوودا بەکارناھێناوہ، ھیچ شتێ کە ئەو پۆژانە و ئەو یادگارنە و ئەو ھەستانەتان و ھەبیریاخەوہ، ئێوہ ئەمرۆ کچی دۆنیایەکی ترن، دۆنیایەکی پاک...». لە یەکەم پۆژوہە فێردەبین وشە ی سەرەکی لە ژیان و لە ئاین و لە ئیستا و لە داھاتووماندا، پاکییە. ھەمووشتەکان دەبیت پاکبن، دەستمان، دەرئومان، لەشمان، نیکامان، زەردەخەنەمان، نیازمان. فێردەبین کە ئێرە قوتابخانە یە کە پاکژیمان پێدەبەخشیتەوہ، چونک ئیمە مندالی کۆمەلێ خیزانین کە تاسەر ئیسک لە خراپەدا پۆچوون، ئیمە گوناھ ی شەھوہتی خوشکەکانمان پێیە، دەبیت خۆمان لە ناگری ئەو شەھوہتانە پاکبکەینەوہ. ئەو ژنە ی لەو بەیانییەدا قسە ی بۆ دەکردین «زەینەبی کویتستانی» بوو، ئەو سالانیکی درێژ لە تەکیە ی شێخیکی گەرەدا لە چیا یەکی بە فراوی کویتستاندا ژیا بوو، حکایە تەکانیش دەیانگوت لە کە مەری بەرە و خوار یە ک پارچە سەھۆلە، ھەر کە سێکیش لە نزیکییەوہ بوەستابایە ھەستی بەو ساردییە دەکرد کە لە چوار دەوری خۆی بلأویدە کردەوہ، بەلام فەتانە دە یگوت، ھەمووی درۆیە ئەو ساردییەش کە باسیدەکەن پە یوہندی بە چاو و نیکا کردنییەوہ ھە یە، ئەو سەرما یە سەرما ی سەیر کردنە کانتیتی، بەلام ئەوانی دی ئەفسانە یان لە سەر دەچنی و دەیانگوت ھەموو ئەو پیاوانە ی

که لیتی نزیک که وتونه ته‌وه ره قبوونه ته‌وه، هه‌موو نه و بالندانه‌ی له نزیکیه‌وه نیشتوونه ته‌وه بوونه ته شه‌خته . نه و له و به‌یانیه‌دا به هه‌موو شکوی خویه‌وه، ته‌ماشایده‌کردین، پییراگه‌یاندین که نه و لئیرسراوی نه‌م قوتا‌بخانه‌یه‌یه، کاتی بوخچه و جانتا‌کانمان خالییده‌کرده‌وه، هه‌ندی جار ده‌ستیده‌برد بو‌یه‌کن له ته‌زیچه‌کانی سه‌ر سنگی و ده‌یگوت: باشتر پایته‌کیتن، جوان خالیبکه‌نه‌وه . جار‌جار پشتیده‌کرده‌ ئیمه و له‌سه‌ر ده‌فته‌ریکی بچکولانه شتیکی ده‌نوسی و جار‌جاریش به‌ په‌نجه‌یان به‌ جاو ئیشاره‌تی تاییه‌تی ده‌دا به‌ ژنه‌ هاوکاره‌کانی، من له‌وه‌وبه‌ر نه‌م ژنه‌م نه‌بینیبوو، ژنه‌ هاوکاره‌کانیشی هه‌موویان بو‌ من نه‌ناسراو‌بوون، خاتوونیکی سپیکه‌لانه نه‌بیته که خالیکی په‌شی زۆر گه‌وره له‌ ژیر چه‌ناگه‌یدا بوو، هه‌ندی جار نه‌وم له‌ مه‌جلیس و شه‌وه تاریکه‌کانی مالی پوردا بینیبوو. نه‌و ژنه‌ له‌و به‌یانیه‌دا قاپی نه‌وتی چکوله‌ی ده‌هینا و ده‌یدایه‌ ده‌ست زه‌ینه‌بی کویتسانی، من دل‌نیانه‌بووم نایا ده‌مناسیت یاخود نه‌؟ زه‌ینه‌بی کویتسانی پییده‌گوت: «که‌می نه‌وتی دیکه‌ش به‌ینه، جله‌کان زۆرن». نه‌و ده‌گه‌رایه‌وه و خانمی زه‌ینه‌ب خوی به‌ده‌ستی خوی نه‌وته‌که‌ی ده‌کرد به‌ ته‌باری جل و کتیبه‌کاندا، پییده‌گوتین که‌می دوورکه‌وینه‌وه، له‌ جانتا بچکولانه‌که‌ی خوشی شقارته‌یه‌کی ده‌رده‌هینا و ده‌یگوت: «ئیتستا کاتی نه‌وه هاتوو به‌که‌م هه‌نگاو بنیین، بو‌ پاکبوونه‌وه». له‌گه‌ل به‌رزبوونه‌وه‌ی ناگر و بو‌سوی جله‌کاندا، هه‌ستمکرد کۆتره‌ سپیه‌کان جاریکی دی ده‌فرنه‌وه، ناگره‌که له‌سه‌ره‌خۆ بلاوده‌بووه‌وه من له‌ ناو نه‌و دوکه‌ل و گه‌رده‌دا سوچی ده‌فته‌ری یادگاره‌کانم ده‌بینی ده‌سووتیت، به‌ نه‌سپایی به‌ فه‌تانه‌م گوت: «سه‌یرکه نه‌وه ده‌فته‌ری یادگاره‌کانمه‌ ده‌سووتیت». نه‌و له‌ ته‌نیشتمه‌وه به‌ چریه‌وه ده‌یگوت: «من له‌ مندالییه‌وه له‌ میدیای خوشکه‌مه‌وه فی‌ریووم چون ده‌فته‌ره‌کانم بشارمه‌وه ... له‌ جیگایه‌کدا شاردومه‌ته‌وه که‌س ناتوانیت بیدۆزیته‌وه، له‌

ژیر ههنجیری حهوشی مائی کچیکی ره فیهقدا». فهتانه زۆر قسه ییده کرد، بهرده وام قسه ییده کرد، من نهمده توانی گوئی لینگرم، ده موست ههستم و دهستبهرم له ناو ئه و ناگره دا جله کانم و دهفته ره سووتاهه کانم ده بهینمه وه، ئه و جلانه ی ئیواران کاتئ له گه ل په روانه دا ده چومه ده ری له بهرمده کردن، ئه و جلانه ی پیاسه م پیوه ده کردن، هه موو ژبان و یادگاره کانم به و جلانه وه. بوو، به لام بۆسوکه تاده هات زیاده کرد، گرچه که تاده هات به زده بووه وه و دوکه لیککی رهش وه کو ستونیککی گه وه ده چوو به ئاسماندا و نه سیمی هیمنی به یانی به سه ر ئه و شارۆچکه یه دا بلاویده کرده وه، به لام له بری توپه یی، له بری خۆمه لدا نه ناو ئه و ناگره وه ته نها خه نده یه کی بچکولانه و تال ده که وته سه رلیتوم. فهتانه ش وه کو من سهیری ناگره که ی ده کرد و ده چرپاند به گویمدا: «حه فیم له و کراسه ده یالینه شینه م دیت، زۆر حه زم لیتی ده کرد».

من بهرده وام سهیری ناگره که م ده کرد، ورده ورده دوکه له که کچه کانی ده هینایه کۆکه و چاویان ئاویده کرد، زهینه ب به شتیه یه کی سهیر خۆی له ناگره که دورگرتبوو، من له جیگای خۆمه وه له پشت کلپه کانه وه ده مبینی، ئه و مه ستانه ته ماشایده کرد و له نیو نیله نیلی ناگره که وه ده یگوت: «ئه وه ی ده سووتیت کۆمه لئ کتیب و جل و سیپالی شر نییه، به لکو دنیا یه که ئیوه تیایدا به چه وتی گه وه بوون». کچه کان هیدی هیدی له ناگره که دورگه وتنه وه، هه ستمده کرد من به پیچه وانه ی هه مووانه وه نه ده کۆکم، نه چاوانم ئاوده کات به لکو تاده هات پتر له ناو ئه و ناگره دا په ره په ره و پارچه پارچه سووتانی کتیه کانم و جله کانم ده بینی. حه سه رته یکی سهیر له دلما دروستده بوو، یه که مجار بوو هه ست به حه سه رته ی وه ها قوول بکه م، هه سته بکه م ته واو که وتوومه ته ناو دنیا یه کی غه ربیه وه، له سووتانی شته کانی خۆم و په روانه دا، سووتانی ئه و ئولفه ت و گه رمیه م ده بینی که من به ژبان وه ده به سته تته وه. له

ساتیڤدا پوانیم و بینیم تەنھا من لە نزیک ئەو ئاگرەووە وەستاوم، تەنھا من بە قوولی سەیری کلپەکان دەکەم، بە تەنھا من حەسرەتەکانم لە ترسم گەورەترن. سەرم هەلبەری ئەو خاتوونەم بینی لە ناو دوکەل و بۆسۆ و قرچە قرچی سووتانە کەدا لێم نزیکەدەبێتەو و پێدەلێت: «دڵت بۆ شتەکانت دەسووتیت؟». من تەماشامکرد و هیچم نەگوت، بەلام ئەو سەراسیمە سەیریکردم و گوتی: «ئەو خەندەییە توو لە خەندەییەکی پاک ناچیت». لەهەمان کاتدا چەند ژنیکی یاوەر بە چەند دارێکی درێژ و گەورەووە جل و کتیبەکانیان هەلەدەگیرایەووە تا هەر جیگایەک ئاگر نەبیرتووە بێگرت، تا ئەوێ نەسووتاووە بسووتیت. یەکن لەوانە بە دارێکی گراوییهووە لێم نزیکبوووەووە و گوتی: «بڕۆ دواووە... بڕۆ دواووە». فەتانەئێ غەمگینیش راییکیشام و چریانیدی: «خەندان، شتیکی باش نییه سەرسەختیان لەگەڵدا بکەیت... شتیکی باش نییه لەمپووە سەرنجیکی خراپت لێ وەریگرن». لەگەڵ فەتانەدا گەپامووە ناو ئەو کچانەئێ ئیستا هەموو لەپال قوتابخانەکەدا و دوور لە دوکەلەکە ریزبوویوون، بە لەچکەکانیان دەم ولووت و چاویان گرتبوو، تا ئاگرەکەش بلیسەئێ بسەندایە، نیلە نیلێ پۆچی ئەو ژنەش زیاتر بەرزەبوووەووە کە دەبگوت: «ئاگر گوناھەکان دەشواتەووە، خراپە پاکدەکاتەووە، بۆئەوێ خاوینیش ببەووە دەبیت نەفرەت لەو پۆژانە بکەن کە نیمچە پووت، بە کۆلان و شەقام و شاراندا هاتوچۆتانکردووە، حیکمەتی نوێی ئەم ژیانە لە شتیکی زۆر ساردەووە دەست پێدەکات، ئەویش جەلەکانتانە، ئەوێ دەبەووت تۆبەبکات و پاکبیتەووە دەبیت لە جەلەکانییەووە دەستپێبکات، بزەنن، هەموو ئەو ژیانەئێ کە بەو جۆرە جلانەووە ژیاون، ژیانیکی ئاسایی نەبوو، ژیانی ئاسایی ئەو ژیانەئێ کە یادتانکردووە».

«زەینەبی کویستانی» کەمیک دەووەستا، با سووتووی کتیب و جەلەکانی بە هەموولایە کەدا بلۆدە کردووە، کەمیک خوێ لە دوکەلەکە

دورده خسته وه که ئیستا با به ئاره زووی خوئی به ملالوادا یاریپیڊه کرد... سهیریڊه کردینه وه و به شیوهیهکی جیدیتر ده که وتوه قسه کردن و دهیگوت: «ئاینی ئیمه له و ئاینانه نییه به خه لکی و به ئومه تی ئیمانداران بلایت برۆن که یفتان به چیه بیکه ن... چی له بهرده که ن گرنگ نییه، چی دهخۆن گرنگ نییه... نا، ئاینه که ی ئیمه ئینسان له هه موو پوویه که وه سازده دات، له هه موو پوویه که وه بو خودا په رستی ئاماده یده کات، پوکنی سه رهکی و یه که م و گه وه ی ئه و سازدانه ش بو ئافره ت له جلوبه رگه وه ده ستپیڊه کات، به وه دا که ئافره ت له شی هه مووی له زه ته، جلوبه رگ بو ئافره ت نیوه ی ئیمان، جلوبه رگ ته نها په وشتی به رز و نزم له یه کتر جیانا کاته وه، به لکو ئه و نیازه ش ئاشکراده کات که تو له چ جیهانی کدا ده ته ویت بژیت، جلوبه رگ زمانه، زمانی له شه، زمانی پۆحه، زمانی ئاره زووه کانه، ئاره زووه کانی جهسته و ئاره زووه کانی عه قلیش. که له شی خۆت ده رده خه یه ت به ربه ستیکی ئه ستوو و گرنگ له به رده م شه ی تاندا هه لده گریه ت تا بیته و ئاسانتر ختووکه ی شه هوه ته کان بدات. جل په یوه ندیبه کی گرنگی به شه ی تانه وه هه یه، شه ی تان به ر له هه ر شتی ک به رگنه نداز و به رگدرووه، ده بیته هه مووتان بزانه که شه ی تان یه که مجار له شیوه ی قاتی ک جلد ا خوئی بو ئافره ت ئاشکراده کات... شه ی تان له وینه ی کراسیکی کورت یان بریقه داردا ده رده که ویت، له وینه ی پانتۆلیکی ئاره زوو هه ستین، یان سوخمه یه کی کراوه ی شه هوه ت بزۆیندا دیته خه یالمان... ئاین له مندالییه وه پیمانده لیت: «له شتان داپۆشن». شه ی تانیش له مندالییه وه پیمانده لیت: «له شتان پووتبکه ن، عه وره تتان ده رخن، له پووتی مه ترسن». بۆیه ده بیته بزانه گۆپینی ئه م دونیا یه له گۆپینی جل و به رگه کانه وه ده ستپیڊه کات، بۆنه وه ی جیهان چاکبکه ین، ده بیته مرۆف چاکبکه ین، بۆنه وه ی مرۆفیش چاکبکه ین ده بیته جلیکی لایه قی له به ردا بیته... سه یریگه ن، کچانی من، سه یریگه ن

ئەو جلانە ھيئەتەي پارچەيەك لە سەنەتەي شەيتان بوون، جل نەبوون. ھيئەتەي مايەي ئەو پۆژە پەشانەي ژيانى ئىتوہ بوون، جل نەبوون... ئەو ھەي دەسووتىت، جل نىيە بەلکو شەيتانە، شەيتانىكە ئىتوہ عومرىكى درىژ لەگەل خۆتاندا ھەلتانگرتووه، لەبەرتانگرتووه، ختوگەي پىستەكەي داون، لەشتانى بزواندووه... غەم بۆ ئەو شەيتانە مەخۆن... ئەمپۆ لىرە، جلى نوئ و پاكتر و ھەردەگرن، جلىك كە لە ھەموو پىسى و خراپەيەك دەتانپارىژىت، جلى ئيمان و بپروا بە خودا بوون».

زەينەب و رىيائى ژنىكى گوندنشىن و مامۆستايەكى خويئندەوارى شارى تىكەلكردبوو... دياربوو ئەزمونىكى زۆرى لە ژيانى تەكئ و خانەقاكاندا ھەيە، ھەروەھا بىبەشيش نىيە لە ئەزمونى مەجلىسى ژنە شارىيەكان. بەر لە دروستبوونى يەكئتى ژنانى موسلمان، ئەو لە يەكئىتەيەكانى دىكەي ژنان و ئافرەتاندا ئەندام بووبوو، لەوئيش ھەكو خۆي دەيگوت ھەوليدابوو نرخە بەرز و پىرۆزەكانى ئاين بلابوكاتەو، دواتر بووبوو بە چاودىرى ئەو حوجرە ئاينىيە چكۆلانانەي كە ئەوقاف لە تەكەي جياواز جياوازهكانى ناو گوند و شارۆچكەكاندا سەرپەرشتىدەكردن، بەھۆي شارەزايى و ئيماندارىي و بپرواي گەورەشى بە پاشەپۆژى ئاين، لە چاودىرىكى بچوكەوە كرىيان بە چاودىرى گشتى... ھەلبژاردنى لەلایەن مەجمەعەي زانا ئاينىيەكانەو بۆ بەرپۆتەبردنى ئەم قوتابخانەي سازدانەو، گەرچى ئەركىكى قورس بوو، بەلام رىژلىتائىكى گەورەبوو بۆ ئافرەتەك تازە بەرەو سەرۆ چل ھەلدەكشا.

ئەو بەيانىيە كە زەينەبى كوئستانى قسەيدەكرد، گومانمەكرد ھەموو كچان لە قسەكانى تىبگەن، ھەندىكيان دياربوو چەند سالىكى كەم قوتابخانەي سەرەتايان خويئندبوو و ھەندىكيشيان ھەرگىز قوتابخانەيان نەبينبوو، يەكئ لە ئەركەكانى ئەم قوتابخانەي ئەو ھەبوو كە ئەو كچانە فىرى خويئندن و نوسين بكات تا بتوانن قورئان بخويئنەو و پىسى و پاكى

لہیہ کتر جیابکہ نہ وہ... ئەو بە یانییہ خاتونی کوئیستانی زۆر قسە یکرد، لە گەڵ قسە کردنەکانی ئەویشدا چیتەر جگە لە پاشماوہ یەک لە خۆلە مییش و سووتوو و نایلۆنی تیاوہ هیچی تر لە راپوردوومان نە دەمایەوہ. دواى خامۆشبوونی ناگرەگە، ریزیانکردین و بەرەو بەر دەرگای مەخزەنیکی گەرە بردیانین، مەخزەنەکە دەکەوتە گۆشەى باکووری بیناکەوہ، لەوئى جگە لە دوو دەست مانتۆى شین و چەند لە چکیک، هەندى نوین و متیل و بالیفى تازەشیان داینیت، دواتر بە دالانیکى تاریک و دریزدا بەرەو نەۆمى دووہمى بیناکە سەرکەوتین، فەتانەى غەمگین بەر دەوام بە دوامەوہ بوو، دەیگوت دەبیٹ لە ژورریکدا پیکەوہ بین، چونکە پتویستیمان بە یەکتەری دەبیٹ، هەرواش بوو، دواچار من و فەتانە لە گەڵ دوو کچی دیکەدا ژورریکی چوارکە سیمان وەرگرت.

قوتابخانەکە جگە لە ژوررەکانى خەوتن، چەندین سالتۆنى گەرە گەرەى خویندنیشى هەبوو، ژیرزە مینیکى زۆر فراوان، چەند ژورریکی تایبەت بۆ مەخزەن و سووتەمەنى و ئازووقە، چیشتخانە یەکی زۆر بەرین، ریزیکی دریز حەمامى داخراو و دەستشۆرى تایبەت بۆ دەستنوێژ.

ژوررەکانى خەوتن هەرەک ئەو ژوررانە وەها بوون کە لە بەشە ناوخۆییەکانى دیکەدا بینبووانە، دوو قەرەوێلەى دووقات و میزیکى خواردن و دوو لۆکەرى جلوبەرگ. ژوررەکەى من و فەتانە چەندین پەنجەرەى بچکۆلانەى تێدابوو، لە گەڵ ئەوەشدا هەمیشە تاریک بوو. فەتانە دەیگوت: «براکەم گووتویتى، لە چەند سالى داهاوو هەموو ولات پردەبیٹ لە قوتابخانە و ئیسلامیاتی دینى، چونکە تا مەترسى لەسەر ئەخلاق گەرەتر بیٹ، مرۆف پتویستی بەمجۆرە قوتابخانانە زیاتر دەبیٹ، براکەم دەیگوت تا پتر سوود لە جیگای دوورە شار و دوورە دەست ببینریت باشترە، چونکە تا گۆشەگیرى قوولتر بیٹ، پەیوەندى مرۆف بە خوداوە قوولتر دەبیٹ، ئەمە جگە لەوہى کە دوورکەوتنەوہ

له گوناوه و خراپه زامنتر و مسوگرتره» .

نهو دوو کيزه‌ی دی که له ژورره که‌دا له‌گه‌لمان بوون، دوو خوشک بوون له يه‌کئ له هه‌ره هه‌ژارترين گه‌په‌که‌کانی شاره‌وه هاتبوون، خوشکه گه‌وره‌که‌يان له ژئر فشاريکی ده‌رونی سه‌ختدا ده‌ژيا، که هاتنه ژورئ، بيته‌وه‌ی هيچ بکه‌ن يان هيچ بلين، ده‌ستيانکرد به‌ گريان. فه‌تانه هؤی گريان‌ه‌که‌ی ده‌گيژاپيه‌وه بو تاريکی و فه‌بزی نيو دالان و ژورره‌کان. به‌لام خوشکه‌کان ده‌يانگوت دايکیان له‌گه‌ل زه‌په‌نگه‌ريکدا رايکردوه و باوکيشيان سه‌ری خؤی هه‌لگرتووه و که‌س نازانيت له‌کوئ گيرساوه‌ته‌وه، نه‌وانيش بو بيکه‌سی خؤيان ده‌گرين. فه‌تانه پييده‌گوتن: «ده‌مووچاوتان بشون، هه‌مووشتی چاکده‌بيت، نيمه‌ ليتره پيکه‌وه ده‌ژين... له‌ داهاتوودا له‌وانه‌يه بين به‌ ماموستای ثاينيش». ئيواره‌ی رۆزی يه‌که‌م، بو دلنه‌واييدانه‌وه‌ی نه‌و کچانه، هه‌ر چوارمان پيکه‌وه که‌وتينه‌ گه‌ران به‌ناو قوتابخانه‌که‌دا، نه‌و کيزانه‌مان بينی، که هیدی هیدی که‌وتبوونه سه‌ر تاقیکردنه‌وه‌ی شوينه تازه‌که‌ی ژيانيان، په‌رده‌يان به‌ په‌نجه‌ره‌کاندا هه‌لده‌واسی، متيليان له‌ دۆشه‌که‌کان ده‌گرت و لۆکه‌ره‌کانيان چاکده‌کرد، يه‌که‌ يه‌که‌ به‌سه‌ر هه‌موو ژورره‌کاندا گه‌پاين، کچه‌کان هه‌نديکیان بو‌مان پيده‌که‌نين و هه‌نديکیان به‌ بيده‌نگ سه‌يريانده‌کردين، که دابه‌زينه‌ حه‌وشه‌که‌وه، هه‌ستیکي مندالانه به‌ غه‌م دل‌مانی ده‌گووشي، هه‌ر چوارمان دلنیا‌بووين که دوا جيگا بتوانين ئاسمان و هه‌تاوی تيا بينين نه‌و حه‌وشه‌يه‌يه که ديواره به‌رزه‌کانی بووبوون به‌ به‌ريه‌ستیکي گه‌وره له‌نيوان نيمه‌ و دونيادا، دوو خوشکه‌که‌ که‌م که‌م پيکه‌نين که‌وته‌وه سه‌ر روخساريان، هه‌ندي له‌ ماموستا ژنه‌کان جارچار ده‌رده‌که‌وتن و سه‌يري نه‌و حه‌وشه به‌ره‌وته‌يان ده‌کرد که نيمه‌ له‌پال سيته‌ری ديواره‌که‌يدا دانيشتبووين و قسه‌مانده‌کرد. خوشکه‌ بچکۆلانه‌که‌يان ناوی «مه‌هتاب» بوو زوو زوو ژرچه‌نه‌ی خؤی ده‌خوراند و ده‌يگوت: « دايکم گوناها‌بارنه‌بوو... دايکم

ئەو ئافرەتە نەبوو کە ئەمانە باسیدە کەن». لە یلای خوشکە گەرەکی بە تورپییەوه سەیریدە کرد و دە یگوت: «دایکم گوناھبار بوو، ئیتمەش گوناھبارین، ھەموومان گوناھبارین و بە ھیچیش پاکنا بیئەوه». من لە پۆژی یەکەمەوھ نا ئازامییەکی قوولم لە پۆحی لە یلادا دەبینی، ئەو ئیوارە یە کە لە بەر سێبەرە کە دا دانیشتبووین بە جۆرێ دەستی دەجولاند ھەستم بە شپرزەییەکی زۆر قوول دە کرد، کچیکێ چا و پچۆلە بوو، بالای لە ھەرسێکمان بەرزتر بوو و سینەشی لە ھەموومان گەرەتر، بە لام لە پقە بەرە کایە تیبەکی شیتانە دا دە ژیا لە گەل ئەو خوشکە بچکۆلانە ییدا کە باوھەپی بە ھیچ شتێکی نە دە کرد، کاتێ ئەوان لە گەل یە کدا شە پێاندە کرد من و فەتانە گویماندە گرت، لە یلا دە یگوت: «مالی ئیتمە پریووە لە شەیتانە کان، شەیتانی ھەمە پە رنگ، ئەوانە دایکمیان لە خستە برد و تووشی ئەو چارە نوسە یان کرد». بە لام مەھتاب کە دواتر بە «کوپە» ناو بانگیدە رکرد، دە یگوت: «مالی ئیتمە لە ھەمووشتی خالیبوو، لە نوین، لە خواردن، لە فەرش، لە جل، لە فریشتە، لە شەیتان... بۆیە دایکم پرایکرد». مەھتاب کە بە پێچەوانە ی خوشکە کە یەو، کچیکێ خریلە و کورت بوو، سیمای کونە پە پویەکی غەمگینی ھەبوو، ئەو دە یگوت: «دایکم گوناھبار نییە، ھەر کە سێکی دیکەش بووایە لە شوینی ئەو، ھەر وایدە کرد». دیار بوو دوو خوشکە کە ھەرگیز پێکەوھ ناگونجین، بە لام ئاشکراش بوو بێ یە کتری ناژین، ھەمیشە پێکەوھ بوون و بەردەوامیش ئازاری یەکیان دە دا. ئەو ئیوارە یە مەھتاب بە دزییەو، جووتی گوارە ی زۆر قەشەنگی نیشاندام کە تاکە شتێک بوو توانیبوو ی لە مالەوھ دەریکات و لە ناو جەکانیدا بیشاریتەو، ئەو دە یگوت ئەوھ دواھە مین یادگاری دایکیتی و ھەرگیز دەستە بەرداری نابیت. ئەو پۆژە سەرنجماندا کە قوتابخانە کە لە عەسریکی زووھو تاریکدە بیت، ھێمنییەکی سەیریش لە ھەموو ژوو رەکاندا بەرقەرار بوو، من و فەتانە ئەو پۆژە چەندەھا

جار بیکه‌وه چوونیه ده‌ری و به سالۆنه‌که‌دا گه‌پراین، له په‌نجه‌ره‌یه‌کی گه‌وره‌وه سه‌یری ده‌ره‌وه‌مان کرد، ئه‌و ماشینه‌ گه‌وره‌یه‌مان بینسی که فهرش و کورسی و ته‌خته و که‌لوپه‌لی دیکه‌ی ده‌هینا بۆ ژووره‌کانی خویندن و شوینی مامۆستاگان، فه‌تانه به‌ چرپه‌وه ده‌یگوت: «خه‌ندانی چکۆله، هیشتا شته‌کان خۆیان نه‌گرتوه... له سه‌به‌ینیوه پۆزانی زۆر ناخۆش ده‌ستپیده‌کات». له‌به‌ر ده‌ستشۆره‌کاندا، له‌و جیگایه‌دا که ده‌بایه ئاوینه‌یه‌ک هه‌لبواسرایه، یه‌کیک به‌ خه‌تیکه‌ی گه‌وره نوسیبووی: «تاکه ئاوینه، ئاوینه‌ی پۆحه». فه‌تانه گوتی: «ئوه مانای ئه‌وه‌ی ئیدی ئیمه ئاوینه نابینیه‌وه». من له‌و کیزانه‌ نه‌بووم که زۆر شه‌یدای ئاوینه‌ن، له‌به‌رئوه سه‌یرم له‌ فه‌تانه ده‌هات که له‌ته ئاوینه‌یه‌کی بچکۆلانه‌ی له‌ گیرفانی جبه‌ درێژه‌که‌ی ده‌ره‌ینا و گوتی: «پروانه خه‌ندان، ده‌بیئت ئه‌م پارچه ئاوینه‌یه بیاریزین، چونکه ئه‌وه ته‌نها شتیکه له‌ پێگایه‌وه خۆمان ببینین». ئه‌و کات من به‌خیلییه‌کی گه‌وره‌م به «مه‌هتاب» و «فه‌تانه» ده‌برد که نه‌ینییه‌کیان هه‌بوو بیاریزین... که فه‌تانه ئاوینه‌که‌ی خسته‌وه گیرفانی گوتی: «به‌چاوی تو، ئه‌گه‌ر نه‌ینییه‌کم نه‌بیئت، ده‌مرم». پۆزانی داها‌توو پتر تیگه‌یشتم که دروستکردنی نه‌ینی و زیان له‌ ناو فه‌نتازیاکانی نه‌ینیدا، ئاره‌زوویه‌کی سه‌یری فه‌تانه و زۆر کیژی دیکه‌ی قوتابخانه‌که‌یه... ئاره‌زوویه‌ک به‌سه‌ختی به‌ر شه‌ریعه‌تی تۆبه‌کردن و یاسا‌کانی ده‌که‌وت. شه‌وی یه‌که‌م به‌ ئه‌ندازه‌یه‌کی سه‌یر ئارام و بیچپه‌بوو، له‌ ئیواره‌یه‌کی زووه‌وه چوونیه ناو جیگا‌کانمانه‌وه. په‌نجه‌ره‌کانی قوتابخانه هه‌مووی به‌جۆریکی سه‌یر گلۆم‌کرا‌بوون، ئه‌و شه‌وه به‌ ئه‌سپایی په‌رده‌ی په‌نجه‌ره‌ی ئه‌و ژوورم لادا و سه‌یری ئاسمان کرد که هه‌زاره‌ها ئه‌ستیره‌ تیایدا ده‌دره‌وشانه‌وه. فه‌تانه هه‌ر ئه‌و شه‌وه له‌ غافلیدا ده‌ستیکرد به‌ گێرانه‌وه‌ی حکایه‌ته‌کانی، هه‌موو له‌ جیگا‌کانی خۆماندا بیده‌نگ راکشایووین و بیرمانده‌کرده‌وه، که له‌ناکا‌و فه‌تانه به‌

دەنگی حکایەتخوانێک دەستپێکرد و گوتی: «میدیای غەمگین حەزی لە مانگ بوو، هێندە حەزی لە مانگ بوو پێنە دەچوو بتوانیت بەبێ مانگ بژی، ئەو شەوانە ی که مانگی نە دەبینی زۆر غەمگین دەبوو، شەویکیان که میدیا هێشتا مەندال بوو مانگی نەبینی، لە مأل چوو دەری تا بە دوا ی مانگدا بگەرێ، لە جیاتی مانگ کتییکی کۆنی هێنایەو بە مأل، کتیییک که لە بەر دەرگای کۆشکی کۆندا دۆزیبویەو، که باسی چۆنیتی مردنی شاعیریکی دەکرد، میدیا بەرلەو هی کتیبە که تەواویکات، تووشی نەخۆشییەکی کوشندەبوو». بەرلەو هی فەتانه چیرۆکەکی تەواو بکات، من بە دەم سەیرکردنی ئەستێرەکانەو خەوم لیکەوت... ئیدی شەو لە دوا ی شەو، سأل لە دوا ی سألانیش، لە ژێر هەموو فشارەکاندا، لە شەو هەرە تاریک و سارد و ناخۆشەکاندا، من لەوێ لە سەر دەنگی حکایەتەکانی فەتانه دەخەوتم... حکایەتەکانی ئەو بەجۆری پاستی و درۆیان لا تیکە لکردم، که تا ئەمڕۆ گومان لە چارەنوسەکانیش دەکەم. ئەو شەو شەوی سەرەتای دەستپێکردنی جیهانی حکایەت و تۆبە و ترس و دەستەمۆبوون و تەنهاییە قوولەکانی من بوو، شەویک تا مردن بەدوامەو دەبیّت، نە لە ئیستاونە لە داها تووشدا دەریازیکم لە دەست سیبەرە پەشەکانی نییە... که هەمیشە و هەمیشە بێرەحمانە لە دوومدەبن و سەرفرازم ناکەن.

له یه کئی لهو شهوانه دا که په روانه له ناو دار و درهخته کاندا دریزه ی به کوچه خه یالئیه کانی خویده دا، میدیاش له دواى بینینی مانگ و گه پان به دواى تریفه کاندا دهاته جهنگه ل، مه عسومه لئیان نزیکبووه وه و خوی کرده دهسته خوشکیان. به لام شته کان هموو وه ها ساده و ئاسان به رپوه نه چوون، به لکو جیهانی نهو دوو هاو رپییه که پیکه وه به ناو درهخت و رپگا و قه راغ چومه کاندا ده رپوشتن و به رپگای جورا و جور باسی عه شق و ژیان و یادگار ه کانیان بو یه کتر ده کرد، سه ره تا لای مه عسومه زور سهیر که وته وه، به لام نهو مه حه به ته زوره ی لای نه وان بینی، نهو سوز و گو یگرته ی لهو دوو کچه دا هه سستی پیکرد، بووه هوی دلنیا یی و خو شنوودی نهو. مه عسومه لهو شهوانه له ده ست سیامه ندی بالنده هه لده ات. په روانه پیشتر له گه شته شهوانه کانیدا سه رنجی نه وه ی دابوو که سیامه ندی بالنده تابیت به شیوه یه کی درندانه تر و سه یرتر مه عسومه ئازارده دا، سه رنجی نه وه ی دابوو که شهوان ناچاریده کات سه رکه و یته سه ر درهخته کان، ناچاریده کات وه کو بالنده له سه ر لقه به رزه کاندا هه لکور میت و لهو لقه وه بجیت بو نهو لق. هه ندی شهو په روانه له ناو درهخته کاندا ده وه ستا و گو یی له هاوار و قریشکه کانی مه عسومه ده گرت. سه ره تا نهو زور به بیده نگ ده ینالاند، به لام شهو له دواى شهو هاواره کانی زیادیانده کرد. سیامه ند لهو شهوانه دا به مه عسومه ی ده گووت: «نه گه ر

حەزت له بآئندهیهك كرده، ده بئیت ئاماده بئیت وهكو بآئندهیه كیش بژئیت». هەندئ شەو مە عسومه هە لدهات و له ناو تاریکی و درهخت و بەرد و ناو دەو و نه كاندا خۆی دەشاردەو. مە عسومه له و شەوانەدا دەبایه تا دەمە و بهیان خۆی قایمبكات و دەر نه كه وئیت، له گەل خۆرە لهاتندا هەموو شتێ ئاماده بوو و هە و سیامەند له گەل پیاو هەكانی دیکەدا دەچوو بۆ کار و ئه ویش دەچوو بۆ سە به ته چنێن له ناو شۆرە بیه كاندا. سیامەند هەمیشە وانە بوو، هەندئ شەو دەبوو پیاوئیکی ئارام، دەهاته سەرزەوی و دەگه پایه وه ژێر كه پره كه ی خۆیان، وهكو جارێن به مەحه به ته وه سەیری مە عسومه ی دەکرد، هەتا هەندئجار مە عسومه هەستیده کرد كه سیامەند دەگری، هەستیده کرد فرمیسك له چاوانیدا دەبینئیت، به لآم ئه و به گشتی هەمیشە ته نهابوو، هەتا جارئیکیش كه نه سره دینی بۆنخۆش بۆ سەردانی هاوئێكانی چوو ئه و جهنگه له، سەرنجی ئه و نامۆیه تییه قوول و ته نهاییه سەیره ی سیامەندی دا كه دیاریوو له دونیای هەموو عاشقه كانی دیکه دابراوه. نه سره دین، له و باوه ردا نه بوو سیامەند جارئیکی دیکه بکه وئته وه ناو باز نه ی گۆشه گیری و دووره په ریزی، ئه و پهنجکی زۆری له گەلدا دابوو، پێشیو ابوو كه کردوئیتیه پیاوئیکی ئاسایی، به لآم کاتئ له پێگای عاشقه كانی تره وه زانی كه سیامەند هەمیشە ته نها، دوور له هەمووان دهژی، نا ئومیدانه و تورپه سەر كه وته سەر درهختیک به رامبه ری و پێگیگوت: «من وامده زانی جارئیکی تر ناگه پئیته وه سەر ئه م دارانه، وامده زانی عه شق ده تگورپته سەر مەخلوقئیکی هئمن و ئاسایی...». ئه و پۆژه سیامەند و نه سره دینی بۆنخۆش به رامبه ر به یهك، له سەر دوو درهختی جیاواز تا شه وئیکی درهنگ قسه یانکرد، به لآم دواجاریش نه سره دین نا ئومیدانه دابه زی و نه یوانی سیامەند له و دنیا دووره ده سته ی خۆی ده ریه ئیت، نه سره دین ئه مپۆ ده لئیت: «پۆحی ئه و بآئنده کئویی و گۆشه گیرانه ی له مندآئیه وه چوو بوونه پۆحیه وه به ئاسانی ریشه کئیش نه ده کران».

ٺو پوڙه و پوڙانی دواتریش کهس نهیتوانی، سیامه ند په شیمانبکاته وه،
 کهس نهیتوانی سیامه ند له و جیهانه دهرهینیت، پشه کانی ٺو و
 گژشه گیرییهش ده گه رایه وه بو ٺو ٺیقاعه سهیره ی سیامه ندی بالنده له
 مندالییه وه وهریگرتبوو، نه سره دین پیشتر سیامه ندی وه کو مه خلوقیکی
 کئیوی و دهسته مونه کراو ناسیبوو، وه کو پوځله به ریکی نیمچه شاخوی
 که په یوه ندی به جیهانی بالنده و دارستانه کانه وه به هیژتره نهک به
 مروځه کانه وه. له سه ره تاوه ژانی به ریگایه کی بونه ست و بیده ربه نددا
 تیپه ریپوو... په که مجار دارپرېک له زه مبیله یه کی پوشدا به چلی
 دره ختیکه وه له سه ره پتی زه نویران نوژیپوویه وه، تا ته مهنیشی بوویوو به
 دوو سال، هر ٺو دارپره پیره له گه ل منداله کانی خویدا به خیویکردبوو.
 دوی مردنی ٺو، ژنی ناوه نجی و وه جاغکویری یه کی له به گه کان سیامه ند
 هله ده گریته وه، به لام له گه ل گه وره بوونیدا له و ژینگه سه ختگیر و ناینیه دا،
 هر زوو ده که ویتته ژیر باری سزا و ٺه شکه نجه و توانجه وه، ٺه مه جگه له وه ی
 که چنگه قولاپییه کانی و بیلبیله گه وره و ترسناکه کانی وینه ی بالنده یه کی
 کئیوی پیده به خشن. سیامه ند تا گه وره ده بوو زیاتر هه ستیده کرد ژنان و
 مندالانی گوند خویمان له و نیگایانه ی ده پارینن که به نیگایه کی پیس و
 شهیتانی و زیان به خش له قه له میانده دا، تا گه وره ده بوو زیاتر تیده گه یشت
 ٺو و جانه وهریکی نامو و نه فره تلیکراوه و ٺو و هوردووه وهک تاعون
 سه یریده کهن، وهک ٺافه تیکی کوشنده و به لایه کی ترسناک لیی ده پوانن.
 ٺو و هه موو فشار و نه فرینه زوره ش زیاتر پالیان پیوه ده نا دوریکه ویتته وه،
 به لام جگه له و کئیوانه شوینییکی دیکه ی نه بوو پرویتتیکات... له به رٺه وه
 ناچار پرویده کرده چیاکان، پرویده کرده دارستان و سه رتروپکه عاسییه کان،
 ده چوو ٺه شکه وته نووره کان، پتر له سه ر گوشتی بالنده و میوه ی کئیوی و
 ماسی گومه کانی ٺو و هر ٺمه ده ژیا، به لام جار جار ٺاره زوو یه کی قولی
 بو ژیان و تیکه لیبونه وه له گه ل مروځه کاند لا دروستده بوو، جار جار له

ناكاو لە بەر مزگەوتی گوند و لە كوچه تەسكە كانیدا دەردەكەوت... زۆر جار پوویدە كرده مائى بەگ، پوویدە كرده ئەو كۆشك و سەرایەى مندالییەكى پەر لە شكست و شەرمی تیا بردبوو سەر، بەلام لەو ئێجگە لە نیگای كینە نامیزی زپخوشكان و زپرایان، هیچى دیکەى نە دەبینى، كە وەكو لكە یەكی شەرم و شورەى لییان دەروانى. سیامەند تا زیاتر لە كێوكاندا بمایەتەو، زیاتر كێوی دەبوو، زیاتر خەلكى ئەو گونده و گونده كانى دەوروپەر لێى دەترسان و ئەفسانەیان لەسەر دەهۆنییەو. هەندى جار سیامەند بە درێژایى چەند وەرزیك وندەبوو، هەندى جاریش لەناكاو چەند هەفتە یەك دەگەراییەو بۆ سنووری گوند و كێلگە كانى دەوروپەرى، بەلام لەگەڵ ئەو شەدا لە تەمەنیكى دیاریكراووە بێئەوێ گۆبێداتە هیچ جێو نەفرین و توانجێك، هاوینان هەموو پۆژێك لە چیا دادەبەزى و مەشەرى بەلندە و جانەوەرە كانى جێدەهێشت و پوویدە كرده ئەو گونده، هۆكەشى گرگرتنى عەشقیكى كوتوپرپوو بۆ كچێك لە هەرە نازكترین كچانى گوند. كەس نازانیت، سیامەند چۆن مەعسومەى بینیبوو و چۆن خۆشیویستبوو. مەعسومە تاكە كچێكى گوند و ئەو هەریمانەش بوو كە لە شار دەیخویند و تەنھا هاوینان و پشووێ نیوێ سالان دەگەراییەو بۆ گوند، مەعسومە لە گەشتە كانیدا بەناو كێلگە و بێستان و پەز و باغەكاندا، لە وێلگە ریبە كانیدا بەدوای پووێكە شاخاویبەكان و گولە دەگمەنەكانى چىادا، ئەو تازە هەرزەكارە ترسناكە دەبینیت كە جووتى چنگى قولاپى و لووتىكى دەنووكئاسای كورت و قزێكى چەر و هەلچووێ هەیه، نیگاكانیشى بە نیگای شەهینێكى برسى دەچن، مەعسومە كە لە مندالییەو گویى بەو چیرۆكە ترسناكانە پەرپووویوو كە ژنان لەسەر ئەم مندالە دەیانگێراییەو، ئیستا نەوێكو تەنھا دەرگای قسە و سۆز و ئەفین لە سیامەند دادەخات، بەلكو هەر زووش لە ترسى ئەو عەشق و نیگا ترسناك و كێویانەى، گوند جێدەهێلێت و دەگەرێتەو بۆ شار. بەلام تێپەرىنى وەرزهكان و

ساله‌کان هیچ له عه‌شقی سیامه‌ند که مناکه‌نوه که ورده ورده عه‌شقه‌که‌ی ده‌بیته هیزتکی زیانبه‌خش و سوتینه‌ر و تیکده‌ر. تا زمه‌نیش زیاتر بپروات سیامه‌ند دل‌په‌قتر و ترسناکتر و کوشنده‌تر ده‌رده‌که‌ویت، هر ئه و عه‌شقه ناکامه‌ش وای لیده‌کات باغه‌کان ناگرتیبه‌ریدا، ده‌غله‌کان بسووتینه‌ن، په‌زه‌کان ویزانبکات و پابکاته‌وه سه‌ر لوتکه به‌رزه‌کان و شوینه‌ عاسیه‌کان. «سیامه‌ند» له گه‌رمه‌ی وه‌رزی ویزانکاریه‌کانیدا بوو که نه‌سره‌دینی بو‌نخۆش به‌بیه‌خۆشی و بیماری له ئه‌شکه‌وتیکدا دۆزییه‌وه، نه‌سره‌دین ئه‌ کات بو‌ حه‌شارگه‌یه‌کی قایم ده‌گه‌را بو‌ خۆی و پیشمه‌رگه‌کانی، پریگا‌کان به‌پریگه‌وت بردیانه هه‌مان ئه‌شکه‌وت... دیاربوو هه‌ندی له پیشمه‌رگه‌کان به‌سه‌ره‌اتی ئه‌م عاشقه‌ ده‌زانن که له‌و کیوانه‌دا حکایه‌تی مه‌جنونیکه‌ی ویزانکه‌ر و تیکده‌ری دووباره‌ده‌کرده‌وه، نه‌سره‌دین ئه‌گه‌رچی هه‌موو ژیا‌نی خۆی له‌گه‌ل سه‌ربوردی عاشقاندا بردبووه‌سه‌ر، به‌لام چیرۆکی وا سه‌یر و عاشقی له‌وجۆره‌ی نه‌بینیبوو. نه‌سره‌دین ده‌یگه‌وت: «ئه‌و بو‌ من وه‌کو عاشقیک وه‌هابوو، له‌ سه‌ری ئه‌وسه‌ری میژووه‌وه هاتبیت، عاشقیک بو‌نی تیکه‌لا‌وبوونی عه‌شقی لیده‌هات به‌ هه‌موو ویسته سه‌ره‌تاییه‌کانی ئینسان... عاشقیکی درنده‌بوو، عاشقیک که له‌ ده‌روه‌ی یاسا و ده‌ستوره‌کانی ئیمه‌ ده‌ژیا». ئه‌و ده‌یگه‌وت: «ده‌بایه‌ شتی‌ک بکه‌م، ده‌بایه‌ ئه‌و مرۆفه‌ بیمار و نیمچه‌ شیته‌ بگێرمه‌وه بو‌ ناو مه‌عشهری مرۆفه‌کان». له‌به‌رئه‌وه به‌دریژایی چه‌ند وه‌رزیک خۆی به‌ ده‌ستی خۆی تیماریده‌کات و ده‌یگێریت و له‌گه‌لیدا ده‌چیته‌ ناو دارستان و سه‌ر چه‌مه‌کان، له‌و شه‌و و پۆزانه‌دا نه‌سره‌دین به‌ سیامه‌ند ده‌لیت: «ئه‌م کی‌و و چیا و جه‌نگه‌لانه‌ تو‌یان کوشتووه، ده‌بیت دابه‌زیته‌ ناو ژیا‌نه‌وه، دابه‌زیته‌ ناو مرۆفه‌کانه‌وه، تو‌ تاکه‌ی وه‌کو بالنده‌یه‌ک به‌سه‌ر ئه‌و دره‌ختانه‌وه ده‌ژیت، گه‌ر نه‌بیته‌ مرۆفیکه‌ی ئاسایی که‌س عاشقت نابیت». نه‌سره‌دین، سیامه‌ند له‌گه‌ل خۆیدا ده‌گێریت، ده‌بیاته‌ گونده‌ دووره‌کان، له‌ دووره‌وه‌ شار و ده‌ریاچه‌کانی نیشاندده‌دا،

پښتانه قیرتاوه‌کان، شاروچکه بچکولانه‌کان، فیږی ماناکانی ژبانی ده‌کات، وانه‌ی عه‌شقی پښده‌لښت، له سووتاندن و ویرانکردنی کتلگه و باغه‌کان دووریده‌خاته‌وه، به‌لام له‌گه‌ل هم‌وو نه‌و په‌نجه‌شدا، نه‌سره‌دین هه‌ست به بوونی نه‌و بالنده کڼوییه ده‌کات له پوچیدا، بالنده‌یه‌کی گوشه‌گیر و سه‌رکیش و ده‌سته‌مونه‌کراو. ده‌ینیرتته شار، بولای گوښند و فاره‌یدونی مه‌له‌ک، ده‌ینیرتته شاروچکه‌کان بولای عاشقی تر، ده‌ینیرت بولای پیره‌میردیکی شاعیر که وه‌ستایه‌کی گه‌وره‌ی چاک‌کردنه‌وه‌ی شیت‌تیبیه‌کانی عه‌شقه، له پښی پشمه‌رگه‌کانی خویدا ده‌ینوسیت، ده‌یکاته ته‌تری پښتانه دووره‌کان، له و ماوه‌یه‌شدا سیامه‌ند به‌جوړی ده‌گوړت، که‌س نایناسیتته‌وه که پاش ماوه‌یه‌ک ده‌گه‌رپته‌وه بو‌گوند و خه‌لکی به‌و جله تازه و پالتو دریز و قره‌شانه‌کراو و چه‌که بیقوناغه‌وه ده‌ببینن، زوربه‌یان باوه‌پناکه‌ن که نه‌م گه‌نجه به‌ه‌بیه‌ته، که‌س سامی مرؤف و سامی بالنده‌کانی له نیگای خویدا کوکرده‌وته‌وه، هه‌ر نه‌و منداله شیت و کڼوییه بیت که چه‌ند وه‌ریزیک پیشت ده‌غله‌کان و پاوه‌نه‌کانی گرده‌دا. له هه‌مان نه‌و وه‌رزده‌دا که تییدا سیامه‌ند وه‌کو به‌گزاذه‌یه‌ک ده‌گه‌رپته‌وه، مه‌عسومه وه‌کو کیزیک نه‌خوش و په‌ککه‌وته له پیکابیکی کوندا له شاره‌وه ده‌بهننه‌وه، مه‌عسومه دواتر گووتی: «نه‌زمونه تاله‌کانی عه‌شق له‌گه‌ل کوپه بیوه‌فاکانی شارد، منیان گه‌یاندبووه سه‌ره‌مه‌رگ، که گه‌رامه‌وه حالم گه‌له‌ک خراب بو... عه‌شق منی کوشتبوو». له و وه‌رزده‌دا سیامه‌ند به‌قره‌کورتته شانه‌کراو و پالتو پش و بووته سه‌ربازییه دریزه‌کانییه‌وه له ژبانی مه‌عسومه‌دا ده‌رده‌که‌ویته‌وه. مه‌عسومه که له بینینه‌وه‌ی شار بیزاره، له گه‌پانه‌وه بو نه‌و ناماده‌یه‌یه داپوخاوه‌ی کشتوکال بیزاره، نایه‌ویت چیدی بچیتته‌وه بو ناو‌کوپه به‌توانج و کیزه به‌ه‌واکانی نه‌وی. پوژیک له‌نزیک ناوایی به‌سیامه‌ند ده‌لښت: «جیگایه‌کی عاسی بدوزه‌ره‌وه، که که‌س نه‌ماندوژیتته‌وه، که دووریتت له‌م لادییه بیپه‌حم و شارییه نه‌رمه‌لیقانه، شوینن بدوزه‌ره‌وه

دووردهست، په‌نا، فہرامؤشکراو، نہ کہس پښگای تیبکہ‌وئیت و نہ کہس پیاتپہ‌رئیت. من له‌گه‌لندا دئیم». سیامہند کاتئ نہ و قسانہ بؤ نہ‌سره‌دینی بؤنخؤش دہ‌گپښتہ‌وہ، نہ‌سره‌دین بہ‌سہ‌رسامی دہ‌لئیت: «چہند سہ‌یرہ، نہ و کیزہش و ہکو من بیردہ‌کاتہ‌وہ... کوتومت و ہکو من بیردہ‌کاتہ‌وہ». لہ و ساتہ‌وہ ئیدی دؤزینہ‌وہی خاکیکئی عاسی، دؤلئیکی چہ‌پہک، لیڑہ‌وارئیکی یادکراو، دہ‌بیتہ خولیای یہ‌کہ‌می سیامہند و نہ‌سره‌دینی بؤنخؤش... بہ‌لام کہ سیامہند و مہ‌عسومہ یہ‌کہ‌مجار لہ و پەیزہ‌یہ‌وہ دادہ‌بہ‌زن، تہ‌نہایی و ترسیکی سہ‌یر لہ‌گه‌ل خؤیاندا دہ‌ہئین، مہ‌عسومہ بہ‌ئہ‌ستم سیامہند دہ‌ناسئیت، سیامہندی‌ش جگہ لہ وینہ‌یہ‌کی خہ‌یالی کہ خؤی بؤ مہ‌عسومہی دروستکردوہ ہیچی دیکہ دہ‌ریارہی نہ و کچہ نازانئیت، ہر لہ یہ‌کہ‌م شہ‌وہ‌وہ مہ‌عسومہ تیدہ‌گات کہ ژبان لہ‌گه‌ل بالدارئیکی و ہکو سیامہنددا چہند ئہ‌ستمہ، کہ ہیدی ہیدی عاشقہ‌کانی دیکہ‌ش دادہ‌بہ‌زنہ جہ‌نگه‌ل، مہ‌عسومہ بہ‌تورپہ‌ییہ‌وہ دہ‌لئیت: «من داوای خاکیکم لیگردویت نہ کہس پیا تپہ‌رئیت و نہ کہس پښگای تیبکہ‌وئیت... تۆ مہ‌رجی گہ‌ورہی ئہ‌شینہ‌کہ‌مانت شکاند». سیامہند ہر لہ سہ‌رہ‌تاوہ دژئ ہموو نہ و پیاوانہ دہ‌وہ‌ستتہ‌وہ کہ وردہ وردہ قہ‌راغ چؤم و بن درہ‌ختہ‌کان داگیردہ‌کہن، بہ مہ‌عسومہ دہ‌لئیت: «من و تۆ دوور لہ‌وان و ہکو دوو بالندہ دہ‌ژین». بہ‌لام تا دئیت درندہ‌تر و کیویتر ہہ‌لسوکہ‌وتدہ‌کات، تا دئیت بیڑہ‌حمت‌ر و بیڈہ‌نگ‌تر و ویرانکہ‌رت‌ر دہ‌ردہ‌کہ‌وئیت، نہ‌سره‌دین پؤژئیک دادہ‌بہ‌زئتہ دارستان و پیڈہ‌لئیت: «سیامہند، دہ‌بیت و ہکو ہموو عاشقہ‌کانی دیکہ کاربکہ‌یت، دہ‌بیت لہ و وہ‌رشہ‌یہ‌دا بہ‌ردہ‌ستبکہ‌یت». بہ‌وہ‌شدا کہ سیامہند ترس و مہ‌حہ‌بہ‌تیکی زؤری بؤ نہ‌سره‌دین ہہ‌یہ، گوپښپاہ‌لی فہ‌رمانہ‌کانی دہ‌بیت، بہ‌لام ہرگیز نابیت بہ یہ‌کیک لہ و مہ‌عشہ‌رہ، ہرگیز گوی لہ و تارہ دوور و دریزہ‌کانی گزفہ‌ند ناگرتت لہ‌سہر پاستی و جوانی و ئیمپراتوریہ‌تہ‌کانی عہ‌شق و سوورہ‌تہ‌کانی ئہ‌شین، ہرگیز لہ‌گه‌ل ہیچ پیاویکدا داناشئیت، تاکہ

مه‌خلوقتيك كه په‌يوه‌ندی له‌گه‌ليدا ده‌بيټ مه‌عسومه‌يه كه له هه‌ولتيكي به‌رده‌وام و سه‌يردا ده‌بيټ بؤ گورپني بؤ بالنده‌يه‌ك... مه‌عسومه‌ش له شه‌وه دريژ و ترسناكه‌كاندا هيټده‌ي بؤ ده‌كرپټ له ده‌ستي هه‌لبټ و بلټ، من ده‌ستگيراني تو نيم، من خوښه‌ويستي تو نيم، تو مه‌رجي گه‌وره‌ي نه‌ئينه‌كه‌مانت شكاند... هيچ شتيك من به تووه نابه‌سستيته‌وه. سيامه‌ند تا زياتر گوڤي له‌وه‌اوارانه ده‌بيټ، زياتر شټنده‌بيټ، زياتر سروشته ترسناك و ويرانكه‌ره‌كه‌ي بؤ ده‌گه‌رپټه‌وه، وه‌حشيانه‌تر په‌لي مه‌عسومه راده‌كيشټ بؤ سه‌ر دره‌خته‌كان و نه‌ويش جگه له هه‌لهاتن هيچي بؤ ناميټته‌وه، له‌وه‌شوانه‌دا مه‌عسومه خوڤي له نابه‌يني نه‌وه دوو كيژه‌دا قايمده‌كات، سيامه‌نديش هه‌ركاتيك له‌گه‌ل نه‌وه دوو خانمهي ديكه‌دا ده‌بيټيټ، به بيده‌نگ سه‌رده‌كه‌ويته‌وه سه‌ر دره‌خته‌كان و هيچ نالټ. مه‌عسومه له‌وه‌شوانه سه‌ر ده‌خاته سه‌ر سینه‌ي په‌روانه و ده‌ليټ: «هه‌رگيز سيامه‌ندم خوښه‌ويستوه... هه‌رگيز». په‌روانه ده‌ست به قزدا ده‌هيټيټ و فرميسكه‌كاني بؤ ده‌سرپټ و له ژير مانگه‌شه‌وه‌كه‌دا، له ژير باراني تريفه‌كاندا، له بيده‌نگي ترسناكي دارستاندا، ده‌ست ده‌خاته سه‌ر ليوي و ده‌ليټ: «مه‌عسومه، ئيسنا گوڤ له حكايه‌تي من بگره، حكايه‌تي منيش وه‌كو چيروكه‌كه‌ي تو له گه‌ران به‌دواي عه‌رديكي ديكه و دنيايه‌كي ديكه‌وه ده‌ست پيده‌كات».

شه‌وه‌هاي شه‌وه‌نه‌وه سټي كيژه، له قوولايي دارستاندا، له ژير دره‌ختيكدادانه‌نيشتن و چيروكي ژياني خوڤان ده‌گيږايه‌وه، ميديا، له‌سه‌ر كاغه‌زه سپپيه‌كان و نه‌وانيش به زاره‌كي... شه‌وه‌هاي شه‌وه، به چنده‌ها شيوه. له ده‌يه‌ها گوښه‌نيگاي جياوازه‌وه تا به‌ياني سه‌ريوردي ژياني خوڤان و يه‌كتريان تاووتويده‌كرد... هه‌ر له‌وه‌شوانه‌شدا ميديا به هه‌سه‌ره‌تيكه‌وه نوسي: «كلپه هه‌رگيز مني وه‌كو خوڤم، وه‌كو ميدياي بيده‌نگ خوښه‌ويستوه». په‌روانه به ترسيكي گه‌وره‌وه نه‌وه رسته‌يه‌ي

دهخویندهوه و دهیگوت: «خودایه، ئەمه مانای چسی؟ مانای چسی؟... ده بییت هه موو عاشقه کانی ئەم دونیایه دهستخه روین و عشق تهنا چهند ساتیکی کورتی وه هم و خه یال و وپنه بییت». په روانه وه کو شیت به ناو گیا و په رژین و هه ریزه کتوییه کانداهه لده هات، وه کو شیت له ناو با و تریفه کانی شه ودا تاکده بووه و دهیگوت: «واته هه موو خویمان له خسته ده بهین، خویمان فریوده دهین، کهس لی ره دا عاشقی کهس نییه». میدیا بۆی ده نویسی: «له و ساته وه کلپه ده زانیت من ناتوانم قسه بکه م، له وساته وهی که ده زانیت من تهنا ده نویسم، رقی لی مه ... ئەو چیتر ئەو ناوازانه ش لی نادات که من چه زیان پیده که م».

په روانه سه رنجیده دا، که میدیا و کلپه وه کو دوو گیانی نامۆ به به کتر ده ژین، شه وان کلپه له سه ره زرانیکی تهنا ده خه وت و میدیا ده که وته گه پان به دوای مانگدا... ئیوارانیش کلپه له سه ره بده ده کان موسیقیای لیده دا، شه ویش له و ئەلقه یه دا له ده وری گوڤه ند داده نیشت و پالیده دا به دره ختی که وه و به چاویکی خه والوو سه یری پیاوان و ژنانی جهنگه لی ده کرد، میدیا و کلپه هه ردوکیان له قه سابخانه کانی عشق هه له هات بوون، به کئی له گه نجه نیمانداره کان چه ندین کاغه زی میدیای له کونج و که له به ره کانی ده وریه ری مال له شقارته چکۆله کانداهه ره ئینابوو و خسته بووه به ره دست ئەو پیاوهی چاوه دیری په یوه ندییه چه رامه کان بوو له و ناوچه یه دا... که قه سابخانه کانی عشق ده سته پیکرد، میدیا و کلپه نه یانده زانی ناویان له ناو لیستی ئەو عاشقه خراپه کارانه دایه که ده بییت بکوژرین، ئەوان تا ئەو کات په ویه پوو به کترین نه بینیبوو، راسته هه موو گه ره ک ده یانزای کلپه ئەو موسیقا قه شه نکه بۆ میدیا به ده م ده ژه نیست، موسیقایه ک له ئاوازی نامیره کان سازگارتر بوو، له که مان و چه لو و فلوته راسته قینه کان به تاهه نکتر بوو، به لام هه مووش ده یانزانی که میدیا له میژه له مال نه چۆته ده ری، ده یانزانی میدیا له و شه وه وهی که به دوای مانگدا هاته ده ری و

کتێبێکی دۆزییەو و ئەو کتێبێه نەخۆشی خست، ئیتر نەچۆتە دەری و ئەها لە سەریانی مالهەو بۆی هەبوو بۆ مانگ بگەریت. کە دوو کچیان لە گەرەکه کەدا سەربەری، کەس لەو باوەرەدا نەبوو کە سێهەمین عاشق کە دەبیت بکوژیت میدیای لاله، چەند سەعاتیک بەر لەو هی پیاوکوژەکان بە خۆیان و چەقۆ و تیزابەکانیانەو چوار دەوری مال بگرن، هاورپیه کی دێزینی، کلپه له هەمووشتن ناگاداری کردەو.

کە ئەو شەو کله، میدیای لەتەک خۆیدا فراند نەیدەزانی ناتوانیت قسەبکات، ئەو کوشتهی ئەو نامە دوور و درێژانە میدیا بوو کە تیایدا بە شیۆهیه کی سەیر باسی شیعر و موسیقا و مانگی دەکرد، بەلام کە دلنیا بوو میدیا ناتوانیت قسەبکات، تووشی پەشیمانیه کی ترسناک هات. هەر هەمان شەو سەریدەدا بە دیوار و زەوی بەردەکانی دەورووبەری خۆیدا و دەیگووت: «کەواتە لەبەر کچیکی بێزمان خۆم تووشی گێژەنی مەرگ کردو». دەتلایه و دەیگووت: «تا دەمرم دەبیت لەرێگای پارچه کاغەزەکانەو، قسەت لەگەڵدا بگەم، تا دەمرم مەحکوم بە بێدەنگی، من کە خەونم بە دەنگتەو دەبینی، خەونم دەبینی و لە خەونەکانمدا ئەو وشانە ناو نامەکانم بە دەنگت دەبیست، شەیدای ئەو ئاوازه سىحراویانە بووم کە لە خەيالى خۆمدا پەسمم کردبوو، ئیستا دەبیت چیبکەم... من سىحری ونبووی دەنگی تۆم خۆشدهويست... سىحری ونبووی دەنگت». بەلام تازە هیچ یەکن لە میدیا و کلپه رینگای پاشەکشەیان نەبوو.

شەوی ئەو حکایەتانه بۆ پەروانە دەبوو بە مۆتەکەى ترسناک، ئەو بە درێژایی شەو حکایەتى مردنى عەشقه کان و دیمەنى ویرانبوونی سۆزەکانی دەبینی، ئاوپى لە چاره نوسى مەخلوقەکانى تر دەدايه وە هەمووشتیکیش لەبەردیدەیدا پەش بوو. بەیانیان کە دەگەرپایەو بۆلای فەرەیدون پۆحیکى سارد و سەری هەبوو، هەستیدەکرد کە دەست و دلای و دەمارەکانى خالین لە هەموو هەستى، دەیزانى کە زیان و جەسته و سۆزەکانى بەر

له فەرهیدونی مەلەك بە دونیای دەیه‌ها پیاوی دیکەدا تێپەریوووە که هەموو ئیستا بوونەوه‌ری غەریب و دوور و بیسیما و بییادگارن، یادچوونەوه فراندوونی. دەشیزانی ئەو لەشە لاواز و ماندووی فەرهیدون که بە بیدەنگی لەپالیەوه رادەکشیت و بیر لە شتە سەیر و نادیارەکانی ناو خەيالی خۆی دەکاتەوه، هەمان شیۆه، دڵ و جەستەیه‌که که دەیه‌ها جار عەشقی تەپوتۆزاوی کۆلانی شاری تاقیکردۆتەوه، که چی ئەمڕۆ سەر و غافل و شەکەت هەموو یادگارەکانی خۆی بیریچۆتەوه... دەیزانی، ئەو بۆیه فەرهیدونی خۆشویستوو هەروە دنیایەکی دیکە بییات، دنیایەکی پەرییت لە کێلگە، پەرییت لە ئاوەدان و ئازادی، دوورییت لە سەبەری ئەم ئازارە قوول و کوشندانەئێ مڕۆف، دەشیزانی فەرهیدون بۆیه خۆشیدەوێت، چونکه له پەروانەکان دەچیت، چونکه بەشیکی سەر بە جنسی پەپوله‌کانە. ئەو بە هیمنی لەتەنیشت فەرهیدونەوه رادەکشا و سەیری ئەو نیگایانەئێ دەکرد که بە هیمنی پێدەگوت: «پەروانە، تۆ لە کویت، له کویت؟ تۆ گەلێک دووریت... من ناتبینم». پەروانە دەیزانی که ناتوانیت له‌وه زیاتر له‌یه‌کتری نزیکن، دەیزانی ئەو پوناکیه‌ تەلیسماییه‌ی شەوان بە شەواڕەیدەخات، جگە له شیۆه‌یه‌کی تری ئەو ویستە شەیتانییه‌ی ناو پۆچی خۆی زیاتر هیچی تر نییه‌، ویستی گۆرین، ویستی شلەقاندنی ژیان، ویستی تیکشکاندنی ئیقاعی له‌یه‌کچووی شوینەکان و کاتەکان، ویستی دۆزینەوه‌ی دونیایەکی دی له ژێر پوویشی ئەو بیزاریه‌وه، بەلام فەرهیدون پەروانەئێ دەبینی دەروات، پەروانەئێ دەبینی دەبیتە غوبار، دەبیتە ئەو تۆزە نەرمە و له‌ه‌وادا پەخشده‌بیتەوه، تا زیاتر پەروانە دووریکەوتایەته‌وه، تا زیاتر ببوایه‌ به‌گەرد، فەرهیدون پتر لایەنی ئەفسانەئێ و ناماقوولەکانی ئەو عەشقی بۆ دەرده‌کەوت که پۆژیک وەکو چاره‌یه‌ک بۆ هەموو پوویره‌ خالی و پوچه‌کانی ژانی تەماشایکردبوو. فەرهیدون له‌شەوه‌ سەیره‌کانی دارستاندا، بیریده‌کرده‌وه و له‌واوه‌ره‌دابوو.

که نهگیشتنی به هیچ له هه موو په یوه نندییه نینسانیه کانی پښتندا پالیپتوه ناوه به دواى یه کیکدا بگه رپیت له ناو بازنه کانی خه یالدا. دواى که وتنه خواره وهى په زای دلخوش، پرسیاریک که لای فره یدون دروستبوو، نه وه بوو: «مرؤف نه گه ر بشفریت بؤ کوئ ده چیت؟». شه وه دریزه کانی مهستی و مه یخواردنه وه و گورانیکووتنیش له گه ل نه و چند مه قامبیزه دا که دواچار فره یدونی گه یانده نه م دارستانه، فیریانکرد مرؤف له شته پچوک و ساده و ناساییه کان ده توانیت به ختیارى گه وه بسازینن، فیریانکرد به ختیارى ده شیت تنها گورانیه ک بیټ، ده شیت ژبان بیټ دور له ترس، دور له هه ره شه به رده وامه کانی مهرگ، ده شیت به ختیارى شتیک بیټ ناساییتر له هه موو شته ناساییه کان، که هاتیشه نه و دارستانه بؤ نه و به ختیاریه ده گه را. نه و گوئی له خه ونى زور گه وه گرتبوو، به لام فره یدون نیستا له پشت هه موو نه و خه ونه گه ورانه وه، له پشت نه و خه یالنه بیسنورانه وه که خوشی پوژیک له پوژان له تخوپه تاریکه کانیان نریکبوو بووه هه همیشه ده گه پایه وه بؤ مانای ژبان وه کو نریکبوونه وه یه کی هه میشه یی له گه ل شتیکدا که خوشیده ویت. سه رها له ویاوه په دابوو که نه م جهنگه له دهره تی نه و پیکه وه ژبانه ی بؤ دهره خسینن، له ویاوه په دابوو ده توانیت له گه ل په روانه دا به یه که وه بن. به لام په روانه ده پویش، په روانه شه وان پوناکییه کی نه یتى به ره و قولایی جهنگه ل ده یفراند، له وئ له گه ل نه و خانمانه ی دیکه دا له ژبان و له چاره نوس و له عه شق ورده بوونه وه. په روانه هیدی هیدی ده بووه غوبار، ده بووه تم، به یانیان که ده گه پایه وه فره یدون له ویاوه په دابوو که جگه له تارماییه کی ته نک هیچی تر نابینیت، جگه له ستوونیکى باریک و پوونى گه رد هیچی تر نابینیت، به له شیکى ماندوو و پوچیکى سر و جوتن چاوی نیمچه خه و آلووه وه ده گه پایه وه، فره یدون پییده گووت: «په روانه تو له کویت؟». په روانه ش ماندویتییه کانی شه و و کارکردنی پوژ و مه راقه قولله کانی کچانی جهنگه ل

له‌گه‌لْ خۆیاندا ده‌یانبرد، ئه‌و به‌ هێمنی باوه‌شی به‌ فه‌ره‌یدوندا ده‌کرد و ده‌یگوت: «تۆ له‌ویاوه‌په‌دایت، ژیانمان لێره‌دا کۆتاییه‌ت...؟». فه‌ره‌یدون ده‌ستی ده‌دایه‌ ده‌ست په‌روانه، به‌لام وای هه‌سته‌کرد ده‌سته‌داته هه‌وا، ده‌سته‌داته هه‌لمێکی سپی ده‌مه‌وه‌یه‌یان. ده‌ستی به‌ قژێدا ده‌هێنا و ده‌یگوت: «په‌روانه جیهان هه‌مووی ته‌نراوه، سه‌رسنووره‌کان یه‌ک پارچه‌ ناگرن، ده‌بێت چاوه‌پروانبین».

به‌لام فه‌ره‌یدون شه‌و له‌ دوا‌ی شه‌و زیاتر هه‌ستی به‌ جیا‌بونه‌وه و دوورکه‌وتنه‌وه‌ی بێده‌نگی په‌روانه ده‌کرد. تا زیاتریش ئه‌و هه‌سته‌تیا بچه‌سپایه، زیاتر بیرى له‌ مانای پاسته‌قینه‌ی په‌یوه‌ندی خۆی به‌ ئافه‌رت و جوانیه‌وه ده‌کرده‌وه، که‌ له‌ ناو دره‌خته‌کاندا ده‌گه‌را و تێده‌فکری ده‌یبینی که‌ ئه‌و له‌ منداڵیه‌وه هه‌لده‌دات به‌ شێوه‌یه‌کی ئه‌یویانه، جوانی مرۆف، جوانی ئافه‌رت، جوانی ژیان پێکه‌وه کۆیکاته‌وه... ئه‌و هه‌موو په‌نج و جه‌نجالی و ته‌قه‌لایه‌کی بو‌ ئه‌وه بوو، ده‌یزانی مرۆف جوانیه‌کی تاییه‌تی هه‌یه، له‌ هه‌موو ئه‌و جوانییانه‌ش کاریگه‌رت‌تر توانایه‌تی له‌سه‌ر به‌ختیاری، ئافه‌رتیش جوانیه‌کی قوول‌تر و سه‌یرتره. جوانی ئافه‌رت، جوانی وێساله‌ له‌گه‌لْ گه‌ردوندا، جوانی ئاماده‌گی هه‌موو سێجری سروشته له‌ ناوه‌پاستی ژیاندا. فه‌ره‌یدون بیریده‌کرده‌وه و ده‌یزانی که‌ خۆیندنه‌وه‌ی شیعره‌کانی کتێبفرۆشییه‌که‌ چنده یارمه‌تییانداوه تا له‌ و شتانه تێیگات، بیریده‌کرده‌وه که‌ گۆران، ئا، گۆران، نه‌بزی هه‌موو نه‌ینیه‌کانی ئه‌م گه‌ردونه‌ی له‌ ئافه‌رتدا بینیه‌وه، به‌لام فه‌ره‌یدون ده‌یزانی که‌ کاتیک ده‌مانه‌وێت به‌و نه‌ینییانه بگه‌ین، ئافه‌رت ناتوانێت یارمه‌تیمانبدات، ئافه‌رت مه‌خلوقێکی زیندوو ناتوانین یاری پێیکه‌ین، فه‌نتازیای له‌سه‌ر بکه‌ین... ئافه‌رت چنده مه‌خلوقێکی فه‌نتازی بێت، ناتوانین فه‌نتازیای له‌سه‌ر بکه‌ین، چونکه ئه‌و له‌ده‌ره‌وه‌ی ئێمه ژيانى خۆی ده‌ژێ، دوا‌جاریش ئێمه چنده ئافه‌رت بکه‌ینه نمونه‌ی بالای خۆمان، هه‌چ له‌وه ناگۆرێت که‌ ئافه‌رت خۆی

ژیانیک و ئاره زوویهک و خه ونیکی دیکه ی هیه که ده شیت دژی هه موو
 فهنتازیاکان بیت. هه ستیده کرد لاوازیوونی په یوه ندی ئه و به پروانه وه
 ده که پیته وه بۆ ئه وه ی که ئه و په روانه ی بده وه ام له دیده خه یالییه کانی
 خۆیه وه بینیه وه، ئه و مه خلوقیکی تاییه تی فهنتازیا کردوه ... فره دیدون
 له ویادا ده وه ستا و ده پیرسی کامه یانه جوانی راسته قینه ی ژیان؟ جوانی
 پۆحله به ره فهنتازی و خه یالییه کان یا خود جوانی مرۆفه راسته قینه کان،
 ئه وانیه ده مرن و ده ژاکین، ئه وانیه لیمان بیزارده بن و فره امۆشمانده که ن
 یان ئه وانیه جاویدانه و نه گۆپن؟ فره دیدون وه لامی پیته بوو، به لام دلنیا بوو
 که نوشوستی و ته نهاییه کانی خۆی پۆژیک بۆ دوور ده ییه ن، بۆ جیگایه ک
 ته نیا خۆی و خه یاله کانی ده میننه وه، ئیستا هه ستیده کرد سه رکه وتنی
 په پله ی ئه و به ژیاندا، گه شتی دوورکه وتنه وه یه کی هیمنه له مرۆفه کانه وه
 به ره و خه یال، سه یریده کرد و پییسه ییوو که ئه و هر خۆی فره دیدونی
 مه له که، هر خۆی یاریزان، مه له وان، چه قۆکیش، پاوکه ری په پوله کان،
 پاوکه ری کچه تۆزاوییه کانی قه راغشار بووه، هه ستیده کرد ئه و بۆ خاکیکی
 دیکه عه وداله، هه لبژاردنی بۆ په روانه و نزیکبوونه وه ی له گۆفه ند هه مووی
 پینگای جیاوازیوونی بۆ جیابوونه وه له جیهانی مرۆفه کان و سه رکه وتن
 به ره و مه له کوتی بیسنووری «خه یال» ... تا پتریش له م جهنگه له وه
 ده ئالا، تا پتریش له ئالۆزییه کانی جیهان و سیاسه ت و هاوپیستی و عه شق
 ناو مید ده بوو، بیری له وه ده کرده وه هیلکی ئه ستوور له نیوان ژیان و
 خه یالدا بکیشیت و نه هیلایت تیکه لای یه کترین ... خۆیشی به هه موو
 توانایه وه به ره و قوولایی ئه و خاکه ته ماویانه ی فهنتازیا سه رده که وت ...
 ئیدی پۆژ به پۆژیش گۆشه گیرتر ده بوو، گۆشه گیرییه ک که پیشتر له ناو
 هه موو شته کاندای سه رنجیدا بوو.

که نه سه ره دینی بۆنخۆش ده هات، ئه و هه موو شتیکی بۆ ده گپرایه وه،
 به لام نه سه ره دین باوه پی نه ده کرد، پۆژیک له پۆژان فره دیدون بخزیته

ئەو خەلۋەتە بېينەوہ . دواتر مەعسومە لە شەوانى دوور و درىژى قوتابخانەى خوشکە تۆبەکارەکاندا بەمنى گووت: « ئەو وەرژە پۆژ و پۆژگارنى سەيرى لەگەل خۆيدا هيتا، ھەموو وامان ھەستدە کرد دوتيا لە يەکتى دەترانزىت، دوتيا پارچە پارچە دەبىت و ئىمەش ھەريەکە مان دەبينە دوورگەى پەرتەوازە و گۆشەگير . ھەموو دەمانزانى ژيانمان مانايەكى نيبە، تا زياتریش لە يەکتى دووریکە وتينا يەتەوہ، تا زياتر پياوہکان لە جيهانى خۆيان و ئىمەش لە جيهانى خۆماندا نوقمبووينا يە، زياتر شەو و پۆژەکانى ئەو دارستانە دەبوون بە مۆتەکە » .

پۆژگارنىک وای لىدیت پياوان بۆ خۆيان لە دەورى ناگرىكى گەورە دادەنیشن، قسە دەکەن، گەمە دەکەن، لەسەر پوقە يەكى بچکۆلانە لە شەترەنج و دامە کردنىكى بىکۆتاييدا وندەبن، ھەموو دەکەونە شەپى دۆپان و برانەوہ، دەکەونە پقە بەرى لىزانين و لىتەزانين . لەلایەكى دیکە شەوہ ژنان لە جيهانى ژىرکەپر و قەراغ چۆمەکەدا شەو و پۆژە درىژەکانى خۆيان پىکەوہ دەبەنەسەر، میدياى غەمگين بەردەوام لە دەفتەرەکانى دەستيدا حکايەتى دوورکەوتنەوہى مرۆفەکان دەنوسیتەوہ، حکايەتى ژيانى پۆژانەى ژنان و مندالان، حکايەتى گەشە و مردنى گولەکان، حکايەتى ئاوەکان و بالندەکان، لە جىگايەکدا دەنوسیت: « ھەمووشتى خىرا دەپوات، وەرژەکان کورت و خىرا دەپۆن، ھاوين بەرەو کۆتايى دەپوات، من ھەست بە بىدەنگى دوتيا دەکەم، بىدەنگىيەكى ترسناک، ھەستدەکەم وەرژىكى تر بە پتوہ يە » . دواى ئەو پۆژانە، دواى ئەو پيشبىنيە تارىکەى میدياش زۆرنابات کە سەرەتاي وەرژىكى نوچ دەردەکەویت، وەرژىک کە کەس چاوەپروانى نەکردوہ، وەرژى گۆشەگيرى .

لە ئىوارەبىيەک لە ئىوارەکانى سەرەتاي پاييزدا، ئەو گەنجە چاوشينە لە شارە دوورەکان گەراپەوہ و ھەوالىكى گەلپک خراپى پىيوو . ئەو ھەموو

پیاوانی جەنگەلی کۆکردەووە و گووتی: «چیتەر تاشینی پەیکەری ئەو عاشقانە سوودی نییە، جەنگ لە هەموو جیگایە کەدا هەنگیرساو، زەوی ناگریگرتووە، لە جۆرە زەمانیکی وادا کەس نامادە نییە پەیکەری عاشقان بکڕیت، من چەندین پۆژە بەو تورەکانەووە دەگەرێم، کاتیکی زۆرە شارەو شار دەکەم، بەلام چیتەر کەس سەیری ئەم پەیکەرانیە ناکات». ئەو دواي بێدەنگییەکی کورت تورەکەکی دانا و بەردەوامبوو لەسەر قسەکردن: «من پانزە پۆژی دیکە دووبارە دەگەرێمەووە، لەماوەی ئەو پانزە پۆژەدا دەبیت ئیوە بیرتان لە شتیکی دیکە کردبیتەووە، هەر شتیکی دیکە بیت بۆ من گرنگ نییە... من خۆم هیچ گلهییم لە کەمائی ئەو پەیکەرانیە نییە، بەلام پێناچیت خەلکی چیتەر توانای تەماشاکردنی دوو عاشقیان هەبیت».

گۆفەند ئەو پۆژە کە ناویمیدی لە چاوانی پیاوانی جەنگەلدا دەخویندەووە، کە دەیزانی ئەو هەوالانەی گەنجە چاوشینە کە ترسیکی گەورەیی خستۆتە دای هەمووانەووە، کە پێیانابوو لەگەڵ هاتنی زستاندا پێویستیان بە ئازووقەی زۆرتر، جلوبەرگی ئەستوورتر، مال و قۆخەلەیی قایمتر هەبێ. لەبەردەم هەموواندا سەیری ئاسمانی دەکرد و دەستەکانی بەرزەکردەووە و دەیگووت: «دەبیت باوەرمان بە عەشق بەهیزییت». گۆفەند، بەنیو درەختەکاندا دەپۆشیت و دەیگووت: «دەبیت ناویمید نەبین، پۆژیک دیت هەموو میللەتەکان لەسەر سفرەیی عەشقی یەکتەری یەکدەگرنەووە، دیانەتەکان لەسەر خوانی مەحەبەت کۆدەبنەووە، دۆژمنەکان لە باغی ئەفیندا باوەش بەیکدا دەکەن».

ئەو دەپۆشیت و دەیگووت: «پۆژیک ئاسمان درزەبات و عەشق و مەحەبەت لە مەلەکووە دوورەکانەووە دەپۆشیت. کیلگە خۆی پادەووەشیتیت و لە لاسکی پوووە کە سەوزەکان شەونمی ئەفین دەباریت، زەوی عەشق دايدەپۆشێ، مەوۆف لە خۆشەویستی زیاتر کاریکی دیکەیی نامیتیت، هەر

ئىنسانە و دىت و سۆز بەسەر ئەويتىدا دەپژىنىت، ھەر عەشقە و گەرە دەبىت... بە ئەندازەيەك ئىدى جگە لە عەشق ھىچ وشەيەكى دىكە نامىنىت، مەرۇف پىويست ناكات زمان بزانىت، چونكە عەشق دەبىتە تەنھا زمان. مەرۇف پىويست ناكات ھىچ بەھرەيەكى ھەبىت، چونكە عەشق دەبىتە تەنھا بەھرە، مەرۇف پىويست ناكات كاربكات، چونكە عەشق دەبىتە تەنھا كار».

ئەو ئىوارەيە گۆھەند بە ئەندازەيەك لەگەل ئومىدەكانىدا دەپۆيشت، ھەمووان ھەستىيان بە گەرمى ھەناسەكانى دەکرد، ھەستىيان بەو عارەقە سارد و ناوختە دەکرد لەسەر نىچاوانى، ھەستىيان بەو نىگا پەرىشان و دەنگە گپ و چاوە سوور ھەلگەپاوانەي دەکرد، لەگەل ئەو شىدا كەس ھىچى نەدەگوت. ئەو شەو ھەمووان زووتر لە وادەي خۆيان بلأويان لىكرد، گۆھەندىش زووتر پوويكردە ئەو چۆمەلانى لە وىدا بايەكى بەھىز يارى بە درەختەكانى دەکرد.

گۆھەند ئەو شەو چەند بىرىدەكردەو نەيدەزانى بۆ وھا گەشبىنە، ئەو لەو پۆزەو كە بىرارىدابوو ببىتە پەيكەرتاش بەشۆيەيەكى سەير چارەنوسى خۆي بە جوانىيەو گرىدابوو، بەلام دواي تەواكردنى خويندن و گەپانەوئەي بۆ شار، ژيان لەو ژىنگە تارىك و دوکەلأويانەي ئەویدا ھەموو شتەكانى لى شىواندبوو، ئەو لەوئى جوانى وەكو ژەھرىك بىنىبوو كە دژ بە وەپزىي دەيخواتەو. ئەو لە مەيخانەكانى شاردا ھاوارىكردبوو: «جوانى بەبى عەشق، ژەھرىكى ھىمن و لەسەرخۆيە، بە بىدەنگ دەمانكوژىت».

دوچار دواي سەفەرىكى درىژ لە ناكامى كە تىايدا ھونەر و شەراب و بىزارى، گۆشە ئاوەدانەكانى ژيانى ئەو بوون، عەشقى دلآرام لە دۆزەخى ئەو ھەموو مەستىيە پزگارىكردبوو. كە ھاتبووشە دارستان سەر لە نوئى توانىبووى ھەموو پەيوەندىيە نەينىيەكانى عەشق و جوانى و بپروا بەجۆرىكى سەير پىكەوگرىدات. ئەو لە شەوانى دوور و درىژى تىفكرىن و تىپراماندا

گه‌یشتبووه‌ئو بپوایه‌ی که عه‌شق ده‌بیٚت پردیکی گه‌وره‌ی له‌گه‌ل
 ئیمانیشدا هه‌بیٚت، ئیمان به‌ مرۆف و به‌ مه‌زنییه‌کانی. ئه‌و له‌ ئیواره‌ی
 ئه‌و جه‌نگه‌له‌دا به‌ پیاوه‌کانی گوتبوو: «ده‌بیٚت عه‌شق وه‌کو دیانه‌تیکی
 نوٚی ته‌ماشابه‌که‌ین؟ جوانیش ده‌بیٚت ده‌رکه‌وته‌ی شکرکانی ئه‌فین بیٚت،
 نه‌وه‌ک هه‌رتمیکی دوور و جودا بۆ خوشاردنه‌وه و هه‌له‌هاتن... چونکه
 جوانی گه‌ر په‌یوه‌ندییه‌کی قوولی به‌ عه‌شقه‌وه نه‌بیٚت، ده‌بیٚته یارییه‌کی
 کوشنده، یارییه‌ک که گۆشه‌گیری و ته‌نه‌ی مرۆفه‌کان قوولده‌کاته‌وه».
 به‌لام فه‌ره‌یدون له‌و پۆژه‌وه‌ی که هاتبووه‌ بنی ئه‌م هه‌لدیره‌وه، له‌به‌رامبه‌ر
 ئه‌و گه‌شبینیه‌ی گۆفه‌نددا ترسیکی گه‌وره له‌ پۆحیدا دروستبوویو، ئه‌و
 مندالی خه‌ونه دوور و دریز و ئالۆزه‌کانی جاران که هه‌میشه‌ گۆفه‌ندی
 به‌ مامۆستای خۆی ده‌زانی، له‌ کاتی کارکردنیشدا له‌ وه‌رشه‌که‌دا خۆی
 وه‌کو سیٚبه‌ریکی ئه‌و پیاوه‌ ته‌ماشاده‌کرد، ئیستا سه‌یری له‌وه ده‌هات
 بۆ ئه‌و پیاوه ناتوانیٚت ئه‌و دونیایه‌ی چوارده‌وری خۆی ببینیٚت؟ به‌لام
 گۆفه‌ند سه‌یری هه‌موو شته‌ له‌یه‌کچوه‌کانی ده‌روپه‌ری خۆی ده‌کرد
 و گه‌شبینیه‌کی قوول و له‌ناکاو پۆحی ده‌گه‌شانه‌وه، ئه‌و کۆبوونه‌وه‌ی
 عاشقانی به‌ سه‌ره‌تای دونیایه‌کی دیکه له‌قه‌له‌مه‌دا، سه‌ره‌تایه‌ک که تیایدا
 عه‌شق ده‌بیٚته ده‌سه‌لات، ده‌بیٚته یه‌کخه‌ر و پیکخه‌ری مرۆفه‌کان، ده‌بیٚته
 وزه‌یه‌کی خولقینه‌ر بۆ مانه‌وه و شه‌رکردن. له‌ وه‌رشه‌که‌دا ده‌وه‌ستا و
 ده‌یگوت: «پروانن عه‌شق هه‌موومان ده‌گورپٚته سه‌ر یه‌ک مرۆف، یه‌ک
 مرۆفی مه‌زن و به‌توانا و گه‌وره، هه‌ر خۆشی ئه‌و مرۆفه‌ گه‌وره‌یه‌ ده‌گورپٚته
 سه‌ر هونه‌رمه‌ندیکی داهینه‌ر و بلیمه‌ت». له‌و ساتانه‌شدا که گۆفه‌ند ته‌نیا
 دیوی لی‌کچووی مرۆفه‌کان و شته‌کانی ده‌بینی، فه‌ره‌یدون به‌ گومانیکی
 گه‌وره‌وه سه‌یری شته‌کانی ده‌کرد، ئه‌و له‌ ناخه‌وه جیاوازییه‌ کوشنده‌کان
 هه‌لیانده‌ته‌کاند، ئه‌و پێیوابوو که گۆفه‌ند ده‌یه‌ویٚت ئه‌و قه‌واره به‌شه‌رییه
 به‌جۆری بتاشیٚت که له‌گه‌ل خه‌یاله‌کانی خۆیدا بگونجیٚت. وه‌لی فه‌ره‌یدونی

مه‌لک که له و دنیا‌یه‌دا پوژ دواى پوژ پتر هه‌ستی به‌نامو‌یى ده‌کرد، پوژ دواى پوژ زی‌تر نه‌گونجان و بیزاربوونی ئاده‌میزاده‌کانى له یه‌کتر ده‌بینى، شه‌ویک له شه‌وه‌کان به‌گۆفه‌ندى گووت: «من چنده‌ کوپى مه‌حه‌به‌تم، نه‌ونده‌ش کوپى کینه‌م، چنده‌ کوپى ناو‌قه‌ره‌بالغى و جه‌نجالى بازاره‌کانم، نه‌ونده‌ش کوپى ته‌نهاییم، چنده‌ گۆنه‌ عاشقیكى توژاویم، هینه‌ده‌ش گۆنه‌ چه‌قۆ وه‌شینیكى پیرم... ده‌توانم بق له قوولترین و تاریکترین شویندا ببینم». ئه‌و به‌ جه‌نگه‌لدا ده‌گه‌را و ده‌بینى ئه‌و پیاوانه‌ که‌سیان له‌وى دیان ناچیت، که‌سیان وه‌کو ئه‌وى تر سه‌یری ژیان ناكات، که‌سیان ئاسمان وه‌کو ئه‌وى تر نابینیت، که‌سیان وه‌کو ئه‌وى تر ناروانیته‌ دارستان، که‌سیان ئاو وه‌کو ئه‌وى دى ته‌ماشاناكات، که‌سیان وه‌کو ئه‌وى تر له‌ عه‌شق ناكات. ئه‌و هه‌ندێ شه‌وه‌ندێ شه‌وه‌ندێ ده‌چوو ه‌گفتوگۆی درێژه‌وه‌ له‌گه‌ل گۆفه‌نددا، هه‌ندێ شه‌وه‌که‌ په‌روانه‌ له‌ ناو‌داره‌کاندا ونده‌بوو، وه‌کو جاران تا‌که‌ دلنه‌وایى خو‌ی لای گۆفه‌ند ده‌دۆزییه‌وه‌، به‌لام شه‌وه‌ دواى شه‌وه‌ستیده‌کرد هه‌شبینیه‌کانى گۆفه‌ند له‌سه‌ر خه‌ون بونیادنراوه‌، خه‌ونیک که‌ له‌ خورافات‌وه‌ نزیکه‌. فه‌ره‌یدون ئیستا له‌و باوه‌ره‌دابوو، هه‌ر که‌ستیک بیه‌ویت خه‌ونه‌کانى خو‌ی به‌سه‌ر مرۆفه‌کانى دیکه‌دا و به‌سه‌ر میژوودا بسه‌پینى، ترسناکه‌، چونکه‌ خه‌ون ناوازه‌ترین و تاییه‌تیرین به‌ره‌مه‌ی ته‌نهایى مرۆفه‌... ئه‌و پتیوابوو ته‌نهایى و خه‌ون، ناوومی‌دى و خه‌ون، بونه‌ست و خه‌ون له‌یه‌کدى جیانا‌بنه‌وه‌. به‌لکو هه‌تا عه‌شق و خه‌ونیش له‌یه‌کدى جیانا‌بیته‌وه‌ و مرۆفى هه‌میشه‌ عاشقیش ئه‌و که‌سه‌یه‌ که‌ هه‌رگیز به‌ناگانایه‌ته‌وه‌. مرۆفى عاشق ئه‌و که‌سه‌یه‌ که‌ خو‌شه‌ویستی له‌پشت دیواره‌کانى خه‌ونه‌وه‌ قایمه‌ده‌کات و له‌ده‌ست جیهان ده‌پیارژی‌ت. فه‌ره‌یدون ده‌یگووت «گۆفه‌ند، ئیمه‌ هه‌موومان وه‌کو تو پوژگاریک وه‌رژیکى سه‌یرمان له‌ ئومید و هیوا و خه‌ون برى، فه‌سلکی درێژمان له‌ خه‌یا‌ل‌تدا ته‌یکرد، من له‌ هه‌ر که‌س زی‌تر خه‌ونم به‌ سه‌فه‌ریکه‌وه‌ ده‌بینى له‌گه‌ل مه‌عشوقدا،

سه‌فه‌ریک به هموو زه‌ویدا بمبات، سه‌فه‌ریک به‌ره و شاری خه‌یالی
 هه‌لمگریت، ده‌مویست سنووره‌کان هموو بیرم، سنووره‌کانی کومه‌ل و
 دیانه‌ت و سیاسه‌ت، سنووری شارستانیه‌ته‌کان، له‌گه‌ل په‌زای دلخوشدا
 چه‌نده‌ها وهرز‌ته‌نها به‌غایله‌ی بینینی دونیایه‌کی تر ده‌ژیاين. به‌لام که
 وهرزی نه‌و خه‌یالاتانه به‌سه‌رچوو، تیگه‌یشتم که هیززی خوین و کینه
 جه‌نگ له‌هموو نه‌و خه‌یالاته‌ پچوکانه به‌هیزتره، ئیدی ته‌نیا بیرم له
 په‌زگارکردنی خوم و په‌روانه ده‌کرده‌وه، په‌زگارکردنیک که ده‌شیت نه‌ویش
 به‌شیکبیت له‌پاشماوه‌ی په‌زگاری خه‌یالات. فره‌یدون، تا ده‌هات زیاتر
 تیده‌گه‌یشتم که گوڤه‌ند کاتئ قسه‌ده‌کات باس له‌خوی ده‌کات، باس له‌و
 ئومید و خه‌وانه‌ ده‌کات که خوی پیوستی پییه‌تی... نه‌و به‌و ده‌نگه
 پیغه‌مبه‌رانه‌یه‌ی خوی‌وه، ده‌یه‌ویت هموو نه‌م خه‌لکانه‌ی ده‌وروبه‌ری
 له‌سه‌ر ناوازی خه‌ون و ئومیده‌کانی نه‌و سه‌ما‌بکن، ده‌یه‌ویت بین به
 پارچه‌یه‌ک له‌وه‌ریمه‌ی نه‌و خه‌ونی پیوه ده‌بینی. تا پتر سه‌یری نه‌و
 ماموستایه‌شی بکردبایه به‌دیوکی تر و به‌په‌نگایه‌کی تر دا زیاتر ده‌گه‌پایه‌وه
 ناو خوی. تا شه‌ویک له‌شه‌وان هه‌ستیکرد به‌جوری له‌تیگه‌یشتنیدا له
 ماموستاکه‌ی جودابوت‌وه، ئیدی لیکچوونیک له‌نئوانیاندا نه‌ماوه. فره‌یدون
 که ویرانبوونی عه‌شقه‌کانی ده‌بینی به‌گوڤه‌ندی ده‌گوت: «ماموستام
 گونا‌هی ئیمه نه‌وه‌یه که شتی زور له‌عه‌شق داواده‌که‌ین، داواده‌که‌ین عه‌شق
 پردی نئوان ئیمه و خودا بیت، عه‌شق پردی نئوان ئیمه و نیشتمان بیت،
 عه‌شق په‌زگارکه‌ری ئیمه بیت له‌بیزاری شاره‌کان، له‌ساردی ثاینه‌کان،
 له‌ماندویتی ناو کیلگه و کارگه‌کان، له‌ده‌ریه‌ده‌ریبونمان له‌دونیا، له
 نامویمان و په‌راویزیبونمان له‌جیهان... داواده‌که‌ین عه‌شق بالمان بداتئ،
 توانامان بداتئ، هیززی داهینانمان بداتئ، به‌لام عه‌شق خوی له‌جیهانیکه‌ی
 وه‌کو نه‌م جیهانه‌ی ئیمه‌دا، له‌شاریکدا وه‌کو نه‌و شاره‌ی که ئیمه له
 کوچه و کۆلانه‌کانیدا گه‌وره‌بووین، جگه له‌دیلکی بریندار هچ‌ی تر نییه،

جگہ لہ زامیکی گہورہ و شاردراوہدا ہیچی تر نییہ کہ ہتا ناویریت
خوینی خوی نیشانبدات... لہ ہر شوینیکہ وہ دہرکہوت دہپیکریت، بہ لام
بروانہ دنیا بہجوری مہ مخلوقاتہکان و مروثہکان و میللہتہکانی لہ یہ کتر
دابریوہ کہ عہشق ناتوانیت پیکہوہ گریبان بدات، سہیرکہ... سہیرکہ،
مامؤستام، ہندی کہ س ہرگیز عاشق نہبوون، بہ لام پینانواہ عاشقن،
نہمہش زیان دہگوریتہ سہر جہہنہم، ہندیکیش ٹومیدی وا گہورہ بہ
عہشق دہبہستن، کہ خویان و عہشقیشی پیوہ ویراندہکن».

نہ و پوژہ کہ دہلیلہ چاوشینہکہ ہات و گووتی کہ پیکہری عاشقہکان
نافرؤشریت بؤ شہوہکےی فہرہیدونی مہلہک، گوٹندی لہ ناو درہختہکاندا
گرت و گووتی: «گوٹند، مامؤستام... عہشق دہمریت، عہشق لہم
دونیاہی ٹیمہدا دہمریت، ہیدی ہیدی دہبیتہ توحفہیہکی کون و بیمانا...
تو ہیوات بہ چییہ؟». گوٹند ماتدہبوو و دہیگوت: «ہیوام بہ عہشق
و خوشہویستی خویہتی». فہرہیدون وہکو شیتیک کہ لہ دوائ وہلامی
پرسیاریک بگہریت، دہیگوت: «نہی نہم ہموو گوشہگیریہ چی؟ نہم
ہموو بیدہنگی و تہنہاییہ چی؟ سہیرکہ گوٹند، سہیری گہورہی نہم
ولاتہ بکہ، سہیری گہورہی نہم عہردہ بکہ، سہیری مہزنی نہم گہردونہ
بکہ، ٹیمہ چیدہکین لہ پراویزی نہم وجودہدا، چیدہکین لیرہدا؟
بہ لام بروانہ ہیشتا ہر تہنہاین، سہیرکہ «پہروانہ» ہموو شہویک
دہروات. نہم بیدہنگییہ، نہ و بازنہ گہورہ و خالیانہی دہوروبہرمان،
پوچی نہ و بؤشاییہ سہوزانہی لہم دارستانہدا گہ مارؤماندہدہن، لہیہکدیمان
جیادہکنہوہ... مامؤستام، نہوہتا ہرہیہکہمان دہبیتہ مروثیک بؤ خوی،
بہتہنہا بؤ خوی، مروثیک کہ بہتہنہا بؤ ترس و دودلسی و پارایی
و خولیا و موتہکہکانی خوی دہڑی... مامؤستام، من دہمہویت فریای
خوم بکہوم، دہمہویت خومیکی جوان دروستبکہم... دہمہویت لہزہتیک
بؤ تہنہاییہکانم پیدابکہم». گوٹند ہرگیز لہوہوہر فہرہیدونی بہو

جۆره نه بېنېيوو، قزى ته واو ئالۆزكاو و چاوانى ته واو مه ست و جو له كانى ته واو پر ترس و گومان بوون. فەرەيدون هه مېشه گه نچىكى هېمن بوو، به لام له ناكاو وه كو بيه ويئت عاشقان له و مه ترسيانه ئاگاداريكات هه كه ده يان بېنيئت، له و ته نهاييه ئاگاداريان بكا ته وه كه هه ستى پېده كات، شېرزه و نامۆ، به ترسيكى له ئەندازه به دەر وه له ناو داره كاندا وي لده بوو. نه و شه وه دواى جيه پيشتنى گو فەند به ناو جه نكه لدا ده پويشت و به عاشقه كانى ديكه ي ده گوت: «هه ريه كه تان خو ي بو ته نهايى خو ي ئاماده بكا ت»، به سه ر كه پر و خانو و هه رزاله كاندا ده گه را و ده يگوت: «خۆتان بو ته نهايى و مردن ئاماده بكن...». خه وتوو ه كانى ئاگاداره كرده وه و ده يگوت: «گوشه گيرى به رپوه يه، گوشه گيرى كه ترسناك، گوشه گيرى كه جوان كه مرؤف ده بېت لايه قى بېت، هه ستن و پيشوازي لايىكن». به ناو جه نكه لدا ده پويشت و ده يگوت: «عشق مرد، ده رگا كاتنان له سه ر خۆتان دا بخن و درۆ له گه ل مه حه به تدا مه كن».

جه نكه ل هه مووى له خه و هه لده ستا و گو يى له ها واره كانى فەرەيدونى مه له ك ده گرت، كه وه ك شى تىك ده يكي شا به سه ر و سيني خوي دا. كه س با وه پى نه ده كرد فەرەيدون به جو رىكى وه ها سه ير و له ناكاو، ئارامى و هېمنى خو ي له ده ستبدا ت. هه موو عاشقه كان ده هاتنه ده رى و له و ئا ئاراميه ي فەرەيدونيان ده پوانى. په روانه ده گه يشته لاي، ده ستى به قزىدا ده هينا، ده يو يست ئاراميه كات هه وه، فەرەيدون ده ستى راده پسكاند و ده يگوت: «په روانه، توش خه يال ئىك بوويت له خه يال هه كان... واهيمه يه ك له واهيمه كانى من... هه له يه ك له هه له كانى من برۆ، برۆ گوشه گيريه كى جوان بزي، برۆ دريژه به سه فه رىك بده كه هېچ له نامو يى تو نا گو رپيت، دنيا هه مووى يه ك گوندى دو كه لاو يى دزي وه... توش ئه ي په روانه، ئه ي واهيمه ي شيرىنى من، برۆ دريژه به خه ياله شيرينه كانى خوت بده... برۆ...».

نه و شه‌وه فەرەیدونی مەلەک تا دەمەوبەیان هاواریدەکرد، پۆژی دواییش زۆر درەنگ هێویریوووه و خەوی لێکەوت، پەروانە کە ئەو پەشۆکانە لەناکاوهی فەرەیدون پەرتشانیکردبوو، بە هێمنی لەتەنیشتییه‌وه خەوت، ئەگەرچی ئەو لە قوولایی دلێیه‌وه دلنیابوو کە فەرەیدونی خۆشویستوه، بەلام نیستا هەستیدەکرد ئەم پیاوه زۆر نامۆیه بە پۆخی و هەمیشەش بە غەریبی دەمینیته‌وه، سەیری لێدەهات کە بۆ بەو شیوه سەیر و کوتوپرە لە سروشت و ئەتواری خۆی چووه‌دەری، فەرەیدون هەمیشە نالۆزترین و سەختترین هەلچوون و داچوونەکانی دەرونی خۆی دەخواردەوه، بەردەوام بێدەنگییەکی بیسنوور و بیته‌ندازە لە چاوی و لە سیمایدا بوو، هەتا هەلچوونە ڕووکەشەکانیشی بێدەنگ و هێمن بوون. نەسرەدین دەیگوت: «شەپەکانی فەرەیدون و توپەبوونەکانیشی بە ئارامییەکی بیمانا بەرپۆه‌دەچوون». یەکی لە هاوڕێکانی پۆژانی شەپەچه‌قۆی جارانی بۆ نەسرەدینی بۆنخۆشی گێراپوووه کە ئەو لە خویناویترین شەپدا ئارامی و ویقاری خۆی لەدەستتەداوه. پەروانە دەپرسی: «نهیانی ئەم شه‌وه، نهیانی ئەم ناٹومیدی و توپەییە فەرەیدون، ئایا ماندووبوونی ناو ئەم جەنگە‌لەیه، یان گۆڕانێکی تەواوتییە لە ژیانی ئەم پیاوه‌دا؟»، بەلام هیچ وه‌لامیکی پێنەبوو. گۆفەند، بۆ پۆژی دواتر کاتێ ئارامبوونەوه و هێمنی فەرەیدونی مەلەکی بینی، هەناسەیه‌کی دلنیاویی هەلده‌کێشا، بۆ ئیوارێ هەموو عاشقەکانی بانگدەکرد تا تیکرا لەسەر دۆزینەوهی چاره‌یه‌ک قسەبکەن. گۆفەند دەیزانی چیتەر ناتوان لەسەر ئەو پەیکەرە دێزینەیی عەشق کاریکەن، دەبایە سەرچەم لەسەر شتیکی ئوێ پێکبکەون، شتیکی لەیه‌ککاتدا هونەریش بێت و کالاش بێت و پەرماناش بێت. میدیا دەلێت کەس لەوباوه‌پەدا نەبوو، ئەو دانیشتنە بێتتە سەرەتای وەرزی لێکجودابوونەوه گەورەکان. بێتتە ئیوارەیی جیابوونەوه و پەرتپەرتبوون. هەر لە سەرەتاوه دیاریوو ئەو پیاوانە بە هیچ ناگەن، هەر لەگەڵ

دهسټپټیکردنی قسهکردندا هه موو شه پانگیزی ئه وانه ده رکهوت که چیتړ نه یانده ویست گوځ له نه فسانه کانی گۆفه ند بگرن. گۆفه ند هه موو سحری دهسه لاتی خوځی ده خسته کار، وه کو په وانه کراویکی ناسمان قسه ییده کرد، وه کو رزگارکه ریکی عه شق ده یگوت: «خه لکانی ولاتی ئیمه هه میسه و هه میسه عاشقبوون، بابه تی غه زه لیشیان درهخت و بالنده و گول بووه، من پټشنیاری داتاشینی درهخت و بالنده و گول ده که م، ده زانم کاریکی سهخته بو ئیوه، به لام گرنګ نییه، من سه رله نوځی فیترانده که مه وه، سه رله نوځی له گه لتاندا ماندووده بم... سه رله نوځی ده ست پټده که ینه وه و بابه ته کانی غه زه ل ده که ین به بابه تی کارکردنمان». به رله وه ی گۆفه ند قسه کانی ته واوبکات، پیاوان توپه ده بوون، ده نگیان به رزده کرده وه، په کټیک ده یگوت: «گول و بالنده نافروشریت، ماندووده بین و هیچمان چنګ ناکه ویټ، نه مړو پوځی شه ره، پوځی له یه کدانی چه نده ها گروپ و خیټ و کومه لای سیاسییه، باشترین شت نه وه یه دروشمی نه و جه نگاوه ر و هیزه شه پرکه رانه داتاشین و بینیرینه سه ری و داوی نرخی زوړیش بکه ین». کلپه له ناو رپزه کان ده هاته ده ری و ده یگوت: «ئه مه قسه یه کی پوچه، من له گه ل دروستکردنی شه تره نجدام، من له گه ل دروستکردنی گه مه یه کدام خه لکی که میک سه رقالبکات و نازاره کانیان له بییریاته وه...». دارتاشیک قسه کانی به کلپه ده بپی و ده یپه یفاند: «کن له پوځی وادا سه ری ده په رژیته سه ر شه تره نچ؟ کن خه یالده داته گول و بالنده؟ کن پیویستی به ئالا و دروشم هه یه؟ ده بیټ ئیمه بیر له شتی بکه ینه وه خه لکان پیویستیان پیبیټ. من پټشنیاری دروستکردنی بیژه نګ و قه لیبیر و بلویری مندال و که وچکی ماستاو ده که م، که که ره سته ی نه زه لین و هه میسه بازارپکی باشیان هه یه». وه لی عه زیزی تیره نده ز پاده په پی و ده یگوت: «باشترین شت پراوکه ریکه به تفه نګه که یه وه، نه وه ته ی دونیا دونیا یه کوردان هر پراوکه ریوون و هه رواش ده میننه وه...». له ناو نه و

دہنگہ دہنگہ دا، له وچانئیکي ئیجگار کورتدا، فہرہ یدونی مہلک بہ ہیمنی ہلڈہستا و سہیری مہمووانی دہکرد و دہیگوت: «من تہنہا پہپولہ دروستدہکہم، له میژہ بیرم لیگردۆتہوہ، له پہپولہکان زیاتر ہیچی تر ناتاشم و کاریشم بہسہر کہسہوہ نییہ».

میدیا له دہفتہرہکہیدا نوسی: «لهو ئیوارہیہوہ وہرزی گۆشہگیری دہستیپیکرد، وہرزیک کہ یہکہیہکہ له پۆج و له ژیانی مہموو پیاوان و ژنان و مندالانی ئہو چہر و زہبہندہدا دہرکہوتہوہ». ئہو ئیوارہیہش پیاوان بلآوہیان لیگرد بیٹہوہی بہ ہیچ بگن، ہرہیہکہ و کوتہ دواي خہیال و فہنتازیبہکانی خوی، ہرہیہکہ و جیگاہک و وینہیہکی بۆ خوی ہلڈژارد و لەوانی دیکہ جیابوہوہ، لهو ئیوارتیہوہ ئیدی وہرزی ویران بوونی وہرشہکہ و جہنگلیش دہستی پیکرد. ئہو شہوہ فہرہ یدون سہرسامانہ سہیری دونیای دہورویہریدہکرد و بیریدہکردہوہ، بہناو کہ پرہکاندا بیڈہنگ دہرۆیشت و دہگہ پایہوہ، له نزیک چۆمہکہوہ دہردہکہوت و وندہبوو، چہند جارئیک لهو پردہ دارینہ نزیکدہبوہوہ و دوردہکہوتہوہ، بہلام بیڈہنگیہکی قوول بالئی بہسہر سیما و پہنگیدا کیشابوو. ئہو شہوہ له یہکئی له پیچہکانی جہنگلہوہ گۆفہند دہرکہوت و بہ ہیمنی لهبہردہمی فہرہ یدوندا وہستا، گۆفہند دہیگوت: «فہرہ یدون، فہرہ یدونی مہلک، تۆ کہی له داوی ئہم پہپولانہ پزگارتدہ بیٹ؟ کہی؟». فہرہ یدون بہ زہردہخہنہیہکی سہیرہوہ، بہ بزہیہکی شہیتانیہوہ ولامیدہدایہوہ: «ئاہ گۆفہند، تۆ پیتمبلئی... چ دوو شتیک لهم دونیایہدا وہکو پہپولہ و عہشق لهیہکدہچن، سہیری پہپولہ بکہ و بہراوردی بکہ بہ ئہفین، سہیری نازکی، تہمہنی کورتی، ہلڈوہرین و سووتانی بکہ... سہیرکہ، چہند له عہشق دہچیت... پہپولہ وہکو عہشق دہرپوات و کہس ہنگاوہکانی نابینیت، له کۆنہوہ وابوہ، سہیری شیعہرہ کلاسیکیہکان بکہ...». گۆفہند دہیگوت: «ئاہ فہرہ یدون، فہرہ یدونی ہاوپریم، ئہوہیہ موسیبہتہکہ، تۆ عہشق تہنہا وہکو

نازكى دەبىنىت، بەلام عەشق جەنگە، عەشق ۋەكو ھەموو جەنگىكى تر سەر دەست و ژىر دەستى تىايە، براو ۋ دۇپاۋى تىايە، عەشق جەنگە، جەنگە لەگەل ھەموو دىئادا». فەرەيدون دەيگوت: «نا گۆفەند... نا، عەشق ناتوانىت، جەنگاۋەر بىت، عەشق پشووۋىكى كورته، كورت، دىت ۋ ھەلدەۋەرەيت... عەشق شتىكە ھىندەي گرتت مردوۋ، ھىندەي لەگەلدا ژايىت ژەراۋىدەكەيت، بەلام موسىبەتى من ئەۋەيە دەمەۋىت بىگرم، دەمەۋىت تا ھەتاھەتايە لەنىۋان پەنجەكانى خۇمدا بىگرم ۋ يارى پىيگەم... چەندە دورىكەۋىتەۋە من دەبىت رىگاي دىكە بدۆزمەۋە تا بىگرم».

«گۆفەند» كە بە جۆرىكى تر بىرى لە خۇشەۋىستى دەكردەۋە، گۆچانەكەي دەدا بە زەۋى كەپرەكەدا ۋ دەيگوت: «عەشق دەبىت نەمرىت، دەبىت بىتتە مەبەستىكى ناۋەكى جىهان، دەبىت بىتتە مەبەستى مەخلوقات ۋ مرؤف ۋ مىللەتەكان».

فەرەيدون كە ئىستا تەۋاۋ لەمجۆرە قسانەي گۆفەند بىزاربوۋىۋو بە خەندەيەكى تارىكەۋە دەيگوت: «نا، عەشق تىكە لاۋ بە خورافەتەكانى تىرى مرؤف مەكە، لىگەرئى با ۋەكو خۆي چۆنە لەدايكىت ۋ بمرىت... موسىبەتى ئىۋە ئەۋەيە كە ھەمىشە دەست لە عەشق دەدەن، تىكە لاۋى دۇنياي دەكەن، تىكە لاۋى دىنەت ۋ شۆرش ۋ حوكم ۋ كاركردنى دەكەن، عەشق كە دەستت لىدا دەمرىت، كە لەۋە دەرچوو شتىك بىت لە دەرەۋەي قوۋلايىبە تارىكەكانى مرؤف دەمرىت... عەشق بەجۆرى بە تارىكەستانى ناۋەۋەمان گرئدراۋە كە ھاتە دەرئ دەمرىت».

گۆفەند دەيگوت: «دەمرانى، دەمرانى... خويئندەۋەي ئەۋ چەند كىتتە بىمانايەي ناۋ ئەۋ كىتتەفرۆشىبە پەپپوتەي شار، بەرەۋ شوئىنى ترسناكت دەبات... موسىبەتە، مرؤف كىتتەكان بخويئىتەۋە ۋ خراپ تىيانبگات».

فەرەيدون بە غەمىكەۋە سەيرى گۆفەندى دەكرد ۋ دەيگوت: «نا».

گۆفەند، تۆ باسى چى دەكەيت؟ من هيچ شتتېكم نەخويندۆتەو، من ئىستا لەم جەنگەلەدا لەگەل ئىتوهدام... بەلام دەزانم عەشق بەرگەى ئەم سەفەرە دوور و درىزانەى پزگارىى ناگرىت. سەيركە... سەيرى چوار دەورى خۆتېكە، مەزۇف لە جىهانئىكى وادا ناتوانىت پۆحىش و جەستەشى نازادىبكات، خۆيى و عەشقىش نازادىبكات... ناتوانىت».

«گۆفەند» بە قوولى سەيرىدە کرد و دەپىرسى: «فەرەيدون، فەرەيدونى مەلەك. ئەى كە عەشق مرد تۆ چى دەكەيت؟».

فەرەيدون تەماشايەكى گۆفەندى دەکرد و دەيگوت: «لەگەل وەھمەكانىدا دەزىم، لەگەل سىبەرەكانىدا... چونكە هيچ چارىكى ترم نىيە».

ئەو شەو گۆفەند و فەرەيدونى مەلەك بېئەوہى بگەنە هيچ، لەيەكدى جىابوونەو، گۆفەند بۆ ناو جىهانى پەيكەرەكانى خۆى و فەرەيدونىش بۆ ناو جەنگەل، بۆ ناو ئەو شوپىنانەى كە ئىدى لەوئى بەدواى خەيالى پەپولەكانى خۆيدا دەگەرپىت. ئەو شەو دواھەمىن شەوى ئاسودەيىيە لە ژيانى فەرەيدوندا، ئىدى لەو شەووە بە تەنھا لە ناو ئەو جەنگەلەدا بەدواى كەرەستەى پەپولە خەيالىيەكانى خۆيدا وئىلدەبىت. ئەو شەو سەرەتاي مالاوايى فەرەيدونى مەلەكە لە ھەموو ئەو شتە پچوكانەى كە كەم و زۆر لە نياز و خولياكانى مندالى دووريان خستبووہو. فەرەيدون لەو پۆژەوہ كەوتە دروستكردى شوراي مەملەكەتى پەروانەكان، ئەو مەملەكەتەى چارىكى تر لىتى نايەتە دەرى.

لەو بەيانىيەوہ كە فەرەيدون سەر بەسەر دروستكردى يەكەمىن پەپولەدا شۆردەكاتەو، ئىدى بەدەگمەن سەر بەرزەكاتەو، لە يەكەم ئىوارتوہ كە پىاوان دەگەرپىنەوہ بۆ زۆر كەپرەكانى خويان، فەرەيدون ناگەرپىتەو، كەسبىش ناتوانىت دلى بۆ گەرانەوہ دابىنىت. شەو لەگەل داھاتنى تاريكىدا لەسەر شەوقى قوتيلەيەكى بچكۆلانە لە ناوہپاستى

ئەو وەرشەیدەدا، بەردەوام لەگەڵ پەپولە تەختەکانیدا دەمیتنیتەو. لەگەڵ داھاتنی تاریکیدا پروانە بێئارام، بەرەو ئەو وەرشەیدە دیت، لەبەر دەرگاکیو دەیبینیت، بێباکانە خەریکی پەنگردنی پەپولە خەیاڵییەکانی خۆیەتی. پروانە سەرەتا وا تێدەگات نوقمبوونی فەرەیدون لە ناو پەپولەکانیدا، تەنھا پەتایەکی کوتوپر و تیپەر، بە درێژایی شەو تەکا لە فەرەیدون دەکات پێکەو بەگرتنەو، بەلام تەکاکی سودیکیان نابیت. فەرەیدون نیمیچە ناگا و نیمیچە بێهۆش پێدەئیت: « ئەم کۆمەڵە پەپولانە تەواو دەکەم و دێم... ئەمانە پەپولەکانی عەشقن». بەلام دواى ھەر پەپولەیک، بەرەو دروستکردنی یەکیکی دیکە دەروات، کە قەسەشەدەکات ھێندەى وەلامی دەنگیکی نھێنی ناو پۆحی خۆی دەداتەو، وەلامی ئەو ناداتەو. ئەو شەو پەروانە، نامۆ، تەنھا، چاوبەگریان لە تەنیشەت فەرەیدونەو پادەکشیت، لە زۆلمەتی ئەو وەرشەیدەدا تێدەگات کە ئیستا چەندئێ لە یەکتەر دوورکەوتونەتەو، تێدەگات ھەردووکیان وەکو دوو مەخلوقی تەنھا و گۆشەگیر ژیاون و ئیستاش عەشق چیتەر ناتوانیت لە یەکیان نزیکبختەو، دەزانیت ئەفین تەنھا وەرزیکی کورتی ناو وەرزەکانی خەیاڵات بوو، ئەفین سەرەتای شکاندنەو بوو بەرەو وەرزە ساردەکانی گۆشەگیری و غەم. ئەو وەرزی ئیستا لە ھەموو لایەکەو ھیدی ھیدی لەگەڵ گەلا و گیا و سەوزاییەکاندا گەورەدەبیت... لەگەڵ شەو و شەمال و کزەى ساردی ئاوەکاندا ھەلەدەکات.

ئەو شەو و شەوانی دواتریش ژیانی پەروانە بەو جۆرە تێدەپەڕی، فەرەیدون ھەر پۆژە و ناویک لە پەپولەکان دەنیت، ئەو چیتەر ژیاون و تەنھایی و خەیاڵ و بێرکردنەو خۆی لە پێگای ئەو پەپولانەو دەژی، ھەموو ئەو جوانی و ترس و نامۆییەى کە نەیدەتوانی تێیانبگات و بیانگریت دەیکردنە پەپولەى سەیر سەیر، پەپولەکانی شەویک پەپولەى ئازادبین، شەویکی دی پەپولەى غوریەت، شەویک پەپولەى دۆزەخ و شەویکی دی پەپولەى

به هشت، شه ویک په پوله‌ی شه یقان و شه ویکی دی په پوله‌ی خودا...
گوفه‌ند که دنیای ئه و په پولانه ده بیښت، ده لیت: «ئو و بریاریداوو چیتر
له گه‌ل سینه‌ری حه قیقه ته کان و جوانیبه کاندای بژی».

ئو کاته په روانه شه‌وان ژوربه‌ی کات له ته‌ک فهره‌یدوندا ده‌مایه‌وه،
به‌یانیا نیک فهره‌یدونی جیده‌هیشته و گویی له و سروه ساردانه‌ی سه‌ره‌تای
پایز راده‌گرت، ئه و له هه‌موو جیگایه‌کدا ته‌نهای ده‌بینی گوره‌ده‌بیته،
ترسی ده‌بینی گوره‌ده‌بیته، سامیکی قوولی له چاوی ئه و ئافره‌تانه‌دا
ده‌خوینده‌وه که ئیستا که‌متر قسه‌یان له گه‌ل یه‌کدا ده‌کرد، ئیستا
ده‌ستیان زیاتر له جاران ده‌له‌رزی، زیاتر له سیبه‌ر و تارمایی ده‌چوون،
زیاتر په‌شیتی شه‌وه‌کان به له‌شیانه‌وه ده‌مایه‌وه. له و پوژانه‌دا په‌روانه و
میدیاش که‌متر په‌کتریان ده‌بینی، شه‌وان په‌روانه به ته‌نها له ناو جه‌نگه‌لدا
ده‌سوراپه‌وه، یان له سوچیکی وه‌رشه‌که‌دا به‌دیار فهره‌یدونه‌وه ده‌وه‌ستا،
میدیاش هه‌میشه بو مانگ ده‌گه‌را... هه‌میشه له نابه‌ینی درخت و په‌له
هه‌وره‌کانی پایزدا ئاسمانی بو مانگ ده‌پشکنی... له و شه‌وانه‌دا میدیا
ده‌یه‌ها لاپه‌ره له وه‌سفی تاریکی و له وه‌سفی ئه و پوخله‌به‌ره جیاوازانه‌دا
ده‌نوسیت که هه‌ریه‌که‌یان بایه‌کی ترسناک بو دوور ده‌یانزفینیت، که جاریکی
دیکه‌ش له ناو پیچاوپیچی درخت و گیاکاندا به په‌روانه ده‌گاته‌وه، له
ژیر شه‌وقی مانگه‌شه‌وه‌که‌دا هینده‌ پیر و لاواز دیته پی‌شچاوی وه‌کو ئه‌وه‌ی
له زه‌ویه‌کی دیکه گه‌راپیتته‌وه و له زه‌مانیکی تره‌وه هه‌له‌هاتیت. میدیای
غه‌مگین باوه‌ش به و خوشکه ته‌نهایه‌یدا ده‌کات و ده‌گری، په‌روانه که به
وه‌سفی میدیا له حاله‌تی سه‌رلیش‌یوانیکی کوشنده‌دایه، ناتوانیت خوئی
له زیندانه‌کانی خوئی نازادبکات و ناشتوانیت فهره‌یدون له تاریکیه‌کانی
پوچی ده‌ره‌به‌ینیت، شه‌و نوای شه‌ویش فهره‌یدون بیده‌نگتر و گوشه‌گیرتر
ده‌رده‌که‌ویت، هیدی هیدی وای لیدیته ئیدی په‌روانه نانا‌سیتته‌وه، به
ئه‌ندازه‌یه‌ک له جیهانی په‌پوله‌کانی خویدا نو‌قمده‌بیته گویی له هیچ

دهنگیک نامینیت، پهروانه هندی شوو پرایده وه شینئی و ده لیت: «من پهروانه م»، به لام سوودی نییه، له سهر دیواره کانی وهر شه که دنوسیت: «من پهروانه م»، به لام نو قمبونی فره یدون له توئی تاریکه کانی پوچی خویدا به نه ندازه یه ک کوشنده یه هیچ هیژیک ناتوانیت یارمه تیدات، نه و به یه کجار ده رگاکانی پوچی خوئی داده خات و ئیتر نایه ته ده ری، ده چپته مه مکه ته کانی خه یال و ئیتر له جیهاندا پیویستی به جیگایه کی دیکه نامینیت.

پهروانه له و شه وه ساردانه دا به میدیا ده لیت: «ده بیئت... ده بیئت جیهانیک کی دیکه ی باشتر ه بیئت...»، به لام میدیا دنوسیت: « دوو ریگامان له بهره مدایه یان بگه ریینه وه بو شار و هه ولبده یین هه موو شته کان له وئی ده ستکار بیکه یین، یان وه کو فره یدون تا نه وسهر برپوین و ده رگاکانی پوچی خویمان له سهر خویمان دابخه یین».

وه لئ پهروانه هه ردوو چاره که به کوشنده ده زانیت. هه فته کانی دواتر گه رده لوولی غه میکی ترسناک دیته ناو جهنگل، وهرژیک پهرشی په زاره و غه م، که وهرزی فرمیسک و گریانه کانی پهروانه یه، که له ناکاو ده سته کات به گریانیک کی به کوئل و بیگوتایی، به شیوه نیک که وه کو گه رده لوول به ناو وجودی هه موو شته زیندوو و مردوو هکاندا تیده په ریئت. که ژتانی دارستان نه و نازار و ته نهاییه له پهروانه ده بینن، وه کو له ده وری نازاریکی به رجه سته ی ناو پوچی خویمان کوبینه وه، له ده وری کژده بنه وه. پهروانه له سهر بهره کان ده گری، له قه راغ نه و ناوانه به هیمنی ده گری، له ژیر دره خته کاندایه گری، بهره و امیش نه و ژنه ته نهاییانه وه کو نه لقه یه کی گه وره له ده وری کژده بنه وه و ده گریین. کژنه ند دور به دور گوئی له گریانه کان ده گریت و نه و کوپری شیوه نه گه ورانه به گه پانه وه ی هه سره ت ده زانیت بو جیگایه ک که ده یویست بیکاته به هه شت. دهنگی گریانه کانی پهروانه به سهر دهنگی بالنده کاندایه لده بیئت، به سهر دهنگی ناوه کاندایه

زآلده‌بیت، به‌سهر بیده‌نگی قوول و ترسناکی گوله‌کاندا زآلده‌بیت. له ناو شه‌پۆلی گریانه بهره‌وامه‌کانی په‌روانه‌شدا گوشه‌گیری هم‌موو مه‌خلوقاته‌کان چهنده‌ها جار گه‌وره‌تر ده‌بیت... پیاوه‌کان له به‌رام‌بهر نۆزه‌خی ئه‌و شیوه‌نه‌دا دپندانه‌تر درده‌که‌ون. «عه‌زیز تیره‌ندان» به‌خۆی تفه‌نگه‌که‌یه‌وه به‌شیوه‌یه‌کی سه‌یرتر ده‌که‌و‌یتته گیانی بالنده‌کان، «مه‌هدی گوله‌باغ» زیاتر ده‌چیتته و‌یزه‌ی گول و گیا و هه‌ریزه‌کان، دوو عاشق که‌پره‌کانیان ده‌سووتینن و به‌زه‌حمت ئاگره‌کان خامۆشده‌کریت. به‌لام له هه‌مووان ترسناکتر سیامه‌ندی بالنده‌یه که له‌و وه‌رزدا به‌شیوه‌یه‌کی سه‌یر ده‌که‌و‌یتته ئازاردانی مه‌عسومه، مه‌عسومه پر به‌و جه‌نگه‌له‌هاوارده‌کات و که‌س ناچیت به‌ده‌نگیه‌وه، خۆی له‌عاسیتین شوینی دارستاندا قایمده‌کات، به‌لام سیامه‌ند به‌پراکیشان ده‌یه‌نینتته‌وه، ئه‌و بهره‌وام هه‌لدیت و سیامه‌ند له‌کون و قوزین و بن به‌رد و که‌نده‌لانه‌کاندا ده‌یدو‌زیتته‌وه و به‌ناو به‌رد و خول و لمی ئه‌و که‌نار ئاوه‌دا راپیده‌کیشیت. به‌داره‌کانه‌وه ده‌یبه‌ستیتته‌وه، فرییده‌داته ناو ئاوه‌کانه‌وه و ده‌ریده‌هینتته‌وه. هه‌موو جه‌نگه‌لنشینانیش سه‌یری سیامه‌ند ده‌که‌ن و که‌س هیچ ناکات، په‌روانه و میدیا دوور به‌دوور ئه‌شکه‌نجه‌کانی مه‌عسومه ده‌بینن و به‌بیده‌نگ ده‌گه‌رینه‌وه بۆ ناو دونیای خۆیان. هه‌ندی جار «شه‌هلای خوداناس» به‌خۆی و قورئانه‌که‌ی ده‌ستییه‌وه له‌سیامه‌ند نزیکده‌بیتته‌وه و پییده‌ل‌یت: «بیکوزه، ئه‌م سۆزانییه، بکوزه... ئه‌م خودانه‌ناسه بکوزه». هه‌میشه‌ش به‌نیگایه‌کی پر له‌کینه‌وه سه‌یری هه‌مووان ده‌کات. گوڤه‌ندیش به‌دوای شته‌کاندا ده‌پوات و هیچ نالیت، ته‌ماشای ئازاره‌کانی مه‌عسومه ده‌کات و سه‌ر داده‌نه‌وینت و تیده‌په‌ریت. به‌لام له‌لایه‌کی تروه‌وه غه‌مه‌کانی په‌روانه دره‌خته‌کان زه‌رده‌کات، په‌نگی ئه‌و چه‌و و لمه زۆرانه‌ی قه‌راغ ئاوه‌کان ده‌گوریت. هیلانه به‌بالنده‌کان ده‌گوازیتته‌وه، گه‌لا وه‌ریوه‌کان ده‌کاته خۆله‌میشیکی نازک. تامیکی تال ده‌به‌خشیتته‌ میوه‌کان. میدیا هه‌ندی

جار دوور به دوور دواى ده‌که‌وښت و نښسکى ده‌گرښت، ناگادارېشه په‌روانه به‌رده‌وام له نژیکى نه‌و بازنه سپى و بڼده‌نگانه‌ى جیپه‌انې فه‌ره‌یدونه‌وه دښت و ده‌چیت، ناگاداره شه‌وان پر به‌و وه‌رشه‌یه هاوارده‌کات، به‌لام فه‌ره‌یدون گوښى لښه. په‌پوله‌کان ده‌شکښت، به‌لام نایبښت. ورده ورده فه‌ره‌یدون وای لښت له ده‌ورویه‌رى خوی ناگای له هیچ شتیک نامښت. شه‌و دواى شه‌ویش په‌روانه ناوومښد و تیکشکاو له‌و وه‌رشه‌یه دښته ده‌رئ و هه‌موو شه‌و‌تیکش پیرتر و ماندووتر و نه‌نکتر له شه‌وه‌کانى دیکه دښته به‌رچاو... په‌روانه ناگادارى نه‌و پیرییه ناوه‌خته‌ى خویه‌تى و له‌سه‌ر به‌رده‌کان ده‌نوسیت: «زه‌مه‌ن به‌ خیرایى ده‌روات». ده‌نوسیت: «هه‌فته‌کان وه‌کو تیپه‌رینى چه‌ند ده‌قیقه‌یه‌ک گوزه‌رده‌که‌ن». میدیا پښده‌لښت: «نیمه‌ین به‌ خیرایى ده‌رږښ... نیمه‌ین». په‌روانه بیته‌وه‌ى تیپگات، چاوى لیکده‌نښت و ده‌نوسیت: «چه‌ند سه‌یر به‌ناو ژياندا تا نه‌وسه‌ر ده‌رږم». میدیا وه‌ک شښت په‌لى پاده‌کښت و له‌سه‌ر ده‌فته‌ره‌که‌ى ده‌نوسیت: «نه‌و غه‌مه ترسناکه‌ى تو ده‌چیته ناو‌که‌لاکانه‌وه، ده‌چیته ناو هیلکه‌ى کوکوختیه‌کانه‌وه، ده‌چیته ناو پوځى نه‌مامه‌کانه‌وه... تو ده‌بښت له‌و حوزنه بیته‌ده‌رئ». به‌لام په‌روانه له بازنه‌ى نه‌و غه‌مه ترسناکانه‌ نایه‌ته ده‌رئ. هه‌موو شته‌کانښ وه‌کو بازنه‌یه‌کى داخراو و چیرۆکىکى دووباره دښته پښچاو، تا له‌که‌رمه‌ى پوځیک له‌و پوځه غه‌مگین و ساردانه‌دا، مه‌عسومه‌ که‌ ترسى له‌ عه‌شق و بالنده‌کان ده‌گاته نه‌وپه‌رئ، که‌ چیرتر ناتوانیت به‌رگه‌ى نه‌و هه‌موو برښ و ترس و هاوارانه‌ بگرښت، ده‌مه‌ویه‌یانیکى تاریک، له‌ ساتیک له‌و ساته‌ که‌مانه‌ى که‌ سیامه‌ند تیایدا ده‌خه‌وښت... به‌و په‌یژه هه‌زار به‌هه‌زاره‌دا سه‌رده‌که‌وښته‌وه و به‌ له‌شیکى ماندوو و برښداره‌وه به‌ره‌و کیلگه‌ دووره‌کان ده‌که‌وښته‌ پښ... له‌ سه‌فه‌ریکى سه‌یردا، که‌ دواتر ده‌لښت: «نه‌و سه‌فه‌ره، سه‌فه‌ر نه‌بوو، هښده‌ى سه‌ره‌تای ویرانکردنى خوم و هه‌موو دونیا بوو».

زهینه بی کوئیستانی ده یگروت:

«بۆ ئه وهی تۆبه بگهین، ده بیئت له تۆبه تیگهین، بۆ ئه وهی له تۆبه ش تیگهین، ده بیئت له پۆج و جهسته مانه وه ده ست پێبگهین. سه ره تای هه موو سه ره تاکان مراندنی جهسته یه، ئه وهی ناتوانیئت له شی خۆی زیندان بکات، ناتوانیئت تۆبه بکات. له ش وه کو ئه سپێکی ره ش وایه، ئه سپێکی ره ش که ده توانین یان له ته ویله یه کی له خۆی ره شتردا بیه ستینه وه به جوړی له زوڵمه ته دا که س نه بیینیئت، یا خود ده کریئت وه کو ره شه با ئازادی بگهین، له گه ل ئازاد کردنی شی دا نه وه ک ته نها په یوه ندی مرۆف به خودا وه کو تایدیئت، به لکو په یوه ندی جهسته و پۆحیش ده پچرئیئت. سه فه ری کوشتنی ئه وه سه ته کوشنده یه به له ش، سه فه ریکی دوور و درێژه، سه فه ریکه به ریشه کی شکردنی فیتنه کانی جوانی ده ست پێده کات، له و ساته وه که مرۆف بیر له جوانی خۆی ده کاته وه، جوانی خودا له یاده کات. جوانی رێگای یه که مه وه به ره و له زهت، ئه وه شی له زهتی له پاکی لا گرنگتریئت، گونا هباره، له زهت و پاکی دوو شتن پێکه وه کۆنابنه وه، مرۆف که بیر له جوانی ده کاته وه، یان شه یدای خۆی ده بیئت، یان شه یدای که سانی تر، که بی ریش له له زهت ده کاته وه ته نها بیر له ئاره زووه به ده کانی خۆی ده کاته وه،

هیچ شتی بۆ ئافرهتێکی ئیماندار له وه گرنگتر نییه که خۆی نه بینیت و تهها چاوه له ئاسمان بپێت، هیچ شتی له وه گرنگتر نییه که پێوستی به ئاوینه نه بیت. تۆبه کار که ده پوانیت ده بیت له بری خۆی خودا بینیت... به پێچهوانه شه وه، گهر وا نه بوو، ئه و تۆبه کار نییه». زهینه ب له یه که م پۆژی ئه و سه فه ری تۆبه و پاکبوونه وه یه دا به و جوړه قسه یه کرد، دهنگی ساردییه کی سهیری تێدابوو، که ژووره که ی کردبووه زه مه ریر، ئیمه که سمان نه ده جولاینه وه، که سیشمان له و کچانه ی دوینێ نه ده چووین، هه موو ئیستا جله نوێکانمان له به ردابوو، ئه و له چکه ره شه قه ترانییه مان به ستبوو، ئه و یه که یه که به سه رمانه وه ده گه را و ده یگوت: «بۆئه وه ی ده ست به سه ر جهسته ماندا بگرین، له نیگا کانه وه ده ست پێده که یین، پرسیاره که ئه وه یه، چۆن ئافره تێک سهیری دنیا ده کات بێنه وه ی له چاویدا عه یاری و فیتنه یی ده رکه ویت. چۆن ده پوانیت و ناهیلیت به چاوه گونا ه بکات... ئافره ت زۆریه ی شته کانی به نیگا ده لیت، به نیگا عه شق داده مه زینیت، به نیگا له شی خۆی پێشکه شده کات، به نیگا هاواره کانی له شی ده گه یه نیت، پیاوانی خه تاکار یه که مین جار سهیری چاوی ئافره ت ده که ن. یه که م په یام و ترسناکترین په یامی گونا ه له چاوه وه ده ستپێده کات، ئیمه لێره ده بیت سه یرکردنه کانتان له هه موو شه هوه ت و غه مزه و ده لالیک پاکبکه ینه وه. له نیگا بترازیت بۆنی جهسته تانه، شه یتان له ئه زه له وه بۆنیکی سهیری داوه به جهسته مان، بۆنیکی ده مانخاته بازنه ی گونا هه وه، ئیوه نابیت بۆنیکتان لیبیت شه هوه ت بزۆنیت، ده بیت بۆنی ئیوه له بۆنی گوڵ و دره خت و مه خلوقاته فیتنه بازه کانی سروشت نه چیت، ده بیت بۆنی ئیوه خالیبیت له هه ر شتی له خالیقمان دوورخاته وه و تیکه ل به مه خلوقمان بکات... بۆنی جهسته تان بکوژن، له ژیر جله کانتانه وه

دیلیبکه ن.

به لام له نیگا و بۆن ترسناکتر، زمانه... ئا، هیچ شتی له زمان ترسناکتر نییه، به یهک وشه بیئیمان و ئیماندار له یهکتر جیاده بنه وه. وشه، ده توانییت له شهیتان به دتر و له تاریکی په شتر و له خوین سوورتر بییت، وشه یه سه ره ماندوو و لاوازه کان پرده کات له فیتنه و خه یال، به لام هر وشه شه، پیروژ و به شکۆ و به جه لاله. وشه یه نوری ئیمان ده خاته وه دل و دهرۆن، وشه یه که په یامی خودا به ئیمه ده گه یه نییت... ئاه، کچانم، کچانی ئازیز و به دب ختم، ده بییت زۆر ئاگاتان له وشه بییت. وشه توپیکی کریستالی دوو دیوه، ئه گهر سه یری لایه کیتان کرد ده چنه جه هه نه م، ئه گهر سه یری لاکه ی دیکه شتان کرد ده چنه به هه شت... ده بییت زۆر ئاگادار بن، زۆر... وشه دونیای ئه وتۆ ده خولقینییت نابییت بخولقییت، نیگاری ئه وتۆ ده کیشییت نابییت بکیشرییت، له هیچ گونا هه دروسته کات، له هیچ له زهت ده خولقینییت... ئیوه ده بییت هینده وریابن فره هنگی خودا له فره هنگی شهیتان جیابکه نه وه... وای له و پۆزه ی ئه و دوو کتیبه تیگه لاوده که ن... وای له و ساته ی که ئه و مانا و پیت و ده نگانه تیگه لده که ن».

زهینه ب ووچانیکی کورتی ده گرت و به ده نگیکی غه مگین ده یگوت: «کچه کانم، جگه له وشه ش، ده بییت خه نده کانتان له فریوو و سه رسه ختی و دزیوی پاکبکه نه وه، ده شییت خه نده شه مالی به هه شت بییت، وه کو چون ده شییت بانگه وازی فیتنه و له زه تیش بییت، ده شییت تاقیکردنه وه ی پۆج بییت بۆ پاکسی خوئی، ده شییت تاقیکردنه وه ی له شیش بییت بۆ فریوی خوئی. ده بییت له نیوان خه نده یه کدا که له پشتییه وه ئاره زوو و ئالۆشی له ش، وه کو پوناکییه کی به د دیاره و له گه ل خه نده یه کدا که نوری ئیمان و چاکه ی لیه لده ستییت جیاوازیبکه ین، ده بییت بزانیین ئایا ئه وه ی

دهخه نیت ئالوش و شه هوه ته یاخود ئیمان و بپوایه، من له چاوی هندیگتانداندا خه نده یه ک ده بینم جگه له خه نده ی چواشه بوون و گومرایی هیچی تر نییه، بزائن، ئازیزه به دبه خته کانم، بزائن، خودا چون کردار و قسه هه لده سه نگیتیت خه نده ش هه لده سه نگیتیت، چونکه هه ندیجار خه نده یه ک ده توانیت عه رشیک بله رزینیت و هه ندیجاریش ده توانیت ده ریایه کی توپه ئارامبکاته وه. ئاه کیژه توبه کاره کانم، ئیوه که نه مرق باوه شتان یو ئیمان کردوته وه، بزائن که هه موو گیانتان ده شیت مایه ی خه تا بیت، هه موو گیانتان... هه تا جو له ی له شتان، له ره ی ده نگتان. بزائن نه هریمه ن له هیچ شوینیکدا وه کو له شی ئافره ت کاری نه کرده، ده بیت فیریین له هه ستان و دانیشتمانداندا له شمان به نه ندازه یه ک جله و بکه ین که به دنیا زیه ک، رپوئیکه ریک، سیانیشانه یه کی لیده رنه چیت. له ره یه کی سینه هه ندیجار ده توانیت هه موو یاسا و حیکمه ته ئاسمانیه کان بله رزینیت، شه پوئیکی نازک له گوشتیکی شه هوه تبازه وه ده توانیت له گه رداویک ترسناکتر بیت. ئیوه ده بیت له بیریکه ن که له شتان هه یه، له بیریکه ن سینه تان هه یه. توبه کردن مانای به نجر دنی سه رچاوه گانی له زه ت، قوولبوونه وه له جله و کردن هه موو تامه کانداندا، خنکاندنی هه موو چیژه کان، چیژ نه و پښگایه یه که قوول قوول به ره و ناوه پراستی جه هه نه متان ده بات، گه ر چیژه کانتان نه کوژن ناتوانن بینه توبه کار، نه شبن به توبه کار پاکنانه وه... وای له وه ی که چیژه گانی زیندوون... وای له وه ی که تامی دنیا ده کات و نه به دییه ت فه راموشده کات، وای له وه ی که سفره ی دنیا ده کاته وه و سفره ی قیامت ده پیچیتته وه».

هه ندیجار یه کیک له و ژنه یاوه رانه ده هاته ژوورئ و سه بریده کردین و ده پویشته ده رئ، پیده چوو نه و خوئی فه رمانی کردبیت که س قسه ی پینه بریت، کاتیک له کوئایی نزیک بووه وه گووتی: «نه مرق

پوڙى به كترناسينى ته واوه تيمانه، من ليره سزاي كه س نادم، ئيره
 قوتابخانهى سزا نيه، بهلكو شوينى ورياكردنه وهى ويژدانه، شه وهى
 ده بيت نازار بچيژيت پوختانه، من ترسم له سزا هيه، ترسم هيه
 له قامچى و ليدانيش له زهت وه ريگرن... ترسم هيه... به لام من
 له مپوه له گه لتاندام، هه ميشه نزيك ليتانه وه... بويه ده بيت به كه به كه
 بتاناسم، به كه به كه بزائم نه و ژيانه سهيره ي له ناو خه تادا ژياون چون
 شيواندوونى، به لام دلنياين چهنده پيچاوپيچه كانى شه يتان ئالوژتر و
 شه پانگيزتر بيت، بو من كردنه وه بيان و شكاندنيان و پيڅخستنه وه بيان
 گرنگتره. نايين له جه وه ريدا پيڅخستنه وهى عه يبه سهخته كانى مروغه،
 توبه كردنيس راستكردنه وهى خواريه كانيتى، به لام بوئه وهى راستبينه وه
 ده بيت خوٽان له قولايى پوختانه وه ناماده بن... ده بيت خوٽان ده ست
 بو هانا و يارمه تى دريژيكه ن».

له و پوژه وه ده بابه خو ي به كه به كه بمانينيت، ده بابه به كه به كه
 به سه رهاتى ژيانى خو مان بگيرينه وه، حكايه تى دا يكه نه تككراو و
 خوشكه په دو كه وتوو ه كانمان بخينه به رده ستى، هه رچيه كمان بينيه
 ئاشكراييكه ين. لى ده پرسين: «شه پياوان... تامى پياوانتان
 كرده، نه و له زه ته شه يتان بيه تان چه ستوو؟». كه هاته سه ر توبه تى
 من به سه رهاتى نه و شه وه عاجباتيه ي مالى پورم بو گيڙايه وه،
 نه شمده زانى من ته نها كه سيك ده بم كه حقيقه تى گونا هيك ده درك ينم
 كه نابيت بدركيترت. نه و به رده وام لى ده پرسيم: «نه و پياوه
 پاستى بوو يان خه يال، شه وه تيكي پووت بوو كه خه يالى خوٽ
 دروستي كر دبوو يان هه ر زولمه ت بوو... زولمه ت؟». من ده مگووت:
 «نازانم، خانم، هه ر سيكيان بوو زولمه ت بوو، شه وه تى من بوو،
 له شيكى راسته قينه و به قه واره ش بوو... خانم، هه موو شته كان بوو

پیکه وه». که قسه مده کرد، ههستیده کرد که من پتر له وهی به پۆخی گونا هباریک و به ترس و سامی په شیمانیک بدویم، به دهنگی کچیک سهرکیش قسه ده کم، هه می شهش ئه و خنده سهره له سهر لیوم بوو، ئه و خنده یی له به یانی سووتانی کتبخانه که وه چوو یوه سهر سیمام. ئه و ده یگوت: «ناه، خه ندانی چکۆله، دنیا له مندالییه وه تۆی شیواندوه... چاوانت پرن له شهوقی سهر، له ناره زووی سهر، به ئی چاوانت هیمنن، له کاتی ئاساییدا تابلیتی هیمن دیارن، به لام من له هیچ شتیک ناترسم له چاوانی هیمن نه بیته، هه موو چاره هیمنه کان له راستیدا ترسناکن، تا ئیستا نیگایه کی نارام و له سهره خۆم نه بینیه وه ئه و دیوی گونا و خراپه نه بیته... زۆر جار ههستده کم ئه و هیمنیه، هیمنی ناره زوویه که ده توانیت به وپه پی حیکمه ته وه هه ول بۆ ئامانجی خۆی بدات، به وپه پی ساردی و نه شله ژانه وه کاریکات... ناه، خه ندان، خه نده کانیشته به دتر نین له و هیمنیه ی ناو نیگات. خه نده یه که له پشتیه وه گالته جارپیه کی قول ده بینم، گالته جارپیه به جیهان، به مه خلوقات، به خودا. خه نده یه که له پۆحیکه وه دیت نایه ویت حورمه تی ئه م گهردونه و دروستکه ره که ی بگریته، حورمه تی ئاین و یاساکان بگریته. خه ندان، ده بیته سهره تا له دهسته مۆکردنی خه نده کانتیه وه ده ست پبیکه ین، له کوشتنی ئه و خه ندانه وه ده ست پبیکه ین تا نه توانیت بۆنی پیاوان و وینه یان و بوونیان به یئیتیه دونیای ئه م کیژه تۆبه کارانه وه».

هه ر ئه و پۆزه و له سهر ده فته ری ناوه کان، هه موومانی دهسته دهسته و به پیی جۆری تۆبه کردنه کان دابه شکرد، نه وانه ی ده بوویه نیگاکانیان له عیاری پاکبکه نه وه هه ندی کچی مندالبوون که له چاویاندا مه کریکی سهر ده بینرا، نه وانه ی ده بوویه بۆنی جهسته یان رکیفبکه ن له ته مه ندا گه وره تر دیاریوون، به لام تا که که سیک خه نده کانی به جۆریکی ترسناک

زهراويييون، من بووم. هه موو کيزاني دیکه فريوی خنده کانی خویان شارديووه، هه مووان خنده يه کی پاک و ناسایی و ناراميان نيشاندا بوو، خنده يه کی کورت و پپر له شهرم. له گه ل ئه وه شدا من له پوييه کی دیکه وه بهختيار بووم، من له نيو هه موواندا تاکه کچیک بووم له بهر چکوله یی و لاوازی، پيويستيم به وه نه بوو له شم له فیتنه زیاده کانی سووکبکه م. ئه و ئیواره يه بو یه که مجار خشته ی وانه کانمان وه رگرت، یه که م وانه ش ژنيکی گه وری ده موچاو دريژ سه باره ت به ژيانی «موسا» پيیگووتين، که ئیدی تا چنده ها سال دواتر، خوی به تنها ژيانی پیغه مبه ران و نه سحابه و خه ليفه کانی پیده گووتين. وانه کانی دیکه مان تیکه له يه کی سه يربوو له ميژووی مه زه به کان و فتوحاته کان، وانه يه کمان هه بوو له سه ر شيويه ده رکه وتنه کانی شه يتان، وانه يه کيش له سه ر ژنه خو فیدا کاره کان، عیلمی که لامان ده خویند، چند پوژنيکيش له سه ر جيهانی ناو گوپ و وه سفی دوزه خ ژنيکی چکوله قسه ی بو ده کردین، خاتوونيکيش که لووتیکی خوراوی هه بوو ته فسیری قورئان و ده ستووری ئیرسی پیده گووتين، پیره کچیکی په نگزه رديش فه لسه فه ی زه کات و نادابی سه ر سفره و چوئيتی وسلده رکردن و بیسمیلکردنی شته کانی فیرده کردین. ماموستا کانمان هه موو ئافره تی هيمن و له سه رخو بوون که به ناراميه وه قسه يان له گه ل ده کردین، هه رگيز توپه نه ده بوون، ساردیيه کی سه ير له چاو و ده نگیاندا بوو، به لام هه رگيز هه ستم به وشه يه ک يان له ره يه کی په حم و سوژ نه ده کرد، ئه وان هه موو شته کانيان وه کو جوړیک ياسای نه زه لی و نه گوپ ده بينی که مرؤف ده بيت بيزانيت و دوايکه ویت، له ريگای بیده نگي و تيفکرينيکی قووله وه، به نيگای زور سه ير و به رسته ی زور له سه رخو ئيمه يان به ره و ئه و شوئانه پاده کيشا که ده بایه به زووترين کات بيگه ينی.

لە شەوانی هەفتەى یەكەمەوه، لە سالتۆن و پارەوهكانى قوتابخانەدا دەستەى تۆبەكرانى یەكەم دەرگەوتن. دووبارەبوونەوهى هەمیشەى ئەو وشەى «پاكى... پاكى... پاكى» لە پۆخى هەمووماندا هەستىكى سەبرى دروستكرديوو، هەمووان هەستمان بە پىستى دەگرد، هەستماندەگرد هیندە پىسین دەبیت بەناو دەیهەا پىگای ئالۆز و سروتى سەیردا تىبەپىن تا پاكدەبینەوه. یەكەمجار ئەو هەستە لە «شنۆ»دا دەرگەوت كە چەند ژوورىك دوور لە ژوورەكەى ئىمە دەژیا، ئەو خوشكى یەكەم لە سۆزانىیە بەناوبانگەكانى شار بوو، خۆشى هەستیدەگرد بە ئەندازەىە گلاوه هیچ شتێ پاكى ناكاتەوه. شەوان لە تارىكییهكەدا كچانى قوتابخانەكە لى كۆدەبوونەوه و ئەویش بە دەنگىكى نوزەل دەیگوت: «هیچ شتێ جگە لە ناگر پاكمان ناكاتەوه. من دەبیت خەیاڵىكى تر، پۆخىكى تر قەرزىكەم، ئیووش دەبیت لەشىكى تر بۆ خۆتان دروستبەكن، لەشىكى پاك...». كەمەكەمە كچانى تر لە دەورى شنۆ كۆدەبوونەوه، بە هیمنى و بە دەنگىك كە هەر لە سەرەتاوه هەستمدەگرد زۆر لە دەنگى مامۆستاكان دەچیت، باسى پاكبوونەوهیان دەگرد. لە هەفتەى یەكەمەوه، شەوانە شنۆ لە دالانەكەدا لەسەر بەتانییهكى قەدگراو دادەنىشت و بە دەنگىكى ئارام قورئانى دەخویند، هیدى هیدى كچانى دىكە لە دەورى ئەلقەیان دەبەست، زۆرچار بەیانیان زوو هەلدەستام و دەمبىنى شنۆ لە هەمان جىگادا قورئان دەخوینیت، كچەكانى دىكە دەیانگوت هەندى شەو ناخەویت، فەتانە بەردەوام بە چپەوه دەیگوت: «درۆ دەكات، من دەزانم چ قەحچەیهكە... دەیهوینت زوو لەم قوتابخانەىە بچیتە دەرى...». بەلام بۆ من ئەوه سەیرىوو كە «لەیلا»ش لەو ئەلقەیهى دەورى «شنۆ»دا دەرگەوت. شەویكە من و فەتانە لە پىاسەیهكى كورت گەپاينەوه و گویمانلێبوو «لەیلا»

دهيگوت: «لهشم بۆنيكى كوشندهى ليدىت، بههوى ئو بۆنهوه پياوان
 هه ميشه دوامكه وتون، خويان ليم نزيكستوتوه، بۆنيك ئيتتر تهحه مولى
 ناكم». «فتهانه» ئو شهوه دهستيگرتم و گووتى: «شتى زور خراب
 بهرپوهيه، با بپوين، با دووربكه وينهوه...». لهو شهوانه دا ههستمان
 به دهركه وتنى ئو غه مه سهير و ترسه بيئنه ندازانه كرد كه وايده كرد
 كچه كان له زوره كانى خوياندا ئوقره نه گرن، له هه موو جيگايه كدا ئو
 چه ترسناكانه ي «ئاگر»، «ئه هريمه ن»، «توبه» و «شه هوت» م
 دههاته گوئ. فتهانه دهيگوت: «ناييت ئه م قسانه بمانترسيئيت،
 ئه گه ر بترسين، دهبييت ورده له گه ل هه موو شته كاندا بپوين، هه زار
 سه له خه لك به بئ توبه كردن ده زين، به لام ئيستا ئيمه بووين به
 ته له كه وه، له گه ل ئه وه شدا هه چ شتيك له وه ئاسانتر نيه كه ئيمه ش
 خومان وه كو توبه كهر نيشاننده ين، ئيمه ش دهبييت وا دهريكه وين كه
 توبه مانكردوه». من گومانده كرد بتوانم وه كو فتهانه بكم، ده ترسام
 له ساتيكا هه موو شته كانم له دهست ده رچييت.

له كاتيكا كچه كانى ديكه به گه رمى بيريان له لاي خو پاكر كردنه وه يه كى
 مه زن بوو، من لهو شهوانه دا سيپه رى ئو پياوه گه پايه وه بو زيانم،
 خودايه ... من لهو شهوانه دا كه دونيا تاريك تاريك ده بوو، كه
 هه مووشته كان كپ و بيده نگ و خاموش ده مانه وه كه نوزه كانى «شنق»
 ده مرد، من له خه و پاده چله كيم و هه ستمده كرد ئو پياوه ي كه شه ويك له
 تاريكييه كانى مالى پورمدا له گه ليدا خه وتبووم له گه لمدايه، هه ستمده كرد
 له تاريكى ئو قوتابخانه يه دا چاوه پيمده كات. لهو شهوانه دا هه ستيكى
 سهير پوخمى ده خسته چنگى خوئى، هه ستمده كرد له شم بيرده كاته وه،
 به ناگاده هاتمه وه و هه ستمده كرد جه ستم به جيا له خوم خه يالده كات.
 سه ره تا تارماييه كى بچوكم له تاريكيكا ده بينى، له زير ليفه كه مه وه سه رم

دەردەهیتنا و دەمپوانی و ئەو سێبەرەم دەبینی. سەرئاپای جەستە ی پەش بوو، قەوارە یەکی سەیریوو لە زۆلمەت، لەگەڵ ئەو شدا من دەمتوانی بیبینم و بیناسمەو، خۆی بوو، هەمان ئەو پیاو بوو کە پیشتر ئاشنای بووبوم... دەهات و یەگە یەگە تەماشای ژوورەکانی دەکرد، یەگە یەگە تەماشای کیژە خەوتوووەکانی سەر قەرەوێڵەکی دەکرد، دەستی لە جەکانمان دەدا، دەستی لە کتێبەکانمان دەدا و دەپۆشیشت. بە جۆری بێدەنگ بوو چرپە ی لیوێنە دەهات، بەلام ئەو بۆن پێخانە یەکی لە دالان و ژوورەکاندا بلۆدە کردەو. هەندێ شەو من دوا ی ئەو بۆنە دەکەوتم، من لە تاریکییە کە دا هەل دەستام و دوا ی هەنگاوێکی دەکەوتم، تا بزاتم لەکوێو هاتۆتە ژووری، بەلام بە جۆریک لە ناو تاریکییە کە دا وندەبوو وەک ئەو ی لە ناو شەو دا تواییتەو، بەسەر هەوا دا دابەشبوویت. من دانیابوم کە بینوو، دانیابوم، لەسەر قەرەوێڵە کە م دەهاتمە خوار ی و داویدە کەوتم، پارەوێکی بە چاویکی خەوآوووە دەبیری و لەشم دەلەرز ی، ئارەقێکی ساردم دەردەدا، لەسەر پێپێلکەکان دەوێستام هەندێک جار جوورنەتمەدایە خۆم و بەدوایدا دەپۆشیستم. ئەو دەچوو خوار ی بۆ ناو دەستشۆرەکان، بۆ ناو گەرماوێکان، بۆ ناو کلاسه خالییەکانی خۆیندن، بەلام من جگە لەو بۆن پێخانە یەکی هیچی ترم نەدەگرت، جگە لە هەناسە ی نێرینە یەکی خودایی لە هەوا دا، هیچی دیکە م چنگ نەدەکەوت.

پۆزێک هەموو بەسەر هاتە کە م بۆ زەینە بی کوێستانی گێرایەو، پێمگوت: «شەوان پیاویک دیتە ناو ئەم قوتابخانە یەو، پیاویک من دەبینم... پیاویکە دیت و یەگە یەگە سەیری کچەکان دەکات، لە ئاوەکان دەخواتەو، لەبەر دەرگای ژوورەکاندا دەوێستیت، دەست لە کتێبەکان دەهات». زەینە ب سەیری چاوی دەکردم، سەیری ئەو دەسته

ساردانہی دہ کردم، سہیری ئو لاوازی و پچوکیبہ بیمانایہی دہ کردم و دہیگوت: «خندان، خندان، چکولہ، «تۆبہ» دہ بیئت لہ قوولایی قوولایی دلّوہ بیئت، تۆ ہیشتا و سوسہ سہی گوناہہ کان یاریت پیڈہ کەن، تۆ ہیشتا نارہ زووہ کانت دہ تجولینن» .

کەس باوہ پینہ دہ کرد، کەس وەکو من بۆنی ئو پیاوہی نہ دہ کرد، شەویکیان بە فەتانەم گووت: «ئو پیاوہ حەقیقەتە، ئو پیاوہ شتیگە من هەستی پیڈە کەم، هەندیگ شەو دیئت، خەبەرم دەگاتوہ» . فەتانە بە زەردەخەنە یە کەوہ دہیگوت: «شەوان کە دەخەویت زۆر بیر لہ پیاو مە کەرەوہ، من کە دەخەوم بیر لہ ہیچ ناکە مەوہ» . بەلام زەینەب ہیوای وابوو مانەوہی زۆر لہ و قوتابخانە یە دا، خویندنی بەردەوام، نوێژکردنی بەردەوام ئو خولیا یانە لەسەرمدا بسپیتتوہ، بەلام من هەموو بە یانییەک دەمگووت: «ئەمشە ویش ئو پیاوہم بینوہ ... ئەمشە ویش ئو لیژەبوو... لیژە» . تا زیاتریش وامیگووتایە ئو پتر نوێژی پیڈە کردم، زیاتر دہیگوت: «شە پکردن لە گەل ئو شەیتانە ی ناو پۆحی تۆدا ئاسان نییە، بەلام دواجار ئەگەر خۆت نامادە بیئت تیدابیئت، ئەگەر پۆحی خۆت خاوین بیئت، ئەوا ئیمە سەردە کەوین و شەیتانە کان دە بەزینین» .

هیدی هیدی هەستمدە کرد لہ کچەکانی دیکەم جیا دەگاتوہ . ئو پۆژەش کە زانی من دەستوخەتم خۆشە، گووتی: «خندان، تۆ لە مپۆوہ، ئیوارە و شەوان لەسەر کارتۆنی گەورە ئایەت و سوورەت دەنوسیتوہ و هەر خۆشت لہ پارەو و ژووور و ناو پۆلەکاندا هەلیاندە واسیت» . هەندی شەو تا درەنگ، تا ئو کاتە ی من ماندوو دەبووم بە دیارمەوہ دەوہ ستا، خۆی یە کە یە کە ئایەتەکانی هەلدە بژارد، خۆی پیڈە گووتم چۆن چۆنی بیاننوسم . دہیگوت: «هەولبەدە، نەک تەنہا بە پەنجە، بە لکو بە

پۆج بیانتوسیت، هه‌ولبده وشه‌کان بچنه دلتوه، گوئی بۆ زرینگه‌ی
 حه‌رفه‌کان پابگره، پنگا به‌ره‌و خودا پنگایه‌کی پوناکه، پنگایه‌که گه‌ر
 به هیمنی سه‌یری ناوه‌وه‌ی خۆمان کرد، ده‌یدۆزینه‌وه».

ئهو وای ده‌گوت و به‌و نیگا ساردانه‌ی ته‌ماشای چاوانی ده‌کردم.
 ده‌یگوت: «خه‌ندان، ئهو خه‌نده‌یه‌ی تۆ، ده‌سته‌پاچه‌مه‌کات، په‌نگه‌ هه‌ر
 له‌به‌ر ئهو خه‌نده‌ سه‌یر و پڕ له‌ گوناوه‌ی ناو چاوانیشت ناویانابیتیت
 خه‌ندان، کئی ده‌لێت، به‌مجۆره‌ زه‌رده‌خه‌نه‌ شه‌یتانییه‌وه‌ له‌دایکه‌بوویت.
 به‌لام خه‌ندانی چکۆله‌ نه‌گه‌ر خودات ناسی هه‌مووشته‌کان به‌ جۆریکی
 تر ده‌گوریت، ئهو کات زه‌رده‌خه‌نه‌کانت شیۆه‌یه‌کی پاک و ئاسمانی
 وه‌رده‌گرن، نیگاکانیشت په‌نگیکی دیکه‌یان ده‌بیت».

شه‌وان دایده‌نام و پێیده‌گوتم: «بنوسه... بنوسه». من یه‌ک له‌سه‌ر
 یه‌ک ئهو زه‌خره‌فه‌ ناینیانه‌م ده‌کێشا، شه‌و دوا‌ی شه‌و کارتۆنی گه‌وره
 گه‌وره‌م ده‌نوسی، دواتر به‌جووته‌ ته‌پله‌کیکمان هه‌لده‌گرت و یه‌که‌یه‌که
 نایه‌ته‌کانمان هه‌لده‌واسی، که‌ ته‌واو ده‌بووین من به‌ نه‌ندازه‌یه‌ک
 ماندووده‌بووم نه‌مه‌توانی خۆم به‌پێوه‌ بگرم، ئهو سه‌رما ترسناکه‌ش که
 له‌ جه‌سته‌ و پۆحی ئهو ژنه‌وه‌ ده‌هات ده‌یه‌ته‌زاندم. که‌چی که‌ ده‌خه‌وتم،
 نیوه‌شه‌وان تارمایی ترسناکی ئهو پیاوه‌ له‌ قوولایی تاریکییه‌کانه‌وه
 ده‌هات و سه‌ر له‌ نوێ خه‌به‌ریده‌کردمه‌وه، سه‌ر له‌ نوێ هه‌لده‌ستام،
 سه‌ر له‌ نوێ به‌ ژوور و پارپه‌وه‌کاندا دوایده‌که‌وتم، سیپه‌ره‌که‌یم ده‌بینی
 له‌سه‌ر دیواره‌کان، له‌سه‌ر نوینه‌کان، له‌سه‌ر قه‌ره‌وێله‌کان، له‌گه‌ڵ
 ئه‌وه‌شدا نه‌مه‌توانی بیگرم.

به‌یانیان لاواز و ناوهمید به‌ زه‌ینه‌بی کویتستانیم ده‌گوته‌وه‌ که‌ دووباره
 ئهو تارماییه‌م بینیوه‌، دووباره‌ ئهو پۆحه‌ تاریک و زولمه‌ت‌بازه‌ لێره‌دا
 ده‌رکه‌وتۆته‌وه‌. زه‌ینه‌ب وای هه‌ستده‌کرد من ده‌مه‌وێت ماندوو‌بیکه‌م، من

مه کړيکي له گالدا ده نوینم، تا له ناو توږ و واهيمه و هیماکانيدا ونبیت، به زه رده خه نه په کی سهیره وه ده یگووت: «خه ندان، مه ترسه، مه ترسه، من نیشم گه لیک زوره بو تو».

پوږيکيان باريکی نیجگار گه وره له کتیب له بهر ده رگای قوتا بخانه که ماندا وه ستا. زهینه ب ده رگای سالو نیکي گه وره گه وره ی کرده وه که پیشتر که سمان پیمان تینه خستیوو، سالو نیکي گه وره ی پر له په فو و دولابی گه وره ی کتیب و میز و کورسی تاییه ت به خویندنه وه، به لام هه موو سر په فو و ناو دولابه کان خالیوون. نه و نیو اریه هه موومانی پریز کرد و پییگووتین، سه فته سه فته کتیبه کان له بهر ده رگاوه به ره و نه و سالونه هه لگړین که ده که و ته ژیرزه مینی قوتا بخانه که وه و پیشتر که سمان هه ستمان به بوونیشی نه کرد بوو. که هه موو کتیبه کانمان گواسته وه، هر نه و شه وه من و فه تانه و دووکیژی دیکه ی جیا کرده وه و که وتینه پیکخستنی کتیبه کان. بو پوژی دواپی به من و فه تانه ی غه مگینی گووت، ده بیت شه وانه دابه زینه نه و ژیرزه مینه وه و پیکه وه فه ره ست بو نه م کتیبخانه گه وره یه بکه ین... شه وانیکی دوور و دریز فه تانه ناوی کتیبه کانی ده خوینده وه و من ده منوسی، که س نه بوو له قوتا بخانه که دا به نه ندازه ی من و فه تانه زمان و نویسی عه ره بی باش بزانیته، هه لبت فه تانه له و پووه وه زور له من زیره کتر بوو، نه و هه موو ژانی له بهر ده م زنجیره نه له فزیونییه میسریه کاندا برد بووه سر، په هو ی نه وه شه وه توانی له ته که منه وه بیته ناو جیهانی سه یر و سه مه ره ی کتیبه کانه وه. سه یرترین شت نه و په یوه ندییه سه یره بوو که نیمه له گه ل نه و کتیبانه دا دروستمان کرد. نه و په یوه ندییه ی تا کاتیک له قوتا بخانه ی خوشکه توبه کاره کان ده رچووین، نیمه ی به و کتیبخانه یه وه گریدا. له وه و بهر له جیهانی کدا نه ژیا بووم، کتیبی زوری تیا بیت، تاکه نه زموونم له گه ل کتیبدا

ده‌گه‌پایه‌وه بو یادگاری ئه‌و شه‌وانه‌ی په‌روانه له‌بری چه‌سره‌ت و گریان، کتییکی له‌ جانتاکه‌ی ده‌رده‌هینا و ده‌یخوینده‌وه . له‌ یه‌که‌م نئواره‌وه که ده‌ستم له‌و کتییانه‌ دا هه‌ستم به‌ له‌زه‌تیک‌ی سه‌یرکرد، له‌زه‌تیک‌ ده‌بایه‌ هه‌میشه‌ بې‌شارمه‌وه و ئاشکرای نه‌که‌م، دیمه‌نی ئه‌و چه‌رفه‌ عه‌ره‌ببیه‌ قه‌شه‌نگانه‌ و ئه‌و ناو‌نیشانه‌ سه‌یرانه‌، بو‌من له‌ دنیا‌یه‌کدا که گۆپان و خه‌یال و شادومانی تیا‌نه‌بوو، ده‌روازه‌ی جو‌ره‌ فه‌نتازیا‌یه‌کی دیکه‌ بوو. به‌لام فه‌تانه‌ له‌ یه‌که‌م نئواریدا گووتی: «من بیستومه‌ گۆشه‌گیری زۆر له‌گه‌ل کتیبه‌کاندا به‌ره‌و شیتیمان ده‌بات». زه‌ینه‌بی کویستانی پی‌یگوت: «کتیب هه‌یه‌ وه‌کو ئه‌مانه‌ له‌ به‌هه‌شته‌وه‌ دین، کتیبیش هه‌یه‌ شه‌یتان له‌ ژۆر چه‌رفه‌کانیدا خه‌وتوو، هه‌ندێ جار ئه‌هریمه‌ن به‌شه‌یوه‌یه‌کی سه‌یر ده‌چیته‌ ناو کتیبه‌کانه‌وه‌، ده‌چیته‌ ناو خویندنه‌وه‌کانه‌وه‌، ده‌چیته‌ ناو ته‌فسیره‌کانه‌وه‌، واته‌ ده‌کریت کتیبیک به‌هه‌شتیا‌نه‌ نوسرا‌ییت، به‌لام شه‌یتانیا‌نه‌ ته‌فسیربکریت.»

من شه‌ویک دوا‌ی ئه‌و ماندوبوونه‌ی ناو جیهانی کتیبه‌کان، له‌گه‌ل فه‌تانه‌دا له‌ ده‌ستشۆره‌کان له‌و ئاوینه‌ بچکولانه‌یه‌دا سه‌یری خۆم کرد، ئاه‌ خودایه‌ هیشتا هه‌ر له‌ خه‌ندانی چکۆله‌ ده‌چوم... هه‌ر خه‌ندانی چکۆله‌ بووم... ئه‌گه‌ر چی هه‌ستمه‌کرد هیدی هیدی به‌ره‌و دونیا‌یه‌کی تر ده‌پۆم و پوه‌و پۆحیک‌ی دیکه‌ ده‌گوریم.

مه‌عسوم که له دارستانه‌کان هاته‌ده‌رئ، تا چه‌ندین سال دواتریش پئی وابوو که سیامه‌ند بالنده‌ه‌ر به‌ه‌وایه‌تی. به‌ئه‌ندازه‌یه‌ک ده‌توانم بلیم ژیانسی مه‌عسوم نه‌گه‌رچی به‌گه‌لئ پۆزانی ناخۆش و تاریک‌تردا تیپه‌پئی، که‌چی هه‌رگیز له‌تارمایی نه‌و پیاوه‌پاک نه‌بووه‌وه‌که‌تا نه‌مپۆکه‌س، هه‌یچ هه‌والئیکی راست ده‌رباره‌ی چاره‌نوسی نازانیت. له‌پێگادا، پێگای هه‌له‌هاتن به‌ره‌و قه‌ده‌ریکی تاریک، مه‌عسوم هه‌ستیده‌کرد چه‌ندین پۆلی گه‌وره‌و ترسناکی بالنده‌به‌ه‌وایه‌وه‌ن، وه‌کو چۆن خۆی له‌مروقه‌کان ده‌شارده‌وه، خۆی له‌بالنده‌کانیش ونده‌کرد، نه‌و ترسه‌ی که‌له‌و سه‌فه‌ره‌شدا له‌بالنده‌تیا دروستبوو، تا مردن له‌گه‌لیدا بوو، دواجاریش پۆزئیک به‌ر له‌مردنی به‌منی گووت: «هه‌یچ شتیک منی نه‌کوشت، بالنده‌کان نه‌بیت».

هه‌له‌هاتن له‌وه‌موو پۆله‌بالداره‌خورافییه... هه‌له‌هاتن له‌وه‌مه‌له‌گه‌ورانه‌ی به‌دریژی پۆز له‌سه‌ر دره‌خته‌کانه‌وه‌ته‌ماشایانده‌کرد، خۆشاردنه‌وه‌له‌وه‌په‌له‌وه‌ره‌سه‌یرانه‌ی وه‌ک به‌سه‌ر نوژمنیکدا بفرن، به‌سه‌ریدا ده‌فرین، ده‌یه‌ها جار نازاری نه‌وه‌له‌هاتن و پێویلییه‌یان بۆ مه‌عسوم گه‌وره‌تر کرد. نه‌وه‌نیده‌زانی چه‌ند پۆزه‌له‌پێچاوپێچه‌کانی سروشت و پایزدا ونبوو، چه‌ند پۆزه‌خۆی له‌شوانه‌کان و پێیواره‌کان ده‌شاریته‌وه... ته‌نها شتیک لای پونبوو نه‌وه‌بوو که‌ده‌بیت پوو له‌شاربکات و له‌ویشه‌وه‌نه‌گه‌ر توانی سه‌ری خۆی به‌ره‌و جیگایه‌کی دیکه‌ی دنیا هه‌لبگریت. به‌پۆز، هه‌تاو

دەیسووتاند و بە شەو سەرما و کزە ساردەکانی پاییز تێکیان دەشکاند، برسیتی چەندەها پۆژ، پشوو نەدانی قوول لە ترسی بالندەکان، برستیان لە بریبوو. دەبایە بەردەوام خۆی لە قەرەقوولی سوپاکان لابدا، خۆی لە مەفرەزی ئەو پێشمەرگانە لابدات کە بە دەم گۆرانیکووتنەو لە نێوان گوندەکان لە پێگاندا بوون. پۆژانێکی زۆر نەیدەزانی بە چ ئاراستە یەک دەپرات، چ هەرمیکێ بریبوو و بەرەو کۆئ دەچیت.

مەسوم دەیگوت: «چاوە پوانم نە دەکرد سەفەرە کەم لە بیستانیکێ کالە کدا دوابییت، لە گەڵ ئەو شەدا دوائی ئەو سەفەرە دوور و درێژە کە چەندەها شەو و پۆژی پێ ترس و تاریکیم تیا تە یکردبوو، لە بیستانی گوندیکێ قەراغ شاردا گیرسامەو».

ئەو شەویەک دوائی ئەوێ تێر زرگە کالەکی سەوزی خوارد، ماندوو شەکت لە ناو پاستی بیستانیکدا خەوی لێکەوت، ئەو کات هەستی بە ئارامییەک کردبوو، کە متازۆر سەرنجیدا بوو کە چیتەر بالندەکان بە دوابەو نین، ونبوون و کەمبوونەوێ بالندە و میروو و جانەوەرەکانیش بۆ ئەو نیشانە یەکی باش بوو. ئەو دەیزانی کە تا بالندەکان بە سەرسەریەو بن، مانای هیشتا لە سنووری شارە گەرەکان و ئاوەدانییە پاستەقینەکان دوورە. بەلام ئەو شەو دویا هەمووی کپ بوو، خامۆشی و ئارامییەکی سەیر لەو کێلگە گەرە و بەرینانەدا سەرور بوو، هەر ئەو ئارامییەش بەرەو قوولایی خەویکی سەنگینی پاکیشا، خەویک هەتاوی بە یانیش نەیشکاند. مەسوم دەیگوت: «بە یانییەکی درەنگ بە ناگاها تمەو... کە چاوم هەلەینا، کار لە کار ترازابوو، تازە لەو درەنگتر بوو بتوانم هیچ بکەم یان بە هیچ لایە کدا هەلبێم». ئەو کە چاوی کردبوووە دەیهەا ئافرەت و کچی جووتیاری بینیبوو، بە کۆمەڵ سەریان بە سەردا شوپکردبوووە، دەیهەا ژن و کێزانی گوندنشین کە بە سەرسامییەو لەو دیمەنە شپرزە یەئەو و لە جلکە دپاو و سیما پەنگزەرد و تۆزاییە پامابوون. کە مەسوم هەستابوووە سەری

و سهیری کیلگه کانی دهوویه ری خوی کردبوو، چاوی به چه ندین پیاویش که وتبوو که به پاکردن به رهو لای ژنه کان دهاتن، ژنه کان به چاویکی پر گومان ته ماشایانده کرد، به کیکی دهوچاو خال خال و دهستمال له شانیان دهیگوت: «پیده چیت له میرده که ی رایکرد بیت». به کیکی دیکه یان که مندالتتر، به لام دلره قتر و عه یارتر دهینواند، دهیگوت: «دور نییه ره دور نه که وتبیت و عیشقه که ی لیره دا جینه هیشت بیت». به کیکی دیکه ش که خاتونیکسی دم هه راش دیاریوو، به خیرایی لکی کراسه که ی ده پیچایه وه و دهیگوت: «نا، ده لاین، سوزانی گه پوک دروستبوونه، نه مه به کیکی له وانه». خانمیکسی که میک به ته مه نتر، به لام له وان شوختر و جوانتر پییگوتن: «گومانی خراب مه که ن، کی ده لیت به سته زمانیک نییه و خوانه ناسیک خرابی ده ره ق نه کردوه؟».

که پیاهه کان گیشتن هه مووان به تیکرا ئابلوقه یاندا و به رهو ناو دئ بردیان، مه عسوم نه یده زانی له کوپیه و ده بیت چیبکات... هه ندئ له ژن و پیاهه کان ده یانویست په لاماریدهن، ده یانویست به ردبارانیکه ن، ده یانگوت: «ژنیکسی خرابمان له بیستانی کاله که کاندا گرتوه». منداله کان له پیشیانه وه ده پویشتن و ده یانگوت: «ژنیکسی خراب له بیستانی کاله که کاندا گیراوه... هه موو گوند ده هاته ده ری. هه ندئ له نافرته ته کان نه عمل و پیلوه لاستیکه کانیان ده گرته مه عسوم، نه ویش به هیمنی له پیشیانه وه سه ری دانه واندبوو و ده پویشتن. دواچار له ناو ریزی نه و گنج و جاهیل و پیر و په ککه وتانه وه، ژنیکسی ته مه ن ناوه ندی، کورته بالآ، به لام به ده سه لات هاته پیش و گوتی: «کس په نجه له و ژنه نه دات، کس په نجه ی بؤ نه بات، نیوه چ جوریکن له به شهر، سه گن یان ئاده میزاد؟ کس هه یه غریبه یه کی لیتقه و ماو به و درده بیات؟».

هه ندئ هاواریانده کرد: «دایه ته لعته، تو نازانی، نه وه قه حبه یه... قه حبه». نه و، مندالان و جه هیلانی ده ته کاندوه و ده یگوت: «هه ر زوریش

بەد بێت بە قەد دایک و خوشک و پرکەکانی ئێو بە دە. هەر زۆر قەحبە بێت وەکو دایکتان وایە».

ئەو ژنە چکۆلەییە دەستی مەعسومی گرت و بەرەو ناو مائیکی پازاوە بردی. کە دوای دەرکەوت مائى مەلایەکی بەرەحم و دانایە. مەلا پیاویکی ئارام و لەسەرەخۆ بوو بە هیمنی خەلکانی پەوانەى مائى خۆیان کردەووە و پێیگوتن: «ئەم ئافرەتە گەر فریشتەییە یان شەیتان... گەر کۆترە یان چەقەل... گەر پەپولەییە یان دوویشک، کەسى خۆی هەیه، خێزانی خۆی هەیه، خودای خۆی هەیه کە حەشریدەکات. ئێمە دەبێت بە هیمنی بیڕیکەینەو، ئەوسا بڕیار بدەین. تا خۆمان تووشی گوناھ نەکەین...».

کە ئەو هەراو هوریاوە نیشتهو، کە خەلکی بلأوهیان لێکرد، ئەو بە هیمنی بە ژنەکەى گوت: «بیخەوینەو، بیخەوینە، نانی بدەرئ، جلی پاکی بدەرئ... ئینجا دەربارەى حکایەتى خۆی پرسىاری لێبکە».

لە نزیکى ئێوارێدا، مەعسوم، نانی خواردبوو، جلی نوێی لە بەرکەردبوو، پشوویدا، هەموو حکایەتى خۆشى بۆ ئەو ژنە چکۆلەییە گێژابوووە کە بە دەم مەشکە ژەنین، چێشت لێنان، تەشیرپستەنەو گویی لێ گرتبوو و سەرى بۆ لەقاندبوو و لە هەموو وچانیکیشدا بەرەحم و مەحەبەتییى زۆرەو پێیگوتبوو: «جا بەقوربانت بێ واتکرد؟» ... «جا بەقوربانت بێ، بۆ پۆشتیت؟» ... «جا بەقوربانت بێ، بۆ قبوالت کرد؟». مەعسوم کە چیرۆکی خۆی گێژابوووە گوتبوو: «من کەسم نییە، لە هەرئیمکی دورەو هاتووم، نە دایکم هەیه، نە باوک، نە برا نە خزم، ناشمەوێت جارێکی تر بگەرێمەو بۆ ئەو هەرئیمە».

مەلا کە حکایەتى مەعسوم و چیرۆکی ژبانی عاشقانی لەو جەنگەلەدا بیست، سەرسام و دەستەپاچە شەویکی درێژ تا بەیانی نەخەوت... دەیزانی کە ئەگەر خەلکی گوند بە چیرۆکی ئەم کچە بزانتن لەوانەییە بەزیندووییى بیسووتینن، دەشیزانی بێدەنگی لە گوناھییکی وا چ خەتایەکی ترسناک و چ

بئيمانيه كى گوره يه . بۆ پۆزى دوايى بۆنه وهى ويژدانى خۆى له عاقبيه تى ترسناكى ئەم كچه بپاريزت، هه موو پياوانى گوندى كۆكرده وه و گووتى: «هه موو ده زانن ئافره تىكى غه ريب و سه رايئيشيو او پوو بكردۆته ئەم گونده، گومانى تيانبيه خۆى ئافره تىكى گونا بهاره ... به لام ئەگه ر گوئى له من ده گرن به په و اى نازانم شتى خراپى ده رهه ق بكه ن، به په واشى نازانم له ناو خۆماندا گلبيده مينه وه، به په واشى نازانم لى بگه رپين به ره لا بيت و گونا و خراپه بكات و ئوباللى بچيته گه ردى ئيمه ... له به رئه وه ده مه ويته هه مووتان له گه ل مندا بير له چاره يه ك بكه نه وه». دواى چه ندين سه عات قسه كردن، تاكه چاره يه ك كه هه مووان په سه نديانكرد، ئەو پيشنياره بوو كه كورپكى بچكۆلانه ي ريشنى ئيماندار پيشكه شيكرد، كورپكى مندالكار و نيگانه كۆپ و چاو بيئنه فسون بوو، په يوه ندييه كى سه يرى به چه نده ها پياوى ديكه وه هه بوو، كه ئەوانيش به تيكرايى پياوانى بچكۆلانه و ريشن و ئيمانداريوون . ئەو شه وه كورپه كه ده رفه تىكى باشى بۆ په خسا بوو قسه بكات، ده رفه تيك له ميژبوو چاوه پوانيده كرد، دواى وتارىكى دريژ سه به رت به ئيمان و ئەخلاق و به خشنده يى دين و دينداران، ها ته سه ر به سه رهاتى ئەو كچه و گووتى: «ئەم كيژه خراپه كارانه، ئيستا وه كو جارن به ره لاناكرين، ئيستا بواريان پينادريت، هه روا سووك و سانا شاره و شار و گوندا و گوند بكه ن، ئەگه ر به ره لايبكه ين، بيگومان ... به لئى، بيگومان و سه د جارش بيگومان، هه ر ده چيته وه سه ر پيشه كونه كى خۆى و هه ر پنگايى ... به لئى، هه ر پنگايى، گومرايى ده گريت، بۆيه به ره لاكردنى گونا هيكه و ده كه ويته ئەستۆمان، ئەم رو له شكريكى گوره له پياوانى خواناس و ژنانى ئيماندار باوهش بۆ ئەم خه تاكارانه ده كه نه وه، كه ده يانه ويته بينه سه ر پنگايى راست و تۆبه بكه ن . من ده توانم، به لئى من ده توانم، له رپنگايى ئەو خه لكه خودانا سانه وه، دالده و پشت و په نايه كى قايم بۆ ئەم زه عيفيه يه بدۆزمه وه ... به مرجه ئا ده يگه يه نمه شويني ئەميينى خۆى، دوو خانم له گه لدا بنيرن، به لئى

دوو، چونکه نامه‌وێت له‌گه‌ڵ ژنێکدا که ته‌نهایه و به شه‌هوه‌تیشه، به‌ئێ شه‌هوه‌ت... زۆر بمێنمه‌وه و شه‌یتان له‌به‌ینماندا به‌زمنی سازیکات».

ئهو چهند پۆژه‌ی مه‌عسوم له‌و گونده‌دا مایه‌وه به‌رده‌وام له په‌نجه‌ره‌ی ئه‌وه‌که‌ی خۆیه‌وه چاوه‌دی‌ری پێگاکانی ده‌کرد و خۆی له‌و بال‌دانه‌ ده‌دزییه‌وه که به پۆل له‌سه‌ر گوێسه‌بانه و له ناو حه‌وشه‌کاندا ده‌نیشته‌وه، که دواجاریش له ماشینیکی شکاودا گه‌یشته‌ شار، گه‌نجه پارسا و خوداناسه‌که پێیگوت: «لێ‌ره‌وه ئیتر پێویسناکات له هه‌یج که‌سێ بترسیت، ئیدی تۆ له‌به‌رده‌ست که‌سانێکی نه‌مین و خوداناسدایت». یه‌که‌م پۆژی له‌ شار، له مائی مه‌لایه‌کی لاواز و بی‌حه‌وسه‌له‌دا مایه‌وه که به‌رده‌وام به ده‌موچاویکی ماندوو و ترشاوه‌وه بیریده‌کرده‌وه و ده‌یگوت: «چی له‌م ئافه‌رته‌ بکه‌ین، چی؟... نازانم؟... من وای به چاک ده‌زانم بیده‌ینه ده‌ست ده‌وله‌ت». کورپه‌ پێشنه‌که که له قسه‌کانی ئهو مه‌لایه نا‌ئومێدبوو بوو، هه‌رزوو مه‌عسومی گواسته‌وه بۆ مائیکی دیکه و بۆ به‌رده‌م مه‌لایه‌کی تر که به‌پێچه‌وانه‌ی مه‌لای پێشوه‌وه، پیاویکی ئارام و له‌سه‌رخۆ بوو، زوونوو فووی له سووتوی جگه‌ره‌که‌ی ده‌کرد و ده‌ستی به‌ برۆیدا ده‌هینا و ده‌یگوت: «کورپم، خه‌مت نه‌بێت، تۆ خه‌یرێکی گه‌وره‌ت بۆ خۆت نوسیوه، من خۆم دواتر له‌گه‌ڵ مه‌لا که‌وسه‌ری باغه‌واندا قسه‌ده‌که‌م، مه‌لا که‌وسه‌ر له هه‌ر مه‌لایه‌کی تری ئهم شاره‌ زیاتر به‌ سه‌روکاری کاروباری تۆیه‌وه ده‌چیت... له‌م پوه‌وه که‌س وه‌کو ئهو نییه... که‌س».

مه‌عسومه‌ که له شه‌وانی قوتابخانه‌که‌دا سه‌ربوردی خۆی بۆ ده‌گێرامه‌وه، هه‌میشه له‌و جینگایه‌دا ووجانیکی ده‌گرت و ده‌یگوت: «خه‌ندانی خوشکم، خه‌ندانی چکۆله، زۆری نه‌برد من خۆم له دنیای گروهي ژنه‌ ده‌فرزه‌نه‌کانی شاردا نۆزییه‌وه، ئهو دنیایه‌ی که بۆ ماوه‌یه‌کی کورت تیایدا میوان بووم... چونکه ئه‌وان گوناها‌بارێکی وه‌کو منیان بۆ زی‌کر و خه‌تم و دۆعا‌کردن نه‌ده‌ویست، به‌لکو من به‌ نه‌زانی خۆم، نه‌هێنی دنیایه‌که‌م بۆ ئاشکراده‌کردن،

نه گهر نه شبایه نه وان ده بوایه دروستیکه ن» .

مه عسومه که ترسه کان وازبان لیته ده هینا، بؤنه وهی پشت و په نایه ک
دژ به و هه موو له رزین و داچله کاندنه گورانهی ناو پوچی خوئی بدوژیتته وه،
ده گه یشته به رده م هه ر خانمیک و هه ر مه لایه ک ده که وته گپرانه وهی هه موو
به سه رهاتی خوئی .

مه لا که وسه ری باغه وان که یه که مجار گوئی له چیرۆکی نه و کچه
بوو، چه په سان و سه راسیمه بوون و تینه گه یشتنیکئی له نا کاو بالی به سه ر
پوچیدا گرت . چون ده شیت ده یه ها ژن و پیاو بئ هیچ شه رع و هیچ
په یوه ندییه کی ناینی له م سه ر زه وییه دا بژین و که سیش پیمان نه زانیت؟
نه و چه ندین جار چیرۆکی نه و دارستانه ی به مه عسوم گپرایه وه، تا
وایلتهات مه عسوم جار دوا ی جار به پوچیکئی ماندووتر و هه ستنیکئی
ترسناکتر و په شیمانتره وه باسی نه و جهنگه له ی بؤ ده کرد . مه لا که وسه ر
که پیاوژیک بوو شه یدا ی بینینی هیزی نیمانداران، شه یدا ی به شداریکردن
بوو له فیستیفال و کژیوونه وه ناینییه گه وره کاند، له زه تنیکئی گه وره ی
ده بینینی، کاتیک برواداران ی ده بینینی به کۆمه لی گه وره گه وره کۆده بنه وه،
هه مووان پیکه وه ناوی خودا ده لیته وه، ده نگیان تا عه رشه دووره کان بلند
ده بیته وه، پیکه وه داوای کۆمه ک و پشتیوانی یه زدان ده که ن . نه و هه موو
شه ویی خه ونی به و ده ریا گه وره یه ی مرۆفه وه ده بینینی که نالا سه وره کانیان،
شمشیره کانیان، ده فه کانیان هه موو هاوکات و هاونا هه نگ شه پوژیکئی گه وره
دروستده که ن و به زه ویدا ده کشین ... که چیرۆکی مه عسومه و نه و
جهنگه له شی بیست، له قوولایی پوچی خویدا ده یگوت: «هیزیکئی گه وره
نه بیت، نه م گونا هانه ناسرپته وه ... هیزیک وه کو یه ک ده ست، یه ک پوچ،
یه ک چاو کاریکات» . خوژی ده هاته پیش چاو، کاتئ له بهر مینه به ره کاند
ده وه ستنیت و نه و پوچه گه وره یه جو شده دات، کاتئ نه و هیزه به پارانه وه

و دهنگ و وتاره‌کانی خوئی ده‌جولینیت، هیزتک تا چاوپرکات مروّف و نالا و شمشیره... تا چاوپرکات هاوار و پارانه‌وه و ترسه. ئەو له‌وه‌رزانه‌ی دوایدا، ناگاداری زۆر کرده و تۆله‌ی خواناسانه بوو، په‌یوه‌ندی به زۆر له‌وه‌نجانه‌وه هه‌بوو که ده‌یانویست به ده‌می شمشیر ئەخلاق راستبکه‌نه‌وه، خوئی پیش‌په‌وایه‌تی زۆر کۆبوونه‌وه‌ی گه‌وره و زۆر چالاک‌ی ئەه‌لی ته‌قوای کردبوو، به‌لام تا ئەمڕۆ هیچ شتی وه‌کو ئەو حکایه‌ته‌ نه‌یترساندبوو.

مه‌لا که‌وسه‌ر ئەو شه‌وه‌مه‌عسومه‌ی ده‌هینا، به‌هیمنی له‌سه‌ر کورسیه‌ک به‌رامبه‌ری داده‌نیشت و لێی ده‌پرسی: «کچم تۆ ده‌زانیت، تۆ چه‌ند گوناها‌باریت؟» مه‌عسومه‌ به‌هیمنی سه‌ری ده‌له‌قاند و ده‌یگوت: «ده‌زانم». پێیده‌گوت: «ده‌زانیت پرنگای پاکبوونه‌وه‌ چه‌نده‌ قورسه‌؟». مه‌عسومه، به‌نوزه‌یه‌کی پر له‌شه‌رم و ترسه‌وه‌ ده‌یگوت: «ده‌زانم». ده‌یگوت: «ده‌زانیت، له‌وانه‌یه‌ سه‌له‌های سال‌ بخایه‌نیت تا تۆ ده‌بیته‌وه‌ به‌ مروّفکی ئیماندار، له‌وانه‌یه‌ هه‌زاره‌ها هه‌زار شه‌وی پێچیت تا تۆ پاکده‌بیته‌وه‌؟»، مه‌عسومه‌ سه‌ری ده‌له‌قاند و ده‌یگوت: «ده‌زانم». ده‌یگوت: «ده‌زانیت بۆنه‌وه‌ی پاکبیته‌وه‌ ده‌بیت قوربانی گه‌وره‌ ده‌یت؟». «ده‌زانم». «ده‌زانیت، ده‌بیت ئەم چیرۆکه‌ی تۆ به‌شاردراوه‌یی نه‌میتنه‌وه‌، ده‌بیت ئەم به‌سه‌ره‌اته‌ بۆ جیهان ئاشکرا بکریت؟» «ده‌زانم». «ده‌زانیت که‌ پێویسته‌ له‌گه‌ڵ مندا ئەم ولاته‌ بگه‌ریت، له‌گه‌ڵ مندا، گه‌شتیکی دوور و درێژ بکه‌یت، راستیه‌کان بگێریته‌وه‌، حکایه‌تی ئەو جه‌نگه‌ له‌ بگێریته‌وه‌؟»، ده‌یگوت: «ده‌زانم». «له‌ هیچی تر ناترسیت؟» «ئه‌ه، باوه‌ که‌وسه‌ر، له‌ هیچ ناترسم». «له‌ قوولایی پو‌حیشه‌وه‌، تۆبه‌ده‌که‌یت و من هه‌رچۆنیک پێنوما‌یم‌کردیت، به‌دوامدا دیت؟». «به‌ئێ، باوه‌ که‌وسه‌ر، هه‌میشه‌ به‌دواتدا دیم... هه‌میشه‌». «که‌واته‌ ئیستا برۆ و بخه‌وه‌، برۆ و به‌ قوولسی و به‌هیمنی بخه‌وه‌، دۆعابکه‌ که‌ خودا نارامی و دلناییه‌کی قوولت پێببه‌خشیت، خۆت ئاماده‌که‌ بۆ ئەو پۆزانه‌ی که‌ دادین».

نه و شهوه دهيه‌ها شه‌وگاری ديكه‌ش مه‌عسوم نه‌خه‌وت، هه‌رگيز
تینه‌گه‌يشت چ ترس و ئيفليجيبه‌ك به‌و پړنگا سه‌يره‌دا بردی، تینه‌گه‌يشت چ
هیزنك وا به‌ ئاسانی كړنووشی پېیرد.

شه‌وی دواتر، مه‌لا كه‌وسه‌ر، يه‌كه‌مین كۆبوونه‌وه‌ی بچكۆلانه‌ی خو‌ی
سازكرد، نه‌و شه‌وه زما‌ره‌یه‌كی گه‌وره‌ی له‌ مه‌لاكانی شار كۆكرده‌وه و هه‌ر
خو‌ی مه‌عسومی به‌ له‌چكیكه‌وه هینا و له‌ ناوه‌پاستیاندا وه‌ستا و وه‌كو
هه‌میشه چاویلکه‌كانی گۆپیی و به‌ ده‌نگیكی زولال گوتی: «گوییگرن،
گوئ له‌م به‌سه‌رها‌ته بگرن، بزنان، ئیمه‌ له‌ چ پۆزگارێكی پړ شوره‌یی
و شه‌رمه‌زاریدا ده‌ژین. بزنان، ئیمه‌ كه‌ لیره‌دا ئاسوده دانیش‌توین، له‌
ته‌نیشتمانه‌وه چ وه‌حشستانیك هه‌ستاوته سه‌رپښ، گوییگرن و نه‌گه‌ر
له‌ش‌تان له‌شی له‌خوانه‌ترسیك نییه‌ با موچرکه‌ی ترس و شه‌رمه‌زاری
پیانیه‌ت، له‌كاتیكدا ئیمه‌ چ‌ه‌ند وه‌رزه ده‌مانه‌و‌یت نه‌م شاره‌ بکه‌ینه
گولستانی ئیمان، ده‌مانه‌و‌یت بیه‌كه‌ینه په‌وزه‌ی پاکی، نه‌وه‌تا بیئیمانان له‌
ناومانان، هه‌ر پارچه‌ عه‌ردئ له‌ولاتر، هه‌رئیمیک دوورتر، زه‌ویه‌كی تر و
حه‌شارگه‌یه‌كی تریان كرده‌وته نیشه‌جئ... وای له‌ ئیمه‌ و له‌ سزای خودا،
وای له‌ ئیمه‌ كه‌ هینده‌ عه‌بدی پچوكین و چاومان و پۆحمان هینده‌ له‌
دیتنی خراپه‌دا لاواز و كز و نابینایه‌... وه‌رن خو‌تان گوئ له‌م مه‌خلوقه
بچكۆلانه‌ خه‌تاكاره بگرن با باسی نه‌و خه‌تایانه‌تان بۆ بكات، با باسی
نه‌و گونا‌هه‌ ترسناكانه‌تان بۆ بكات».

مه‌عسومه‌ سه‌ری داده‌خست و له‌ ناوه‌پاستی بازنه‌یه‌كی سپیدا ده‌وه‌ستا،
به‌ ده‌نگیكی شه‌رم‌ن و ترساوه‌وه ده‌كه‌وته گپړانه‌وه‌ی هه‌موو چیرۆكه‌كه‌،
كاتئ باسی هه‌له‌هاتنی كیزان و كورانی ده‌كرد بۆ ناو نه‌و هه‌لدیره‌، كاتئ
باسی منداله‌ زول و بیچاره‌نوسه‌كانی ده‌كرد، كاتئ قسه‌ی له‌و وه‌حش‌ه‌ت
و ته‌نهایی و خه‌مه‌ ده‌كرد كه‌ له‌وئ به‌رقه‌راره‌، موچرکێكی ترسناك به‌
له‌شی هه‌موو پیاوان و ئیمانداراندا ده‌هات، به‌رله‌وه‌ی نه‌ویش هه‌موو

چیرۆکه که ته و اویکات، فرمیسکه کان، لیوگه ستنه کان، ته زووه سارده کان، دهست له رزینه کان له سه ره له ش و سیمای ناماده بیوان ده بینران ... مه لاکان هه موو به نا ئومیدییه وه هاواربانه کرد: «مه ده ده ئه ی باری گیوره، مه ده ده ئه ی خالیقی جوانی و دزیوی، ئه ی دانهری چاکه و خراپه». که س باوه پی نه ده کرد، هه موو به دهنگی به رز له خودا ده پارانه وه و ده یانگوت: «ناه، مرۆف که عه بدیکی یاخی و بیمانایه، ناه که مرۆف جانه وه ریکی دزیوه». «مه لاکه و سه ری باغه وان» دوویاره ده چووه به رده می هاو پیکانی و ده یگوت: «ئیه هه موو ده زانن، هیچ شتیگ له پاوکردنی شه یان سه ختتر نییه ... ترس و په شیمانی و ئیفلجی بوون، هه موویان ده ردی کوشنده ی پاوکه ره کانن ... له میژه ئیمه شه یان پاوه که یین، له میژه له ناو له ش و پۆح و ویزدانی ئاده مییه کان و په عیه ته کانماندا شوین پیکانی هه لده گرین، له میژه ده مانه و یت دنیا پرکه یین له داو و ته له ی ئه وتۆ که له گه ل ده رکه و تنیدا گه مارۆی بده یین، په لبه سستی که یین ... به لام شه یان نیچیریکی دزیو و سه خته، له ناو گیان و شه هو ته کانی مرۆفدا خۆی ده شار یته وه. له ناو پۆح و بیرکردنه وه ی مرۆفدا سه نگر داده کو یتیت. ئه وه تا، له و ساته دا که ئیمه پیمان وایه شه یانمان په لبه سترکروه، ئه و به نازادی له دارستان و کتیه کاندا مرۆفه کانی به ره و دامه زانندی دزیوتترین نیشته جی و دروستکردنی خراپترین مۆلگه پاکیشاوه ... ده بییت هه موو دایک و باوکانی ئه م و لاته ئه م چیرۆکه یان گوینیییت، پتویسته هه موو ئه و پیاو و خیزانانه ی ئافره تیان هه لگیراوه و کچیان په دووکه و تووه و ئابرویان لکه دارکراوه، ئه م چیرۆکه بییستن، ده بییت گوند به گوند که ژاوه ی ئیمان ئه م و لاته بگه رییت و برواداران کو بکاته وه و به ره و ئه و جه نکه له بکه ونه پچی، پاوکردنی شه یان پتویستی به هیزی پۆح و هیزی ده رونی هه موومان هیه ... ده بییت له مرۆوه جیهادیکی گه وه بۆ پاوکردنی ئه و جانه وه ره تاریکه رابگه یه نین ... جیهاد بۆ پاوکردنی شه یان، ئه و شه یانه ی له راستیدا له ده رونی مرۆفدایه و هه ر

ئەویشە پاللی پێوه دەنیت بۆ دروستکردنی لانکی بەد و مۆلگە ی دزیوی.»
 مەعسومە دەیگوت: «لەو شەو دا کە من لە دارستان هاتمە دەری،
 ئەمدە زانی دەکەومە ناو جەنگیکی وەها خۆیتاویبەو لە گەل شەیتاندا،
 ئەمدە زانی دەبم بە پیشەنگی کە ژاویەک هەموو ولات دەگەریت و لە
 هەموو جیگایەک دەیه‌ها خەلکی توپە، کە خۆیان بۆ جەنگ لە گەل
 شەیتاندا تەیار کردبوو، پەيوەندیم پێوه دەکەن.» لەو شەوی کە «مەلا
 کەوسەری باغەوان»، پراکردنی شەیتانی راگەیاندا، خوشکە دەفبە دەستەکان
 مەعسومە یان برد و دەستێ جلی سەرتاپا سپییان لە بەرکرد و پێیانگوت:
 «ئەمشەو یەکەمین شەوی پاکبوونەوی تۆیە...». ئەو لەو شەووە تا
 پاش کۆتاییهاتنی هەموو شتیکیش شوپنیک و نیشته‌جێیک و مالتیکی
 نەبوو... لەو پۆژەو خوشکە دەفژەنەکان دەیانبردا فەستیفال و زیکر و
 نوێژە گەرەکانی هەینی، لەو پۆژەو بە دەستێ جلی سەرتاپا سپییەو
 لەسەر کورسیەک دادەنیشت و بە سەرپۆشیکی شوپ و ئاودامانەو لە بەر
 مینبەرەکاندا دەرەکەوت، دەبایە لەوێ بە هێمنی، بە دەنگیکی کز،
 دەنگی گوناھاریک کە بۆ تۆبە و پاکبوونەو دەگەریت، بە سەرھاتی خۆی
 بگێریتەو، باسی ئەو هەلدێرە بکات کە ژنان و پیاوان تیایدا بە ئازادی
 پیکەو دەژین و دەخەون، باسی ئەو دارستانە بکات کە گەنجانی یاخی
 و عاشقانی هەلھاتوو پووی تێدەکەن، زەویبەک کە دەشیت لە داھاتوودا
 ببیتە شارێک، شارێک لە داھاتوودا ببیتە هەریمیک، هەریمیک کە دەشیت
 یاساکانی ببیتە یاسای هەموو ولات. لەو کۆبوونەو گەوراندا ترسی دایک
 و باوکان چەندین جار گەرەتر دەبوو، ترسی لەخواترسان لە پاشەپۆژ
 دەگەیشتە سنوورێکی سەیر. ئەوانە ی کچ و خوشک و کەسیان ونبووو
 لە بەردەم مینبەرەکاندا سەرەیان دەگرت و لە مەعسومە یان دەپرسی،
 ئەوانە شی دەیانویست بچنە پرێزی کە ژاوی ئیمان و گەشتی پراکردنی شەیتان
 دەستپێکەن لە دەفترێکی گەرەدا ناوی خۆیان دەنوسی، مەعسومە بە

دریژایی ئو ناهنگ و فیستیقاله گورانه به خوی و چارشپوهه که یوه، به بیجووله له سر کورسییه که ی داده نیشته و وه کو په یکه ریڅ نه ده جولایه وه، به لام له ژیر چارشپوهه که وه به رده وام سهیری ئو بالندانه ی ده کرد که پتر له مروفه کان لییان دترسا. نه مړو له مزگه و تیک قسه یده کرد و به یانی له مزگه و تیک دی، مه لا که وسری باغه وان له هه مووشوینیک له گه لیدا بوو، خوی کوبوونه وه کانی ده کرده وه، خوی خوتبه کانی هینی داده مه زرانده، خوی ده یگوت که سه فهریکی نویمان به ده سته وه یه، سه فهریک که ته نها ئیمانداره راسته قینه کان ده بیت تیا به شداریکه کن، پراویکی گوره مان به ده سته وه یه که ئیدی به نومیدین شهیتان له م زهوییه درکه ین، ئم هریمان له گوناوه کانی پاکبکه ینه وه. «پراوکردنی شهیتان»، وشه یه ک بوو سیجریکی سهیری له دهرونی ئیمانداره کاندایه هیشت، که ده سته به ده سته ناوی خویان ده نوسی... مه لا که وسر ده یگوت: «بیریکه نه وه، گهر شته کان به مجوره بروت، ده گین به کوئی؟ بیریکه نه وه گهر ئو کیوه عاسیانه بینه مه لبه ندی خرابه کاران، حالمان به چ پوژیک ده گات، بیریکه نه وه له و پوژه ی کچه کانتان هه لدین و پشتیشیان به حه شارگه یه کی گوره قایمه، له و پوژه ی له شی ژن و خوشک و دایکه کانتان یا خود شه هوه تی کوپ برا و باوکانتان هه لده چیت و ئیدی سنووریک و به ریه سستیک نابیت بیگریته وه... بیریکه نه وه گهر هه موو خه تاکاریک دلنیا بیت ده توانیت گوناوه و خرابه بکات و له هه مان کاتیشدا به ئاسوده یی بزئی، چی پووده دات؟ بیریکه نه وه، چوئن یاساکانی ئم نونیا به هه مووی له یه کدی ده پچریت. نا، نابیت له م زهوییه دا عاشقان و خودانه ناسان و خه یالبازان و شهرعنه ناسان جیگایه کیان هه بیت. درزیک له دیواری ئیمانی ئم و لاتهدا، ده بیته درز له ئیمانی تاکه تاکه ی ئیمهدا. هه موو گهر دیک له سر شهرفی ئم عرده، گهرده له سر شهرفی هه موومان. هه موو نافرته تیک زیناکار، زینا دهره ق به هه موومان ده گات، هه موو پیاویکی حه رامزاده کات له گه ل کچیک

ئىرەدا دەخەوئیت، وەكو ئەو وایە لە گەڵ هەموو كچ و ژنەكانى ئەم ولاتەدا خەوتبئیت، هیچ شتى وەكو پزىسكى گوناھ خىرا بلىسە ناسئىتت... هیچ شتى وەكو شەیتان توانای یاریکردنى نییە، شەهوت و شەیتان ئەو دوو یاریبازەن كە دەبئت بەلبەستیانكەین و لە دەرون و لە دنیا و لە دەوریبەرماندا پاوینكەین، بەرەو پاو... بەرەو پاو... ئەى خوداناسان بەرەو پاو».

هەر پۆژىك «مەعسومەى گوناھبار» قسەیبكردایە، دەفژەنەكان پۆژىك پىشتر لە پرسەكانى ژنان و گۆرستانەكاندا، پیاوان لە كاتى نوێژى بەیانیدا، گەنجان و قوتابیانى ئیماندار لە قوتابخانەكاندا هەوالبان بڵاودەكردەو... پىشتر هەموو شار ناوى مزگەوت و شەقام و گەرەكەكەى دەزانى، بلىنگۆزى مزگەوتەكان جارىاندەدا، بەر لە سەرکەوتنى مەعسومیش بۆسەر بلىنگۆكان، حەشاماتەكان شەپۆلباندەدا، هەزارەها هەزار گۆنگر، پادەوستان و بە ملكەچیبەو گۆتبان لە وتارە سەیر و ناگرینەكانى باوہ كەوسەر دەگرت، كە هئدى هئدى دەبووہ پابەپكى پۆحى گەورە و پاستەقینە. هەركات قسەو وتارەكانى ئەو تەواو دەبوو، هەمووان تەزویەكى گەرمى توپەبى و پەشیمانى بە جەستەیاندا پادەبورد، هەمووان هەستیاندهكرد دەبئت شتىك بكرتت... سەدەها كەس، ناوى خۆیان لە كەژاوەى ئیماندا دەنوسى، دواى نوێژ و خوتبەش خانمە دەفبەدەستەكان لە زىكرىكى بەشكۆدا دەپژانە سەر شەقامەكان، بە گەرەكەكاندا دەپۆشستن و شار یەكپارچە دەهاتە جۆش و خرۆش.

پۆژىكیش مەلا كەوسەر و خوشكە دەفبەدەستەكان بپاریاندا ئەم كەرنەفاله ناینیبە گەورانە بگۆزێنەوہ بۆ دەرەوہى شار، گوند بە گوند بپۆن و ئیمانداران بەرەو ئەو جەنگەلە بخەنەپۆ... لەپیشى ئەو كەژاوەیەشدا، هەمیشە باوہ كەوسەر و مەعسومە لە ماشئینكى نویدا دەپۆشستن، كچان و كورانى گەنج و پیاوان و خانمانى پیریش بەنواياندا. هەمووانیش لە قوولایى

پۆحیاندا ئەو بانگەوازه سىحراوییهی ڤاوکردنى شهیتان دەنگیده دایه وه... هه میشه تارمایی شهیتانیکی قۆدریژ و درژیو له پێشده میاندا بوو، وه همی مهخلوقیکی شیواو که دهتوانیت له پێستی ئاده میزاد و له پهنگی مرۆشه ئاساییه کاندایه رکه ویت، پۆحیانی گه مارۆدابوو... شهوانیکی دوور و دریژ له سه ر پێگاکان ده مانه وه، له قه راغ شه قامه کاندایه واریان هه لده دا، له ژیر ئه ستیره و شه و کزه سارده کانی پاییز و نه بارانه له ناکاوه کاندایه داده نیشتن، نوێژیانده کرد و دوعایان ده خویند. مه عسوم له و شه وانه شدا ترس له بالنده کان نه یده هیشته بجه ویته وه، مه لا که وسه ر پێیده گووت: «ئه وهی تۆ پێیده ئییت بالنده، خودی شهیتان خۆیه تی... شهیتانه و له شیوهی بالنده دا ده رکه و تۆته وه، شهیتانه و سیمایه کی نا ئاسایی وه رگرتوه... ئەم ترسه ی تۆ، ترسیکه به ره و پاکبوونه وت ده بات».

مه عسومه دواتر ده یگووت: «که گه یشتینه جیهانی گونده کان، که ئەو پیاوانه م بینى به خۆیان و چه که کانیانه وه دوامانکه وتن، که ئەو ژنانه م بینى ده یانگووت: «ده بیته ئەو دارستانه بسوتیت» زانیم ئەوه منم ده به مه مایه ی وێرانکردنى ئەو دنیا به و ئەوه منم ئەم جهنگه ده خه مه وه».

سالانیکی دوور و دریژ، من و فه تانه ی غه مگین و یستمان مه عسوم له و راستیه تیبگات که ئه ویش وه کو هه ر یه کیکی دیکه ده بایه له سه ر ئەو نه خشه ترسناک و سه یرانه پۆلیکی هه بایه، ده بایه چاره نوسه کان به جۆریک له جۆره کان ئەو وازییه یان پێبسپاردایه... به لام ئەو هه رگیز له و په شیمانییه پزگاری نه بوو، ئەو پێیوابوو، مردنی په روانه له ئه ستۆی ئەوه، هه ر ئەوه ش وای له زه ینه بی کو یستانی کرد، هه رگیز وه کو تۆبه کاریکی راسته قینه و باوه پێیکراو ته ماشای نه کات... من ئەمڕۆ دوا ی ئەو هه موو ساله، دوا ی مردنی مه عسوم، دوا ی کۆچی دوا یی مه لا که وسه ری باغه وان، کاتێ ئەم چیرۆکه ده نوسه مه وه، ده توانم به دلناییه وه بلیم، که ئەو له له دایکبوونییه وه تا مردن کچیکی بێگونا ه بوو.

دوای پاکردنی مه‌عسوم، ئیواره‌یه‌ک سیامه‌ندی بالنده‌ش هه‌موو شته‌کانی پتچایه‌وه و بیت‌ه‌وه‌ی مائناوایی له‌که‌س بکات جه‌نگه‌ئیی به‌جیه‌ئیشته... ئیدی که‌س‌ئیش دواتر، هه‌والئیکی راسته‌قینه‌ی ده‌رباره‌ی چاره‌نوسی نه‌بیست. سالانئیک دره‌نگتر که‌نه‌سره‌دینی بۆنخۆش به‌زیندوویی له‌جه‌نگ گه‌رایه‌وه، سئ چیرۆکی جیاوازی سه‌باره‌ت به‌و پیاوه‌ کئویییه‌ له‌به‌رده‌ستدابوو، به‌لام ده‌یگوت: «هیچ که‌س نازنئیت، کامه‌ له‌و چیرۆکانه، به‌سه‌ره‌اتی راسته‌قینه‌ی مردنی ئه‌ون». چیرۆکی یه‌که‌م، ده‌یگوت: سیامه‌ند دوای هاتنه‌ ده‌ره‌وه‌ی له‌و هه‌لدیره، ده‌ست کۆمه‌ئیی ده‌روئیشی گه‌پۆک که‌وتوو، که‌ له‌ تاقیکردنه‌وه‌یه‌کی سه‌یردا، سه‌ریان‌بپیوه و دواتر چه‌ند ویستوویانه‌ زیندوویی‌که‌نه‌وه، بۆیان زیندوونه‌کراوه‌ته‌وه. چیرۆکی دووه‌میش، ده‌ئیت: سیامه‌ند له‌ سه‌فه‌رئیکی درێژدا به‌ره‌و گونده‌کانی باشوور پۆیشته‌وو و له‌وئ له‌ ناوچه‌یه‌کدا که‌وتۆته‌ ناو شالائیکی پاکسازی ده‌وله‌ته‌وه که‌ ئه‌و کات به‌ په‌شبگیری گه‌وره، هه‌زاره‌ها هه‌زار جووتیاری ئه‌و هه‌رئیمانه‌یان پروه‌و بیابانه‌کانی باشوور پاپیچده‌کرد و له‌ ژێر له‌م‌کانه‌وه‌ به‌زیندوویی ده‌یانناشتن. چیرۆکی سه‌یه‌میش، ده‌گێرته‌وه: سیامه‌ند له‌ کاتی په‌رینه‌وه‌دا له‌سه‌ر سنوور که‌وتۆته‌ ناو کئیلگه‌یه‌کی گه‌وره‌ی مینه‌وه و ته‌قینه‌وه‌ی زنجیره‌یه‌کی

دریژ لە فالمارا کوشندەکان، پارچە پارچە یانکردووە، دواتریش هیچ کەس نەیتوانیوە پارچەکانى لەو کێلگە دوور و درێژەدا کۆبکاتەووە و بینیزیت. میدیای غەمگین، ماوێهەک دواى پۆیشتنى سیامەندى، لە دەفتەرە کەیدا نوسیویتى: «وئبوونى مەعسوم و پۆیشتنى سیامەندى بەلندە، سەرەتای دەرکەوتنى ناپتیکىیە گەورەکان بوون». نەسەرەدینى بۆنخۆش ئەمپۆ، چەند جارێک ئەو دێرە دەخوینتەووە و دەلێت: «ناپتیکىیە گەورەکان... ھم ھم... ناپتیکىیە گەورەکان، پاستە، ئەو قسەى پاستى زۆر تىایە، بەلام بە شتوویەکی وردتر بیریکیەنەووە تێدەگەین کە ناپتیکىیەکان بەر لەوانیش ھەر ھەبوون... ناپتیکىیەکان لە بنەرەتدا ھەر ھەن، لە ھەموو شوینیکدا ھەن، بەلام زۆرجار ترس، لاوازی، تێنەگەشتن و بێئیرادەیی مەرۆف زیاتر بەرجەستەیان دەکەن و وادەکات مەرۆف وا تێیان بگات کە ووتتە ناو دەریایەکی ناپتیکەووە، لە کاتیکدا وانییە... سەیرکە، ئەمپۆ دواى بەسەرچوونى ئەو ھەموو سالاھش، دواى وئبوونى ئەو عەرد و ئەو زەمانەش، جیھان ھەر وەکو خۆیتى، رێکی و ناپتیکىشى خەیاڵ و خولیاى مەرۆفەکان خۆیانە».

ھەرچۆنیک بێت پەروانە لە سەرەتاوە ھەستیکى سەیرى بە ناپتیکى ئەو دنیاى لا دروستبوو... بەلام لەگەڵ سەرەتای وەرزی گۆشەگیرى و لەگەڵ پۆیشتنى مەعسومەدا، ھەستیکى بێرەحمتەر و وەسواسناسا دەریارەى ناپتیکى و شپىزەبى و ھەلۆەشان دەنەوێ دۇنیا داگیریکردبوو. پەروانە لەو پۆژانەدا بێھىوابوو. تێکچوونى ھەست و سۆز و تواناکان، تیکە لاو بوونى عەشق و کینە نیشانەى سەیرى ئەو گەپانەوہەى دۇنیاى دارستان بوو بەرەو ناپتیکى، ئەمە لە حالیکدا کە گۆفەند شیتانە لە مەملەکەتە گەشبینەکانى خۆیدا دەسوراپاوە، وەکو پیغەمبەرەکان دەیگوت: «ھونەر ھێزیکى سىحراوێ تىایە، ئەگەر بتوانین کارى

پێیکەین، دەمانخاتە سەر شەقامەکانی عەشق و تەبایی». ئاشکرایە
 گۆفەند لەو پۆژانەدا هەمیشە بۆ پێشەوێ پوانیویستی، لەکاتیکیدا پەروانە،
 ترسیکی گەورەیی لە هەموو شوێنەکان و زەمانەکان هەبوو.

پەروانە کە لە دوورپانی کاتەکان و شوێنەکاندا سەری لێشێوایوو،
 لەسەر بەردیکی گەورە لە ناوەرستی دارستاندا، بۆ میدیای نوسیویوو:
 «میدیای غەمگین... ھاورپیم، من نامەوێت بگەرێمەوێ بۆ دواوێ، ناگەرێمەوێ
 بۆ ئەو شارانەیی کە هەتاھەتایە ھەر بەو شێوێ دەمێننەوێ کە ھەن،
 ئەو شارانەیی جارێکی تر کەس ناتوانێت دەستکاری نەخشەکانیان بکات،
 ئەو شارانەیی گەر بوومە لەرزەش وێرانیان بکات، دووبارە لەسەر ھەمان
 شێوێ و لەسەر ھەمان نەخشە دروستدەکرێنەوێ، خاوەنمەلەکانیان لە
 ھەمان جێگادا خانووەکانی خۆیان دروستدەکەنەوێ، دوکاندارەکان لەسەر
 ھەمان شەقام دوکانی خۆیان بونیاددەنێنەوێ، پۆلیسخانەکان دەچنەوێ
 ھەمان جێگا، گۆرستانەکانیش ھەر لە شوێنی خۆیان دەبن... میدیا...
 موسیبتی گەورە ئەوێ، ئەو دۆنیایە تازە شێوێ ئەبەدی خۆی
 وەرگرتوو... موسیبتی گەورە ئەوێ من ناتوانم لەو شارانەدا و
 لەو دۆنیایانەدا بژیم کە شێوێ ئەبەدی خۆیان وەرگرتوو... لەوێش
 موسیبتتر ئەوێ ئەم جەنگە، جەنگە لێکە ناتوانێت شێوێ بەکی
 ھەبێت... ھەستەکان، خەونەکان، پڕۆژەکان لێرەدا ھێدی ھێدی شێوێ
 خۆیان ووندەکەن... عاشقەکان لێرەدا نازانن چی لە عەشق بکەن،
 مەرقەکان نازانن چی لە خەیاڵەکانیان بکەن». پەروانە لەسەر ئەو
 تاشەبەردە گەورەیی دەینوسی و حەرفەکانی با دەبیردن، میدیای غەمگین
 چەند بیتوانیبایە خێراتر، ئەو پستە سەیرانەیی پەروانەیی دەخستە سەر
 دەفتەرەکانی خۆی و دەفتەرەکانیشی دەنا بە سنگییەوێ و لە ترسی ئەو
 ڕەشەبا غەمگین و ھەورە تاریکانەیی پایز بە جەنگەلدا رایدەکرد، میدیا

ئەو ماوویە تەنھا کاری بووبوو بە گوێگرتن لە دەنگی سروشت و لە دەنگی مەخلوقاتی ئەو نیشتەجێ چکۆلەیە، دەفتەرەکانی پڕبووبوو لە هەزارەها تێبینی ورد و تێپەر... یەکەیکە باسی لە هەموو سەوزایی و درکەکان دەکرد، سەعات بە سەعات باسی لە گۆرپانکارییەکانی ئاسمان دەکرد... هەمیشەش ئەو دەفتەرە ی وەک دوا جینگای حەقیقەت دەنا بە سینگییەوه و لە سەعاتەکانی باران و پەشەبادا پرایدەکرد، بەلام ونبوونی مانگ و هاتنی پەیتا پەیتای هەورەکان، غەمیکی سەیریان دەخستە ناو نوسینەکانی میدیاشەوه، هەمیشەش لە ساتەکانی بێتاقەتیدا دەینوسی: «ئەی مانگ، تۆ لەکوێیت؟».

ئەو پۆژانە دارستان بەرەو مەرگ پۆیشتبوو، لەناکاو هەموو درەختەکان زەردبووبوون. سەر پینگا و ناو ئاو و ژێر کەپر و ناو ژوورەکان پڕبووبوون لە گەلا، لەبەر ئەوە هەموو گەلایەکی کە بە ملیۆنەها لە درەختەکانەوه دەورەزین، هەندێ ئیوارێ کەس کەسی نەدەبینی... بەلام هەتا لەو پەڕی ساتەکانی گۆشەگیریشدا هەمووان هەستیان بەو خەمە قوول و گریانە بەکوڵەکی پروانە دەکرد کە شەوهەکانی دارستانی تاریکتر دەکرد. میدیا و کلپە لەو وەرزه‌دا وەک دوو غەریبە مامەلەیان لەگەڵ یەکترا دەکرد، کلپە بێباکانە بەلای میدیادا دەپۆیشت و تەماشای نەدەکرد، بێباکانە پێدەخستە ناو گەلا هەلۆه‌ریوه‌کانەوه و مۆسیقای نەیه‌کی غەمگینی لێدەدا، میدیا پۆژانە چەندەها سەعات دوور بە دوور گوێی لە مۆسیقاکانی کلپە دەگرت کە تا دەهات غەمگینتر و غەمگینتر دەبوو... ئەو، سەرلێشێوان و تەنهای خۆی و عاشقەکانی دیکەشی دەبینی. مەهدی گولەباخی دەبینی، شەو و پۆژ گەلا وشکەکانی لادەبرد و لە ناو درەختەکاندا بێهۆدە بۆ گول دەگەرا، لە هەموو شوێنێکیشدا بە سیمایەکی شپۆزە و نەخۆشەوه دەردەکەوت و دەپرسی: «گولەکانتان

نه‌بینیوه؟». تاهیری تووتی ده‌بینی، هه‌موو ئیواره‌تییه‌ک له‌سه‌ر به‌ردییکی گه‌وره‌ی قه‌راغ چۆمه‌که‌دا ده‌رده‌که‌وت، به‌لام وه‌کو جارن نه‌یده‌توانی به‌رده‌وام لاسایی ده‌نگی بالنده و جان‌وه‌ره‌کان بکاته‌وه، له‌وئ به‌هیمنی له‌سه‌ر ئه‌و به‌رده‌ داده‌نیششت و له‌ جه‌نگه‌ل و ئیواری و خه‌زانه زه‌رده‌کانی دونیا وردده‌بووه‌وه، هه‌ندئ جار، وه‌کو قه‌له‌په‌شکه‌یه‌ک ده‌یقاغاند، یاخود بۆ چه‌ند چرکه‌یه‌ک وه‌کو کوکوختی ده‌یخویند و ئیدی بۆ ماوه‌یه‌کی درێژ کپ و هیمن ده‌که‌وته‌وه ناو به‌حری خه‌یاڵته‌هه‌بینه‌کان. ئه‌و پۆژانه‌ پاشماوه‌ی دوا کۆمه‌له‌ په‌یکه‌ری عه‌شقیش به‌شکاویی و توپ‌دراوی له‌ هه‌موو کونج و که‌لتینیکی دارستاندا ده‌بینرا. منداله‌کان په‌یکه‌ری بیبازاری ئه‌و عه‌شقه‌یان ده‌گرت و هه‌لیانده‌دایه‌بن ئاوه‌کان. له‌سه‌ر زیخی که‌نار چۆمه‌که‌دا فریانداده‌دا. په‌یکه‌ره‌کانیان به‌په‌تی باریک به‌ دره‌خته‌کاندا شو‌پرده‌کرده‌وه... په‌روانه‌ شه‌وان به‌ دارستاندا ده‌گه‌را و گوئی له‌ ده‌نگی به‌ریه‌که‌وتنی ئه‌و په‌یکه‌رانه‌ ده‌بوو که‌ باکان «تاق... شراق... تراق» یاریان پێده‌کردن.

له‌و ماوه‌یه‌دا په‌روانه‌ هه‌موو شه‌وئ ده‌چوو ئه‌و خه‌لوته‌ قوولای فه‌ره‌یدونی مه‌له‌که‌وه، که‌ پۆژ دوا پۆژ لاوازتر ده‌بوو، هه‌موو شه‌وئ خۆی نانی له‌ ته‌نوره‌ چکۆله‌کانه‌وه هه‌لده‌گرت، خواردنی بۆ ده‌پێچایه‌وه و وه‌کو تارماییه‌کی تیشوو به‌ ده‌ست، به‌ره‌و وه‌رشه‌که‌ ده‌پویششت، له‌وئ هه‌موو شه‌ویک دوا چه‌ند چینیکی گریان، له‌و سه‌عاته‌ که‌مانه‌دا که‌ که‌میکی تارامی تیده‌گه‌رایه‌وه فرمیسه‌که‌کانی ده‌سپری، به‌رامبه‌ر فه‌ره‌یدون داده‌نیششت و قسه‌یده‌کرد، هه‌موو شه‌ویک له‌و وچانه‌ درێژانه‌دا ده‌بایه‌ قسه‌ بۆ فه‌ره‌یدون بکات، ئه‌ویش بیده‌نگ له‌ دونیای خۆیدا خه‌ریکی تاشینی په‌پوله‌کان بوو، په‌روانه‌ قسه‌یده‌کرد و فه‌ره‌یدونی مه‌له‌ک بینه‌وه‌ی سه‌ر به‌رزبکاته‌وه ئیشیده‌کرد... ئه‌و پۆژانه‌ جوانی په‌پوله‌کانی

فەرەيدون، پەرۋانەى سەرسامدە کرد... ئەو دەيگوت: «ئەم پەپولانە دوا جوانين... لەوانەيە كۆتايى هەموو جوانيەكيش بىت... فەرەيدون من تىدەگەم، من لە تۆ تىدەگەم، دەزانم لە سەرەتاو هەموو شتەكان هەلەبوون، من و تۆ پىكەو هە دۇنيايەك هەلەتەين هەموو شتەكانى پىشتر ديارىكرابوون، دۇنيايەك جەهەنەم بوو، من هەستەدە کرد تيا دەخنىكم، تۆش لىى بىزار بوويت، جگە لەو دەشتەسايەت بگىرييت و لەسەر چەند گۆرانىيەك تىرپارانكړييت... ئا، ئەوئ شارىك بوو، دەبوايە تىيدا هەميشە لە شەردا بىت، منيش دەمويست بە خۆشەويستى يان جۆرە پەيوەنديەك كە ئىمە راها تووين پىيىلەين خۆشەويستى، ژيانم برازىنمەو... بەلى خۆشەويستى... خۆشەويستى... هەميشە خۆشەويستى بىمانا و يەك لە دواى يەك. دەمويست بە ئەفنى پياوان شەپ لەگەل ئەو بيابانە گەورانەدا بگەم... لە پياويكەو بۆ پياويكى تر... لەويشەو بۆ يەككى تر... هەميشەش پياوانى بىمانا و ترستۆك كە نەياندەويست خانو و باغچە و سەرگورسيەكانيان بەجىپهتلن. پۆزۆك كەوتە سەر خەونى پۆيشتن... پۆيشتن بۆ دۇنيايەكى دىكە... بەلام سەيركە فەرەيدون... ترسناكترين شتى ئەم سەفەرە ئەو يەكە هەستەكانمان هەموو مانا و پەنگ و شىوئەى خۆى گۆپى... لە يەكەم پۆزەو كە دابەزىمە ئەم هەلدېرە، ماناى شەو و پۆژم و نكرد، نازادى و ئاسودەيىم لەبىرچووه... شەو و تاريكى يارى بە سۆزەكانم دەکرد، تۆ دەتويست لىرەدا بە عەشق بەختياربين و بلىين: سوپاس بۆ خوا عاشقين و لەم لىرەوارەدا بە ئاسايش دەژين... لەبىرتە فەرەيدون كە پۆزانى يەكەم تۆ چەند ئاسودە بوويت، لەبىرتە، دەتگوت بەختيارى خەويكى سادەيە، ئەگەر منيش وەكو تۆ بىرمبكردايەتەو لەوانەبوو كامەرانتريم، بەلام پىتدەلئيم ئەم جەنگەلە و ئەم خىلى عەشقە لەگەل

خويدا بردمی... پيشتریش من هر مه خلوقیکی خه مخۆر بوومه. تۆ خۆت باشده زانی، من له سهره تاي قهسابخانه کانی عه شقه وه، چهنده خه می نه و مردوانه م ده خوارد، چهنده خه می نه و نازار و ترسم ده خوارد که ده بایه عاشقان بیچیژن... چهنده ها شه و ده نوستم، هه میشه ده گریام، ئا، فره یدون، نه م گریانه شتیکی تازه نییه له گه لمدا... من لیتره ش نه و ژنانه م بینی له ناو بازنه ی پوچی نه م دارستانه دا پیسته که یان په شبۆته وه، نه مده توانی ئاسوده بم، شه وانه به دارستاندا ونده بووم و له و بۆشاییه گهره یه وردده بوومه وه، له و هیچییه قووله م ده پوانی که له ده ورمانه، ده مگوت: چی پرووده دات نه گهر هه موو خه لک، هه موو... هه موو خه لک بگه ریته وه بۆ جیگایه کی وا؟ چی پرووده دات نه گهر هه موو دونیا بگه ریته وه و ژیان له شوینیکی وادا بیته تیرامانیکی هه تاهه تایی له زولمه تی بیین و بیقه واره ی شه و، بیته چینی سه به ته و خۆه لختن له سه ر زخی چۆمه لانیکی؟... من له سهره تاوه هه ستمده کرد که ده بیته زیاتر برۆین... ده مگوت: ده بیته زیاتر برۆین، به لام بۆ کوئی؟ نه مده زانی. ئا، فره یدون... ئا، تۆ بۆیه منت خۆشویست، چونکه له په روانه کان ده چووم، په روانه ش لای تۆ مانای جوانی و مردن له عه شقدا و چهن دین شتی دیکه، په روانه یانی هه موو خورافه ته کانی خۆم و خۆت، خورافه ته ساده کانی خۆم و خۆت... نا پتویستناکات، پیتبلییم، نه و خورافاته چییه، به لام که تۆ ده ستت له دیواره کانی بیهوایی نه م ژیانه دا، که تیگه یشتیت مروّف ته نها به عه شق نازی، که عه شق له وه لاوازتره شیوه یه ک بداته نه م گه ردونه، که تیگه یشتیت ناتوانیت له گه ل مندایه دنیا یه ک دروستبکه ییت، ناتوانیت له گه ل په روانه یه کی زیندوودا که ده ژئی، هه ستمده کات، هه لددیت، ده گری، دنیا یه کی ئارام دروستبکه ییت، دنیا یه کی هیمن، به ره و دنیا ی په پوله خه یالییه په نگا و په نگه کانت رۆیشتیت...

له ناو تۆشدا به شیک له خه یال ههیه که نامریت، له و کاته وهی من تو ده ناسم، خه یالیکسی گه ورهت پییه، که چی له پال نهو خه یال گه ورهیه دا، تو خه ونی زور سادهت ههیه، ئا، تو خه ونی زور سادهت ههیه ... زور ... سهیرکه فه رهیدونی مه له ک موسیبه ته که نه وهیه دوا جار تو هر ده بییت دونیا یه ک بو خوت دروستبکه ییت و تیا بژیت، به لام من ... منیش وه کو تو هه میشه خه ونم به سه فه ر و عه شق و نه مجوره شتانه وه بینیه، به پیچه وانه وه ویستومه، نهو دنیا یه دروستکه م . من شه ویکیان له و جه نکه له دا به خوم گووت: «که شوینه جیاواز جیاوازه کان دوا جار، وه کو یه ک بن، هه موویان له دوا جاردا هر ولاتی مردن و سه رلیشیوانبن، سه فه ره کانیش دوا جار سه فه رین به ناو ئازاردا، باشتره مرؤف هر له سه ره تاوه و تا هه تا هه تایه جیگایه کی نه بییت». به لام فه رهیدون مانای چی، مرؤف جیگایه کی نه بییت؟ ... سهیرکه، هه ندی جار هه سته که م من زور که مفیکر و بیخه یالم ... هه ندی جار وا قسه ده که م که من ئازادم و هه لبراردنی پڭاکان و ژیا نه کان به ده ست خومه ... من نیستا تیده گه م، نه م دنیا یه پڭامان پینادات، جیگایه کمان نه بییت ... که س ئازاد نییه له وه دا شوینیکی نه بییت، سهیرکه توش دوا جار مالیکت بو خوت هه لبراردوه ... جیگایه کت دوزیوه ته وه، که دووره له هه موومان ... نه م شوینه ی تو، شیتییه یان جوانی؟ نازانم، به پاستی ناتوانم هه چ بلیم، نه وه نده ده زانم که تو هه رگیز شیت نه بوویت، ده زانم بیده نگیه کی قوول له چاو و له پوختدایه، به لام هه ستم نه کردوه نه وه شیتی بییت، پوخله به ری جوړا و جوړ له ده رونتدا بووه، به لام هه ستم نه کردوه نه وه ش شیتی بییت، هه رچی په یوه ندی به م خه لوه ته شه وه هه یه له گه ل جوانیدا، مالیکسی قه شه نکه . مرؤف ده توانییت سه ر پاوه شینییت و بلییت، ئیجگار جوانه ... ئیجگار پیروزه، به لام جوانی ناکریت بییت

به مالى همومومان. كى ده لىت من ده توانم بيمه مالى په پوله كانى تووه و تيا به اختياربم؟ ... دواچار هر كه سه و مالى خوى ههيه، مالى جوانى وه كو مالى عه شق نيبه، دوو پوچ له خوى بگريت ... نه مه جگه له وهى ژيان ... نه م ژيانه ترسناكه جوانى ويرانده كات، جوانى په كه م سه نگره كه ده پوخيت، هر مرؤف كه و ته جه نگره وه، په كه م جار ده بيت سه نگرى جوانى چولبكات، كاتيكيش ده مانه وىت له بازنهى همومو جه نگره كان ده رچين، نه و كات ناسايه بگريته وه و بلين تنها له گه ل جوانيدا ده زين، يان نه و كاتهى كه ده مانه وىت بمرين ... نه و كاتهى خومان بو مردن ناماده ده كه ين، له و كاته وه ده كريت خه لوه تيكي پووت و قووت له گه ل جوانيدا سازيگه ين. هر چييه كه بيت، بزانه كه ژيانى نيمه نه وه نده خويناوييه، كه س ناتوانيت له يادوهى خويدا جوانى بپاريزيت، ترسى گه وهى من له جوانى و نازكى و بيهيزى نه وه يه كه له يادده چنه وه ... تو به خته وه ريت شوينكت بو خوت دروستكروه و له له يادچونه وهش ناترسيت، به لام من ده زانم پوچى نه م دنيايهى نيمه، پوچى نه م يادوهرييه بيمانا يه نه وه يه كه يادمانده كات ... من خه مى گه ورم له يادچونه وه يه. شه ويكيان گه يشتمه نه نجاميكي ترسناك، شه ويكيان له جه نگره لدا پياسه مده كرد و له ناكاو وه ستام و سه يري چند گوليكي مردوم كرد و هاوارم كرد: خودايه، من بو كوئى هاتوم، نه م جه نگره له هر بو خوى له يادچونه وه يه، خزانى عه شق بو نيره، خوى له يادچونه وهى دنيايه بو عه شق ... نه م گريانهى من گريانى له يادچونه وهى مرؤف و گه ردون و دنيايه بو نيمه ... خزانمانه بو ناو بو شايى و هيچى ... فهره يدون نه م جه نگره له ده مرىت ... همومو نه مانه ش كه لي ره دان له يادده چنه وه ... ده بنه سه راب ... ده بنه توژ ... توژيكي ورد و بيمانا ... ده بنه گه رديك كه كه ميك له سه ر به رده كان، له سه ر

درهخته‌کان، له‌سه‌ر پښگاگان ده‌میننټه‌وه و دوایی بۆ هه‌تاهه‌تایه ونده‌بیت. گه‌ردیک که ئیوارنیه‌ک دونیا داگیرده‌کات و شه‌و با ده‌بیات، گه‌ردیکه هیچ له‌ویژدانی شه‌م مرقانه‌دا جیناهیلټ که له‌دونیا پچکوکه‌کانی خویانه‌وه، خه‌ریکی مه‌حکه‌مکردنی دیواری ژوره‌کانی خویانن... خه‌ریکی گه‌رمکردنی کونجه‌کانیانن، خه‌ریکی رامکردنی له‌ش و پۆح و ده‌رونیانن تا له‌گه‌ل شویننه‌کاندا بسازیت».

په‌روانه شه‌وه‌های شه‌و له‌و جوړه قسانه‌ی بۆ فه‌ره‌یدونی مه‌له‌ک ده‌کرد، نه‌ویش به‌دریژیی شه‌و هه‌موو شه‌وگاره‌دریژانه هیچی نه‌ده‌گروت... له‌گه‌ل شه‌وه‌شدا فه‌ره‌یدون گوئی بگرتبایه یاخود نا، ناگاداریوایه یاخود نا، په‌روانه به‌رده‌وام ده‌بوو له‌قه‌سکردن، تا هیدی هیدی خه‌وی لیده‌کوت یاخود شه‌پۆلټیکی گه‌رمی هه‌سره‌ت به‌ره‌و ناو دره‌خته‌کان هه‌لئانده‌گرت، په‌روانه له‌سه‌عاته‌کانی خه‌ویشدا ئاسوده نه‌بوو. شه‌وانه جه‌نگه‌ل پرده‌بوو له‌ده‌نگی سه‌یر سه‌یر، سه‌وداسه‌رتین ده‌نگی شه‌وانه ده‌نگی شه‌ه‌لای خوداناس بوو. دوای پاکردنی مه‌عسوم، ترسه‌کانی شه‌ه‌لا له‌گوناغه‌کانی خۆی ده‌یان جار گه‌وره‌تریوو، ده‌ستپیکردنی پایز و هاتنی هه‌وره‌کان و ده‌نگی هه‌وره‌گره‌کان، ترسیکی گه‌وره و کوتوپریان ده‌ریاره‌ی نزیکبوونه‌وه‌ی پۆژی سزا له‌پۆحی شه‌ه‌لادا داگیرساندبوو. شه‌وان که بروسکه و گرمه‌گرمی هه‌وره‌کان به‌رزده‌بووه‌وه شه‌و به‌خۆیی و کتټیبه‌که‌یه‌وه، به‌ناو پاشماوه‌ی شه‌یداریی گه‌لاکاندا هه‌لده‌هات، نه‌یده‌زانی خۆی له‌کویدا بشاریته‌وه، له‌به‌ر نه‌بارانه‌کاندا خیراخیرا قورنانه‌که‌ی ده‌کرده‌وه و له‌سه‌ریه‌ک ئایه‌تی جیاواز جیاوازی ده‌خویند، ترس وای لیده‌کرد منداله‌کانی فه‌رامۆش‌بکات. به‌ته‌نها و له‌ژټر باران و با و سه‌رماکانی شه‌ودا به‌جئیده‌هیشتن. عه‌زیزی تیره‌نداز هه‌ندیک شه‌و له‌قوولایی دارستاندا، منداله‌کانی هه‌لده‌گرته‌وه و ده‌یگنرانه‌وه

بۆ مال. به لام وەرزه کانی گۆشه گیری و غم، ئو پاوکه ره شیان گۆرپیوو بۆ مروفئیکی تر، ئو غمهی پهروانه له دارستانه کاندا دروستیکردبوو، بالنده و ماسیه کانیشی ده کوشت. عهزیزی تیره نداد، ئو پۆزانه به ده گمهن بالندهی زیندووی ده دۆزیه وه، ئیواران کاتی له ناو بیسه و چپرستانه کاندا ونده بوو، جگه له بالندهی مردوو، هیچی دیکهی نه ده بینی... منداله پووته ل و سه رما بردوووه کانی جهنگه لیش به رده وام ئو بالنده چکۆلانا نه یان کۆده کرده وه و یاریان پیده کردن. به دره خته کاندا له پال په یکه ره شکاوه کانی عه شقدا هه لیا نده واسین. به کۆمه ل کۆیا نده کردنه وه و ناگریان تیبه رده دان یان توپیا نده دانه ناو ناوه کانه وه. مردنی به کۆمه لی بالنده کان و ماسیه کان، عهزیزی تیره نداد یان تووشی شپه رزه بیه کی گه وره کردبوو، ئو به دریزایی ژیا نی له ناو سروشتدا ژیا بوو، شه ویک له وپه پی چه سره تدا له ناو دره خته کاندا په روانه ی گرت و پئیگوت: «په روانه، تو به م شیوه نه ت، هه موو مه مله که ته کانی من ویرانده که ییت، بالنده کانم ده کوزیت، دره خته کان ده کوزیت». په روانه ده یگوت: «گوییگه ره، عهزیزی تیره نداد... گوییگه ره، من هیچ شتیگم نه کوشتوو، ئه م دنیا به خۆی له یاد ده چیته وه، ئه م جهنگه له خۆی ده بیته تۆز... ئو شویتانه ی نابن به شوین و مه نزلگای پاسته قینه، ده بیته ئاسه وهر له سه ر زه ویدا جینه هیئن».

عهزیزی تیره نداد، بیته وه ی له هیچ تیبگات، بیته وه ی له زمانی ئه م کچه شاریه حال بیته، که خۆی و دنیا ی ده ورو به ری خۆی گۆرپیوو بۆ مه ته لیکسی ره ش، چه سره تی ئو سروشته مردوووه ی هه لده گرت و به ره و پیری هاواره کانی شه هلا ده چوو، که له خه لوه ته شه وانه که ی خۆیدا ده پاپایه وه و ده یگوت: «خودایه، بمبوره، خودایه... خودای من... پاکی کوا... پاکی کوا؟... خودایه، مه مخه ره به رده ستی عه بده

گوناهبارەكانت... خودايە، مەخەرە بەردەستى سزاي ئىنسان... خودايە،
با ھەرچىيەك دەبىت لە نىوان خۆم و خۆتدا بىت، تەنيا خۆم و خۆت...
خۆم و خۆت و بەس».

پەروانە ھەندىك شەو گويى لەو ھاوارانەى شەھلا دەبوو، بە
ھەردوو دەست گويىدەگرت و لە ناو گەلاكاندا خۆى گرمۆلە دەکرد،
زۆرجار دەبايە مەديا دەستى بگريت و لە گەلاكاندا دەربەھتەت، ھەندى
شەو كاتىك خۆيان لە بەرامبەرى ديوارە گەرە و بىئەندازەكانى شەودا
دەبىنيەو، كە لە بەرامبەرى ئەو دووبارەبوونەو ترسناكەى بۆشايى و
ھىچىدا دەوستان، پەروانە دەيگوت: «دەبىت بپۆين، دەبىت لەم دنيايە
بچىنە دەرى... ئەمە چ ھەلھاتنىك بوو ئىمە ھەلھاتىن، لە دونيايەكى
سادە و ساردوسر و خنكىنەرەو بەرەو دنياى ناپىكيە گەرەكان».

مەدياي غەمگىن ھىچى نەدەگوت، بەلكو تەنھا دەينوسى، پىنەدەچوو
چىتر چارەنوسى خۆى، وەكو چارەنوسى دەفتەرەكانى بەلاوہ گرنگ
بىت، ئەو بۆ پەروانەى دەنوسى: «ھەمووشتەكان بەسەردەچن،
دەبىت شاھىدىك بەمىننەو، شاھىدىك لە ھەموو دونياكان و ھەرزەكان
بەبەقارتىت... پەروانە، پۆزى ھەشر ئەو پۆزەيە كە مەرۆف نەتوانىت
بنوسىت، پۆزى ئاخىرەت، ئەو پۆزەيە كە نوسىن كۆتايىدىت، كە
ئىدى مەرۆف ناتوانىت شتەكان ناوبىت، دنيا وەسەفكات». پەروانە
دەيگوت: «مەدياي خوشم، تۆش خۆشەختىت، دنياى تۆ كۆمەلىك
وشەيە، بەلام پىمبلى لەم ھەرزى ناپىكى و تىكەلاوبوونەدا وشەكان چۆن
دەمىننەو؟ گويىگرە، تۆ دەبىت، ئەم دەفتەرە پزگارىكەيت... دەبىت
لەم دارستانە بپۆينەدەرەو و ئەم دەفتەرە پزگارىكەين... مەديا، دوا
ئومىد لە بەرامبەر ئەم يادچوونەو و نەمان و تەفروتوونابوونەدا، ئەم
دەفتەرەيە... دەبىت ئەم دەفتەرە بگنە جىگايەكى دىكە، بگنە

زه‌مانیکی تر و خاکیکی تر».

میدیا به ترسینکه‌وه ده‌فته‌ره‌کانی دنا به سنگییه‌وه و دورده‌که‌وته‌وه، له‌و ساته‌دا میدیا نه‌یده‌ویست ده‌فته‌ره‌کانی خوئی بۆ هیج که‌س و هیج هیزیک به‌جیبه‌ئایت... له‌و دونیایه‌شدا برّوای ته‌واوی به‌یه‌کیک نه‌بوو ده‌فته‌ره‌کانی بداتن و به‌ره‌و زه‌مانیکی تر و عه‌ردیکی تر هه‌لیبگریت. به‌لام، ورده‌ ورده‌ له‌و تاریکستانه‌ی جه‌نگ‌لدا هه‌ردوو ئه‌و کچه‌ ته‌نهایه، هه‌ردوو ئه‌و کچه‌ی که‌ چند له‌یه‌کتر دووریکه‌وتنایه‌ته‌وه دووباره‌ بازنه‌کانی دارستان، ده‌یخستنه‌وه سه‌ر پێگای یه‌کتر، باوه‌ریانه‌ینا که‌ ده‌بیت برّون و ئه‌م خاکه‌ جیبه‌ئیلن... له‌ هه‌موو ئه‌و شه‌واته‌دا که‌ په‌روانه‌ و میدیا، باسی جیبه‌ئیشتنی دارستانیان ده‌کرد، شه‌هلای خوداناس، وه‌کو شه‌یتانیک په‌جمبکات، له‌ نزکیانه‌وه ده‌وستا و هه‌زاره‌ها هه‌زار جار له‌سه‌ریه‌ک ناوی «خودا»ی دووباره‌ده‌کرده‌وه... بۆ هه‌ر کوپیه‌ک ده‌چوون، هاواره‌کانی شه‌هلا، خودا... خودای ئه‌و به‌دوایانه‌وه بوو: «خودا... خودا... خودا... خودا... خودا...». شه‌هلا ده‌پۆیشت و هه‌میشه‌ ئه‌و وشه‌یه‌ی دووباره‌ده‌کرده‌وه. شه‌ویک په‌روانه‌ له‌نزیک ئاوه‌کانه‌وه به‌ شه‌هلای گووت: «گوپبگره‌ شه‌هلا، من له‌ میژه‌ له‌ تو بیده‌نگبووم، من سالانیکی زۆر له‌ پوریک هه‌له‌اتم که‌ ئه‌ویش جگه‌ له‌ گووتنه‌وه‌ی وشه‌ی خوا زیاتر هیچی تری نه‌ده‌زانسی... به‌لام تیگه‌، مرۆف ته‌نها به‌ برّوا ناژی، وه‌کو چۆن ته‌نها به‌ عه‌شقیش ناژی، مرۆف ته‌نها به‌ خه‌یال ناژی، وه‌کو چۆن ته‌نها به‌ حه‌قیقه‌تیش ناژی... دنایه‌کیش که‌ هه‌موو سنووره‌کانی دیاریکراوه، وه‌کو دونیایه‌ک که‌ شیوه‌ی نییه‌، سامناکه‌».

شه‌هلا هاواریکرد: «خرابکاران، ئیوه‌ بیده‌نگبن، گوپه‌لخن، ئه‌وسا تیده‌گه‌ن چ غه‌زه‌بیک به‌پۆیه‌یه، ده‌زانم ئیوه‌ په‌شیماننن...

په شیماننن... خودایه، خودایه، سه یرکه... سه یرکه، ئه م بینا پەروانه
په شیماننن... ئه م قه حبانه، په شیماننن و من په شیمانم».

شه هلا به خۆی و قورئانه که یه وه، به خۆی و ترسه گه وره و نیگا
شیتانه که یه وه ده پویشت، پەروانه باوه شی به میدیای غه مگیندا ده کرد و
ده یگوت: «ده بیئت پتکه وه بپوین... پتکه وه له م جهنگه له ده رچین...
ده بیئت یه کتیک بیئت و بزانتیت، که ئیمه چیترا نامانه ویت لیره دا بزین».
بو سبهی ده لیله چاوشینه که، له په یژهی هزار به هزاره که داده به زی،
دیتنی ئه و پایزه سه یر و له ناکاوهی له دارستاندا هه لیکردبوو، تووشی
په شوکانیکی سه یری ده کرد، له و مهیدان و جهنگه له دا بیده نگیه کی
گه وره و ترسناک فرمانه و ابوو، دیمه نه کان به جوړیک گوډر ابوو، بو
ماوه یه ک باوه پری نه ده کرد که ئیره هه مان ئه و خاکه بیئت که له وه به ر
چه ندین جار دیده نیکردبوو... ئیستا کپیبه کی کوشنده بالی به سه ر
هه موو ئه و زوویه دا کیشابوو. ده لیله که به ده ریای ئه و گه لا زه ردانه دا
پابورد، له هیه جیگایه ک هتنده گه لای مردووی نه بینیبوو، ده یگوت:
«به درژیایی چه ندین پوژه، من به ناو پاییزدا سه فه رده که م، به لام له
هیه جیگایه ک پاییزی وا غه مگینم نه بینیه وه، پایزی وا توپه و پقاوییم
نه بینیه وه».

له ناو ماله کاندای سه رنجیده دا که عه ردی هه موو ژووره کان به گه لای
زه رد داپوشراره. سه رنجیده دا که باو بارانیکی که م که پره کانی له به ریه ک
هه لوه شان دووه. یه که مین جار له گوڤه ندی ده پرسسی و ده یگوت:
«هاورپم، ئه م پایزه ناوه خت و ترسناکه چییه؟ ئه م غه مه کوتوپره
چییه؟ ئه م زه ردی و په شمورده ییه له کوپوه هاتوه؟».

گوڤه ند ده یگوت: «هیه جی نییه، هیه جی نییه... ژورجار خه لکی له
ژیانی خویمان بیتزاده بن، به لام دینه وه هوشی خویمان، ژورجار تیناگن

که چیان ده‌ویت، به‌لام زوو وریاده‌بنه‌وه و تیده‌گن که ده‌بیت بۆچی هه‌ولبدن، زۆرجار بره‌ویان به‌عشق و جوانی له‌ق ده‌بیت، به‌لام زوو ده‌گه‌پینه‌وه و باوه‌ر به‌مه‌زنی و گه‌وره‌یی خۆیان ده‌کن.»

پیناچیت ده‌لیله‌که هه‌رگیز بره‌وی به‌و قسانه هینابیت، نه‌وه ده‌یگوت: «نه‌و ساردی و مردنه‌ی ره‌ویکردۆته ئه‌م جه‌نگه‌له، له‌وه گه‌وره‌تره به‌م قسانه ته‌فسیربکریت... زۆر له‌وه گه‌وره‌تره». ئیواره‌ی نه‌و پۆژه، له‌کاتیکدا نه‌ویش وه‌کو پۆحیکی وێل و سه‌رلێشیواو به‌ناو وێران‌ه‌ی دارستاندا ده‌سو‌رپایه‌وه، په‌روانه له‌به‌رده‌میدا وه‌ستا و پینگیوت: «زۆر له‌ ناو ئه‌م دره‌ختانه‌دا مه‌مینه‌وه، زۆر لێره رامه‌وه‌سته، زۆر به‌م دارستانه‌دا پیاسه‌مه‌که، چونکه له‌وانه‌یه غه‌میکه ئه‌وتۆ بجیته پۆخته‌وه تا هه‌تا هه‌تایه ده‌ربازت نه‌بیت. تۆ گه‌نجیکی دل‌خۆشیت، هیشتا به‌ختیاری و شادومانی زۆرت له‌ پێشده‌مدایه، مه‌هێله ئه‌م غه‌مه بتکوژیته... برۆ و نه‌سه‌ره‌دینی بۆنخۆش، له‌ خه‌لوه‌ته‌کانی خۆی ده‌ره‌بیننه، با بێته ئیسه. تۆ نازانیت ئیمه چه‌نده پێویستمان پێیه‌تی، پێویستمان به‌و پیاوه‌یه، با به‌رله‌وه‌ی سییه‌ر و سه‌رما و ته‌نهایی به‌مانکوژیته... به‌مانبیت.»

گه‌نجکه، تا زیاتریش به‌بابایه‌ته‌وه ئه‌و خه‌نده گه‌ش‌ه‌ی سه‌ر پوومه‌ته‌کانی زیاتر و زیاتر ده‌ژا‌کا. لای ئیواره... له‌و پرده‌ دارینه‌ بچکۆلانه‌یه ده‌په‌رپیه‌وه، سه‌یری نه‌و ته‌مه سه‌پی و له‌ناکاوه‌ی ده‌کرد که له‌ ئیواره‌ی نه‌و دارستانه‌دا به‌رزده‌بووه‌وه... له‌ قوولایی خه‌یالیشیدا، خه‌یالییک که پڕپوو له‌ شیعری کلاسیکی، خه‌یالییک که شیعری قانیدا‌بوو به‌ سه‌سه‌ره‌ته‌وه ده‌یگوت: «ئاخر ئه‌م دنیا‌یه ئه‌م‌ری دێته سه‌ر ئاخر بیه». که‌میک ده‌وه‌ستا و به‌ خه‌مه‌وه بیری له‌ به‌یتی دووه‌می شیعره‌که ده‌کرده‌وه و ده‌یگوت: «یه‌عنی به‌س ئه‌ی فاحیشه‌ عالم به‌قرده‌ یه‌ک به‌یه‌ک».

بە پەیزەكەدا سەردەكەوتەو و لەوێو تۆزێكى نەرمى دەبینى، تۆزى ئاوابوونى دونیایەك كە پۆژێك لە پۆژان نەسره دینی بۆنخۆش پێیگوتبوو دەبیت بە «جەنەتى عەشق». سەیریدەكرد و غەمێكى كەپى لەسەر درەختە زەردەكان دەبینى، دوكلێ ئاوابوون و كوژانەوێ ناگرێكیش لە پەنایەكى دارستانەو بەرزەبوو، هەستیدەكرد تا ئەم زیاتر بەرزبیتەو، هەورە تورەكانى پاییز زیاتر نزمەبنەو، تا ئەم بە پەیزەكەدا سەربكەویت، هەوا و ئاسمان و كزە سارده دوورەكان زیاتر دادهبەزن... ئیستا كە لەوێو سەیری ئەو جەنگەلێ دەكرد، هێندەى لە خاكێك دەچوو كە دەبیت لەیادبێكات، لە خاكێك نەدەچوو كە دەبیت پاشەپۆزى خۆى پێو بێستیتەو و یادگارەكانى هەلبگریت.

ھەموو بەیانىيەك دەبايە خەونەكانى خۆمان بۆ زەينەبى كوئىستانى
 بگىرپا بايەتەو، من ھەمىشە قسەم لەسەر سىبەرى ئەو پىاوە دەکرد،
 باسى ئەو تارمايىەم دەکرد كە ھەندى شەو لە پارەو و ژوورەكانى
 قوتابخانەدا دواى دەكەوتم. پۆزانى دوور و درىژى ھەرەستسازى بۆ
 كىتبەكان سوودىكى ئەوتۆيان نەبوو، زۆربەى ديوارەكانى قوتابخانەكەشمان
 پركردبوو لە سورەت و زەخرەفەى گەورە گەورە، بەئەندازەيەك چىديكە
 جىگايەك نەمايوو بۆ ھەلواسىنى يەككى دىكە... من ئىدى زوو زوو لەو
 پارچە ئاوينەيەى فەتانەى غەمگىندا، سەيرى خۆم دەکرد... من لەو
 باوەرەدابووم كە ھىشتا ھەر لە خەندانى چكۆلە دەچم، لەگەل فەتانەدا
 بپارماندابوو بە وردى تەماشای يەكترى بكەين، بە وردى چاوەدىرى
 شىوہ و سىماى يەكتەر بكەين، فەتانەش زوو زوو دلىايدەكردمەو، كە
 من ھەر لە خۆم دەچم، من ھەر خەندانى چكۆلەم، بەلام ئەوہى منى
 دەترسان، ئەو دلىايىيەى زەينەبى كوئىستانى بوو. زەينەب ئەگەرچى
 ھەمىشە گومانىكى قوولى بەرابەرم ھەبوو، بەلام پىدەچوو لە تارىكيە
 دوورەكانى دەرونمدا شتىك ببىنيت، كە من ناتوانم ببىنم. ئەو ھەموو
 بەيانىيەك سەيرى نىوچاوانى دەكردم و دەيگوت: «خەندانى چكۆلە،
 ئارەزووكانت وەكو ھەمىشە بەدواتەو، كچم، ئەو پىاوە جگە لە
 سىبەرى ويستە شەيتانىيەكانى خۆت ھىچى تر نىيە». كە قسەيدەكرد

بەردەوام یاری بە تەزبێحەکی سەر سنگی دەکرد، هەموو بەیانییەکیش سەیری چاومی دەکرد، من هەستم بە ماندووبوونێکی سەیردەکرد، ئەو هەموو جار، دەیگوت: «سەیرمکە با نیگاكانت ببینم». بە قوولی دەیپوانی و دەیگوت: «وەکو سەرەتا خراپ نییە، هیدی هیدی نیگاكانت ئەو نازەهی جارانی تیانامینت، بەلام تا ئیستا باوەرەم بەم زەردەخەنە سەیرت نییە، کە نازانم لە جبوولیهتی خۆتەو هەلەدەقوولێ یان عەدەتێکی بەدە و لەگەڵتدا گەرە بوو». خاتوو زەینەب بەو ئەمۆژگاریدەکردم کە خەلۆهتی دوور و درێژ لەگەڵ خۆمدا سازیکەم، لەو خەلۆهتانهدا بلیتم: «من خەتاکارم، خودایە فریامکەرە... بیکەسم، حەبیبم تۆ کەسم بە... زەلیلە یارەب، هیمدادم بە... لاوازم، ئەی باریی نەجاتمە... پیسم ئیلاهی، پاکم کەرەو».

دەبایە شەوان لە ژووری عیبادەتەکاندا، مۆمیک داگیرسێم و سەدەها جار ئەو پرستانە بلیتمەو. شەوانیک خۆی لەپشتەو هە تارکییە کەدا دەووستا و بیئەو هی ببینم دەیگوت: «پووتتر و بە دەنگێکی بەرزتر بلی: پیسم ئیلاهی پاکم بکەرەو... پیسم ئیلاهی پاکم بکەرەو... پیسم ئیلاهی پاکم بکەرەو». هەندێ جار سەعاتیک تێدەپەرسی کە من بەو ئیقاە خێرا و بەردەوامە ئەو پرستەیم دەگووتەو، بەجۆرێ هەندێ جار کە مۆمە کەشم خامۆش دەکرد و ماندوو بە پارەو کەدا دەگەرەو بەردەوام هەر ئەو پرستەیم دووبارە دەکردەو، بە پلە کەکاندا سەردە کەوتم و هەر دەمگوت: «پیسم ئیلاهی پاکم بکەرەو... پیسم ئیلاهی پاکم بکەرەو». فەتانه کە دەببینیم، پایدەو شاندەم و دەیگوت: «خەندان، خەندان، تەواو، چیدی کەس گوێی لیت نییە... تەواو».

بە تەنها من نەبووم کە ئەو حالەتە سەیرانە دەژیام، هەندێ ئیواری کە لەگەڵ فەتانهدا بە پارەو کەکاندا دەسوراپنەو، ئەو کچە بیئۆش و پەنگزەردانەمان دەبینی کە وەکو تارمایی ماندوو و سپی پەنگ،

به لاماندا تيده پيرين و هريه که يان له به رخويه وه پسته يه کي ده گوته وه .
 ئه وه هسته که ئيمه کومه ليک روحله به ري چه پهلين، هيدى هيدى
 ده چوو له ناو پوچمانه وه، ته نها فه تانه نه بيت که ده يتوانى له ناو هه موو
 که مه کانيشدا بيت و له ناو يشيدا نه بيت... ئه وه به رده وام شه وان، يان
 له ئنوارانى کتبخانه دا، حکايه ته کانى «سه نداد» ي بؤ ده کردم، ئه وه
 زنجيره ته له فزيونييه سه يرانه ي بؤ ده گي پرامه وه که من نه مدييون، زيانى
 نه کتاره ميسرى و گورانيبيژه ئيرانييه کانى بؤ باسده کردم، باسى زنده گي
 خيزانه کانى ناو که په که که يانى ده کرد. هه موو شه ويکيش ناچار يده کردم که
 له وه پارچه ئاوينه يه دا سه يرى خوم بکه مه وه . من زؤر شه وه ده مگووت:
 «فه تانه، فه تانه ي نازين، من گوپاوم... سه يرکه له جاران لاوازترم...
 په نگم زه ردتريووه، په له يه کي په شى ماندوييتى و بيخه وي له ده وري
 چاومه». به لام فه تانه دلنبا يده کردم وه وه ده يگووت: «نا، وانييه، تو
 هه ر له خندان ده چيت... هه ر له خندان ده چيت». من له وه شه وانده دا
 زؤر بيرم له په روانه ده کرده وه... بيرم له وه کي لگه و ناسمان و دره ختانه
 ده کرده وه که په روانه له ناوياندا ده ژى.

زؤر شه وه من هيمدادم له په روانه ده خواست، بيت و يارمه تيمبدا ت.
 ده مزانى نه گه ر ئه وه له گه لمدابووايه زياتر له م دونيا يه تيده گه يشتم. هه ندى
 جار هه ستمده کرد که زه ينه بى کويستانى ده يه ويت بزانيت که نايبا بير
 له خوشکه که م ده که مه وه، من بيده نگ سه رم ده خسته ناو ده سته کانم
 و ده مگووت: «ماموستام، ناتوانم، ناتوانم، بيرى لينه که مه وه». زه ينه ب
 هه ندى جار به هه ره شه وه پييده گووتم: «له يادیکه... تا ئه وه خوشکه
 زينا بازانه تان له يادنه کن، پاکنابنه وه». هه ندى جار يه به نارامى گووى
 لیده گرتم و ده يگووت: «گه ر ناتوانيت فه راموشيبکيت، له خودا بپارپيره وه
 بزگاريبکات، له خودا بپارپيره وه، پاکی و هيدايه تى پيڤبه خشيته وه». من
 له وه ساتانه دا سيڤه ري پوچيکى ترم له زه ينه بى کويستانيدا ده بينى،

ههستمده کرد زهینه ب نایه ویت نازارمانبدات، ههستمده کرد له پال ئه و جهسته سارد و زه مههریریبهیدا، گیانئیکی گهرم و بهسۆزی ههیه که زهینه ب به زۆر دهیکوژیت و به فشارئیکی سهخت دهیشاریتهوه... زۆر جار ههستمده کرد ئه و ئیمه ی خۆشدهویت، ئیمه ییش ئه ومان خۆشدهویت، به لام ههریه که مان له بهر هۆی جیاواز و به شیوه ی جیاواز... ئه و ههستهش بۆ من دواتر سه ره تای ئه و گۆرپانکاریبه قوولانه بوو که سالانئیکی دریز منی له و تۆبه خانهیدا هیشتهوه.

له و ماوه یه دا شه وانه له یلا وه کو جاران ده چووه ناو ئه و کچانه ی له ده وری شنۆ کۆده بوونه وه، هه ندیک شه و من له پاره وه که دا له نزیکیانه وه ده وه ستام و گویمده گرت، شنۆ زیاتر له سه ر نازاره کانی ناو گۆر ده دوا، له سه ر گۆره وشار و ئه و فریشتانه ی که نامه ی پاداشت و سزات بۆ ده خویننه وه. له یلا خۆی ده دا به سه ر قهره ویله که دا و ده یگوت: «مه گه ر دۆزه خ، ئه م له شه گونا هه باره م پاکبکاته وه». هه ندی جار هه لده ستا و به ناو ژووره که دا ده گه را و سه ری باده دا و وه ک هه میشه ده یگوته وه: «هیچ شتی پاکم ناکاته وه... هیچ شتی...». ئه و ترسه گه وریه له پاکنه بوونه وه پۆژ دوا ی پۆژ گه وره تر ده بوو، هه ر شه وه ی کچیک ده که وته هاوار و گریان و پاکردن به ژوور و پاره وه کاند، هه موو پیمان وابوو که شه ی تانه کان به جۆرئیکی سه یر ئابلۆقه یانداوین. شنۆ که خۆی له هه مووان زیاتر ده ترسا، ده یگوت: «بیرمه که نه وه، که بیرتان کرده وه یادگاره کانتان زیندووده بیته وه». به لام که س نه یده توانی بیرنه کاته وه، که س نه یده توانی خه ون نه بینیت و بیر له رابوردو نه کاته وه. هه ندی له کچه کان هیدی هیدی سلیمان له هه مووشتیک ده کرده وه، له هه وای شه وانی قوتابخانه ده ترسان، هه ندیک گه یشتبوونه ئه و بپوایه ی که جیگا کانیان گلۆن، دۆشه که کان بۆنی ئه هریمه نی لیدیت، ده یانگوت: «پێخه فه کان پێشتر پێخه فی که سانی خراپه کار بوون». هه ندی له کچه کان، ده یانگوت:

«خه ونه کانمان پره له گوناھ». کاتیکیش له خه و راده چله کین، نه یانده و پرا بچنه وه ناو پیخه فه کانیان و له سهر زهوی ژوره کان ده خه وتن. هه ندیک شه و له بهر قوولپی گریانی شه و کیزانه خه و مان لینه ده که وت که له شوینی جیا جیا وه ده ستیانده کرده گریانیکی به کول. زهینه ب به یانیان بهر له ده ستی کردنی وانه کان ته ماشایده کردن و ده یگوت: «بگرین، تا قوولتر بگرین، شه و نیشانه ی شه و یه که شه و پتر هه ست به گونا هه کانی خوتان ده که ن، تا قوولتر بگرین مانای زیاتر پیسی خوتان ده بینن». دواجاریش و تاره درژه کانی له سهر به دکاری، وانه قوول و سهیره کانی له سهر وینه جورا و جوره کانی شه یان، تا قیکردنه وه کانی له سهر نیشانه کانی پیسی، هه موو ژیانمانی به ره و پنگایه کی داخراو برد، پنگایه ک که پچوکتیرین خه یال، تارمایی هه زاران جنۆکه و درنج و ده عجانی تیا دروستده کردین. هه موومان شه و چی بگووتبایه ده مانکرد، له شمان له شه یاننه کان بسمیلده کرد، شه و سوره ته مان ده خویند که شه هریمه نه کان ده رده کات. هه مووان تووشی شه و ده رده ترسناکه ی بیسمیلکردنی خومان و شته کان و له شمان بوو بووین، شه و په تای پاکژیوونه وه یه له قوتابخانه دا هیدی هیدی وه کو درمیکی کوشنده بلاوده مووه وه، خوشتنی به رده وام، جلشتنی به رده وام، ده ستنوژگرتنی یه ک له سهر یه ک «چونکه شه یاننه کان له وچانه کانداهه فریان له پاکتیمان ده هینا»، دورنه که وتنه وه له سهر به رماله کان، خو به دورگرتن له بهر یه که وتن له گه ل هه موو مه خلوقاته کانی تردا... شه و ژیاننی پوزانه مان بوو، شه و کاتانه له یلا که متر قسه ی له گه ل هه رسیکماندا ده کرد، له کاتیکیدا مه هتاب به جوریکی ته واو جیاواز ده ژیا. مه هتاب وه کو هه موومان ده هاته وانه کان، به لام پینه ده چوو هیچ شتنی له سهرجه می شه و یارییه تیگیات. من له هه فته کانی سهره تاوه سهرنجی شه و برسیتییه سهیره مدا، که شه و کچه ی به جوریکی نااسایی به لای خواردندا کیشده کرد. مه هتاب، هه موو پاشماوه کانی شه و شمی کۆده کرده وه،

ناوکی دەرکراو و توپدراویسی سەموونەکانیشی هەڵدەگرتەو، زۆری بە کاتیش بە تەنھا لە ژێر بە تانییە کەو دەمایەو و کەم دەهاتە دەری، بە یانیان بە هیمنی بە زەینەبی کویتستانی دەگووت: «وازم لێهێنە، خەوم نەبینیو». ئەویش کە ئەو سیما بێباک و کەمێک گێژۆکەیی مەهتابی دەبینی هیچی نەدەگووت و بە ناماژەییەکی هیواش و لەسەر خۆ لە ژوورە کە دەیکردە دەری. دەبێت بڵێم کە مەهتاب سالاھەیی سالاھەر بەو جۆرە مایەو، هەتا دواى ئەو چارەنوسە ترسناکەى لەیلا، مەهتاب بۆ چەند مانگیک نەخۆشکەوت و لێمان دوورکەوتەو، بەلام دواتر کە گەپایەو بۆ قوتابخانەى خوشکە تۆبەکارەکان، هەر هەمان کچی تەنھا و بیخەوسە لە بوو کە زیاتر لەو کاتانەدا دەهاتە قسە گەر یەکیک لەسەر چارەنوسی دایکی بیدواندایە، هەرگیزیش وازی لەو مەیلە نااسایییە نەهێنا بەرەو خواردن و خەوتن، کە پۆزانیک بوو بە خولیای هەرە گەورەى ژیانى.

لە شەویک لەو شەوانەدا، زەینەبی کویتستانی بەجۆریکی چاوەپوان نەکراو منى بانگکرد و کردمى بە لێپرسراوی ئەو کتێبخانە گەورەى، تا سالاڤى دوور و درێژیش لەو نەهێنییە تێنەگەیشتم کە بۆ لە ناو ئەو هەموو کێزانەدا منى هەلبژارد، ئایا دەبویست زیاتر بە جیهانى ئەو تۆبەخانەى هەم بەستیت؟ خێراتر بمخاتە سەر پێگای تۆبەکردن؟ نەمدەزانى. بەلام دواتر بەرلەوئەو لەو قوتابخانەى بێمە دەری، کە لێم پرسى: «خاتوونى من، بۆ ئەو کتێبخانەى دایە دەستم و هەرگیزیش پاشکەزە بوویتەو، بۆ؟ دەزانى ئەگەر نەچووبامایەتە ئەو کتێبخانەى هەوانەى بەختیارتر بم؟». ئەو گووتى: «گوێبگرە، خەندان، من دەمزانى تۆ تاکە کە سێکیت کە تەنھا لە پێگای عەقڵتەو، لە پێگای لێوردبوونەو و زانینی زۆرەو دەتوانیت خودا بدۆزیتەو. من سالاڤى دوور و درێژى هەلسوکەوت لەگەڵ تۆبەکاراندا فێرکەردبووم، کە هەر کەسە

و بە ڕێگای خۆی دەتوانی ت خۆدا بدۆزیتەوه، تۆش سیمای خۆیتەر و گوێگرێکی وریا له شیوه تدا بوو. من دەمزانی تۆ پۆحیکێ یاخیت ههیه، به لām زۆر بێرده کهیته وه. دەمزانی تهنها ئه و بێرکردنه وه یه ش ئه و یاخیبوونه ی ناو خه یال ت نارامده کاته وه ... دواجاریش تهنها ئه و کتیبانه دهسته مۆیان کردیت».

به لām سه ره تا په یوه ندی من به و کتیبخانه یه وه جۆرێکی تریوو. که یه که مجار وه کو لپێرسراوی به خشین و وه رگرتنه وه ی کتیب له سه ر میزێکی بچکۆلانه داده نیشتم، گه رمه ی پۆزانی ترس و خۆپاککردنه وه بوو. من ئیواران له دوا ی نوێژی عه سه ره وه، ده بایه ده رگای کتیبخانه که بکه مه وه و له وێ له به ر میزێکی بچکۆلانه ی ره ش دانیشم. من هه رزوو ده رکم به و پاستیه کرد که ئه م کتیبخانه یه جیگایه کی سه رسوپه یته بو جیا بوونه وه م ... هه ر له یه که مین ئیوارێوه له زه تیکێ بیویته م له پینچاویچه کانی ئه و سالۆنه دا بینی که دۆله کان چه نده ها پاره ویی درێژ و ته ربیبان تیا دروستکردبوو، ده شمزانی دونیای ئه م کتیبانه ئیدی جیهانی من له جیهانی ئه و کچانه جیا ده کاته وه که سه فه ری تۆبه کردن کردبوونییه کۆمه لئ مه خلوقات ی زامدار، که له باسی ئاگر و گوپه وشار و قیامه ت زیاتر ه یچی دیکه یان نه ده زانی. فه تانه که مه کرێکی ژیره وانکی و زیره کانه ی به کار ده هیئا، پاش چه ند هه فته یه ک، دوا ی یه ک دوو ته قه لای سه رنه که وتوو، توانی زه ینه بی کویستانی پارزیکات، ئیواران له گه ل مندا له کتیبخانه که دا کاریکات.

هاتنی فه تانه وایکرد که چیتر ئه و چه ند سه عاته، پێویستیمان به که س نه بی ت. کتیبخانه که زۆریه ی کات چۆل بوو، سه ره تا پینکه وه له گه ل فه تانه دا بێرمان له خویندنه وه ی یه کی له کتیبه کان کرده وه، به لām نه مانده زانی له چ کتیبیکه وه ده ست پینکه یین. من دواتر زانیم که سه ختترین شت له ژیا نی مرقّدا، هه لپژاردنی کتیبیکه بو خویندنه وه.

من لە گەڵ فەتانەدا چەندەها جار، دەستماندەدایە کتیبیک و دواتر بە شیمان دەبووینەو. چەندەها لاپەرەمان هەڵدەدایەو و دواتر کتیبەمان دادەخست و دەگەوتینە قسەکردن، فەتانە دەیگوت: «گەرەترین لەزەتی ژیان، قسەکردنە نەوێکەو خۆیندەو». کە باسی میدیای خوشکی دەکرد دەیگوت: «ئەو هیچی دەربارەی، چیرۆکی قسەکردن نەدەزانی». لەو ئیوارانەدا من و فەتانە دادەنیشتین و ئەو درێژەیی بە حکایەتەکانی خۆی دەدا، درێژەیی بە گێڕانەوێ فلیم و زنجیرە تەلەفزیۆنییەکان دەدا... تا پۆژیک شتیکی ئیجگار سەیر بوویدا.

پۆژیک کە کتیبخانەکە وەکو هەمیشە چۆڵ بوو، لە کاتی کەدا من بە شەوقەو گویم بۆ یەکێ لە حکایەتەکانی فەتانە گرتبوو، ئەویش بەو پەڕی خەون و خەیاڵەو قسەدەکرد، لەناکاو وەستا و چاوی بریە جیگایەکی سەیر لە قوولایی کتیبخانەکەدا و بە دەنگێکی خۆشحال گوتی: «خەندانی چکۆلە... بەپۆلەیک لە کتیبخانەکەدایە... بەپۆلەیک لێرەیه».

من کە لە میژبوو بەپۆلەم نەبینیوو، گوتم: «فەتانە تۆ درۆدەکەیت... لەم پاییزەداو بەپۆلە، بەپۆلە چۆن دەگاتە ئێرە؟... تۆ درۆدەکەیت». بەلام فەتانە کە سەرنجی هەموو کون و کە لە بەرەکانی دونیای دەدا، لە درزێکی بچکۆلانەیی بنمیچی کتیبخانەکەدا بەپۆلەیکە ئیجگار قەشەنگی بینیوو. من کە بەپۆلەکەم بینی، لە خۆشیدا هاوارمکرد: «نا، فەتانە... تۆ راستدەکەیت... راستدەکەیت، سەیرکە چ بەپۆلەیکە... سەیرکە چ نازکییەکە». ئەو پۆژە هەردوو کمان بە زەحمەت بەپۆلەکەمان هەلفراند، بەناو پێچاوپێچەکانی کتیبخانەکەدا دوایکەوتین. بەپۆلەکە لە ناو کتیبەکاندا دەفری، بەسەر چراکانەو دەنیشستەو. دەچوو سەر میزەکان. من و فەتانە بەردەوام بەدوایەو بووین، لە هەر جیگایەک بە شێن لە گەردە ناسکەکی خۆی دەوهراند، تا دواجار لەسەر

پريزڪ ڪٽيٽب گرتمان. فه تانه په پوله ڪه ٿي خسته ناو به ڪي له ڪٽيٽبه ڪاني ته فسيروهه و ڪٽيٽبه ڪه ٿي له سر داخست و گووتی: «سبه يني بيڪه ره وه، نه وسا ده بينيت چنده قه شهنگه».

پوڙاني دواتر راستيه ڪي سه یرمان ڏوڙيهه وه. نه و په پوله يه، تاڪه په پوله يه ڪ نه بوو له و قوتابخانه يه دا... به لکو ڪون و ڪه لئنه ڪاني نه و خانوه گه وره يه پريوو له په پوله، نه و په پولانه له ڪو پوه ده هاتن، چوڻ له م پايزه سارده دا ده رده ڪه وتن، ته فسيريڪمان بو ٿي نه بوو. به لام دواتر من و فه تانه هه موو په پوله ڪانمان له ڪٽيٽبخانه ڪه دا ڪو ڪرده وه، تا هيدي هيدي نه و په پولانه بوونه گه وره ترين نه ٿي ڙيانمان. پاو ڪردني نه و په پولانه ٿي ڪه جگه له من و فه تانه هيچ ڪه سيڪي ديڪه نه يده بينين، جوڙه له زه تيڪي سه یری به خشي به هه موو نه و پوڙانه ٿي له سر ته قويمی ڙيان ده ڪه وتنه پيش ٿيواره ٿي په روانه. هر گيز نه ٿي نه و په پولانه شمان له به رده م زه يه بي ڪويستانيا نه درڪاند، به لکو هه موو نه و ڪٽيٽبانه ش ڪه نه وانمان تيا ه لده گرت، به جوڙي ده مانشاردنه وه ڪه ڪه س ده ستي بيانه گات.

له گه ل ده ستي ڪردني سه رمادا، ٿيواران سو به ڪه مان داده گيرساند و له گه رمي ڪٽيٽبخانه ڪه دا به نه ٿي سه یری په پوله ڪانمان ده ڪرد، به ده گه من په ڪيڪ بهاتبايه ته ڪٽيٽبخانه ڪه، هه ننڍ له ماموستاڪان جار جار ڪٽيٽيڪيان ده برد و هه رزوو ده يانه ٿي تيايه وه. زه يه بي ڪويستاني هه ر له په ڪم ٿيواره وه ڪٽيٽبيڪي هه لگرتبوو و هه رده م له تاقه ڪه يدا له ته نيشت قورنانيڪه وه به ڪراوه يي جيده هيشت. نه و ٿيوارانه شادترين ٿيواره ڪاني ڙياني من بوو، له و قوتابخانه يه دا، به لام هه ميشه له يادمان بوو له ڪوي ده ڙين، ده مانزاني سه عاته ڪاني عيبادت و وانه ڪاني تو به ده ستيان پيڪرد، ده بيت هه موو قسه و نه ٿي يه ڪاني خو مان له يادبڪه ين. فه تانه هه ننڍجار به ترسه وه ده يگوت: «خه ندان برونه، هه موومان پوڙ دواي پوڙ

سپیتەر دەبین». من جگە لەو سپیتییە ھەستەمە کرد دەموچاوەکانیش بە شێوەیەکی سەیر درژدەبیت و چاوەکان بە جوړیکی بیمانا تروسکایی ژانیان تیا دەکوژتەو، ھەستەمە کرد مروفەکان زیاتر و زیاتر پەنگی مردوو دەگرن. بە یانیان لەبەر دەستشۆرەکاندا ئەو تارماییە سپی و سەیرانە کوڵدەبوونەو، ئەو مەشقە درژانەیی پۆیشتن و زەرەخەنە و نیگاکردن ھەموومانێ گۆرپیووە سەر کۆمەڵیک مەخلوقات کە بە نیگایەکی سارد و سیمایەکی نەگۆرپەو، بە لای یەکیددا تێدەپەڕین. لەو شەوێ درژانەدا، ھەمیشە یەکیک لە ناکاو دەیکرد بە ھاوار ھاوار، دەمانزانی کە شەیتان ھەر لیترەیی و وازناھینیت، بە لām لەبەر پۆشنایی چراکاندا دەمبینی چۆن ئەو کچانە، شانێ یەکدی دەگرن و پیکەو ھاوار لە کێژە ترساوێکان دەکەن: «بیسمیلا بکەن... بیسمیلا بکەن... بیسمیلا...». دەنگدانەوێ ئەو ھاوارە سەیر و یەک لە دوا یەکە، خەوی لێ ھەرامدەکردم. «فەتانە» ھەرگیز ئەو نالە و گریانانە خەبەریان نەدەکردەو، بە لām من فزولتکی شەیتانی پاللی پێدەنام بە چرایەکەو بچمە دەری و سەیری ئەو دەموچاوانە بکەم. دواتریش کە شتەکان ئارامدەبوو، من بە زەحمەت دەمتوانی بخەوم. زۆریە شەو لەو ساتە ئارام و بێدەنگ و تەلیسماووییانەدا، ئەو پیاوێ دەھاتە سۆراغم. لەگەڵ ھاتنی شەوێ ساردەکانی بارانیشتا، شەوقیکی سەیرم تیا دروستدەبوو، بۆئەوێ ئەو سەرمایە لیمبەدات، ھەزیککی سەیری بیمانا بۆ ئەوێ بپۆمە دەری و لەو دەشتاییە سەیرانەیی بەردەمی قوتابخانەکەدا پیاسەبکەم. دەمزانێ ئەو ئارەزووانە چەندە کوشندەن، دەمزانێ کە چەندە ھەرامە و چەندە دژی یاساکانی ئەو تۆبەخانەیی، بە لām نەمدەتوانی بیرمان لێنەکەمەو. شەو لە دوا شەو من کەمتر و کەمتر دەخەوتم، ھەتا لەو ساتانەشتا کە ھەموو کچە تۆبەکارەکان دەخەوتن ھەر وریابووم، گویم لە ئیقاعی شەو دەگرت، لە نیوان ژوور و پارپەوێکاندا، گویم لە قسەیی ئەو کچانە

دهگرت كه بهدم خهوهه قسه يانده كرد، تارمايى ئه و كچانه م ده بينى كه بهدم خهوهوه ده پويشتن و ده گه پانه وه، هر له و شه وانه شدا راجله كان و خورپه سه يره كانى له يلام بينى، له يلا له هم مووان خيراتر لاواز ده بوو، پهنگيشى به نه نذازه يهك به ره و سپيى ده چوو، چيتر به زه حمهت له گه ل سپيى ديواره كاندا جيا ده كرايه وه. به يان يانيش كه خه ونه كانى خومان بو زه ينه ب ده گي پايه وه، له يلا هم ميشه به چاويكى فرميسكا وييه وه له و ژوره ده هاته ده رى و ده يگوت: «هيچ شتيك سوډى نيبه ... سوډى نيبه».

نيوه شه ويكيان، له ناكاو له خه و راجله كى، من ئه و كات له ناو جيگا كه ي خومه وه سه يرمده كرد و سي به ره كه يم به پويشتى ده بينى. شه ويكى تاريك بوو، هه ستا و له سه ر ليوارى قه ره وي له كه ي خوى دانيشت، له وه وبه ر نه مديوو شه وان به و جو ره هه ستيت، به لام به هيمنى هه ستا و سه رى خسته ناو ده ستييه وه و به نارامى ده ستيكرد به «گريان»، من له تاريكيه كه دا به ده نكيكى هيمن ليم پرسى: «له يلا... بو ده گريت؟».

له راستيدا چاوه پوان نه بووم وه لام مبداته وه، به لام گووتى: «له به رنه وه ي سوډى نيبه، من گونا هبارم و به گونا هبارى ده مينمه وه». من به نه سپايى گووتم: «تو له خو شكه توبه كاره باشه كانيت». گووتى: «هه مووى درويه ... درو... من هه موو شه وي خه وي ناخوش ده بينم، هه موو شه وي هه موو شته كانى رابوردوو ده بينمه وه، من ناتوانم توبه بكه م». له يلا به راستى ده يو يست توبه بكات، به لام نه شيده توانى له له شى خوى پزگارى بيت. ژماره يه كى زورى ديكه ش له كيژه كان ده يانويست توبه بكه ن و هه موو شتيك له بيير خو يان بيه نه وه، وه لى كه س وه كو له يلا نه بوو، ترس و په شيمانى به كانى له يلا له «شنو» شى تيده په ران كه ئه و كات له هم مووان زياتر له ترس و نه شكه نجه دا ده ژيا. له يلا له دواى ئه و شه وه وه حاله تى زور ترسناكى به سه رده هات، تاى زورى ليده هات، به شيويه كى سه ير له رز دا يده گرت، ئيدى به يان يان نه يده توانى هه ستيت، نه يده توانى

بېتە پۆلەكان، نەيدەتوانى خواردن وەربىگرىت، پۆژىك زەينەبى كوستانى و مامۆستاكان ھەموو ھاتنەسەرى، من جورئەتمكرد و گووتم: «پۆيۆستە بېرىت بۆ نەخۆشخانە»، بەلام زەينەب گووتى: «بېروا و گوناھ بە جورىكى سامناك لە پۆچيدا لە شەردان... لىي گەپىن خۆى ھىدى ھىدى يەقىن دەدۆزىتەو». لەو شەوانەدا ھەندى جار مەھتابى خوشكى ھەلدەستا و دەستى دەخستە سەر نۆچاوانى، بە بىدەنگ عارەقەكانى بۆ وشكەدەكردهو، بە بىدەنگ دايدەپۆشى، بە بىدەنگ ئاوى دەكرد بەدەمىيەو، بۆ تاكە جارىكىش چىيە، نەمدى پىكەو قسەبەكن، ئەو گونجان و خۆشەويستىيەيان بۆ يەكتر تەنھا لە بىدەنگيدا بەرقەراردەبوو، ھەركاتىك قسەيانبىكردبايە بەشەردەھاتن. ھەندىك شەو تەنھا من و لەيلا دەماينەو، لەو شەوانەدا كە دلىيابووايە ھەمووان خەوتوون، يەكەيەكە دەكەوتە گىترانەوى خەونەكانى خۆى. ئەو خەونى بە شارى سىپىيەو دەبىنى، شار كە سەرتاپاي درەخت و مال و ئادەمىيەكانى سىپى بوون. خەونى بە كۆمەلى پىاوو دەبىنى كە چاويان تەنھا سىپىتەى ھەيە و بەس، سەرما لە خەونەكانيدا لە ھەر شتىكى تر كوشندەتر بوو. ھەمىشە لە خەونەكانيدا گولەكان لەسەرما دەمردن، بالندەكان لەسەرما دەمردن، گيانەو ھەرە كىوييەكان لەسەرما دەمردن. من سەرھتا وامەستەدەكرد كە پەتاي ئەو سەرما كوشندەيە ھەر جەستەي لەيلاي داگىركردو، بەلام پۆژانى دواتر سەلماندى كە چەندەھا كىژى دىكەش ئەو ھەستە سەيرەيان بە ساردى لا دروستبوو. لە قاتەكانى سەرھەش چەندىن كچ تووشى ئەو لەرز و ساردبوونەو كوتوپرە ھاتبوون، ھەندى شەو ھەموو بەتانى و لىفەكانى خۆمان پىادەدا بەلام ئەو ھەر دەلەرزىي، گەر تا بەر دەستشۆرەكەش لەگەلیدا بچووباينا، دەستى بە جورى ساردبوو سەرپەنجەكانمانى دەتەزانەد. شەويك بە منى گووت: «لەو ئاگرەدا نەبىت، ناتوانم بەو ھەيمەو... لە ئاگرەدا نەبىت نازىم». پۆژىكى

دېكەش بە زەينەبى كۆيستانى گوتت: «مەيلىكى نۆرم بۇ ئاگر ھەيە، تەنيا ئاگر دەتوانىت چاكىباتەو». من نازانم زەينەب چەند لەو دەردە سەيرەى لەيلا تىدەگەيشت، بەلام دەمزانى ئەم قوتابخانە بەدە بەجۆرىكى سەير ساردە، بەجۆرىكى سەير بىدەنگە... نەخۆشكەوتنى لەيلاش بەشئوھەكى بىمانا، ئاومىدى و ترس و كىببەكانى قوتابخانەى قولكردبووھە. فەتانە دەيگوت: «تاكە پىگايەك لە بەردەمماندا بىت ئەوھە بەپولەى زياتر بدۆزىنەو، تا زياتر بەپولە بدۆزىنەو، زياتر ھەستدەكەين شتىكى خۆمان ھەيە». من و فەتانە پۆزانە بە نەينى كاتىكى نۆرمان لە گەراندە بەدواى بەپولەكاندا بەسەر دەبرد، ژمارەى بەپولەكانىش لەو زياتر بوو كە چاوەروانماندەكرد، فەتانە دەيگوت: «بەپولەكان ھەمىشە تۆريون. لەمەوبەر چاوى ئىمە نەبىبىنويون، بەلام ئىستا دەتوانىن بىابىننىن». بەپولەكان لە ھەموو شوئىتەك بوون، لە پارەوھەكاندا، بە بنمىچەكانەو، لە ژىر مېزەكاندا، لەسەر فەرشەكان، لەسەر لىوارى پەنجەرەكان، بە پەردەكانەو. من زۆر جار دەترسام بەكىك بەو پەپولانەو بەمانبىنىت و لاى زەينەبى كۆيستانى شكاتمان لىبكات، چونكە تەواو نەمدەزانى ئايا كۆكردنەوھى بەپولەكان دىرى تۆبەيە، ياخود نا. فەتانەش دەيگوت: «نازانم، لەوانەيە قەدەغەبىت... وا ھەستدەكەم قەدەغەبىت». بەلام فەتانە نەدەترسا و دەيگوت: «گرنگ ئەوھە شوئىتەكان ھەيە بەپولەكانى تيا بشارىنەو».

ئىوارىيەك كە بە نەينى سەيرى بەپولەكانمان دەكرد، فەتانە بە ئەسپاى گوتى: «لەوانەيە بىبىنى ئەم مېرووھ قەشەنگانە، لەيلا چاكىباتەو... كىن چوزانىت، شتىكى جوان نابىت بە دەلىلى». پۆزىك لەسەر قسەى فەتانە، چىرۆكى بەپولەكانمان بۆ لەيلا باسكرد، بە ھىواى ئەوھى كە راوكردنى بەپولەكان كەمىك لەو جىھانە ساردە بىھىنئەدەرى، بەلام ئەو ھەرگىز تىنەگەيشت، ئىمە باسى چى دەكەين.

چەندین ئیوارە دەمانبەردە کتییخانەکە و کتیب بە کتیب، گەنجینە ی پەپولەکانمان نیشان دەدا، پێمان دەگوت: «لە یلا، پروانە، ئەم پەپولانە، پروانە... لەوانە یە سەیرکردنی ئەم شتە قەشەنگ و پچوکانە، ئەو ترس و ساردییەت لەبیر بەریتەوه». دەمانگوت: «ئەم پەپولانە ئێمە ی لە دەریای گەورە ی ترس و وەپزێی دەرهێنا». هەندیک جار کە مێک شادومان دەبوو، هەندیک جار بڕیسکە یەکی خۆشی و زەر دەخەنە یەکی پڕ نەپنی دەکەوتەوه سەر لێوی، بەلام دوا ی چەند ساتیک ئەو ترس و لەرز و نا ئومیدیە سەر لە نوێ دەگاپایەوه سەر سیمای. کە سەری شەدە کەوتەوه بۆ دنیای سالتۆنەکان، ترس و تەنهایی و بیزاریی لە خۆی و لە دنیا زیادیدە کرد، بە جۆریک هەمیشە دوا ی سەردانی کتییخانەکە، لە یلا حالی خراپتر دەبوو. دوا جار فەتانە گووتی: «مەرج نییە هەموو کەس لە پەپولەکان تییگات». ئەو تا دەهات سەرما زیاتر تەنگی پێهەل دەچنی. من دەمگوت: «هەموو ئەوانە ی بەپاستی تۆبە دەکەن، لەشیان زیاتر و زیاتر سارد دەبیتەوه، زیاتر و زیاتر سەرما ئازاریان دەدا». بە فەتانەم دەگوت: «ئەو ساردییە ی لە جەستە ی زەینەبی کوێستانییەوه دیت، خورافەت نییە، درۆ نییە، ئەوه تەنیا ساردی پووت و قووتی نیگاگانی نییە، بەلکو ساردی لە شیکە تۆبە یکردوه».

شەویک لەو شەوانەدا، لەناکاو لە یلا هەستا و لە ژوورە کە ی چوو دەری. ئەو کات من لە ناو هەپاستی پارپەوه کەدا سەیری تارمایی ئەو پیاووم دەکرد کە لە نزیک پلە کەکانەوه چاوه پوانیدە کرد، کە لە یلام بینی ئەو تارماییەم بەخشی بە شەو و دوا ی لە یلا کە وتم کە بە بێدەنگ بە پلە کەکاندا چوو خوار ی و منیش بە دوایدا. ئەو شەوه چەند سەیرم لێهات کە ئەوم بینی بە هیمنی چوو ناو مەخزەنی هەلگرتنی سووتە مەنییەکانی قوتابخانە، مەخزەنیکی چکۆلە بوو دەکەوتە پال چێشتخانە کەوه، ئەو بە ئەسپایی دەرگا کە یکردەوه و لە ناو هەپاستی تەنە کە نەوتەکاندا وهستا،

وهكو نه وهى بؤ شتيك بگه پريت، چاوى به و ده ورويه ردا گيپا و له ناو بهرميل و تهنه كه و كه برگه گه و ره كاندا خوى گرموله كرد و دانيشت. نه وه سهره تاي نه و شه وه سهيرانه بوو كه له يلا، له ناو نه و مه خزنده دا به نه پتي ده بيردنه سر. من نه و كات هويه كم شك نه برد نه و له زه تهى ليژه وتبكه م، له به رنه وه به بيدهنگى گه پامه وه بؤ ناو جيگا كه م و به تانيه كه م دايه وه به سر خومدا و خوشبه ختانه تا كاتى نوپزي به يانى خه وتم.

نه و شه وانهى كه له يلا له ژوره وه نه ده خه وت، من دواى نه وهى كه گويم له چيروكه كانى فه تانه ده گرت، ده رياره ي په يوه ندييه سه يره كانى «ميديا» و «مانگ» باشت رده خه وتم... بؤ ساتيكيش له ويا وه په دا نه بووم. چاره نوسىكى وا ترسناك چاوه پروانى له يلا بكات، نه و كاتانه ش بوو په كى له مامؤستاكان به رده وام باسى سيفه ته گه رم و سارده كانى شه يتانى ده كرد. هه ندئ شه و له ناو جيگا كه دا هه ولمده دا ماناي نه و وانانه به زيانى خومه وه گريبده م، هه ولمده دا له ريگاي نه و دابه شكردنه وه وه له له يلا تيبگه م... به لام هه ر زوو نه و شه وه ترسناكه هاته پيشى، كه نيستاش دواى ساله هاى سالى له به رچاومه و به رده وام ترسه كانى ده ژيم. له به دبختيدا من نه و شه وه خه وتبووم و له سر دهنگى هاوار و پهنگى پوناكييه كى گه و ره به ناگاهاته وه، هاوار و قيژه قيژى كچان پايچله كاندم، فه تانه به ر له من له ژوره كه چوو يوه ده رئ. كه به پله كه كاندا چووينه خوارئ، هه موومان نه و مه مخلوقه به سته زمانه مان بينى به گره وه له ناوه راستى پارپوه كه دا، چه ند مه تريك دوور له ده رگاي ژوره كه ي زه ينه بى كويستانييه وه وه ستابوو، نه هاوار يده كرد، نه هه لده په پيسى، به لكو له ويادا وه ستابوو و ته ماشا يده كردين، له يلابوو، سه رتا كه س نه يناسييه وه من نه بيت، هاوارم كرد: «له يلايه... له يلا». زه ينه ب و مامؤستاكان هه موو به قزى ئالوز كاوه وه و بيته رپوش هاتبوونه ده رئ و سه يرى نه و پارچه گره يان ده كرد كه هيمن ليتمانز يكه ده بووه وه، گره كه به نه اندازه يه ك كلپه يسه ندبوو،

که سمان نه مانده توانی لئی نزیکبینه وه، له سرخۆ دهاته پئیشی و تا زیاتریش بهاتبایه ته پئیشی له ناو کلپه کاندایه یلام جوانتر ده بینی، هه مان شیوهی هه بوو وه کو ئه و شیوهیه یه که م پۆژ له بهر هه تاوی حه وشه که ی پشته وه دا بینیبوو، بۆ ساتیک له ناو گرپه که دا ده ستیبرد بۆ ئه وهی ده رگای یه کئی له ژووهره کان بکاته وه، به لام وه کو ئه وهی تینی ناگره که سه ری لئیشیواندبیت دهستی کیشایه وه. له و کلپانه دا فه تانه تاکه که سیک بوو هۆشی به وه بوو به تانییه کی ته پ بهینیت و به پرتاو هه ولبدات بیدات به سه ر گرپه کاندایه. تاکه که سیک بوو له نیوانماندا دیمه نی ئه و ناگره ئیقلجی نه کردبوو، ده یقیزاند: «بیکوژئینه وه ... بیکوژئینه وه».

به لام چیتر له ناو ئه و دوکه ل و بۆکپووژی سووتانه دا هه چ نه ده کرا. پاش ساتیک من ئیدی له یلام نه ده بینی، ته نها فه تانه م ده بینی که هه لده په پرسی و هاواریده کرد: «بیکوژئینه وه ...». یه ک له سه ر یه کیش به تانی له ژووهره کان کیشده کرد و دهیدا به سه ر ناگره که دا، به لام پاش توژیک به تانییه کان ده سووتان و له ژیره وه کلپه کان هه لده ستانه وه. له یلا که سه ره تا وه کو پارچه به فریکی سه پی له ناو ناگره که دا دیاربوو، ورده ورده ونده بوو، ورده ورده بۆکپووژیکی کوشنده و ترسناک به تۆبه خانه که دا بلاوده بووه وه. ئه وهی به لای منه وه سه یربوو، ئه و ترس و په شوکانه ی زهینه ب و مامۆستاکان بوو، ئه و خۆ به دوورگرتن و شله ژانه سه یره بوو که تووشیان هاتبوو... تا له یلاش له ناو کلپه کاندایه توایه وه و بووه خۆله میشیکی ورد و په ش لئی نزیک نه که وتنه وه ... به دریزی ئه و کاته ش یه کتیک له دواوه له ناوقه د و که مه رمه وه منی گرتبوو، من هۆشی ئه وه م نه بوو بزانه چیه یان کتیه؟ دواتر که ئاو پرمدایه وه بینیم «مه هتاب» ه، که ته ماشای سووتانی خوشکه که ی ده کرد و ده له رزی، به ددان لئوی خۆی ده کروشت و نهیده توانی هاواربکات، به جوژیک به لئوی خۆیدا ده نووسا هه موو جله کانی من و خۆیشیشی خویناویکرد،

دوچار بهر له وهی من بتوانم دهستی بگرم و نارامیبکه مه وه بیټهوش له پيشده ممددا كهوت و به بوراوهی به لاداهات.

خوسووتانی له یلا كه دواتر زهینه ب دهیگپرایه وه بؤ شو نه خویشیبه كوشنده یه له ولاتدا بلاوبوته وه، نه خویشی خوسووتانی كچان و نافرستان، تهنها غوروی زهینه بی له قنه كرد، بهلكو وه كو ناره زوویه کی نهینسی و مه یلكی قوول به ره و مردن، له هه مووماندا دهركه وته وه. شو به یانییه دواي شه وهی پاشماوهی لاشه خه لوزینه كه ی له یلامان پاككرده وه، دواي شه وهی چهند پؤلیسیکی بچكولانه كه هه موویان به شیوه یه کی سهیر كورته بالا و قه له ویوون پرسسیاریان له هه موومان كرد، من كه بؤنی سووتانی له یلا هه میشه له هه ناسه مدا بوو، گپژ و ترساو له جیگاكه ی خؤمدا دهستمكرد به گریان، فه تانه به رده وام دهیگوت: «نه گه ر یه كیكي ديكه م له گه لدا بووايه، نه مده هیشت بمریت... نه مده هیشت وا بسووتیت». شو پؤژه هه موومان تا ئیوارئ ده گریاین، فه تانه نه بیټ كه له سر جیگاكه ی خؤی دانیشتبوو و بیده نگ سهیریده كردین، مه هتاییان له ماشیننی پؤلیسه كاندا برد بؤ خهسته خانه و تا چهند مانگیك نه گه پایه وه. نزیك نوژی عه سر، زهینه ب كه مه كئ هاتبووه وه سر خؤی، كۆكردینه وه و پئیگوتین: «سنووریک له نیوان تۆبه كردن و خۆویرانكردندا هه یه، سنووریکي باریك و نه بینراو، سنووریکه تهنها پۆحیکي ئیمانداري پاسته قینه دهیدوژیتته وه... شه وهی شو سنووره بپریت ده كه ویتته وه ناو كوفر... مه به ست له تۆبه كردن جله وكردنسی پۆح و فیدربوونی ملكه چپیه، نه وه كو خؤفه وتاندن... هه ر خودا خؤشی، تهنها به تهنها بؤی هه یه شو پۆحانه ی كه دروستیكردون، بیباته وه بؤ دیاری خؤی... خوسووتاندن ناره زوویه کی شه یتانییه، شه هه ته كان هه موو گهرمن، ناره زووه كان هه موو گهرمن، به لام هه ندئ جار ناره زووه كان گهرمی خؤیان ده به خشن به شته كانی تر، هه تا تۆبه كردن ده به ستنه وه به گونا هه وه... مرؤف

ناتوانیت به خو سووتان له دهست شه هوته کانی پزگاریبیت، به لکو تنها به زه لیلکردنی له ش و پچوککردنه وه و پامکردنی له عیباده تدا، ده توانیت کاری و ابکات».

من نه و پوژه نه متوانی تا سهر گوئ له زهینه بی کوستان بگرم، غه میکی سهر پوخمی نازارده دا. فه تانه پییده گوتم: «خندان، خندانی چکوله، غه مگین مه به... توبه کردن بریتیه له وهی ببین به مرؤفیکسی غه مگین... بزانه غه م یان به ره و مردنمان ده بات یان توبه کردن». من نه و نئواریه بیته وهی هیچ له قسه کانی فه تانه تیگه م، پارچه ناوینه که م لیتقرزکرد و به په له پامکرده دهستشوره کانه وه، له وئ له ته والیتیکسی چکوله دا سهری خوم کرد، نه و زهرده خه نه یه م نه بینی. دوی سووتانی له یلا نیدی نه و زهرده خه نه یه له ژیان و له سیمامدا سرپایه وه... تنها سالانیکسی زور درهنگ و له ژیر فشاری نه و پوچه زیندووهی فه تانه دا جاریکسی دی توانیم زهرده خه نه بگرمه وه، له و نئواریه وه خنده کانم مردن، نه و خندانه ی که هندی جار ده متوانی له پښکایانه وه ژیان وه کو که مه یه ک ته ماشابکه م.

که نەسرەدینی بۆنخۆش ھەوالی گەیشتنی کەژاوەی ئیمانی
 پێگەیشت، لە گوندیکی بچکۆلانەدا لە ناو چیا عاسییەکانی باکوردا،
 خاریکی رێکخستنی دوامەمین بەشەکانی «کەشکۆلی عاشقان» بوو...
 بە ئەندازەیەک بێخەم بوو، ھەندێ پۆزجگە لە کارکردن و پێداچوونەوہ
 بەسەر تراژیدیای عەشقە کۆنەکاندا، ئیشیکی دیکەى نەبوو. کاتیکیش
 نەسرەدینی بۆنخۆش پۆزەکانی لە ناو بەحرى کەشکۆلە سەیرەکەیدا
 دەبردەسەر، کەژاوەی ئیمان بە خۆی و سەدەھا لە خوداترسی دڵسۆزەوہ،
 لە کاروانیکی درێژدا گوند بە گوند لە باشوورەوہ بەرەو ناوچە عاسی
 و شاخاویبەکان سەردەکەوت، گوند دواى گوندیش ئەو لەشکرە تادەھات
 گەورەتر و گەورەتر دەبوو. ئەو کات مەلا کەوسەرى باغەوان ھەموو ھیز
 و توانای خۆی دەخستەگەر تا پۆحیکی نوێ، ھوشیاریبەکی تازە لە
 دلى ئەو گوندنشینانەدا دروستبکات، ھەرچەندە ئەو زەمانیک بوو لەو
 باوەرەدابوو کە ژبانی ناو سروشت، کەمى خویندەواری، فەسادى تاقە
 سیاسییەکان، پەوشتی ئەم گوندنشینانەیان شیواندووہ. بەلام لەگەڵ
 ھەموو گومانەکانى مەلا کەوسەرىشدا، ھەموو ئەو تايەفە و خێلانەى کە
 کچیان تووشى گوناه بووبوو، بە گەرمى پێشوازیی کاروانەکیان دەکرد.
 ئەو پێشمەرگەییە کە ھەوالی کەژاوەی ئیمانی بۆ نەسرەدین ھێنا،
 بە ھەماسیکی مندانەوہ باسى کچیکی سەپى پۆشیشى بۆ گێزایەوہ

که له بهر مينبهري مزگه وته کانداه، به هيمنی له سر کورسيه کی سپی داده نيشيت و به سرهاتی دارستانیک ده گيرپته وه که بۆته نيشته جیي عاشقانی ياخی . به ودها که پيشمه رگه که ناوی نه و کچه ی یادکردبوو، نه سره دین وه کو سره تا نه دیده زانی، ده بیټ کامه کیژ بیټ هه لته اتیټ و دواتر بو بیټ به چاوساغي نه و کاروانه ... هه مان شه و که بۆنخوش به چیرۆکه که ی زانی، به فریکی قورس به سر هه موو هه ریمه که دا باری . به لام نه سره دین، بیټه وه ی سل له و گه رده لولو له ساردا نه بکاته وه که له خوره لاته وه ده هاتن، پوزه وانه کانی هه لکیشا و دره نگه ختی گوندی جیهیشت و به ره و باشوور که وته پئ ... نه و کات توانایه کی سهیری بۆ به ناو به فردا پویشتن و شه و ته یکردن هه بوو . نه و شه وه تا نیوه پوی پوژی داهاتووش نه سره دین جگه له چند گوندیبه که که نافرته تیکی نه خوشیان ده برد بۆ شاروچکه یه کی نریک، هیچ که سی نه بینی، به لام که زیاتر به ره و خوار کشا، له ده می پیواره کانه وه شوین و ناراسته ی که زاوه ی نیمانی دوزییه وه . نه سره دین ده مه و نیواره گه یشته نه و گونده ی که دوو پوژ بوو نیمانداران له هه موو لایه کی نه و هه ریمه وه پۆل پۆل پوویان تیده کرد، تا له نیواری می مزگه و ته سپیه گه وره که یدا، گوئی له وتاره به جو شه کانی مه لا که وسه ری باغه وان بگرن . له گه ل گه یشتنیدا به گونده که، له زاری چهنده ها که سه وه، به چهنده ها شیوه ی جیاواز، چیرۆکی نه و که نیشکه ی بیسته وه که له «جهنگلی شه هوه ته کان» یان له «هه لدری زینا» رایکردبوو ... نه و ده بایه چند سه عاتیک له بهر دوکانوچکه یه کی ته نه که دا چاوه پروان بکات تا کو بوونه وه که ده سته پیده کات، حه وش می مزگه و ته که هه ر له زوه وه پرپو بوو له سه ده ها ژن و پیاو که زوریان له گونده کانی دیکه وه هاتبوون، نه سره دینیش وه کو هه ر غه ربیه یه کی تر شوینی گومان و پرسیا ری که س نه بوو، به تاییه تی به بیده نگ و بی هیچ قسه یه که که گومان بوروژنیټ ده بیرسی و

گوئیده گرت.

له گه ل ده سته پیکردنی مه راسیمی وتاردا به ستن و زیکر گه رمکردندا، له ناو ده یه ها ژنی ده فبه ده سته که چه ندین پوژ بوو هاوړی کاروانه که بوون، نه سره دینی بونخوش، مه عسومه ی له جلیکی سپیدا بینیه وه. نه سره دین دواتر ده یگوت: له ژانیدا که م له ساته کانی ناومیدی، به نه اندازه ی شو ساته نازاریانداوه. بینینی مه عسومه و دلنیا بوونی نه سره دینی بونخوش له ناشکرابوونی هه شارگه نه پنییه که ی عاشقان، جگه له ناومیدی، ترسیکی بیسنووریشی ده رباره ی چاره نوی عاشقه کانی دی خسته دلپه وه. شو له دوینی شه وه وه ده یویست له ته واوی حکایه ته که بگات، نیستاش خوی له به رده م شم مزگه وته دا هلی بو په خسابوو، به گوئی خوی وتاره کانی مه لا که وسه ری باغه وان بیسیت، که شو عه شقستانه ی به شه تانستان ناوده نا، به گه روویه کی پر له سوژ باسی چاره نوی په شی زیناکاران و به چه زوله کانیانی ده کرد، باسی ژنانی ناشه رمی و په یوه ندیه هه رامه کانی ده کرد، هاواریده کرد: «وهرن شم باغی زولمه ته گرتیبه رده یین... وهرن خوری گیراوی شه رف به ره لا که یین... وهرن گولستانی نه خلاق ناویده یین». نه سره دین که شو جوش و خروشه ی خه لکانیشی ده بینی، که چاوی به سه ده ها چه کبه ده ست ده که وت که هه ریه که یان له خیلکی جیاواز و هوژکی جیاواز و عه شره تکی جیاوازه وه هاتبوون، که شو ژنانه ی ده بینی که هه ندیکیان له چیا به رزه کانی کوستان و هه ندیکیان له گونده کانی گه رمیانه وه خویان گه یانده بووه شم که ژاوه یه، ده یزانی که هیچ چاره یه کی نییه شو وه نه بیته که به ر له خورنواو بوون بکه ویته وه پنگا و هه موو شو عاشقانه ده ربازیکات. نه سره دین نیستاش به غه میکی که وره وه ده لیت: «دوا هیوام شو وه بوو پرگاریانکه م». شو ده یزانی که ژاوه که به هیمنی گونده کان ده بریت، له هه موو گوندیک وچانده دات،

چەكدار كۆدەكاتەو، ئيماندارانى داخ لە دل لەگەل خۆيدا دەبات، كىژ و كوپانى گەنج لە بانگەيشتە شەيتاننەكانى شەھوت ناگاداردەكاتەو... ئەو شەھەموى ماوئەيەكى باش بوو، بۆئەوئى ئەو عاشقانە جەنگەل چۆلبەكن، بەلام بەرەو كوئى؟... نەيدەزانى. ئەو ئىوارەيە نەسرەدين بەرلەوئى تا كۆتايى ئەو مەراسىمە بوەستت، بپارىدا پيش گەرانەوئى گوندىيەكانى دىكە بگەوئتە پىگا و وەك پياوئىكى نەناسراو بە دزىيەو ئەو ھەرىمە تەبىكات و بچتە عەشقستان.

پۆئى دوھەم، نزيكى نيوەرۆ لەو پەيزە ھەزار بە ھەزارە دابەزى، بەلام كە ھەر لە ملەى ھەلدبەرەكەو تەماشاي ئەو زەوييەى كرد و ئەو پەنگە زەرد و ژاكاوئى بىنى كە لە ھەندئ شوئندا مەيلەو خۆلەمئشى دەپروانى، ئاومئدييەكى قوول و كوتوپر بەر سىنەى گرت، ئەو ھەرگىز ئەو خاكەى بەو جۆرە پەشمورە و غەمگىن نەبىنيبوو، ھەواش وەكو جارارن پپ نەبوو لە پەنگ و نەخش و پاشماوئى عاجباتى زەمانە بەسەرچووەكان، بەلكو ئەوئى پۆژ ھەوايەكى سارد و بپرەحم لە ھەر چوارلاو ھەلئدەكرد و جارجار لە ھەندئ شوئنىشدا دەبوو گەردەلوولئىكى گەورە، تا زياترئش دادەبەزى و گوئى پادەدئرا جگە لە دەنگى تورپەيى ئاوەكان، نە دەنگى بالئدەيەك، نە شوئنەوارى زىندەوەرئك ديارنەبوو، ھەتا بۆ ئئستئك نەسرەدين واى خەيالكرد كە دەشئت بەر لە دابەزىنى ئەو، عاشقان جەنگەليان چۆلكردبئت، بەلام ھئندەى دابەزى و لەو پەردە دارىنە بچكولانەيە پەرييەو، ديمەنى زەوييەكى غەمگىن و خۆلەمئشى لئدەركەوت كە پەنگى فەنابوونئىكى كوتوپرى لئنىشتبوو. پياوان و ژنان و مندالانى ئەو زەوييە لە ھەر كاتئكى دىكە ترساوتر و تەنھاتر و كەمدووتر دەھاتنە بەرچاو، ھەر لە سەرھەتاو پچرپچر و تئكەلاو ھەموو بەسەرھاتەكانى ئەم چەند مانگەى دوايان بۆ گئزپايەو... چىرۆكى پەيكەرى فەرامۆشكراوى

عاشقان، چيرۆكى شيوه نه كانى په روانه، چيرۆكى بيدهنگى فاره يدون، مردنى بالنده كان، هه لهاتنى مه عسوم و پوښتنى سيامه ند... نه سره دين تا نه مپوش بيته وهى هيچ له و ويرانبون له ناكاهه تيباگات، هه مپوشه سره ياده دات و ده لىت: «نه ده بابه حالى جه ننه تى عاشقان به و جوړه بيت». كه يه كه مين جار په روانه ي بينى، نه و به نه ندازه يه ك لاواز و خه فته بار بوو و هخته بوو نه يناسي ته وه، دواتر يش ده يگوت: «په روانه، وه كو مه مخلوقىكى غوبار ناسا، وه كو كچىك كه تراويلكه كانى چاو دروستيان كرده بيت، له ناو دره خته كانه وه ده ركه وت». په روانه سره تا پيوا بوو كه منداله چاوشينه كه، نه سره دينى به ره و نه م دۆله سارده په روانه كرده، به حه سره تىكى زوره وه چيرۆكى بيدهنگى فاره يدون و غه مه بيسنوره كانى خو ي بۆ گيپايه وه، دواتر يش به ناو عه رديكدا كه پيده چوو هيدى هيدى شيببى ته وه، عه رديك كه ليتاوى به فرانبارى پيشوو دايپوشى بوو، به ره و وه رشه كه پوښتن. كاتىك نه سره دينى بونخوش فاره يدونى له ناو په پوله چكوله كاندا بينيه وه، شته كانى وه كو نه فسانه يه كه هاته پيش چاو، نه فسانه يه كى بي مانا. تاما وه يه كه جگه له تيرامان له و په پولانه هيچى ديكه ي بونه كرا، په پوله كان هينده زور بوون نه سره دين نه يده توانى يه كه يه كه سه يريان بكات، هه نديكيان به پوڅىكى هينده عاشقانه ره ننگرابوون كه پيده چوو ته نها هه ناسه يه كيان پيوست بيت بونه وهى بينه مه مخلوقاتى زيندوو، به لام ديتنى فاره يدون له و حاله دا به جوړى دلى نه سره دينى راجله كاندبوو كه سالانىكى دواتر يش، كاتى وه سفى نه و ساته ي ده كرد، دلى پرده بوو له گريان. نه و پوزه چوار سه عاتى ره به ق له به رده ميده وه ستا، قسه ي بۆ كرد، رايوه شانده، به سه ر شانيدا گريا، باسى يادگار هه اوبه شه كانى بۆ كرد، باسى نيوه روانى حه وزى مه له كه، نيوارانى به ر كتيبفروشيه كه، مه ستبوونى سه ر كاريزه كان، سه يرانه كانى به هار، شه ره چه قوكانى

ھەرزەكارى، فاقەنانە ۋەى دەشتەكان، لگاوكردنى پۆژانى جەژن، دلدارىيە
 تىپەپرەكان، تىپەكانى دووگۆلى، يارىكەرەكانى برادەريان... بەلام ھىچى
 سوودى نەبوو، فەرەيدون ھەتا بۆ جارنكيش سەرى بەرزەكردە ۋە بزائىت
 كى قسەى بۆ دەكات. نئوارەى ھەكى درەنگ لە ۋەرشەكە ھاتەدەرى،
 نىمچە گىژ، ناٹومىد، بىپىرست، تىكشكاو، لە نزيك بەردىكى گەۋرەۋە،
 بەرامبەر پەروانە ۋە ميدىاي غەمگىن دانىشت، كە چەندىن سەعات بوو
 لە دەرەۋەى ۋەرشەكە چاۋەپوانياندەكرد. نەسرەدىن بە خەمەۋە گووتى:
 «ھىچ شتىك سوودى نىيە ... من... من نىستاكە لەخەيالسى خۆمدا
 دەگەرېم، پستەى ھەكى گەلىك دوورى فەرەيدونم دىتەۋەياد، پستەى ھەكى لە
 دانىشتنىكى شەۋىكى ستۆدىۆكەدا لە شار بە من ۋە گۆفەندى گووت،
 كە سمان ئەۋ كات گويمان بەۋ جۆرە قسانە نەدەدا، بەلام ئەمىرۆ... تەنھا
 ئەمىرۆ، تىدەگەم فەرەيدون مەبەستى چى بوو... ئەۋ ئەۋ كات گووتى:
 پۆژىك دىت، ھەموو خۆشىيە بچوكەكان جىدەھىلەم ۋە لەودىو دىوارىكى
 ئەستورەۋە كە ھىندە ئەستورە ھىچ كەس ناتوانىت بىپىرست، خۆم
 بۆ عىبادەتىكى تايبەت تەرخانەكەم، بۆ ژيان لەگەل خەيالەتەكانمدا...
 ئاشكرايە ئەمىرۆ ئەۋ پۆژەى، ئىدى ھىچ كەس، ھىچ ھىزىك ناتوانىت
 دەستى بگرىت ۋە لەودىو ئەۋ دىوارانەۋە پايكىشىتە دەرەۋە، لەبەرئەۋەى
 ھىچ كەس دەستى ناگاتە ناۋ ئەۋ جىھانەى ئەۋ تىا دەژى... نىمەش
 جگە لەۋەى كە دەتوانىن بۆى بگرىن، ھىچى دىكەمان پىناكرىت».

نەسرەدىن ئەۋ نئوارىيە دلنابوو كە دەبىت ئەۋ جەنگەلە چۆلبكرىت،
 دەشىزانى دواچار فەرەيدون بەتەنھا لەۋ دارستانەدا دەمىنىتەۋە. پەروانە
 پىئوبابوو دواى ئەۋ پشتمەلكردە سامناكەى فەرەيدون لە ھەموو دونىا،
 ئەۋ لە ناۋ ئەم داروبەردە ترسناكەدا ھىچى نەماۋە بۆى بژى، ميدىاش
 لەسەر دەفتەرە سىپىيەكانى دەنوسىت: «خۆشەۋىستى مرد، با بۆ
 شتىكى تر بگەرېين». لە پىگاي گەپانەۋەدا نەسرەدىنى بۆنخۆش بەردەوام

حسره تبارانه بيريده كرده وه، په روانه ده يگوت: «نه سره ديني بونخوش، زيان وه كو ناويك وايه، هر دلؤپيک كه له بهري ده پروات ده بيت دلؤپيكي ديكه جيگاي بگريته وه، به لام له م دارستانه دا، ده قيقه كان ده پروات و هيچ شتي نايه ته وه جيگاي... وه رزكان ده پون و بوشاييه كي ترسناك له دواي خويان جيده هيئن، پوحي نيمه چين دواي چين ده پروات و سپيټيه كي په ها جيگه ي ده گريته وه»

به ناو درخت و جهنگل و كه پره فه رامؤشكراو و تيکشكاو ه كاندا ده پويشتن، به ناو ماله قورپن و تليساوه كاندا تيده په رپن، په روانه ده يگوت: «ناسمان ليړه دا قورستره، بروسكه كان ليړه دا به شيويه كي ناسانتر ناسمان و زه وي و ناوه كان دابه شده كه ن، ژنان به هيمني ده بن به په له يه كي په ش، هيچ شتيكيش ليړه دا، له م عه رده دا خوي ناگريټ، وشه كان با ده يانبات، په يوه ندييه كان با ده يانبات، خه ونه كان با ده يانبات... به لام بو كوئي؟ كه س نازانيت».

نه و نيواره يه نه سره دين ه موو نه و خيله كرده كاته وه، ده يه ويټ پاستيان پيټليټ، به لام سه رها تابليني ده سته پاچه يه، نازانيت له كويوه ده سټيټيكاټ، ه موو هست به و غه مگيني و شله ژانه قووله ي نه سره دين ده كه ن. نه و به نه سپايي باس له ه له اتني مه عسو مه وه ده كات، ده نكيشي تايټ ناؤميټر و ترساوتر ده بيت، باس له گرتني مه عسوم ده كات له لايه ن نيمانداره كانه وه، باس له و كه ژاوه گه وره يه ده كات كه به رپويه، به ه موويان ده ليټ: «قافله يه كي دريژ بو ويړانكردني نه م ه واره به رنكاويه» پييانده ليټ: «چند پوژيكي تر نابات له و په يژه يه وه و له چنده ها په يژه ي تره وه پياواني چه ك به ده ست، ده رويشي شمشيره شين و ژناني ده فژن دينه خواره وه، نه و كات كاتان نايټ منداله كاتان بپه رننه وه بو نه و بهر ناوه كان، كاتان نايټ له و كه مارويه ده رچن كه به دلنبايه وه ه موو نه م خاكه ده نه نيټه وه،

نهو کات وهکو نه تکراوئیک گوند به گوند ده تانگپن، تا ده تانگه یه ننه
 شماره گه وره کان، له مردن و پړسواپیش زیاتر هیچ چاره نوسنیکي دیکه
 چاوه پرتان ناکات. دلنیا بن کاتیکیش نه ماوه بؤ بیرکردنه وه، کاتیکی
 نه ماوه بؤ په شیماتی، بزائن ثم عه ردهش بستیکي تیا نه ماوه، له هیچ
 جیگایه کی دیکه دووباره نیشته جییه کی تری له مجوره دروستبکه یین...
 ته نها چاره په رته وازه بوونیکي خیرایه... په وینه وه یه که وه کو هور، وه ک
 په رشبوونه وه ی چنگی لم له زیخه لانیکیدا. نه کات هیه، نه زوی...
 نه مه نه و راستیه یه که ده بووایه زووتر بمانزانیایه، به لام ته واو...
 نیستا که زهنگه کانی ترس لیده ده ن، با بپوین. شته کان بپپچنه وه و با
 بپوین، نه وه ی ه لئاگیریت فریبده نه نه و ناوه وه، با ثم چه مه بیانبات
 بؤ جیگایه کی دور، لینگه پرتن با خانو و که پره کان له جیگای خویان
 بن، ته نها ژیا نی خوتان بدن به کولتاند و سه رکه ون و بگه پینه وه بؤ
 ناو نه و دنیا یه، با هه ریه که شتان ناراسته یه ک بگریت... هه ریه که تان
 پتگایه ک بدوزینه وه، نه گه ر له پتگا پرسیان بؤ کوئی ده چن، بلین
 به ره و پوی نه و کاروانه ده چین که به ره و جهنگلی زینا که ران ده چیت.
 چونکه سه ر پتگا کان پین له و خه لکانه ی دوا ی نه و که ژاوه یه که وتون».

قسه کانی نه سه ره دینی بؤنخوش به نه ندازه یه ک هه مووانی شله ژاند که
 جیتر جهنگه ل به قیامت ده چوو. یه که مین که س که لی نی نزیکبووه وه
 گوته ند بوو، گوته ند نیستا ته واو له پیاوئیکي ناساغ ده چوو، چاوانی
 پړیوو له زه رده خنه، به لام له هه مان کاتدا شیوه ی پوچیکي نه خوشی
 هه بوو... گوته ند به جوړیکي سه ر ده ست و قزو بالای ده جولاند،
 هه ندئ سات به پیغه مبه ریکي ده کرد و هه ندئ ساتیش به پیاوئیکي
 سه رلیشیاوو و نااسایی. گوته ند ده یگوت: «لینگه پرتن با بمرین... با
 بمرین، من ئیره به جینا هیلیم، ئیره دنیا یه کی تره... تو بپو... بپو،
 به هه موویان بلئ ئیره سنووری خاکیکي دیکه یه، بویان نیه پیی

دەپۆی، خۆی لە پێچاوپێچی پەیکەر و درەخت و تاریکیەکاندا وندەکرد. زۆلمەتی سەرەتاکانی شەو دایدەپۆشی، بەردەوام باسی ئەو عەشقانە دەکرد کە بە هیچ شتێن فەنانابن، باسی ئەو سۆزە قوولانە دەکرد کە مەرۆف لە پوچی و نائومیدی و پەشیمانی پزگاردەکان، دەیگوت: «عەشقیکی ترسنۆک، عەشقیکی کە خەون نەبینیت، عەشقیکی کە نازانیت چۆن بمریت، عەشقیکی مردوو. نەسرەدینی بۆنخۆش تۆ بوویت ئەم خاکەت دۆزییەوه، تۆ ئەم خەونەت لە مندا چاند کە بەحرێک خەیاڵاتی لادروستکردم، ئیستا دەتەوینت کێ پزگاریکەیت... ھاوڕێم، وەرزیکی درێژە، ئەم عاشقانە تۆ ھەموو مردوون، بڕۆ... ئیستا بڕۆ لاشەي مردووکانت ھەلبگرە و ئەم دارستانە بەجیبھێتڵە و دەست لە بەرۆکی من بەردە».

لە ناو کزەباکانی شەو، دالارام دەیگوت: «گۆفەند من تۆم خۆش دەوینت، بۆ مەرگ، بۆ جەھنەم، بۆ عەردی ئیبلیسەکان لەگەڵتدا دیم». گۆفەند قسەیدەکرد و لەنیوان وچانێک و وچانێکی دیکەدا دالارام دەیگوت: «بەرەو ناگر، بەرەو زەویبەک کە ھەمووی دێرک بیت، تا ناو جەرگەي فەناپوون، تا ئەوسەری دنیا، تا کۆتایی ھەموو شتەکان لەگەڵتدا دەمیتەوه».

لە پێچیکێ دارستانیشدا ھەردووکیان دەستیان دەخستە ناو دەستی یەکتەر و دەیانگوت: «مالاوا... مالاوا ئەي ھاوڕێمان... مالاوا»، ئیدی چیدیە نەسرەدینی بۆنخۆش کەسیانی نەدەبینییەوه، ئەو بە تەنھا ھەموو ئەو توولەپێ باریکانەي دارستانی دەپشکنێ و هیچ دیارنەبوو، کون و قوژبەکانی ئەو چوار دەورە دەگەرێ بەلام سوودی نەبوو، پێ بە جەنگەل ھاواریدەکرد: «گۆفەند من نامەوینت بمرن، من نامەوینت گوناھی مردنی کەس ھەلبگرم... من پەشیمانم... با پێکەوه بڕۆینە دەری». بەلام جگە لە کزە ساردەکانی شەو، جگە لە قەلبەزەي شەتاوہکان

هیچ وه لامیکی نه ده بیست، نه سره دین هینده هاواریکرد تا ماندووده بوو. تیده گیشته به تنها دهره قهتی نه وه موو تاریکی و بیده نگیبه نایهت، له گه ل پیاوه کانی دارستان به چنده ها چراوه، ده که وته دواي شوینپیکانی گوڤه ند و دلآرام، چه ندین ساعات به هه موو ناراسته کانداهه گه پان... نه سره دین له هه موو جیگایه کیش پر به دارستان هاواریده کرد: «شهره فی زیندویتی، شتیکی ناچیز نییه، گوڤه ند وه ره دهری». به لام گوڤه ند وه لامی هیچ هاواریک ناداته وه، نه وه هاوارده کات و شه و سه رما و ره شه باکان هاواره کانی ده بن... نه سره دین بو ئیستیک ده وه سستی و هه سنده کات چیدی هاواره کانی ناگه نه جی، ده نگی به شیوه یه کی سه یر په رتده بیته وه، حه رقه کانی با ده یانبات. نه سره دین تا نه مرؤ له ته لیسه کانی نه وه شه وه تیناگات، له نهینیه قووله کانی ناو پوچی نه وه عاشقانه تیناگات، هه ندی جار ده لیت: «له وانه هه هۆکه ی نه وه بیت که من هه رگیز خووم عاشق نه بووم.» هه ندی جاریش هه موو به سه ره اتی گوڤه ند به شیوه یه کی سه یر ته فسیره کات، هه ندی جار له گه رمای ستودیکه دا هه لده سستی و ده لیت: «خه ندان، ئیستا که بیرده که مه وه، ده لیم گوڤه ند ده بایه وایبکر دایه، نه وه به رله وه ی بگاته نه وه هه لدره، لیره، له م شماره دا پوژانی زور رهش و بیئومید ژیا بوو... که ئومیدی نه وه ولاته خه بالیه ی عه شقیش په ریبه سه ریبه وه، ئیتر پیوابوو که بو هه تاهه تابه هیوا یه کی دوزیوه ته وه، ناخر هه ندی هیوا هه ن، مرؤف چه ند پیریبت، چه نده وردبینتریبت ناتوانیت ده سته به دراریان بیت. هه ندی هیوا هه ن له تاعوون کوشنده ترن، من ئیستا ده لیم که گوڤه ند ده یزانی گه ر واز له و ئومیدانه به نیبت، ده بیت پووبه پرووی نه وه سپیتی و پوچگه رایبه بیته وه که نه وه کات هه موو عاشقان تیا ده ژیان، پوچیبه ک دلنیام گوڤه ند ناماده بوو به ریبت و پووبه پروو ته ماشای نه کات.»

ئیستا ش کاتی ک باسی نه وه شه وه ده کات، به دلته نگی و

پەشۇكانىكە ۋە لەسەر جىگاگەي خۆي ھەلدەستىت ۋە دەلىت: «خەندان، من چىم لە دەست ھات كردم، نەمدە ۋىست كەس لە ۋىدا بە ديار مەرگە ۋە دابنىشىت، من گوناھىكم نەبوو، ھەموو دارستان گە پام ۋە درەخت بە درەخت ھاوارمگردد، بە لام كات نە ما بوو، شو تا دە ھات درەنگتر ۋە درەنگتر دە بوو، سايە قەيەكى ترسناكيش بە پۆ ۋە بوو، دەمزانى گەر پىگاگان بىنە سەھۆل، ئەو خىلە بە ئاسانى لە پىچا ۋە پىچى ئەو چىايانە دەريازيان نايىت... نا خەندان گوناھم نە بوو».

ئەو شە ۋە جەنگەل بوو بە ھەشەستانىكى چۆلە، ھەموو شتىك توپدرايە ناو ئەو چەمە توپەيە ۋە، ئەۋىش لە گەل شە پۆل ۋە قەلبەزە ھارەكانى خۇيدا بردى. دايكەكان لە پارچە قوماشى دپاۋ ۋە بچكۆلانە خىرا بەرھەلپىنيان بۆ مندالەكانيان دروستكرد ۋە لە شانى خۇيان بەست، دەنگى ھاۋارى ئەو پىاوانەي كە بە ھەسرەتە ۋە خۇيان بۆ سەفەرىكى درىژ لە ناو بە فردا ئامادە كەردبوو لە ھەموو لايەكە ۋە دەنگىدە دايە ۋە. شەۋىكى ساردبوو، بە لام تابلينى پوناك. پەروانە سات دواي سات زياتر ھەستىدە كەرد كە دەبىتە گەردىكى برونزى ۋە درەوشانە ۋە يەكى زيوين لە دەۋرى خۆي دروستدە كات، ئەو گەردەي لە جەستەي ئەو ھەلدەستا، ھەموو درەخت ۋە بەرد ۋە مەخلوقاتى دەۋرۋەرى خۆي داپۆشيبوو، ھىدى ھىدىش ئەو خىلە شلەزاۋە دەكە وتنە پى، نەسەردىن يەكە يەكە بەسەر ھەموواندا دەگەپرا، باۋەشىدە كەرد بە ھاۋرپىكانىدا، پىدە گووتن كە دەياندۆزىتتە ۋە ۋە جارىكى دىكە يەكتردە بىننە ۋە، ھەندىكىيان لەسەر شانى يەكترى دەگريان ۋە ھەندىكىشيان بىياكانە ۋە بىئاۋرپدانە ۋە لە ھەموو ئەو دارستانە لە ۋە پردە دارىنە بچكۆلانە يە دەپەرىنە ۋە بە پەيزەكەدا سەردەكە وتن. پەروانە دواھەمىن كەس بوو كە لە جەنگەل چوۋە دەرى، تا دواسات خەرىكى ئامىز كەردن بوو بە فەرەيدوندا، بە لام سوۋدى نە بوو، دواھەمىن جار لە ۋە نىۋە شە ۋە ساردەدا، دواھەمىن ماچىكەرد، ماچىك

پەشەباکان ئەفسوونەکیان دەفراند و لە پێچاوپێچی بازنەکانی جەنگەدا دەیانشاردەووە. پەروانە ئیدی هیچی نەگوت، پەلسی میدیای گرت کە وەک شیت تەماشای مانگی دەکرد و خاریکی نوسینەوی هەموو شتەکان بوو، وەک شیت بەدوای تریفەکان و حەرفەکاندا پرایدەکرد، وەک شیت بەدوای هاوارەکان و دیمەنەکان و دەنگی پەشەباکاندا دەپۆیشت. تا دوا دەقیقەش کە پەروانە پایکیشا و بەرەو قەرەغی هەلدێرە کە بردی، دەستی لە نوسین هەلنەگرت... میدیا لەو جەنجالییەدا، کڵپەیی لە ناو پیاوێکاندا دۆزییەو، ئەو دەیزانی ئەو دواھەمین شەوی یەکتەر بینینیانە، بەلام پێناچیت کڵپە بە درێژیایی ئەو شەو ترسناکە جارێکیش چییە بیری لە میدیا کردبیتەو، ئەو بیئەوی بیر لە هیچ بکاتەو، بێدەنگ چاوەروانی سەرکەوتنی دەکرد. شەھلای خوداناسیش لە ناوھراستی ئەو قیامەتەدا، بە خۆی و قورئانەکیەو هەمیشە هاواری لە خودا دەکرد، یەکەیکە بەسەر عاشقەکانەو دەگەرا و دەیکووت: «ئەمشەو شەوی خودایە... شەوی زەبرە کوشندەکانی ئەو، تۆبەبکەن... دەبیت تۆبەبکەن... ئەمشەو شەوی دابەزینی نۆرە... شەوی تۆلەییە...».

پەروانە تا زیاتر گوێی لەو هاوارانە دەبوو، زیاتر دەترسا و دەبوو گەرد، میدیاش زیاتر سەیری ئەو وەحشەتە لەناکاوەی چاوانی کڵپەیی دەکرد کە بەتەنھا سەیری ئاسمان و ئەستێرە و لیواری ئەو خەرەندەیی دەکرد، شەھلا تا سەردەکەوت، تا دەنگی لە ئاسمانی ئەو جەنگەدا ناوابوو، هەر ناوی خودای دەگووتەو، کڵپەش لە ئیستیکدا بیئەوی ناوێ لە هیچ بداتەو، بیئەوی دواجار هەتا وەکوە شقیکی مردووش تەماشای میدیا بکات، سەردەکەوتە سەر ئەو پەیزەییە و زۆلمەتی ئاسمانە بەرزەکان هەلیاندەکیشا و تا ئەبەد میدیای بە بۆشاییەکی سارد و تاریک دەسپارد. ئەوانەیی لەو شەو دا پێشتر بە پەیزەکەدا سەردەکەوتن و دەگەیشتنە سەرەو، بیئەوی چاوەروانی هیچ بکەن

پێگایەکیان هەڵدەبژارد و دەپۆشتن. بەجۆرێ کە میدیا و پەروانە و بۆنخۆش گەیشتنە سەرەووە کەسیان نەبینی... میدیا تا ئەو کاتەش باوەری وابوو کۆپە لەسەرەووە لەبەردەم پەیزە کەدا چاوە پوانیدە کات، بەلام کە سەرکەوتن کەس لەوێ نەبوو... بۆشاییەکی گەورە، بایەکی سارد کە لەو عەرد و پێدەشت و چیاوانە هەڵیدەکرد پێشوازیکردن، بە هەموو لایە کدا پوانیان، بەلام وەکو ئەوێ شەو و سەرما و هەورە سەپییە لەناکاوەکان ئەو خێلەیان قووتداییت، لە هیچ لایە کەووە نیشانە و ئاسەواری مۆفیک دیارنەبوو. بێدەنگییەکی سامناکیش بآلی بەسەر ئەو چیا و خەرەندانەدا کیشابوو، نەسرەدین دەستەپاچە بەدیار ئەو دوو ئافرەتەووە وەستا، یەکیکیان تەماشای مانگی دەکرد و یەکیکیان بەئەندازەیک هێمن بوو، پێدەچوو مردبیت. نەسرەدین دەیگوت:

دەبیت هەموو شەو بەپێ بپۆین، دەبیت دۆعابکەین بەر لە خۆرەلێهاتن بگەینە ئاوەدانییە ک. پەروانە بە بێدەنگ و بۆ دواچار لە لیواری ئەو هەڵدێرەدا دەووەستا، سەیری ئەو تاریکیە هەزار بە هەزارە ی دەکرد کە فەرەیدونی مەلەک لەبنیدا، لە خاکە بەرین و بیکۆتاییەکانی کۆتاییدا، درێژە ی بە سەفەرەکانی خۆیدەدا. دوا نیگای لەو زۆلمەتە قوولە دەگرت کە هیزکی وەک گێژەن بەرەو ئەوێ رایدەکیشایەووە، بەلام فریوی پێگاکان، زەنگی تەلیسمە دوورەکانی ئەو چیاوانە، شەهوێ گۆپینی شوین و کاتەکان، سەرلەنوێ پەروانەیان دەفراند و دەیانخستەووە سەر پێگا. نەسرەدین دەترسا کە هیچ یەک لەم دوو مەخلوقە لاوازە بەرگە ی گەردەلوی ناو گەروی دەربەندەکان و گێژاوە ساردەکانی شەو نەگرن.

لە پێگا بەردەوام باسی مآلی ئەو پیرەمێردە ی بۆ دەکردن، کە ئەگەر خێرا بپۆن دەمەوێیان دەگەنە بەرقاپیان، دەیگوت: «پیرەمێردیکی سەیرە، خولیای ئەوێ خەلکانی هەلێاتوو دالەبدات، ئیدی بەلایەووە گرنگ نییە لەبەرچی هەلێاتوون، لەبەر عەشق یان لەبەر سیاسەت، یان

له بهر گوناھى ديكه». پټنه ده چوو هيچ يهك له و دوو كچه گوټيان له قسه كاني «بوټوخوش» بټت، ميديا ده فته ره كاني خوټى له سه رپوشيكى سپييه وه پټچابوو و به شه رمه وه سه يري ټه و پياوه ى ده كرد كه له م شه ودا به ناو جه نكل و كيټلگه و تاريخيدا ده ببردن.

شه و بيشه رمانه درټزه ده بوه وه، رټگاگان به جوټيكى بټمانا بوټى وه رزيكى نه ناسراويان ليده هات، كاتى ټه و سى غه ريبه يه ش به لاي پروه كه خه و تووه كاندا تيده په رين، شټى مردنكي كوټوپر له سر گه لا غه مگينه كانيان ده نيشت... نه سره دين هه ستيده كرد هه ندى جار په روانه ده گري و هه ندى جار بيده ننگ ده بټت، به لاي كيټلگه ى ټيچار فراوان و كراوه دا ده رپويشتن كه جگه له هه ستيكى سارد به مه ودا بيټسنوو و به رينيه كاني شه، هيچ شتيكى دى له رټوحدا دروستنه ده كردن، به هه ورزى به رزدا سه رده كه وتن كه هټشتا نركه ى ماندويټى هه موو رپيواره كاني پيشترى هه لگرتبوو، له سر بلندا ييه كانيش هه ستيان به قورسايى ناسمان ده كرد له سر نه ستويان. ټه و دوو كچه به شيوه يه كي ترسناك له و هه و ناسمان و رټگايانه ده ترسان، هه رچه ند هه ردوو كيان كچى شه و شه ونخونيبه درټزه كان بوون، به لام ټيستا به و جيهانه نامؤبوون، بوټى ټه و گه لايانه ى له نابه ينى به ردى چيا كاندا مردبوون، سټيهرى له ناكاو ى تاشه به رده سه راسيمه كان، پشوو ى كوشنده ى زولمهت له قه راغ گوميچكه كاني پاييزدا، بوټه وان كوشنده بوو. له ساتيكد ا ټيدى ټولفه تى خوټيان له گه ل هه موو شته كاندا ټوپاند بوو... سه رما و كزه ى باكانيش ټيدى ته حه مولنه ده كران.

په روانه هيچى نه ده گووت. نه سره دين كه له هه مووان زياتر ټه و پوچييه ى ده بينى كه شه و هه نكاو به هه نكاو له گه ل خوټيدا ده بټيټنا، وه كو ټه وان هه ستي به جووتبوونه وه ى جه مسه ره كاني سه فه ريكى نه ټينى ده كرد له رټوحيدا، هه ستي به مردن و ساردبوونه وه ى ناگرټيكى گه وره

دەکرد لە دایدا، تا دەهاتیش ئاشکراکردنی زیاتر و زیاتری شەو بۆ
 فیتنەکانی لەشی خۆی، پۆحی نەسرەدینی پتر لە خۆلەمیشی ئێ
 زەمانە ناگاداردەکردەووە کە هەمووان تیا دەخنکێن. هەندئ جار بە
 خێرای گومان بەسەر بەردەلان و پێدەشت. و پێگا کوتراوەکانی زۆلمەتدا
 دەپۆیشتن، هەندئ جاریش بە هێمنی مەرگ هەنگاویان دەنا. نەسرەدین
 تیشکێکی برونزی دەبینی لە پەروانە هەلدەستا، تیشکێکی مەیلەو
 زێرین، تیشکێک درەوشانەووەیەکی سەیری دەبەخشی بە پاشماوەی
 بەفری شەوکانی پیشوو... کەس هیچی نەدەگوت، نەسرەدین دەیزانی
 ئەمشەو شەوی گۆرانیکی گۆرەیه، لە قوولایی پۆحیدا تەنھا بییری
 لە چیرۆکی ئێو وەرزانەئەوایی دەکردەووە، بییری لەو قەسابخانانە
 دەکردەووە کە بۆ عەشق دانرا، بییری لە خولیاکانی خۆی دەکردەووە بۆ
 ئاسانکردنی دەردەکانی ئەفین، لە قوولایی پۆحیدا دەنگێک پێدەگوت:
 «تۆ پۆحی خۆت بە هەندئ شتەو بەستەووە کە هەرگیز تێیان
 نەگەیشتیت، هەرگیز...». ئاوپێ لەو دوو جەستە تێکشکاوەی دوا
 خۆی دەدایەووە و هەستیدەکرد هەردووکیان قوربانی یارییەکی سەین
 کە ئێو لە ناو خەیاڵات و خولیاى خۆیدا دایمەزاندووە، ئێو هەرگیز
 بییری لەووە نەکردبوووە کە دەرهنجامی ئێو هیوایانەئەو خۆی بەو جۆرە
 ترسناک لەسەر چارەنوسی مۆفەکان بشکێتەووە... هەمان ئێو دەنگەش
 پێدەگوت: «تۆ دەبایە بە قوولای لە دنیا تێبگەیت ئینجا خەون
 ببینیت».

نزیکی دەمەوبەیان دنیا هەمووی دەبوو بە سەهۆل، هەندئ جار
 میدیا بەستەئەدەقەرەکانی لێدەگوت، هەندئ جاریش پەروانە لەنیوان
 حەقیقەت و تارمایی بووندا وندەبوو. نەسرەدین هەستیدەکرد، هێژیک
 هاتنی بەرەبەیان دوا دەخات... ئێو هەرئێمە سەیرانەش کە دەیانپێی
 پێدەچوو نوقمبوونیک ئێزەلی لە شەودا نوقمبووین، نەسرەدین ئەمۆ

دهآيت: «به دريژايي نه و شه وه په روانه تهنه يهک پرسيار يکرد، نه وه يش نه وه بوو: نه سره ديني بونخوش، ده بيت زهويه کی باشتر هه بيت، ولاتيکی باشتر هه بيت نيمه بوی بچين؟...». «نه سره دين، نه يده زانی چی وه لامي په روانه بداته وه. هه ندی جار بوئه وه ی بيدهنگی دور و دريژي شه و سروشت و زينده وه ره خه وتوه کانی گه ردون بشکينيت، ده يگوت: خيژاکه ن، بهرله بهيان، ده بيت بگينه جيگايه کی دی و شوينيتکان بؤ بدوزه وه. هه ندی جار يش به غمه وه ده يگوت: موخابن که نه مشه و هيچ هه واريمان نه بينی، نه گه رهاوين بایه، له وانه بوو چنده ها په شمالي مالانی کوچه ر بگه وتبانايه سره ريگامان. به لام نه سره دين هه ستيده کرد قسه کانی بيدهنگی و ته نهایي و گوشه گیری خویي و نه و کيژانه ش قولترده کاته وه. خوی خيژاتر له و دونه یای ده وروپه ری تیده گه يشت، که قسه کانی چنده ماييل به مردن و پوچين، که پرسته کانی چنده زوو مانا و سهنگی خویان ده دورپين. دواچار شه و به ره و کوتاييهاتن ده کشا، نه سره دين ده بينی که کشانی شه و له وه خيژاتره که چاوه پوانيده کرد، له ناکاو وه کو هه لبوونی چريهک جيهان پوناکده بووه وه... پوناکيهک خه می ناو پوچی خویان و ناو سروشتی ده يان جار قولترده کرده وه. بهر له خوره لاتن گه يشتنه ناوه دانويه کی بچوک و دوده ست له ناو چياکاندا، سئ که سی نامبوون به وه هريمه، نه سره دين پيشتر چنده جاريک هاتبووه نه م گونده، به لام بؤ ماوه يه کی دريژ تيانه مابووه وه، نه و به يانويه ش ديمه نی نه و پياوه ی که به تفهنگيکی سهير و زه رده خه نه يه کی ژنانه وه له و گونده دا له گه ل دوو کيژي ماندودا ده رکوت، سه رنجی نه و نويزکه رانه ی راکيشا، که هه نديکيان هيشتا سه رمای خه وزه کانی وسلده رکردن له له شياندا بوو، نه سره دين بيته وه ی سهيري که س بکات، بيته وه ی له که س پيرسييت، به ره و مالی پير موسای خه زانناس پو يشت، نه و پيره مي رده ی که پنيانده گوت: «دالده ده ری شه يتانه کان». نه و له

کونه وه به وه ناسرابوو به رامبر پاره یه کی که م، خه لکانی هه لها تورو و گومان لیکراو له پشتیریکی چوارگوشه دا حه شارده دات، به لام سالانیکي دوور و دریزبوو، به هوی ترس و وه حشه ته کانی دونیاوه وازی له و کاره هینابوو... له وکاته وهی که شه پی نیوان گروپه سیاسیه کان بوویوو به شه پی یه کدی قرانکردن، گوردانه کانی سوپا بوویوون به تیپی دپنده ی ویرانکردن و قه لاجوکردنی مرؤف، دینداره کان یاسا کانی شه ریه تیان پراوپر به سر گونا هباران و زیناکه راندا ده چه سپاند، ئیدی پیرموسای خه زانناس، که سی له خوی نه ده گرت، به لام نه سره دین هیشتا باوه پی زوری به دلگه وره یی نه و پیره پیاوه نورانییه هه بوو. نه وان ده من له مه و به ر له شار یه کتریان ناسیبوو، یه کترناسینه که شیان ده گه رایه وه بو نه و پوژهی پیرموسا به خوی و که وا و سه لته یه کی دریزه وه خوی کرد به ستودیکه ی نه سره دینی بو نخوشدا. سه ردانیک وینه یه کی فوتوگرافی زور قه شه نگی لیکه و ته وه، که دواتر له پیش جامخانه ی ستودیکه دا جیکیریوو، وینه که به نه ندازه یه ک هه بیته و سیجری نه و پیره پیاوه ی ده رده خست، که تا سالانیکي دوور و دریز سه رنجی هه موو نه و ریوارانه ی راده کیشا که پوژانه به و شه قامه دا هاتو چویانده کرد. دواتریش هر نه و وینه یه پیرموسای گورپی بو که سایه تییه کی ناسراو، پیرموسا له و کاته وه ههستی به قه رزارباریه کی قولده کرد بو نه و په سمجیه . کاتیکیش نه سره دین هاته شاخ، هه ندیچار دوور به دوور نامه یان ده گورپیه وه، نه سره دین له سه فهره دریزه کانیشیدا به دوا ی عاشقان و حکایه ته کانیناندا چند جاریک و به ریواری چوو بووه مالی خه زانناس، نه و پیره میترده ی له پوژانی هه رزه کاریدا جاریک له جاران له ناوه پاستی جوانترین به هاری نه و زه مانه دا پیشبینی هاتنی پایزکی کوتوپری کردبوو، پایزیک که له نا کاو یه ک له دوا ی یه کی وه رزه کانی تیکدابوو، هر له وه شه وه نازناوی خه زانناسی پیپرابوو.

ئەو بەيانييە خەزانناس بە بۆنخۆشى گووت: «نەسرەدين، ئەو تەهى من لەدايکبووم، وەرزی وەکو ئەم وەرزه ترسناک و پەشم نەبينيوه، بەلام بۆنخۆش هينده قەرزاربارى تۆم ناتوانم هيچ داوايەکت بۆ جيبەجى نەکەم... ئەمە جگە لەوہى کە ئەم دوو زەعیفە دەبيت لە شوينتيکدا بحەويئەوہ... بەلام دلنبايە، من لە گوندتيکدا دەژيم پياوانى پاک و دلگەورەى تيا ناڤى، مۆرفەکان ئەمرۆ لیبوردنى جارانيان نيبە، زۆريشيان من وەکو حەشاردەرى دز و شيوعى و شەيتانەکان تەماشادەکن، لەبەرئەوہ گەر دەزانى مەترسى تيايە، بەرلەوہى کار لە کار بترازيئت، شوينتيكى باشتريان بۆ سۆراغبکە... ئيستاش من ئەو تەنھا ژوورە بچکۆلانەيەم هەيە، بپۆن و بحەويئەوہ».

نەسرەدين ئەو پۆزە بە کەيفيکى مندالانەوہ لەو مالە ھاتەدەرئى، دواى ئەو شەوہ ترسناکە، ئيستاد لڤخۆش بوو کە پەناگايەکى بۆ ئەو دوو کچە تەنھايە پەيداکردوہ، بپرياريدابوو کە بگەپيئەوہ و دواى چارەنوسى عاشقەکانى دیکە بکەويئت... بگەپيئەوہ و گەر فرياکەوت سەرلەنوئى دابەزيتەوہ بۆ عەشقستان و ھەولتيکى دیکە لەگەل گۆفەند و فەرەيدونى مەلەک بدات، بپروات و لەو گوندە بەرزەى کە تيا دەژى کە شکۆلەکەى ھەلگريئت... ئەو بەيانييە دەيزانى پيگايەکى زۆر دريژى لەبەردەمدايە، بەناو باغ و باغات و پەلە چنارە بەرزەکاندا تپپەپى، لەويەرى گوند نەخشەى سەفەريکى دريژى لە خەيالى خويدا کيشابوو... سەفەريک چيا بە چيا، پەروانە و ميديا بەرەو ولاتيکى دیکە بفرينتيئت و لەويەوہ پەوانەى کيشوهرىکى تر و دونيايەکى تريان بکات... نەخشەيەک ھەرگيز سەرينەگرت.

ئەو بەيانييەش پەروانە و ميديا، وەکو دوو تارمايى، وەکو دوو پۆحلەبەرکە بۆنى شەو لە لەش و ھەناسە و جلەکانيان ھەلدەستا، لەو ژوورەدا، بەرامبەر يەکتري وەستان، ميديا بەستەى دەفتەرەکانى خستە

تاقیکه وه، پروانه ش که گرمای به یانی که میک خاویکردبووه وه، به نارامی له سهر لبادیکی دریز پاکشا... پاش که میک له بیدهنگی قوول، پاش که میک له تیرامان له کۆله که گوره کانی بنمیچه که، هردووکیان خهویان لیکهوت... خهویک که له خهونی نه و که سانه ده چوو، که چاوه پروانی مهرگ ده کن... نارام و بیتروسکه و بیتومید... له جیگایه کی سپیشه وه، له شه قامیکی دووریشه وه، له قوولایی جهنگل و چیاکانه وه، له پاسته پنگای شاره کانه وه، مهرگ به هیمنییه کی سهیر، به له سهره خۆیی شاعیریک له نابهینی باغه کاند، به ره و نه و ژوره بچکلانه یه ده هات، هاتنیک هه موو ده یانبینی، هه موو هه ستیان پیده کرد، هه موو گوئیان له چه کانی بوو، که سیش هیچی له نیقاعی ژبانی خۆی نه گوپی، که سیش پئینه گووت: نهی مهرگ، لیره وه مهیه و له پنگایه کی دیکه وه بهرۆ.

نه و شه‌وه که زهینه‌بی کویتسانی منی بانگکرد و ده‌ریاره‌ی خه‌نده‌کانم
 پرسپاریکرد، گوئی: «مه‌رج نییه خه‌نده‌کانت به حوکمی قول‌بوونه‌وه‌ی
 نیمانت، به حوکمی ترس له خودا به حوکمی پیز له شته موباره‌که‌کان
 ونبووییت...». من ده‌مزانسی که غم و تورپه‌ی خه‌نده‌کانمی کوشتووه،
 هستمه‌کرد بۆ یه‌که‌مجاره له ژیاندا به و جوره تورپم، له‌گه‌ل نه‌وه‌شدا
 که زهینه‌ب بانگیکردم و گومانی خۆی ده‌ره‌ق به و پوخساره تازه‌یه‌م
 خسته‌پوو، هیچ نه‌درکاند، هینده نه‌بییت گوتم: «سووتانی له‌یلا
 مه‌موومانی په‌ریشانکردوه... له دوائ نه‌وه‌وه، هستمه‌که‌م مه‌موومان
 گوراپوین». دل‌نیام زهینه‌ب خۆشی نه‌و راستیه‌ی ده‌زانسی، خۆیشی
 له جاران نا‌ارامتر و توندتریوو له‌گه‌لماندا، هندیچار که قسه‌یده‌کرد
 ده‌سته‌کانی ده‌له‌رزین، لیوانیشی په‌شیویی و نا‌ارامیه‌کی سه‌یریان
 پیوه‌دیاریوو... زۆریه‌ی به‌یانییه‌کان به‌ر له هیچ قسه‌یه‌ک، هاواریده‌کرد:
 «نیوه چین؟ چ جنۆکه‌یه‌ک له‌سه‌رتاندا، چ ئییلیستیک ره‌گی له‌ده‌رونتاندا
 دا‌کووتاوه؟». به‌لام من قسه‌کانی زهینه‌ب، نازاریان نه‌ده‌دام، فه‌تانه‌یش
 وه‌کو مه‌میشه هیچ هه‌ره‌شه‌یه‌کی نه‌و نه‌یده‌ترساند، نه‌و به‌رده‌وام بیری
 له‌پنگای پیچاوپیچ ده‌کرده‌وه، بۆ خۆ لادان له‌فرمانه‌کانی زهینه‌ب. له‌و
 نیوه‌نده‌دا هاوشان به‌زیادبوونی ترس و تورپه‌یه‌کان، نه‌و په‌پوله‌راستی
 و خه‌یالیانه‌ی ده‌مانخته‌نه‌ ناو‌کتیبه‌کانه‌وه به‌رده‌وام له‌زیادبووندابوون...

زۆر جار گەر په پوله‌ی پاسته‌قینه‌مان نه‌دۆزبایه‌ته‌وه، فه‌تانه‌ توانای هه‌بوو که په پوله‌ی خه‌یالی‌ د‌روستبکات، په پوله‌ی خه‌یالی‌ که ته‌نا من و ئه‌و ده‌مانبینی، ئه‌وه‌ش ته‌نا تروسکایی ژانمان بوو. له‌ولاتره‌وه جگه‌ له‌ توپه‌بوون و هه‌لچونه‌ له‌ناکاوه‌کانی زه‌ینه‌بی کویتسانی، ژماره‌ی وانه‌کان و ئه‌رکه‌ سه‌خته‌کانی سه‌رشانمان به‌رده‌وام له‌ زیادبووندابوون، پۆژانه جگه‌ له‌ فاسیله‌ دوور و درێژه‌کانی عیباده‌ت، ده‌بایه‌ درێژه‌بده‌ین به‌ خه‌تمکردنی ئایه‌ته‌کان و له‌به‌رکردنی وته‌کانی پیغه‌مبه‌ر و خویندنه‌وه‌ی ژیا‌نی ئه‌سحابه‌کان... وه‌سواسی خوشتن و ده‌ستنوێژگرتن و داوینپاکیش شه‌و دوا‌ی شه‌و ده‌بووه‌ ده‌ردیکی کوشنده‌تر و نا‌اساییتر. من له‌ هه‌ندیک له‌و شه‌وانه‌دا، زووتر له‌واده‌ی خو‌ی به‌ فه‌تانه‌م ده‌گوت: «فه‌تانه‌، بۆئه‌وه‌ی هه‌مووشتن له‌یادکه‌م چیرۆکی میدیای غه‌مگین و مانگم بۆ بگێره‌وه». فه‌تانه‌ به‌ هه‌مان ئه‌و ده‌نگه‌ سه‌راباوییه‌ی خو‌ی، ده‌یگوت: «میدیای غه‌مگین، له‌ مندالییه‌وه‌، له‌و پۆژه‌ی که له‌دایکبوو، حه‌زی له‌ مانگ بوو، هه‌ر شه‌ویک مانگ دیاربووایه‌، ده‌بایه‌ میدیا بیبینیت، به‌جۆریکیش عاشقانه‌ له‌ مانگ وردده‌بووه‌وه‌، که دواتر پزیشکه‌کان به‌ باوکمیان گوت: هۆی قسه‌نه‌کردنی ده‌گه‌رێته‌وه‌ بۆ ئه‌وه‌ی که میدیا ده‌زانیت ناتوانیت له‌گه‌ڵ مانگدا قسه‌بکات، ده‌زانیت هه‌رگیز ده‌نگی به‌ مانگ ناگات... له‌به‌رئه‌وه‌ به‌ بیده‌نگی درێژه‌ به‌ عه‌شقی خو‌ی ده‌دا».

من هه‌موو شه‌ویک به‌رله‌وه‌ی فه‌تانه‌ چیرۆکه‌که‌ی ته‌واویکات خه‌وم لیده‌که‌وت، فه‌تانه‌ خو‌شی به‌ ئارامی بیده‌نگده‌بوو و هی‌دی هی‌دی ده‌خه‌وت. به‌لام من شه‌وانه‌ پاش چه‌ند سه‌عاتیک پاده‌چله‌کیم و ترپه‌ی پێی ئه‌و پیاوه‌ نه‌بینراوه‌ی ناو تاریکی به‌ره‌و ده‌هلپزه‌ بیده‌نگه‌کانی قوتابخانه‌ی پاده‌کیشام. له‌ دوا‌ی سووتانی له‌یلاوه‌ هه‌ندێجار ئه‌و پیاوه‌ کامه‌رانی گه‌وره‌ و هه‌ندێجاریش وه‌پزیه‌کی بیسنووری له‌ پۆحمدا ده‌سازاند، هه‌ندێ شه‌و ده‌پارامه‌وه‌ که زووتر بگه‌مه‌ ناو دونیای باغه‌ په‌یخانه‌کانی ئه‌و، که

له و زولمه تەدا تەنھا بۆنە سىحراو پىيەكەى مەستىدە كردم، ھەندى شەوئىش ھەستمدە كرد، ئەو پىاوه ماىەى بەدبەختىيەكانى منە، لەو شەوانەدا دەمگوت: «ئەى تارمايى بەد، ئەى تارمايى بىئاوئىشان، برۆ و جارێكى ترمەگە پىئوھ ئەم قوتابخانەى، ئىرە جىگای تۆ نىيە، تىدەگەيت ئەى گەمژە، ئىرە شوئىنى تۆ نىيە».

ھەر لەو شەوانەدا، لەو شەوانەدا كە ھەستمدە كرد پۆجم لە ناو چەندەھا ھىز و چەندەھا خەون و چەندەھا ترسدا دا بە شىبۆھ، دەنگىك لە پۆجمدا پىئىدەگوتم كە دەبىت لىرە بەدواوھ ئەو يارىيە بكەم كە پىشتەر ھەموو مۆفەكانى دى كرديانە، گەمەيەك بكەم تا پاشماوھكانى ئەو مەخلوقەى كە پىئانەدەگوت خەندان لە بەحرى ئەو ھەموو ترس و خەوانە پرگارىكەم، بەلام پىدەچوو زەينەب ھەموو ئەو بىر و تىفكرىنە تازانەم بخوئىتتەوھ. ئەو دەيزانى ئىستا لەبرى ئەو خەندە كوژراوانەى سەرسىمام، توپەپىيەكى گەورە پەپىوھتە ناو پۆجم، بەلام لەترسى ئەو چاوھ پرگومانانەى ئەوئىش ئارامم نەبوو. تادەھات زىاتر ھەزم بە خۆشاردنەو دەكرد، پتر خولياى و نكردنى روخسارى پاستەقینەى خۆم دەكەوتە سەرم، كە ئەو كات لای زەينەبى كوئىستانى ھىشتا روخسارىكى شەيتانى بوو. شەوان لە تارىكىيەكەدا ھەلمدەدا جوړە نىگا و پوانىنىكى دىكە بۆ خۆم داتاشم، دەموئىست روخسارىكى نوئى دروستبەكەم، سىمايەك ھىند ساويلكانە نەبىت تەنھا بە نىگايەك ھەمووشتن ئاشكرابكات. تا خواستى خۆشاردنەو ھم زىاتر گەورەبوو، زىاتر دەترسام، تا زىاترىش بترسامايە، زىاتر توپەدەبووم. ئەو پۆژانە فەتانە بەردەوام دەچىاند بەگوئىمدا كە توپەپىيەكانم دەرئەخەم، كە دەموچاوى پاستەقینەى خۆم لە ژىر نەمىكى سەپى و ساردوسپدا داپۆشم، ھەر ئەوئىش فىرىكردم بە ودياى و لەسەرەخۆيى سەردانەوئىنم و برۆم، فىرىكردم كە ھەنگاوەكانم وادابنىم كە ترسى خودايان تىا ببىزىتتەوھ. پاش ماوھىەكى كەم لە

مەشق و خۆماندووکردن بۆ دووبارە دروستکردنەوهی خۆم بە جۆرێک بێم بە گیانتیکی دوو سیما و دوو پەنگ، فیزیووم پێک بپۆم و پێک بگەپمەوه، بێتەوهی ئەو فزولە راستەقینەیی ناو پۆحم لە چاوانمدا دەریکەوێت... ئەو مەشقه دوور و درێژانەیی بەر ئاوێنە چکۆلەکی فەتانە فیزیکردم، شیۆم لە پۆحم جیا بکەمەوه، بەلام دەبایە بە دەوری گومانە کوشندەکانی زەینەب دا پێچبکەمەوه، کە پۆژانە چەند سەعاتیک لەسەر هەیاوهی شەهوەتەکانمان قسەیدەکرد، لەسەر دەنگەدەنگی شەهوەتەکانمان لە قوبەیی بەتالی جەستەماندا دەدوا. من شەوانە هەموو فەنتازیاکانی خۆم بەکار دەهێنا بۆ ئەوهی خەونی ئەوتۆ دروستبکەم کە چیدی زەینەب گومانەیی لێنەکات، سەرەتا خەونەکانم تەواو خالیکردەوه لە پیاوان، چەندین پۆژ لەسەر یەک دەمگوت و دەمگوتەوه، چیتەر وەک جاران خەون بە پیاوانەوه نابینم و لەبری ئەوان کە وتمە دروستکردنی جانەوهی خەیاالی، کە وتمە گێژانەوهی خەونی سەیر سەیر لەسەر پشیلەیی فرەسەر، گوربەیی سوور و ئاگراوی، ئەژدەهای پێکەوه نووسا، بۆقی بالدار، پاساری گەرە کە لەسەر سەران هێلانە دەکەن، بەلام زەینەب بە گومانیکیی قوولترەوه دەپروانی و دەیگوت: «زۆرجار شەهوەتەکان شیۆهیی خۆیان دەگۆڕن بۆ شیۆهیی جانەوه، موسیبەتی شەهوەتەکانی تۆش ئەوهیە شیۆهییەکی دیاریکراویان نییە، من دلنیام ئەو جانەوه رانەش جگە لە جۆرێکی تری شەهوەتەکانت، هیچی تر نین».

دواتر خەونەکانم پرپەکرد لە گول و باغ و سەوزی و درەخت و تافگە، بەلام زەینەب بەهەمان گومانەوه سەیریدەکردم و دەیگوت: «ئەم مەملەکەتە جوانانە چیدەکەن لە خەونەکانتدا... پێمبۆی تۆ تا ئیستا هیچ نرخیکیی تاییەت بۆ جوانی دادەنێیت یان نە؟». ئەو کاتانە سەرم لێدەشێوا و نەمدەزانی چی بڵێم... دەبایە خەونەکانم ئالۆزتر و تیکچرۆوتر بکەم، تا ئەو بەناسانی تێیان نەگات. فەتانە یەکەمین کەس بوو ئەو

ده‌رگایه‌ی بۆ دۆزیمه‌وه که دواتر بووه مایه‌ی هموو ئه‌و پروداوه سه‌یر و سه‌مه‌رانه‌ی پروریاندا. فه‌تانه ئیواره‌یه‌ک له‌به‌ر ده‌ستشۆره‌که‌دا گروتی: «باشترین شت ئه‌وه‌یه‌ خه‌ونی ئه‌وتۆ ببینین که ته‌فسیره‌که‌رت، خه‌ونیک که له‌ کتیبی ته‌فسیره‌کانی ئه‌ودا نه‌بیت». چه‌ندین پۆژ له‌ کتیبخانه‌که‌دا ئیواران که‌وتینه‌ ته‌ماشاکردنی هموو ئه‌و کتیبانه‌ی له‌سه‌ر ته‌فسیری خه‌ون همبوون، من ده‌مزانێ زه‌ینه‌ب هه‌ندێ له‌و کتیبانه‌ی له‌ ژووره‌که‌ی خۆیدا پاراستوو و به‌رده‌وام ده‌یانخوینیته‌وه. من ئه‌و کات زۆر خراب و نیوه‌یی له‌و کتیبانه‌ تیده‌گه‌یشتم، به‌لام فه‌تانه هه‌میشه یاری به‌ چه‌مکی له‌چه‌که‌ ره‌شه‌که‌ی ده‌کرد و ده‌یگوت: «خه‌ندان من له‌ هه‌مووی تیده‌گه‌م... له‌ هه‌مووی». فه‌تانه وه‌کو عاده‌تیکی به‌د و مندالانه‌ی خۆی به‌رده‌وام خه‌تی به‌ژێر ئه‌و دێرانه‌دا ده‌هێنا که به‌لایه‌وه گرنگیبون، ماوه‌یه‌ک دوا ئه‌وه فه‌تانه له‌ یه‌کێ له‌ به‌یانیه‌کاندا خه‌ونیکێ گێرپایه‌وه که بۆ یه‌که‌مجار زه‌ینه‌بی تووشی گومانکرد... فه‌تانه به‌ ده‌نگیکێ ئه‌وتۆ که ئه‌فسون و سه‌رسامی بجولینیت، ده‌یگوت: «من خه‌ونم به‌ په‌تی سێداره‌یه‌که‌وه بینیوه، چه‌نده‌ها په‌پوله‌ی په‌نگاوپه‌نگ به‌سه‌ریه‌وه نیشتونته‌وه». ئه‌و پۆژه زه‌ینه‌ب چه‌ندین جار ئه‌و خه‌ونه‌ی به‌ فه‌تانه گێرپایه‌وه، به‌وه‌دا که فه‌تانه له‌و کچانه‌ نه‌بوو به‌ئاسانی سه‌ری لێ تیکبجیت ده‌یتوانی که کۆی دیمه‌نه‌که‌ له‌شیوه‌ی خه‌ونیکدا بگیریته‌وه.... من چه‌ند پۆژیک دوا ئه‌وه خه‌ونیکێ ترم بۆ گێرپایه‌وه که پتر شه‌په‌زه‌یکرد، باسی فولکه‌یه‌کی خالیم بۆ کرد که به‌فر به‌سه‌ریدا ده‌باریت و دوا ئه‌وه خۆر هه‌لده‌کات، به‌فر ده‌باریت و خۆر هه‌لده‌کاته‌وه، ده‌مگوت: له‌ناکا فولکه‌که‌ پرده‌بوو له‌ بالنده‌ و پێواران و له‌ناکا ده‌بوو به‌ چۆله‌وانیه‌کی گه‌وره. پێده‌چوو ئه‌و جوړه‌ خه‌وانه‌ به‌ خه‌یاله‌کانی زه‌ینه‌ب سه‌یرییت که هه‌موو شته‌کانی به‌ دابه‌شکردنی سه‌یر له‌نیوان شه‌یتان و فریشه‌ یان شه‌هوه‌ت و پاکیدا دابه‌شکردبوو. لێی پرسیم: «ئه‌و فولکه‌یه‌ فواره‌ی تیا‌بوو؟». گوتم:

«نا، هیچی تیا نەبوو». ئەو سەرەتای سەرلەتتیکچونە گەرەکانی ئەو بوو کە بە ئاسانی قەبوڵی نەدەکرد، بەوەدا ئەو لەوەویەر لەو جۆرە خەونانەیی نەبینیبوو، بەوەدا کە ئەو باوەپی نەدەکرد مرۆف لەمجۆرە خەونانە ببینیت، لێرەو گومانیککی گەرەتری لە جاران دەرەق بە من و فەتانە لا دروستبوو. من لە یەکەم پۆژەو بە فەتانەم گووت، چیتەر زیاتر نەپۆین و لێرەدا بوەستین، بەلام فەتانە کە یاریبە کە بە جۆرئیککی سەیر مەستیکردبوو دەیچرپاندا: «خودایە پێم نەگووتیت ئەو ناتوانیت ئەم خەونانە تەفسیریکات، پێم نەگووتیت، ئەگەر وریابین دەتوانین لە بەحری گوماندا بیخنکێنین». بەلام لەگەڵ ئەوەشدا ئەو هیچی لەو نەدەگۆری کە ئیستا وەسواسیککی کاریگەر لەناخەو زەینەبی دەجولاند... ئەو ئیستا دەبویست بگاتە سەرچاوەی خەونەکانمان. فەتانە پۆژئیککی دیکە دەیگووت: «خەونم بە گورگئیکەو بینیوە کە مانگ لە ژوور سەریەو بوو، گورگئیک بەناو پەز و باغ و بیستانەکاندا پایدەکرد و مانگیش لەتەکیەو دەپۆیشت، گورگئیک کە بە چەمەکاندا دەپەریبەو و مانگیش بە نزمی بەسەر سەریەو بوو». منیش دەمگووت: «خەونم بە کۆمەلئێ پیزی یەک لە دواى یەکی جلهو بینیوە کە بە تەنافەکانی حەوشیککی درێژدا هەلواسراون و سەر تەنافەکانیش هەموو بالندە و پاساری و پەلەوهری جۆرا و جۆر بوو». دەمگووت: «خەونم بە پەشەباوە بینیوە، پەشەباى خالی لە هیچ شتیک، پەشەبا کە بەسەر خاکە بۆر و بەیارەکانی دنیادا هەلیکردو». دەمگووت: «خەونم بە هەنارەو بینیوە، هەناری سوور وەکو خوین، لەناوەینی کێل و چەتر و گلکۆی گۆرستانیککی سەپیدا هەلپژاون». زەینەب تا دەهات لەبەر دەم خەونەکانماندا دەستەپاچەتر دەرەکەوت، لەکاتی کدا ئیمە لە جاران زیاتر خۆمان وەکو دوو خوشکی تۆبەکار نیشانەدا، لەچکەکانمان توندتر دەکرد، دەموچاومان باریکتر و پەنگزەردتر لە دەموچاوەکانی دی نیشانەدا، سووکتر بەسەر زەویدا

ده‌پوښتین، له‌گه‌ل‌ نه‌وه‌شدا هه‌ستمانده‌کرد ماموستاکان و زه‌ینه‌ب زیاتر له‌ جاران چاوه‌دیریمانده‌کن، دواى وانه‌کانیش که ئیواران ده‌چوینه کتیبخانه‌که‌وه گه‌لیک وریابووین که‌س له‌و گه‌مه سه‌یره‌مان له‌گه‌ل په‌پوله‌کاندا تینه‌گه‌یه‌نین، به‌لام فه‌تانه زورجار خوئی یاساکانی سه‌لامه‌تی فه‌راموشده‌کرد... له‌ لایه‌کی دیکه‌شوه فه‌تانه پوژ به‌ پوژ دلنیا تر ده‌بوو که بیتوانایی زه‌ینه‌ب له‌ ته‌فسیرکردنی خه‌ونه‌کانماندا شه‌پرانگیزتری ده‌کات، دلنیا‌بوو که زه‌ینه‌ب خه‌ونه‌کانمان ده‌نوسیتته‌وه و ماموستاکانی دیکه‌شی له‌ ناگادارده‌کاته‌وه، تا به‌یه‌که‌وه ته‌فسیریکى بو بدوژنه‌وه. من ده‌مگوت: «ئیس‌تا زه‌ینه‌ب به‌لایه‌وه گرنگ نییه‌ گه‌ر خه‌ونه‌کانمان خه‌ونی شه‌یقانی بن یا فریشته‌یی، به‌لکو شه‌وه‌ی مه‌به‌سته، تیبگات ئایا خه‌ونه‌کانمان راستن یاخود درو؟». شه‌وه‌وه ده‌ترسا ئیمه له‌نیوان کوفر و ئیماندا ریگایه‌کمان گرتبیت که تووله‌رپیه‌کی نه‌زانراو تاریک بیت و شه‌وه‌ لیتی تینه‌گات، له‌وه ده‌ترسا هه‌موو شه‌وه‌له‌سه‌فه‌ی ناموزشه‌ی که خوئی باوه‌ری پتیه‌تی شتیکی دی بخولقینى جیاواز له‌وه‌ی که خوئی ده‌یه‌ویت. هه‌ر شه‌وه‌ پوژانه‌ش به‌رده‌وام فه‌تانه په‌پوله‌ی جوړا و جوړ و سه‌یر سه‌یری ده‌دوژییه‌وه و به‌پرتاو و به‌خوشییه‌کی زوره‌وه ده‌یه‌ینایه‌وه بو کتیبخانه، هه‌ندىجار هینده‌ خو‌ش‌حاله‌ده‌بوو له‌ شادیدا له‌یادیده‌کرد که په‌پوله‌کانى خستوته نیوان چ کتیبیکه‌وه... من ده‌مگوت: «پوژیک تووشی به‌لایه‌کی گه‌وره ده‌بین». له‌گه‌ل‌ نه‌وه‌شدا گه‌رچی فه‌تانه هه‌موو مه‌ترسییه‌کانى ده‌زانى، به‌لام نه‌یده‌توانى به‌سه‌ر ساته‌کانى کامه‌رانى و خو‌ش‌حالی‌دا سه‌رکه‌ویت. که تازه چووبووینه شه‌وه‌ تۆبه‌خانه‌یه‌وه، به‌رده‌وام شه‌وه‌ منى ناگادارده‌کرده‌وه که خو‌م نه‌خمه‌ پیش چاوى شه‌وه‌ ماموستایانه، به‌لام له‌پال هه‌موو مه‌کریازى خوشیدا، هه‌ندى سات به‌شپوه‌یه‌ک نو‌قى خه‌يال و خوشییه‌ مندالانه‌کانى خوئی ده‌بوو، من ته‌واو هه‌ستم به‌ مه‌ترسیده‌کرد، هه‌ستمده‌کرد گه‌ر له‌و ساتانه‌دا زه‌ینه‌ب ببینیت، عاقیبه‌تیکى ترسناکى

دەبیئت... تا جارێک لە جارهکان ئێو پێشھاته ترسناکه پوویدا و شتەکان
 ھەمووی بە شیۆھەیکە بیمانا بەسەر یە کدا قەلبپوونەو.

ئێستاش بێردەگەمەو، بۆ ئێو پێشھاته سەیرە، تەنھا یەک شەو بەر لە
 ئیوارەمی پەروانە پوویدا؟ ئایا دەبیئت لە سەرەتاو پووداوەکان بە جۆرێک
 ھەلکەوتبێن، تا بە کۆ من بەرەو لیواری ئێو دووگەرتبوونە کوشندە یە بەرین
 کە تا ئەمڕۆ ناتوانم خۆمی لێ نازادبکەم. ئیوارە یەکی زۆر سارد، دوا
 تەواویوونی وانەکانمان، من و فەتانە بۆ ماو یەک لە پەنجەرە یەکی ناو
 پارەو ھەگەو سەیری پرۆشە ی ئێو بە فریارینە مان دەکرد، کە با یەکی ھێمن
 بەسەر ھەوشی پشستەو ی قوتابخانە کە دا بلۆیدە کردەو، دواتر پێکەو
 چووینە کتێبخانە کە. ھەموو شتی ئارام و لەسەر خۆ دەینواند، پارەو ھەکان
 بە دەگمەن یەکیکی پێدا دەپۆشست، دەرگای ژووری مامۆستا کانیش ھەموو
 داخرا بوون... من دەمگوت: «لەوانە یە دوا ماندوویی ئێم پۆژە ساردە
 ھەموو پشوو یەکی درێژ بدەن». فەتانە لە پۆژانی سەر مادا گەلەک کە یقی
 بە گەرما ی ناو کتێبخانە کە دەھات. کە چووینە ناو کتێبخانە کەو، بۆ
 ماو یەک سەیری خەزنە ی پەپولەکانی خۆمانمان کرد. فەتانە ئێو پۆژە
 وەکو بە دەم خەو ھەو قسە بکات یەک لە دوا یەک پەپولە ی خەیا لی بۆ
 دروست دەکردم، بە خەیا لی پەنگی بالەکان و پەنگی خالە پچوکەکان و
 پەنگی گەردە ناو ریشمیەکانی ھەل دەبژارد، تێکە ل بە سیحری شەفەقی
 دەکردن، لە شەو دا و لە ژێر زیوی وەریوی مانگە شەو پازییەکاندا
 نازادیدەکردن. دەمگوت: «ئێم پەپولانە بۆ پۆژگارە دێرینە خۆشەکان
 جوانن، ئەمانەش بۆ ئیوارێ ساردەکانی مردن». دوا جار من دەمگوت:
 «فەتانە، ئێم ئیوارێ ساردانە، ئیوارێ چیرۆکە، بۆ چیرۆکیکم لە
 چیرۆکەکانی خۆت بۆ ناگێریتەو». ئێو ئیوارە یە فەتانە بە پێچەوانە ی
 ئاساییەو، بە پێچەوانە ی شیوازی خۆ ی لە گێرانی وە ی حکایە تەکاندا،
 کتێبێکی تەفسیری خەونی گرتبوو بە دەستی یەو و لە نابەینی دۆلابە پر

له كتيبه كاندا دهسوپايه وه، حكايه تى نهو كچه پادشايه ده گيڙپايه وه كه له نيوان كه نيزه كه كانيدا كوپيڪ له جلى كچدا ده شارپته وه، تا شهوان له گه ليدا بخوييت. فه تانه به جوڙيڪ هه وای چيروكه كه ده بيرد كه چيتر نهها نه وهى لا گرنگ بوو، بيگيڙپته وه و بيگيڙپته وه، له زه تى گيڙانه وه سنورى هه موو مه ترسييه كانى له لا ده شكاند، ترس له به ردهم عه شقى گيڙانه وه دا ماناي نه ده ما، له و ساتانه دا هيڙى گيڙانه وه له لاي فه تانه له هيڙى مردن گه وره تر و به توانا تريوو. من چه ندين جار، گووتم: «فه تانه به سووكى». به لام نهو ده يگووت: «با يه كچار حكايه تيڪ به دهنگى به رز بگيڙمه وه». له ناو كتيبه كاندا دهسوپايه وه و وه سفى جيهانى خه يالى نهو كچه ميرهى ده كرد كه توانيويتى هه موو پادشا و ميره كان بخه له تينيت، شوو به كوپى وه زير و قه راله كان نه كات و له برى نه وه بؤ شه وه خوښ و نازاد و نه نيينيه كانى خوڻى بگه پيٽ. له و ساته دا كه نهو ده يگووت: «كچى پادشا شه وه تاريكه كانى خوڻى به عرشه زيرينه كان نه ده گوپيه وه، شه وه پر له نه نيينيه كانى به جاهوجه لالى مهمله كه ته كان نه ده دا، نهو سجره ي كه له له زه تى شار دراوه و نه نيينيدا ده بيبنى نه يده گوپيه وه به هيچ له زه تىكى ناشكرا، چونكه ده يزانى نه نينى له زه ت و له زه تى نه نينى له هه موو له زه ته كانى تر گه وره ترن، ده يزانى شتيڪ نيه ناوى له زه تى ناشكرا يان له زه تى حه لال بيت». له و كاته دا وه كو هه وا ده لاقه ي تيكه وتبيٽ، و يه كيڪ له و ده لاقه يه وه ده ركه وتبيٽ، زه ينه ب له به رده ممدا ده ركه وت. نهو هاواره خنكاوه ي له گه رومه وه به رزيووه وه به سبوو بؤنه وهى فه تانه تيبكات شتيكى گه وره پوویداوه، كه فه تانه زه ينه بى بينى بيته وهى خوڻى تيكدات به زه رده خه نه يه كه وه گووتى: «ناه، مامؤستام چيروكى نه ميريه كهى خيانه تكارم ده گيڙپايه وه...».

زه ينه ب كه پيڏه چوو هه موو چيروكه كهى گوئ ليئوويٽ به شيوه يه كهى سهير پهنگى سپى بوويوو، من له وه ويه ر كه سم نه بينيوو هينده شيواو

و شپرز و ترساو بیت. له گه ل ده رکه و تنی نه ودا سه رمایه کی کوشنده هاته ژووری، سه رمایه ک که جهسته و گیان و هه ناسه کانیشی ده ته زانده، سه رمایه ک که نازانم و اهیمه یه کی من بوو بیان حقیقه ت بوو.

که زهینه ب توژیک هوشی به خویدا هاته وه، به تورپه ییه وه هاواری له هه موو ماموستاکان کرد و نه وانیش له چاوتروکانیکدا له سه رمان حازیبوون... زهینه ب به ترسیکی زوره وه هه موو نه و قسانه ی گتپرایه وه که له ده می فه تانه بیستبووی، به ده م قسه کردنه وه به رده وام قوئی فه تانه ی گرتبوو، وه کو نه وه ی له هه له اتنی بترسیت، موسیبه ته گوره که ش نه و کاته قهوما که زهینه ب نه و کتیبی ته فسیری خه ونانه ی به ده سستی فه تانه وه بینی و له ده سستی سه ند و که وتنه هه لدا نه وه ی په ره کانی... فه تانه پیده چوو هیشتا هر مه سستی مه مله که تی نه و نه میره یه بیت، که شازاده و پادشاکانی به هیچ گرتبوو، ترسیکی نه وتوی پیوه دیارنه بوو، نه و بیباکییه ی فه تانه زهینه بی زیاتر ده ترساند... که زینه ب یه که په ره ی کتیبی ته فسیره کانی هه لدا یه وه و نه و خه ته کتیشراوانه ی له ژیر هندی برگه و جیگای گرنگدا بینی، تورپه ییه که ی گوپردرا بوو گومانیک کی قوول. یه که مجار زهینه ب، به رله وه ی هیچ بلت ده یویست بگاته سه رچاوه ی گومانه کانی خوی، ده یویست بگاته دوزینه وه ی دروی خه ونه کان، تا زیاتر په ره کانیشی هه لدا یه ته وه، زیاتر تووشی هیستریایه کی سه یر ده بوو، زیاتر تیده گیشته که نیمه له م کتیبخانه یه دا به دوا ی یاساکانی خه وندا گه پراوین، به دوا ی پیچکردنه وه یه کی شه ی تانیدا گه پراوین له ته فسیره کان، نه وه شی به گه مه یه کی هینده مه کریازانه ده زانی که ده یگووت: «باوهرم نه کردوه گیانیک کی به مشیوه یه شه پانی و زیانبه خش و گونا هبار له پشت نه م سیما و نیگایانه وه بیت که خویان وه کو توبه کار نیشانده دا». ماموستاکانی دیکه، یه که یه که چی کتیبی ته فسیر هه بوو ده ریانه ینا و که وتنه هه لدا نه وه و پشکنینی، له

ھەموو جینگایە کیشدا ئەو خەتە کیشراوانەى فەتانەیان دەدۆزییەو، کە
 ھەندێجار ھەر بە خەیاڵەو ھە بێ ھیچ مەبەستێک کیشابوو، یەکەمین
 کەسیش کە یەکەم پەپولەى دۆزییەو، ئەو مامۆستا دەموچاو درێژە
 بوو کە ژبانی پێغەمبەرەکانى پێدەگووتین. من خۆم یادم نییە پەپولەم
 خستبێتە نابەینى کتیبى تەفسیرەکانەو، فەتانەش دواتر دەیکووت کە
 ئەویش ھەرگیز پەپولەى لە ناو تەفسیرەکاندا ھەلنەگرتووە. سالانێکی
 دوور و درێژیش ھەموو شەویک من و فەتانە لە سەر ئەو دەمانکردە
 دەنگەدەنگ و قاو، من نێستاش سوورم کە فەتانە لە ساتەکانى خۆ
 فرامۆشکردندا ئەو پەپولەى خستۆتە نابەینى کتیبى خەونەکان و
 ئەویش سوورە کە من لە ئێوارێکانى توپەبیدا و بۆ نیشاندانى چاوەترسى
 ئەو پەپولەىم داناو. لەو ئێوارەیدا دۆزینەوێ ئەو پەپولەى بەسبوو
 بۆئەوێ ھەمووان شیتانە، یەکە بەیەکێ کتیبەکان بگەڕێن و پەپە
 بە پەپە ئەو جلدە ئەستورانی حیکمەت و بڕوا ھەلنەکێتن و ھەموو
 پەپولەکانمان بدۆزنەو. زەینەب کە ئەو ھەموو پەپولانەشى بینى،
 ھیندەى تر توپەى و گومان و سەرسامییەکانى گەرەبوون، ئیدی من و
 فەتانەى لە کونجێکدا راگرت و لە دواى شتى خراپتر کەوتنە پشکنینى
 گیرفانەکانمان، ئەو کاتە بوو پارچە ئاوتنەکەشیان دۆزییەو. زەینەب
 ئیدی شیتانە و ئاشکرا و بە دەنگێکی سەیر باسى بەرجەستەبوونى
 شەیتانى دەکرد لە گیان و پوختسارماندا... بە دەنگێک کە ھەموو
 قوتابخانەکەى بەسەرماندا دەوروزاند باسى ئەو خەونانەى دەگێرپرایەو
 کە لە مانگەى دوایدا ھەلمانەستوون، باسى ئەو دەمامکى درۆیەى
 دەکرد کە کردومانەتە سەرمان، دەیکووت: «من فێرى ئیمانم کردون
 و ئەم دوو گوناھبارە، فێرى دەمامکسازى بوون... فێریوون دوو ژبان
 و دوو گیان و دوو دەموچاویان ھەبێت... دەمامکەکانیان نوێژیکردووە و
 عیبادەتى کردووە، بەلام پۆحیان لە ژێرەو ھەبێت و شەرقاڵى ئارەزوو

شه‌یتانییه‌کانی خۆی بووه، ئەمه ئه‌و شته‌یه که من لێی ده‌ترسم... ئەمه ئه‌و شته‌یه که من هه‌موو جه‌ستم له‌به‌رده‌میدا ده‌له‌رزیت... چه‌ند ترسناکه ده‌مامکه‌کانی مرۆ ببیتته خودا‌په‌رست و جه‌وه‌ریشی له‌گه‌ڵ ئەه‌ریمه‌نه‌کاندا له‌وازی و گه‌مه‌دابیت... وای چه‌ند ترسناکه...»

ئا له‌و ساته‌دا که ئه‌و به‌و ده‌نگه‌ غه‌مگین و تیکشکاوه قسه‌یده‌کرد، من هه‌ستمکرد زه‌ینه‌ب به‌رله‌وه‌ی باس له‌ ئیمه‌ بکات باس له‌ خۆی ده‌کات... باس له‌ یارییه‌ سه‌یره‌ی ده‌مامکه‌کان ده‌کات که دانیابووم به‌دریزایی هه‌موو ژیا‌نی خۆی لێی ترساوه... به‌لام له‌و ئینواره‌ ساره‌ده‌دا که هه‌موو توپه‌یه‌ی و پق و ناو‌می‌دی ئهم دوا‌هه‌مین وه‌رزه‌ سه‌ختی ژیا‌نی به‌سه‌ر ئیمه‌دا ده‌پژاند، که‌چه‌کانی دی بیده‌نگ و ترساو سه‌یری ئه‌و په‌لکشکرده‌ی من و فه‌تانه‌یان ده‌کرد، سه‌یری هه‌لوهراندنی په‌پوله‌کانیان ده‌کرد له‌لایه‌ن مامۆستا‌کانه‌وه... په‌پوله‌کان هه‌لده‌وه‌رینه‌ سه‌ر زه‌وییه‌که و هه‌موان پتیا‌ن پیا‌ده‌نان. زه‌ینه‌ب هاواریده‌کرد: «سه‌یری که‌ره‌سته‌ی سیحر بکه‌ن، سه‌یری جادوو و جادوو‌بازی بکه‌ن له‌ تۆبه‌خانه‌ی یه‌که‌می و لاتدا». ئاوینه‌ چکۆله‌که‌ی گرتبوو به‌ ده‌سته‌یه‌وه و له‌ تۆبه‌تیک‌ی هه‌لچووندا دای به‌قه‌د یه‌کن له‌ دیواره‌کاندا و پارچه‌پارچه‌یکرد. له‌ نیا‌ن قسه‌ و وه‌عز و توپه‌بوونه‌کانیدا فه‌رمانیدا پتخه‌ف و نوینه‌کانمان هه‌موو داگرنه‌خواری، چونکه‌ هه‌موو به‌جۆرێک شه‌یتانی بوون چیتر به‌که‌لکی خه‌وتن نایه‌ن، فه‌رمانیدا جله‌کانمان له‌به‌ر دامالنه‌ن، چونکه‌ ئه‌و جلانه‌ جگه‌ له‌ جبه‌ی شه‌یتان هه‌چی تر نین و په‌یوه‌ندییه‌کیان به‌ تۆبه‌وه‌ نه‌ماوه... دوو مامۆستا به‌خه‌زایی پتخه‌فه‌کانیا‌ن را‌کیشایه‌ خواری، چه‌ندین مامۆستای دیکه‌ش، له‌گه‌ڵ چه‌ند خوشکی تۆبه‌کاردا که به‌رده‌وام ده‌یانگه‌وت: «استغفرالله العظیم، من کل ذنب عظیم» جله‌کانیا‌ن دامالین و نیمچه‌ په‌وت به‌ سالدۆنه‌که‌دا بردیا‌نین. من ده‌مویست هاواریکه‌م، ده‌مویست پر به‌دل پتیکه‌نم یا‌ن بگریم، به‌لام به‌ جۆرێ س‌رپه‌ویبووم هه‌چم بۆ نه‌ده‌کرا،

هه‌ستمده‌کرد فه‌تانه ورده ورده ئه‌و دل‌نیایی و ئارامییه‌ی یه‌که‌مجاری له‌ده‌ستداوه و ترسیکی کوتوپر له‌عاقیبه‌ت و کوتایی شته‌کان به‌ده‌موچاوییه‌وه دیاره... که به‌لای خوشکه تۆبه‌کاره‌کان و مامۆستاکاندا تێده‌په‌ریم، گویم لیبوو ده‌یانگوت: «شه‌یتانه‌کان په‌لاماری قوتابخانه‌یان داوه». یان ده‌یانگوت: «مه‌سه‌له‌ی جادوو و جادوو‌بازی له‌گۆرپیه». به‌و ئیواره به‌فراوییه، مامۆستا و خوشکه تۆبه‌کاره‌کان ئیمه‌یان پراکتشایه‌ حوشه‌که‌وه، دۆشه‌ک و بالیفه‌کانیان پراکتشاین، جله‌کانمانیان پراکتشا. زه‌ینه‌ب به‌خیرایی به‌ناو قوتابییانی تۆبه‌خانه‌که‌دا ده‌هات و ده‌چوو، ده‌یگوت: «تا شه‌یتان زیاتر سه‌رسه‌ختی بنوینیت، ده‌بی‌ت ئیمه‌ش له‌گه‌لیدا توندترین... ترسی ئه‌به‌دی من له‌ده‌مامکه‌کانه، من تۆبه‌کاریکی ده‌مامک له‌سه‌رم ناویت، تۆبه‌کاریکم ناویت وه‌کو یه‌ک پێگا به‌خودا و ئه‌هریمه‌ن بدات».

که‌گه‌یشه‌ حه‌وشه‌که‌ من و فه‌تانه ده‌بایه‌ به‌پێخاوسی له‌سه‌ر به‌فره‌که‌ بوه‌ستین، سه‌رمای ئیواره به‌جۆریکی کوشنده‌ ده‌چوو ئیسکه‌کانمه‌وه، هه‌موو شته‌کان به‌خیراییه‌کی سه‌یر پووینده‌دا، من چیت‌ر له‌سه‌رماندا توانام نه‌بوو گوئ له‌زه‌ینه‌ب بگرم، که‌ وه‌ک هه‌میشه‌ ئه‌و پستانه‌ی دووباره‌ده‌کرده‌وه که‌ له‌و سێ مانگه‌دا من چه‌ندین جار گویم لیبووپیوو... ده‌مزانێ وه‌ک هه‌میشه‌ په‌ناده‌باته‌ به‌ر ناگر، ده‌مزانێ وه‌کو یه‌که‌م به‌یانی هاتنمان بۆ قوتابخانه‌ سه‌رله‌نوێ هه‌مووشته‌کانمان ده‌سوتینیته‌وه. هه‌موو کیزه‌ حه‌په‌ساو و توپه‌ و ترساوه‌کان له‌بازنه‌یه‌کی گه‌وره‌دا ئه‌لقه‌یانگرت، من و فه‌تانه له‌ناوه‌پاستدا له‌گه‌ل مامۆستاکاندا وه‌ستا‌بووین، زه‌ینه‌ب خۆی به‌ده‌ستی خۆی نه‌وتی کرد به‌بالیف و جله‌کاندا، من ده‌موچاوم خستبووه‌ ناو ده‌ستمه‌وه و نه‌مه‌دو‌یست ته‌ماشابکه‌م، فه‌تانه‌ش بێده‌نگ بێته‌وه‌ی هه‌یج بلێ یه‌که‌یه‌که‌ سه‌یری کیزه‌کانی ده‌کرد، زه‌ینه‌ب به‌جۆریکی سه‌یر و بیهۆشانه‌ دۆعای ده‌خوینده‌وه، قورئانیکی بچکۆلانه‌ی

له سنگیدا دهرده هیئا و نایه ته کانی توبه و لیبور دنی به دهنگیکی بهرز دهخوینده وه، دوعایده کرد خودا نیمه و هه موو کیژانی دیکه ش بخاته بهر په حمه تی خوئی. دوعایده کرد، خودا هیز و تینی پیببه خشیت، تا به سر نه و شهیتانه دا سرکه ویت که چۆته دلمانه وه ... شته کان ناگریان دهگرت، من که میک خو شحال بووم به و تین و کلپه یه که بۆ ماوه یه ک سه رمای کوشنده ی نه و نینواریه ی له ده ورم دهره وانده وه ... من ده مزانی له و ساته وه نیترو وه کو دوو مه خلوقی گلاو و نه خو ش سه یرمانده کن، وه کو دوو پوخله بهری گومانلیکراو. هه ر نه و شه وه دوا ی نه وه ی که کیژه کانی دیکه یان گیزپایه وه بۆ سه روه وه، نیمه یان له ژورویکی دیکه دا جیا کرده وه، ژورویک بوو ده که وته جیگایه کی په ناوه له ژیرزه مینیکدا و ته نها چند مه تریک له کتیبخانه که دووریوو، زه ینه ب ده یگوت: «له نیستادا ترسناکترین شت نه وه یه نه م دوو پوخله شکسته، تیکه لاو به و دهرنانه بکه ینه وه که قوناغیکیان له پاکبوونه وه دا برپوه ... ده بییت له گه ل نه م دووانه دا له سه ره تاوه ده ست پیبکه ینه وه». من و فه تانه نه مانده زانی سه ره تا کوئییه؟ سه ره تا که یه؟ من هه رگیز له ژیانمدا و توپه نه بوو بووم، فه تانه ش به رده وام ده یگوت: «خه ندان، له وانیه سه بی به ته واوه تی له یه کتریمان جیا بکه نه وه». من به دریزایی شه و گینگلمده دا، فه تانه نارامییه کی په رهاقورس له سه ر سیمای نیشتبوو، به هیمنییه کی قوول، به لام بیمانا به ژوروره که دا ده گه را و ده یگوت: «خه ندانی چکوله ... چیه ... نه خو شیت، سه رماته؟». پرسیار و قسه کانی زور بیمانا بوون بۆ من، ده مقیژاند: «نا، نه خو ش نیم، سه رمام نییه، هچم نییه». ده مزانی له شم و پوچیشم پیویستیان به هه وایه ک هه یه شته کان ببزوینتیت، هه وایه کی به هیز، هه وایه ک نه و فشاره سه یره ی شه و تاریکی ژوروره که له سه ر پوچم هه لبرگیت. هه لده ستام هه موو هاوار و ده نگه ده نگه کانی نینواری له سه رمدا ده نگیانده دایه وه، هه ستمده کرد نه و ژوروره له وه چکوله تره نه و

هموو هاوارانه بگريٽ. يه كه يه كه ديمه نى كچه تۆبه كاره كانم ده هاته وه پيشچا، قسه كانى زهينه ب، په پوله هه لوه ريوه كان. په روانم ده بينييه وه، په روانه ي هموو پوژه كان، په روانه ي شهوانى پيگه وه خه وتن له ژورتيكى بچكولانه دا، په روانه ي سر شه قامه كان، په روانه ي دواه مين به يانى سه فهر. له يلام ده بينييه وه له ناو گرپه كه دا، خوم ده بينييه وه له پارچه شكاهه كانى نه و ناوينه بچكولانه يه يه فه تانه دا، هه ستمده كرد هينده تورپم ده توانم هموو شته كان ناوه ژورويكه مه وه... ده مقيزاند: «بو ده بيت ليتره دا بزين... له چى تۆبه بگين؟». فه تانه م ده بينى به ره و پوم ديت، به لام نه مده زانى ده ليت چى... فه تانه ده يگرم و ده يويست ناراممبكاته وه، به لام هيتيكي گه وره له ناوه وه پاليپتوه ده نام، له گه ل فشارى نه و هتزه دا شته كان هموويان ده جولان، ده ميينى په نجره چكوله كانى نه و ژوره ده كريت وه، بايه كى به هتزه ده رگا كه ده دا به يه كدا، من له ژوره كه ده هاتمه ده ري و نه و بايه ش له گه لمد ده هات، ده هاتمه ده ري و فه تانه ش به دوامدا ده هات، ده چوم په پاره وه كه وه له دوامه وه جه نجالى باكان ده كشا و له پيشمه وه هموو شتيك نارام بوو، هموو نه و قوتابخانه يه له بيده نكيده نو قمبوويوو، من ده هاتمه ده ري و نه و بايه ش له گه لمد ده هات، به ره و كتيبخانه كه ده كشا، به ره و ناو پاره وه كان، به ره و ناو ژوره كان، من به و ده نكه خنكاوه ده مگوت: «زهينه ب، بو په پوله كانت برد... زهينه ب، وه ره ده ري، كوا په پوله كانم». من هه ستمده كرد ده نكم ده رنايه ت، كه چى له هه مان كاتدا گويم له سه داي حه رفه كانى خوم بوو كه له هه وا و په شه با و پاره وه كاندا ده نكيده دايه وه، تا من زياتر هاوارمبكر دايه په شه باكه زياتر هه ليده كرد و خيراتر و به هتتر ده رگا و په نجره كانى ده دا به يه كدا، لرغه ي باكه به نه اندازه يه ك ترسناك بوو، هموو شته كانى له گه ل خويده ده برد، كتيبخانه كان له قه فه زه كانيان ده كه وتنه خوراي و با به ختيراي به پاره و و ژوره كان و دالانه كاندا ده يرفانندن، په رده كان با ده بيردن،

من له باکدا ده مقیژاند: «زهینهب، په پوله کانم به ره وه». هه موو ئه و قوتابخانه یه له سر لرفه لرفی ئه و با ترسناکه به ناگاده هاته وه. هیدی هیدی ئه و با ترسناکه به هه موو لایه کدا بلاوده بووه وه، ده گه یشته نهۆمه کانسی دیکه ی قوتابخانه، ده گه یشته ژوره کانسی سه ره وه، متیله کانسی هه لده گرت و پیخه فه کانسی به رزده کرده وه، کتیبه کانسی ده دا به دیواره که دا، په رداخ و قاپه کانسی ده خسته خواری، جله کانسی ده فراند، من ده گه یشته نهۆمی یه که م و له ویدا له ژیر شوقی گلۆپیکسی زهره و کردا زهینهب به ترسه وه له ژوره که ی خو ی ده هاته ده ری، به ره و ده رگاگان پرایده کرد تا یه که یه که کلیلیان بدات، پارچه کارتونی نوسینه دپاوه کان، به سیمایه وه ده نووسان، کتیبه کان له پیشده میدا ده که وتن، متیله کان له قاجی ده ئالان، ئه و هاواریده کرد: «بسم الله الرحمن الرحيم». من ده مقیژاند: «زهینهب په پوله کانم به ره وه». ئه و ده یقیژاند: «استغفر الله العظيم، لا اله الا انت سبحانک... لا اله الا انت سبحانک...». من ده مگووت: «زهینهب په پوله کانم... په پوله کانم». مامۆستاگان هه موو به قژی بژوه له ژوره کان ده هاته ده ری، با، ناواخنی دۆلاب و بوخچه کانیا نی به تالده کرده وه و له گه ل خویدا له هه وای قوتابخانه که دا گیزیده دان، په شه باکه په فته ی کچه کانسی ده فراند، په نجه ره ی هه موو نهۆمه کانسی ده شکاند. من له ویدا له سر پله که کاند ده وه ستام، له و جیگایه وه ده مبینی چۆن باکه یاری به هه موو مه خلوقه کانسی ئه و قوتابخانه یه ده کات، چۆن گلۆپه کان ده شکینیت، چۆن هندی له پاخه ره کان لولده دات. کچه کان وه کو چند بوکه شوشه یه که، له نیوان دالان و ژوره کاند با ده بیپنان و ده بیردن، زهینهب له سر عه ردی یه که مین نهۆم له متیله کانه وه ئالابوو، مامۆستاگان به سامیکی له پاده به ده ره وه ده یانویست کۆنترۆلی ده رگا و په نجه ره کان بکه ن، که هینده خیرا و به ته کان ده یاندا به یه کدا، کیلون و شوشه کانیا ن پارچه پارچه ده بوو. ئیستا کچه کان و مامۆستاگان به جوړیک ده یانقیژاند،

من گویم له دهنگی هاواره کانی خۆم نه بوو، هاواری من بۆ په پوله کان ... له ناو خودا خودای ئه واندای و له گفهی باکاندا ونبوو بوو، من جگه له هاوار و توپه یی گریانیشم ده هات. که زهینه بيم ده بیینی له نابهینی متیل و کتیب و چه رچه فه کاندا ده تلیتته وه، که مامۆستا کانم ده بیینی ته زیچه کانیان له گهردنیان ئالآوه، که په فته ی کیزه کانم ده بیینی به بنمیچه کان و به شیشی ناقاری په نچه ره کانه وه گیرساونه ته وه، گریانم ده هات ... به لآم له گه ل شکانی گلۆپه کان و خه فه بوونی مۆمه کاندا، قوتابخانه تاریکتر ده بوو، تا زۆلمهت زیاتریووایه من زیاتر ماندووده بووم، هه ستمده کرد ئه و با سارده عاره قیکی په شم پیده کاته وه، عاره قییک هه مووی تنۆکی تاریکییه ... من هاوارمه کرد و ده گریام، به لآم سه رم به رزده کرده وه و هه ستمده کرد که هه مووان هاوارده کهن و ده گرین. ئیدی نه مده زانی من گویم له ده نگدانه وه ی پۆحی خۆمه، یان من ته نها ده نگدانه وه یه کی کپی ئه و پۆحانه ی ترم که هاوارده کهن و ده گرین. من ده مقیزاند و هه نسکم هه لده دا، به لآم نه مده زانی ده لآیم چی، ئه وه ی ده مبیست ته نها ده نگیکی خنکاو بوو، له گه روویه کی زامداره وه ده هاته ده ری. له گه ل هه موو قریشکه یه کیشدا لاوازتر و لاوازتر ده بووم، له گه ل هه موو فرمیسیکتیدا که متر ده متوانی خۆم به پیوه پابگرم، تا منیش لاوازتریووایه باکان ئارامتر ده بوونه وه، تا زیاتر خاوده بوومه وه، په شه باکان له گه لمدای زیاتر خاوده بوونه وه، سه رم به رزده کرده وه و هه ستم به و سستییه کوشنده یه ده کرد له جه ستمدا، هه ستمده کرد ده که وم و باکانیش له گه ل ئه ژنۆکانمدا ده که ون، من هه ره سده هینم و باکانیش له گه ل ئه ژنۆکانی مندا هه ره سده هینن، من ده که وتم و گویم له هاوار و ده نگه ده نگی خوشکه تۆبه کاره کان ده بوو به کۆمه ل به پله که کاندا ده هاتنه خوار، به سه ر له ش و سه ر و پۆحی سه ربووی مندا پایانده کرد. چاوم لیکه نا و ئه و تاریکییه گه وره و پر له ژانه م ده بیینی که به لرفه یه کی ترسناک له گه ل خۆیدا

ده بېردم، شه وه زه ننگيكي سه يرتريش له دوورتر بانگيده كردم، ده كه وتمه ناو په شيتييه كي گه وره وه، په شيتييه كي موته قه وه، په شيتي دونيابه ك كه نه ناراسته ي تيا بوو نه ريگا، نه بينيني تيا بوو نه بيستن، نه په پوله ي تيا بوو، نه شه يتان.

من نازانم چوڼ به ناگاهاتمه وه، به لام كه به ناگاهاتمه وه به ياننيه كي سار دبوو، گويم له دهنگي پورم و باوكم بوو، له وديو ده رگاي ژوره كه مه وه له گه ل زهينه بي كوستانيدا قسه يانده كرد. گويم لي بوو پورم ده يگوت: «خندان، خو ي كچيكي بچولانه يه، به لام نيلهامي ئم هموو سه ركيشييه ي له پيروانه وه بو ديت، پيروانه ش ده مریت... به لي ئه مرپو پيروانه ده مریت». من هيشتا به ته واوه تي تينه ده گيشتم «پيروانه ده مریت» ياني چي. سرم به رزده كرده وه و له په نجره كه وه ده مرواني، به فريكي نورم ده بيني له حه وشه كه دا كه وتوو... خودايه، دويني شه، له دواي بي هوشبووني من، به دريژايي شه و به قري باري بوو، كه زياتر لامده كرده وه فه تانه م ده بيني به جلي ته واوه تيبه وه له نيوان چند كه سيكي غريبه دا له به رده رگاي قوتابخانه وه ستاوه. ده مگوت: «خودايه، ئم فه تانه يه، چ كچيكي سه يره، به م به ياننيه سارده چي ده كات له به رده رگا». له هه مانكاتدا يه كيك ده رگاي ژوره كه ي ده كرده وه و به ده ننگيكي كه ميك بي سوژ ده يگوت: «خندان... خندان ي چكوله... ههسته، من ده زانم به ناگاييت... ههسته... ههسته و بابروين».

له و کاته وهی دهستان به سه‌ه‌ر کرد، به چنده‌ها ه‌ریم و زه‌وی سه‌یردا پ‌ابوردین، خاکمان ب‌ری سه‌رتاس‌ری به‌ردبوو، زه‌ویمان بین‌ی له‌میژیوو خالی‌ک‌رابوووه له‌ مرۆف، به‌ته‌نیشت کۆله‌که‌ی ناوه‌دانیه‌ی نه‌رۆکان و شارۆچکه‌ ویرانه‌کاندا پ‌ابوردین. ئه‌و پۆزه‌ من و فه‌تانه له‌ دوا‌ی ماشینه‌که‌وه سواریبوو بووین، ئه‌و نامۆزا بچکۆلانه‌یه‌ی په‌روانه‌ش که‌ جینه‌که‌ی لێده‌خو‌پی له‌ته‌ک پورم و باوک‌مدا له‌پیشه‌وه به‌ بیده‌نگی ته‌ماشای ده‌ره‌وه‌یان ده‌کرد. ه‌یندیکی زۆر نه‌بوو ده‌رپه‌شتین، که‌ ورده‌ ورده‌ سه‌ره‌تای دارستانه‌ سووتاوه‌کان ده‌رکه‌وت، به‌ ه‌ریمیک‌دا تپه‌پین که‌ شۆفی‌ره‌ بچکۆلانه‌که‌ ده‌یگوت: «ه‌فته‌ی پێشوو گۆره‌پانی شه‌پ‌کی گه‌وره‌بووه، له‌نیوان چنده‌ها سوپای جیاواز جیاوازا». من سه‌رنج‌مدا، ماوه‌یه‌کی درێژبوو ماشینه‌که‌مان ته‌نها به‌ناو خویندا ده‌رپه‌شت... ژماره‌یه‌کی زۆر کوژراو له‌ قه‌دپال و نزاره‌کاندا که‌وتبوون، بیده‌چوو ئه‌و به‌فره‌ زۆره‌ی که‌ چه‌ندین جار به‌سه‌ر لاشه‌کاندا باریبوو، نه‌یتوانی بیت‌جۆگه‌له‌ی ئه‌و خوینانه‌ دابپۆشیت که‌ له‌ به‌رزاییه‌کانه‌وه ده‌هاتن و ده‌پزانه‌ سه‌ر شه‌قام و ناو کێلگه‌ ته‌خته‌کان، چه‌ند ساتیکی دوور و درێژ، من له‌ خوین زیاتر ه‌یچی ترم نه‌ده‌بینی... خوین و به‌فر... ه‌تا بالنده‌ چکۆله‌کانیش که‌ داده‌به‌زین، له‌سه‌ر گومیچکه‌ خوینه‌کان ده‌وه‌ستان، دیمه‌نی ئه‌و هه‌موو خوینه‌ به‌شیوه‌یه‌کی سه‌یر منی به‌ره‌و

ئەو ئىۋارە دوۋرەي سەرەتاي بەھارنىكى دى پادەكىشايەۋە، كە من و پەروانە بەناۋ خويىنى قوربانىيەكاندا پۇيشتىن و لە دەرگاي مالى قەرەيدونى مەلەكمان دا، ئەو ئىۋارەيەي كە پەروانە ويىستى خويىناويى نەبىت و بە پاكى بگەپتەۋە مالى.

شۇڧىرەكە بە خىرايەكى سەير بەناۋ گۇمىچكەكاندا لىي دەخوپى، پرىشكە خويىنەكانىش ھەندىجار دەگەيشتە بەنجەرەكانى ماشىنەكە. شۇڧىرەكە ناۋى ژمارەيەكى گەۋرەي لە كوژراۋەكان دەزانى و بە لەزەتىكى گەۋرەۋە دەيگوتنەۋە، ناۋەكان تىكەلەيەكى سەيربوون لە ناۋى كوردى و فارسى و ەەرەبى، ھەرچەند سەد مەترىك و پەنجەي بۇ جىگايەك پادەكىشا و دەيگوت: «ئا لەويادا ەقىد سەعيد كوژرا... ئا لەويادا تابوۋرى پائىد مەحمود تەفروتوونابو... لەبن ئەو بەردەدا سەرتىپ شىخۇ شەھىدبوو... لە ژىر ئەو درەختەدا سەرھەنگ ەلى ئابادىي خۇي كوشت...». گەنجەكە بەشىۋەيەكى سەير لە ناۋ دونىاي خۇي و مردوۋەكانىدا دەژيا، دەبايە زۇرجار پورم يادىبەيىتتەۋە كە ئىمە بۇ كوئ دەچىن و دەبىت چ پىگايەك بگرىن. لاي نىۋەرۇ گەيشتىنە سەر كانىيەكى ساف لەنزىك كەلاۋەكانى مزگەوتىكى كۆن و پووخاۋ كە تەنھا بەستى نوپۇزكردنەكەي بە سافى لە شوپىنى خۇيدا مابو. ھەموومان نوپۇزمانكرد، سوپاسى خودامان كرد بۇ نىعمەتە بىسنورەكانى، پاش داكرماندىنى چەند سىۋىك و ھەلقوراندنى چەند چايەك، كەۋتىنەۋە پىگا. لە پىگا چەندەھا جار ۋەستايىن، چەندەھا گۆپى چكۆلە چكۆلەمان پەجمكرد كە گۆپى كافرانى زەمانەكانى دىكە و سەردەمەكانى دىكە بوون، پىدەچوۋ پورم شارەزاي ھەموو ئەم گۇرپانە بىت، دەيگوت: «ئەمە گۆپى «باۋەنوۋرى مردووخۇرە» كە گۇشتى گياندارى مردارەۋەبوۋى خواردو. ئەمە گۆپى «نوۋرى بزەلە» كە لە سزاي خراپەكانىدا، ھەموو شەۋى لە دۋاي نوپۇزى شىۋانەۋە بوۋە بە بەراز، ئەمە گۆپى

«وەیسی جنۆکه» یە کە تاعوون و دەردی پەشی بلۆکردۆتەو». من و فەتانه لەوکاتەوێی ئەو بەر تۆبەخانەکەدا سواربوویویین هێچمان نەگوتبوو، بەردەوام لەبیری ئەو دوو خوشکەماندا بووین کە دەبایە لە ئاھەنگی مردنیاندا ئامادەبیین. ترس و غەمبارییەکی قوول لەسەر دای من و فەتانه نیشتبوو کە لەگەڵ ئەو ئاسودەییەدا نەدەگونجا کە لەلای پورم و بابم و شۆفێرە کە هەستم پێدەکرد. من وای بۆدەچووم کە پێگاکە بەردەوام درێژدەبێتەو و ناگاتە کۆتایی... بە خاکێکدا تێپەڕین کە تێیدا ئێسکی هەزارەها هەزار سەر ئازەل، لە قەرەغی شەقامەکەو تا ئەوسەری ئەوسەری ئاسۆکان کە ئەکەبوویون، شۆفێرە کە دەیگوت: «ئەم جەلەبە گەورانە لە زەھر بارانەکانی پاردا فەوتاون». لەو خاکە عاجباتیانەدا ئێسکی مرۆف و ئێسکی ئازەلەکان بەجۆریکی سەیر تیکەلای یەکتربوون، چاوم دەنوقاند و دەمگوت: «خودایە کە ی دیمنی ئەم هەموو مەرگە دوايیدیت؟ خودایە کە ی لەم دەریای ئێسک و لاشانە دەچینە دەری؟». لەگەڵ ئەوەشدا بەحەری بێسنووری ئێسک و لاشەکان دوايی نەدەهات... دواجاریش کە گەیشتینە ئەو گوندە پێنەدەچوو لەو دەریایە هاتبێتە دەری، بەلکو دەنگێکی ترسناک لە ناوێوە پێدەگوتم: «ئێستا تۆ لە ناو مردندا وەستاویت».

چەندین پۆژ بوو گرتنەوێی ئەو عاشقانە کە لە عەشقیستان پایانکردبوو بوو بوو بە پەتایەکی گەورە و ئەو هەریمانە، هەر لە ناو ئەو شەپۆلەشدا سووسەکەران هەوایی نیشتەجیبوونی دوو کچی پەرتەوازیان لە مائی پیر موسای خەزاناس بە کەژاوە گەپۆکەکانی ئیمان پاگەیاندبوو «کە لەو هەفتەیەدا بەدوای شوپێنپێی عاشقاندا بەسەر چەند کەژاوەیەکی جیاوازیاندا دابەشبوویون». دواي چەند پۆژێک لەو بەیانییە ساردەوێی کە نەسەرەدینی بۆنخۆش، پەروانە و میدیای لە مائی خەزاناسی هاوڕێیدا بەجێهێشت، چەند پیاویکی دەفەر

به‌ده‌ست‌گه‌یشتنه‌گوند و په‌روانه و میدیایان له ژووریکې بچکولانه‌دا ده‌ست‌به‌سەر‌کرد، نئوارهی هه‌مان پوژیش به قاسیدیکی تاییه‌تیدا پورم و باوکی فه‌تانه‌یان له هه‌موو شتی ناگادار‌کرده‌وه... ئیمه نیوه‌پوځیه‌کی دره‌نگ وه‌خت‌گه‌یشتینه‌گونده‌که، که له ماشینه‌که دابه‌زیم و نه‌و قه‌ره‌بالغییه‌گه‌وره‌یهم بینی، تیگه‌یستم که هالوویکی مه‌نگی مردن له هه‌موو شتیکی نه‌و گونده‌وه هه‌لده‌ستیت، من له‌گه‌ل دابه‌زینمدا مردنم وه‌کو بالنده‌یه‌کی ره‌ش له‌سه‌ر گاشه‌به‌ردیکی زور‌گه‌وره بینی، به فه‌تانه‌گوت: «فه‌تانه‌سه‌یرکه، نه‌و بالنده‌یه، بالنده‌ی مردنه». فه‌تانه‌گوتی: «خه‌ندان نه‌م نئواریه، نئوارهی چیرۆک نییه... نئوارهی خه‌یال نییه». به‌لام من ترس ده‌یکوشتم. له‌گه‌ل دابه‌زینمدا له ماشینه‌که، ساردییه‌کی وه‌حشه‌تناک و ویران‌که‌ر، ساردییه‌ک له گیان‌کیشانی دوا‌ی پیکانیکی له‌ناکاوی خه‌نجر ده‌چوو، چوو‌پووه گیانمه‌وه، ده‌مگوت: «فه‌تانه، من هیچ کات به‌نه‌ندازه‌ی ئیستا، پئویستیم به خه‌یال نه‌پووه، هیچ کات به‌م شیوه‌یه هه‌ستم نه‌کردوه که ناتوانم پووبه‌پوو سه‌یری دونیا بکه‌م، به‌لام بینیم بو مردن خه‌یال نییه، نه‌وه بالنده‌ی مردنه و هیچی تر...». من هه‌ستمده‌کرد که مردن له‌وپییه، مردن له جیگایه‌کی زور‌نزیکه و له‌ته‌نیشتمانه‌وه پراوه‌ستاوه، ده‌متوانی به‌جوړیکې سه‌یر له هه‌وادا بو‌نیبکه‌م، له رویشتمدا به‌ریبکه‌وم. که گه‌یستمه ناوه‌راستی گوند جه‌نجالییه‌کی بیسنوور ئاپوره‌ی به‌ستبوو، به‌لام من جگه له قه‌واره‌یه‌کی ترسناکی ده‌نگ و په‌نگ هیچی دیکه‌م بو جیانه‌ده‌کرایه‌وه. من له بیه‌وشییه‌کی سه‌یردا بووم، هه‌تا کاتیکی پورم په‌لیگرتم و به‌ناو نه‌و جه‌نجالییه‌دا بردمی، نه‌مه‌زانی به‌ره‌و کوئ و به‌چ ئاراسته‌یه‌ک ده‌پوین، نیوه‌ناگا و نیوه‌بیه‌وش به هه‌موو توانام په‌لی فه‌تانه‌م گرت و له دوا‌ی خو‌م کیشم‌کرد، که که‌می ده‌هاتمه‌وه سه‌رخو‌م، ده‌مبینی پورم به هه‌موو هیزی خو‌ی به‌سه‌ر ریگایه‌کی نیمچه هه‌ورازدا پامده‌کیشیت،

خەلکیکی جۆرا و جۆریشم دەبینی که هەندیکیان چەک و هەندیکیان دەفیان پێیوو، هەموو بە کۆمەڵ لەملاولای پێگا کەدا وەستا بوون. فەتانه دەیگوت: «خەندانی چکۆلە، بەرەلامکە، خۆم دەپۆم... خواپە، خۆم دەتوانم بپۆم». من دەمگوت: «فەتانه، ئەگەر دەست لەیە کدی بەریدەین، وندەبین، وندەبین، دەست لە دەستم بەرمە دە». پورم وەکو بایەک هەلیگرتبێت دەپۆیشت و بە ئیمە ی دەگوت: «بێدەنگبن و سەرتان داخەن... سەیری کەس مەکن... ئاوپمە دەنەو». بەلام فەتانه بەردەوام دەیگوت: «ئەگەر لەسەرەخۆ نەپۆن، دەکەوم، من ناتوانم وەکو ئێو بەپۆم». پورم گوئی لە سکالاکانی فەتانه نە دەگرت، منیش بە نیگایەکی پەڕیشان سەیری هەموو دیمەنەکانم دەکرد، دواجار پیاویکم دەبینی، هەموو گیانی لە فیشە کدا ئالتونی دەینواند، دەمگوت: «فەتانه سەیرکە ئێو مردنە، ئێو پیاوێ مردنە... ئەگەر ئێو پالندەییە ی پیشوو مردن نەبوویت، ئێم پیاوێ مردنە».

لەبەردەم مائیکی بچکۆلانەدا براکانم بینییەو، هەموویان لە ریزی یە کدی وەستا بوون، بەلام وەکو ئێو هە ی شەیتانیک یاری بە دیمەنەکان بکات، وەکو یەکیک چەندین ئاوی نەه ی نەبینراوی داناییت، شتەکان دووبارە دەبوونەو و بە ناویە کدا دەچوون... سیماکان تیکە لاوی یە کتر دەبوون و بەسەر یە کدا دەشکانەو. من دەمپوانی و پزیتکی درێژم لە پیاوان دەبینی که هەموویان بە براکانم دەچوون، هەمان جلیان لە بەردابوو، هەمان نیگایان هەبوو... دەپۆیشتن و کۆلانەکانیش بە هەمان جۆر دووبارە دەبوونەو، بە گوزەری کدا پادەبوردین و پێچماندە کردەو و بۆ گوزەریکی تر، بەلام وەکو بە ناو شکانەو ه ی ئاوی نەه ی کدا رابوردیبتین دووبارە دەکەوتینەو هەمان شویتنی پیشوو، دەپۆیشتن و جارێکی دیش لە سەرەتای هەمان دیمەن و هەمان پێگادا خۆمان دەبینییەو، دەمانبینی چاوەکان هەموویان بە هەمان سەرنج و لۆمە و گومانەو

تەماشاماندىكەن. من دەمگوت: «فەتانە، سەيركە، براكانم بۆنى مردىيان لىدېت». فەتانە بېئەۋەي ۋە لىمبىداتەۋە، دەچىرپاند: «خەندان، من خەيالىم لاي شىۋەي ئەم گوندەيە، خەيالىم لاي مالىكانە، دەلىم پەنجەرەكان بۆ ۋە ما بچكۆلانەن، دەرگاكان بۆ بە ۋە ئەندازەيە نزمەن، گۆيسەبانەكان بۆ بە ۋە شىۋەيە نەوين». بېئەۋەي دەرەتەي ۋە لىمبىداتەۋەم بدات، خۆي دەيگوت «خەندانى چكۆلە، نا، ئەم مالىانە لە گۆر دەچىت... ئەم خەشانە دىمەنى قەبرىستانم دەھىتتەۋە ياد». پورم كە دەيزانى ئىمە چىرەچىرمانە، خىراتر دەپۆيشت، توندتر و بېرەجمانەتر دەستى منى پادەكىشا، زياتر و زياتر بەناۋ دونىاي شكاۋە و بەيەكداچوۋى پياۋە خەنجەر بەدەستەكاندا دەيسوراندېنەۋە. من دەمگوت: «فەتانە ئەم پياۋانە ۋەكو ئەۋەي لە ھەور يان لە غوبار، يان لە تۆزىكى پەش خولقابن، تىكە لاۋى يەكتر دەبن... دەموچاۋيان لە ناۋيەكدا دەشكىتەۋە، لەشيان بە جۆرىكى ناماقوۋل تىكە لاۋى يەكتر دەبېت، سەيرىبانكە، ئەۋان خۆيان نىن، بەلام لەگەل ئەۋەشدا جگە لە خۆيان كەسى دىكەش نىن». فەتانە بە بىزارىيەكەۋە دەيگوت: «خودايە، خوداي مېرەبان، ئەم ئىۋارەيە ئەم كچە بەم وپىنانەي دەمكۆزىت. خودايە ئەمپۇ فرىامكەۋە، بە ھىچ نەمرم بە بىستنى ئەم وپىنانە دەمرم». پورم ئەمجارە دەيقىزاندى: «بىدەنگىن، ناتوانن بېۋن و قسەنەكەن... ناتوانن؟». من لە ۋەلامەكەي فەتانە و ھاۋارەكانى پورم كەمىك زۆيردەبووم. فەتانە بە دەستوۋرى خۆي، ھەركاتىك بىزانىيايە دلى يەككى ئازاردەۋە، قسەكانى دەگۆرى و بۆ ۋە دەستەيىنانەۋەي دلنەۋايى ھەندى شتى نوپى دەگوت... فەتانە دەپۆيشت و دەيگوت: «خەندانى چكۆلە، تۆ زۆر قەرزارىرى منىت، تۆ بۆ بە منت نەگوت، دەتوانىت پەشەباكان دروستبەكەيت... بۆ بە منت نەگوت؟ خودايە دوينى شەۋچ شەۋىكى قەشەنگ بوو، ۋاي چ شەۋىكى قەشەنگ بوو... لەيادتە چۆن شتەكانت تىكە لاۋىكرد،

چون سهرتاپای دونیات دا بهسهریه کدا، نه وهی هه بوو و نه بوو خسته
 بهر گه رده لولویکی تاریک و گیتز... له یادته... ها، له یادته؟ شاه، خه ندان،
 له وانیه هه به کاری نه و په شه بایه ی ناو سهرت بیټ، ده موچاوه کان به و
 جوړه ده بینیت». من به تورپه ییوه ده مگوت: «شاه، فه تانه، من هیچ
 په یوه ندییه کم به په شه باکانه وه نییه». فه تانه ده یگوت: «خه ندان، نا،
 ناتوانیت، گالته م پیبکه یت، تو نه و گه رده لولوله ت دروستکرد، هه موکس
 ده زانیت، که تو گه رده لولوله که ت دروستکرد». پورم دوویاره بیټزه و
 بیټه زه یی سه یریده کردین و ده یگوت: «بیټه نگین». من بیټه نگه ده بووم و
 بیرم له پورم ده کرده وه، ده مزانی له جیهانی نه ودا، له شه ریعه ته کانی
 نه ودا، په حم و به زه یی جیگایان نابیته وه، نه و لای و ابوو مرؤف ده بیټ
 شه ریعه ته کان بچه سپیتیت و ئیدی خودا بو خوی بریار له سهر شته کان
 ده دا، نه و بریارده دا که کئ ده که ویته بهر نه فرهت و کئ ده که ویته
 بهر په حمهت، به لام نه و له بهر هوپه کی نه زانراو پیټیو ابوو که سزادانی
 په روانه و پاکیتی من په یوه ندییه کی قولیان به چاره نوس و ئیمانی
 نه وه وه هیه، له و باوه په دابوو گه ر په روانه به سزایه کی گه وره نه گات،
 پوچی نه و به فیرده وس و نارامی شادنا بیټ. نه و پاشنیوه پو سارده
 کاتیک به سهر به فری نه و کوچه یه دا سهرده که وتین، دلنیا بووم نه و به
 شیوه یه کی سه یر دواي خولیا ی به هه شت که وتووه. من له به یانییه وه
 سه یری چاویم ده کرد و ده مبینی، ته ماحه کانی بو به هه شت به پوونی
 له گلینه کانیدا ده بریسکینه وه، ده مبینی یه ک پارچه گر و شه وقه بو
 جیبه جیکردنی په یامنیک که له دلوه له گه ل خودادا به سته بووی. چه مکی
 ته پی جبه دریزه که ی بهرم هه لده کرد و ده پویشتم، کزه یه کی کوشنده
 ده یته زاندم، له گه ل نه و کزه بایه دا یتده گه یشتم که ته ماح له به هه شت
 ده شیت هه لیکه ریته وه سهر خودانه ناسییه کی قول، ده شیت نارزه زوی
 چوونه به هه شت، بکه ویته دزایه تی هه موو یاساکانی مرؤف و خودا.

دواجار گه‌یشتینه مائی پیر مووسای خه‌زاناس، به‌لام دواتر بۆمه‌درکه‌وت که هه‌موو مالیکى ئەم گونده به شتۆه‌یه‌کی بیمانا به مال‌ه‌کانى دیکه‌وه گری‌دراوه، به جۆریک له هه‌موو ژووریکه‌وه ده‌روازه هه‌یه بۆ ژووریکی دیکه و له‌ویشه‌وه ده‌روازه هه‌یه بۆ هه‌موو جینگا‌کانى دیکه . له‌به‌رده‌م دیواره‌کانى ئەو مال‌ه‌دا دووباره براکانم بینیه‌وه، به‌لام ئەمجاره له ناو چنده‌ها چه‌کدار و چنده‌ها مامۆستای ئاینیدا ونیویبون . فه‌تانه ده‌ستی بۆ ده‌رگایه‌ک درژکرد و چپاندی به گویمدا: «خه‌ندان، میدیا و په‌روانه له یه‌کى له‌و ژوورانه‌دان ... له‌وین». ده‌نگه ده‌نگیکى گه‌وره‌بوو، مامۆستا‌کان هه‌ندیکیان له ژیر لیویانه‌وه سلواتیان ده‌خویند، ته‌قه‌ی به‌ریه‌ککه‌وتنى چه‌که‌کان ژوجار به‌سه‌ر ده‌نگه‌کاندا زالده‌بوون، له خه‌یالى منیشدا ده‌موچاوه‌کان به ئەندازه‌یه‌ک ئالۆزکابوون که چیدی به ئاسانى له‌یه‌کدی جیانه‌ده‌کرانه‌وه، من به قوولسى بیرم له‌و قسه‌یه‌ی فه‌تانه ده‌کرده‌وه و ده‌مگوت: «ئاخۆ به‌راست ده‌بیئت ئەو په‌شه‌بایه له هۆش و نیگامدا هه‌لیکردبیئت؟ خوای گه‌وره شتى وا ده‌بیئت ... شتى وا ده‌بیئت؟». ئەمه‌توانى له ده‌نگه‌کانیش تییگه‌م، چه‌نده‌ها خاتوونى ده‌فرژن له‌پشت دیواریکى نزمه‌وه ده‌فیان لیده‌دا، من ده‌مپروانى و ده‌مپرسى: «خوایه، کامانه‌ن میوانه‌کان و کامانه‌ن دانیشتوانى گوند؟». وه‌لام چنگ نه‌ده‌که‌وت، سیماکان هه‌موو نه‌بینراو و نه‌ناسراو بوون ... وا هاته‌ خه‌یالم که هه‌تا براکانیشم نانا‌سم و نه‌مبینیوون .

هه‌ر ده‌ستیکم ده‌بینى، ده‌مگوت: «ئمه‌ ده‌ستى مردنه». هه‌ر بۆنیکم ده‌کرد، ده‌مگوت: «ئمه‌ بۆنى مردنه». هه‌ر ده‌نگیکم ده‌بیست، ده‌مگوت: «ئمه‌ ده‌نگى مردنه». کاتیک هه‌ندى‌جار هه‌موو پیاوه‌کان به کۆمه‌ل ده‌جولانه‌وه، هه‌ستمه‌کرد، زه‌وى که‌م که‌م له ژیر پێیاندا ده‌خزیت . له‌ودیوه‌وه و له‌به‌ر خۆره‌تاویکی کزى ده‌مه‌وعه‌سردا که هه‌چی له‌کزه‌ی ئەو سه‌رمایه‌ که‌مه‌کرده‌وه . له‌حه‌وشیکى چکۆله‌دا، ژنان

به‌دیار چهنده‌ها مه‌نجه‌لی گه‌وره گه‌وره دانیشتبوون. من له‌وه‌ویه‌ر
 دیه‌نی له‌و شیوه‌یه‌م نه‌بینی بوو، به‌فەتانه‌م گوت: «ئەو مه‌نجه‌لانه
 پەن له‌ خوین...». فەتانه ده‌یگوت: «درۆیه، وانیه... بییت و نه‌بییت،
 ئیمانداریکی پاره‌دار، مه‌سره‌فی هه‌موو ئەم میوانانه‌ی کیشاوه. ئەو
 مه‌نجه‌لانه پەن له‌ شله‌یه‌ک که به‌ شله‌ی مه‌ولوو ده‌چیت». من وه‌ک
 گه‌مژه‌یه‌ک که نازانیت ده‌لێت چی، ده‌مپرسی: «نان ده‌خۆن، ئەوسا
 ده‌یانکوژن؟». فەتانه که له‌ من پووتتر و سافت‌ر شته‌کانی ده‌بینی،
 ده‌یگوت: «له‌وانه‌یه‌ بیانکوژن، ئەوسا نان بخۆن، هه‌ندیکیان له‌ برسی
 ناچن، به‌لام هه‌ندیکیان شه‌که‌ت و ده‌سته‌پاچه‌ دێته‌ به‌رچاو». من هه‌موو
 ترسیکم ده‌خسته‌ لاه و له‌ پورم ده‌پرسی: «په‌روانه له‌ کوێه‌؟».
 بۆ یه‌که‌مجار پورم به‌ ئاشکرا وه‌لامیده‌دامه‌وه و ده‌یگوت: «له‌و
 ژوره‌ ده‌رگا سه‌وزه‌وه ده‌توانی بچیه‌ لای...». ده‌مگوت: «ده‌توانم
 ببینم؟». ده‌یگوت: «ده‌توانیت ببینیت، به‌لام ناتوانیت قسه‌ی
 له‌گه‌لدا بکه‌یت». پورم په‌لیگرتین و بردینه‌ ناو ژورنکی گه‌وره‌وه
 که پرپوو له‌ ژنان، به‌لام هه‌موویان خه‌وتبوون. کچیکی بچکۆلانه
 به‌ره‌و پوومان هات و ئاگاداریکردینه‌وه: «ئەم خاتونانه به‌دریژایی
 شه‌و به‌رێگاوه بوون... ئیستا برپاره تا کاتی پیوست پشووبده‌ن،
 هه‌ندیکیشیان گوتوویانه تا کاتی نانخواردن به‌ئاگیان نه‌هینینه‌وه».
 چوینه ژورنکی دیکه‌ی پر له‌ ژنی سه‌نگین و سه‌لار که هه‌موویان
 له‌به‌رده‌م چهنده‌ها ئاوینه‌دا قژیان شانده‌کرد، کچیکی بچکۆلانه، که
 هه‌ر به‌و کچه‌ی پیشوو ده‌چوو، گوتی: «ئەم خاتون به‌رێزانه، خۆیان
 بۆ تۆله‌سه‌ندنه‌وه ده‌پازیننه‌وه». چوینه ژورنکی تر، دوو تاقم ژنی
 سه‌رسپی به‌سه‌ر دوو پارچه‌ قوماشی سه‌پیدا نوشتابوونه‌وه، خانمیکی
 گچکه‌له‌ خه‌به‌ری پیداین، که ئەم پیرێژنانه، چهنده‌ها سه‌له‌ خه‌ریکی
 ئاماده‌کردنی ئەم دوو کفنه‌ن بۆ ئەمرۆ. له‌ ژورنکی تاریکتردا، چهنده‌ها

ژنمان بینى به ته زبىحه كانيانه وه، به بىدهنگى دوعايان دهخويند و به چواردهورى خۆيان و دونيادا كووفيانده كرد، به كىك پىيگوتىن: «خانمان، ئەمانه شه يتان له خۆمان و له گوندهكه دوورده خه نه وه». دواچار گه يشتىنه ژوورىكى خالى، ته نها يهك په نجه رهى تيا بوو كه به سهر ژوورىكى دىكه دا ده پىروانى، خانمىكى مامناوه ندى له ته مه ندا، به سه رولاگيره يهكى پازاوه وه، به جووتى چاوى ره شكاراوه وه، به هارپه ي هياسه يهكى برىسكه داره وه هات و گووتى: «ئو دوو كچه له و ژوورده دان، ده توانن له په نجه ره كه وه ته ماشايان بكن». من و فه تانه دواى چه ندين مانگى دوور و درىژ له و ده لاقه يه وه خوشكه كانمان بينى به وه، په روانه له وى له سهر به سىتىكى بچكۆلانه دانىشتبوو و سه يرى په نجه ره كه ي ده كرد، چه ندين چار له چاران لاوازتر و برونزىتر بوو، نىوچاوانى پوونتر و ئاوپتر ده پىواند به جۆرىك وام هه سته كرد خه ونه كانى به ئاسانى له نىوچاوانى به ديارن، ئو سه يرى په نجه ره كه ي ده كرد و هىچى نه ده گووت، له پىشدا منى نه بينى، يا خود پىده چوو ئو وىش له ناو ئو هه موو ده موچاوانه دا كه له ماوه ي ئو دوو پۆژه دا بينى بووى، به ئاسانى نه توانىت سىماكان له يه كدى جىباكاته وه، به لام كه تىرتىر و پوونتر ته ماشاى كردم، وه كو چه په ساوىك هه ستا و له په نجه ره كه نرىكبوو وه، بالآى وه كو هه مىشه بهرز و نىگاكانى وه كو چاران پىروون له جوانى و بۆشناخى، وه كو ئو وه ي بينى من، شتىكى يان يه كىكى سه يرى بىرخستبىته وه، يه كىك كه له مپژه نه بينى بووه، سه رسام و ده سته پاچه هات و گووتى: «خه ندان، تۆش لىزه يت... چۆنىت... ها... خوشكى بچكۆلانه م تۆ چۆنىت؟». هه ردووكمان چاومان پىروو له گريان، به لام من به نه سپاى گووتم: «په روانه، باشم، من باشم... خراب نىم، له تۆبه خانه يهك ده ژىم». نازانم گووى لىم بوو يا خود نا، كه مىكى تر سه يرى يه كترمان كرد و ئو ژنه چاوپه شه به خۆى و هياسه كه يه وه

به نارامی شانی منی گرت و گوتی: «کچم، بهسه، نیدی ته او... با پوریشت چاویکی پیبکه ویت». من له و چند ساته کورته دا بۆ ئیستیکی زۆر کورتیش چیه چاوم له په روانه نه تروکاند و به نیگایه کیش چیه سهیری میدیای غه مگینم نه کرد.

سالانیکي زۆر نه وه بوو به مهراقی فه تانه که به رده وام ده یگوت: «من به مه حبهت و سۆزه وه سهیری په روانه شم کرد، من چۆن له خوشکه کهی خۆم پوانی به هه مان جور پوانیمه خوشکه کهی تۆش». من نه و پۆزه که ده بایه له بهر نه و په نجه ره یه دا ده رفه تبهیتم و سهیری میدیای غه مگینیش بکه م، که به دلنیا ییه وه له قوولایی دونیا بیده نگه کهی خۆیدا و بهر له مردن چاوه پوانی نیگایه کی که میک سۆزدار و مه حبه تاوی کرده، فه تانه هه میشه له سه عاته کانی زویری و توره بیدا ده لیت: «نه و چند پۆزه هه ر چیه ک و هه ر که سیک ته ماشایکردون، به دلنیا ییه وه به چاوی بق و سوکایه تی سهیریکردون، ته نا من و تۆ... من و تۆ خوشکی نه وان بووین و ده بایه به ره حم و به زه ییه وه نیگایان بکه یین. تۆش نه و نیگایه ت له خوشکه کهی من نه گرت». ئیستا هه سره تیکی زۆری نه و پۆزه له دلمدایه، هه سره تی نه وه ی نیگای میدیام نه کرد، نه متوانی چی له دلمدایه بۆ په روانه ی هه لپه ژم، نه متوانی باوه شی پیابکه م و پیبیلیم: ده مه ویت له گه لته دا بمرم. که پورم په نجه ره کهی جیهیشت، من سهیری چاویم کرد، نه و نیگایه م بینی، نیگای دلنیا یی و ناسوده ییه کی قوول. نه و به جوریک ناسوده بوو، تا ماوه یه ک گوچی له هیه نه بوو، ته نا له ناسمانی نه و ناسوده ییه پۆحیه ی خۆیدا ده سوپایه وه، من له ویاوه په دانه بووم نافرته تیک له چه شنی نه و، که ته نا له ساتی گرژی و کینه دا بینیبووم، به و جوره خۆشیه کی هیمن و ساف پوو خساری بگه شینتته وه، ناشکرا بوو له زه تیکی قوولی ده چه شت، له زه تیک که وه کو له تروپکی خۆشیدا بیت

دهیشکوفاند و زیندوویده کرده‌وه. که له ژووره که چووینه دهره‌وه، من سه‌رنجدا، فه‌تانه ته‌واو په‌نگی زهره بووبوو، خوئی به منه‌وه نووساند و گووتی: «ه‌ردوویکیان ده‌ترسن، ه‌ردوویکیان ژور ده‌ترسن». به‌لام ناشکرابوو من و شه‌و زیاتر ده‌ترسین. له دهرگایه‌کی ژور نزمه‌وه چووینه ناو‌ه‌وشیکی دی که پریوو له قه‌ساب و بزنی سه‌رپاوی، ده‌یه‌ها بزنی سه‌ره‌وخوار به‌چنده‌ها داردا ه‌لواسرابوون، سه‌رتاپای ه‌وشه‌که بووبوو به‌به‌خوین، قه‌سابه‌کان ه‌موو خه‌ریکی گوریین و دامالینی پیسته‌ی بزنه‌کان بوون، چنده‌ها که‌له‌سه‌ریش له‌ته‌شتیکی گه‌وره‌دا له‌سوچیکی ه‌وشه‌که‌دا دانرابوون، ه‌الوی گه‌رمی شه‌و خوینه له‌ده‌ستوپلی شه‌و مندالانه ه‌لده‌ستا که به‌ده‌وری قه‌سابه‌کاندا ده‌سورانه‌وه و به‌دیار ته‌شتی که‌له‌بزنه‌کانه‌وه دانیشتبوون و سه‌یری چاوی بزنه‌کانیان ده‌کرد.

له‌ه‌وشه‌که‌وه، شه‌سپه‌ژنیکی شوخ و به‌ه‌وا پیشمانکه‌وت، به‌پورمی گووت: «شه‌دوو کیژه ده‌به‌ینه به‌ر شه‌ه‌یوانه به‌رزه با له‌وی پشووبده‌ن و ته‌ماشای دیمه‌نه‌کانیش بکه‌ن، پیم باشه‌تیکه‌لوی که‌ژاوه‌که نه‌بن... من ژور دلم به‌کچان ده‌سووتیت، به‌تاییه‌ت له‌مه‌نه‌دا».

گونه‌که بریتیبوو له‌زنجیره‌یه‌کی شیواو له‌مال و ژور و دهرگا و کۆلان، که به‌جۆریکی تیکه‌لآو به‌سه‌ریه‌کدا ده‌کرانه‌وه، ه‌موو شته‌کان به‌جۆریک پیکه‌وه گریدرابوو ه‌ستم نه‌ده‌کرد له‌جیگایه‌که‌وه ده‌چمه‌جیگایه‌کی دیکه، سه‌رجه‌می گونه‌که‌ش له‌پتوئلکه‌یه‌ک ده‌چوو که دیواره‌کانی به‌فر و به‌رد و مرؤف دروستیانکرده‌بیت. له‌ه‌ندئ جیگادا ه‌ه‌ستمده‌کرد که مرؤف‌ه‌کان له‌بری دیواره‌کان وه‌ستاون، له‌ه‌ندئ شوینی تریشدا به‌پیچه‌وانه‌وه دیواره‌کان له‌بری مرؤف‌ه‌کان نابلو‌قیانده‌داین. من سه‌ره‌تا گونه‌که‌م وه‌کو کویره‌دئییه‌کی دوورده‌ست و بچکۆلانه ه‌اته

پيشچاؤ، به لام نئستا كه ده رگاكان ده كرانه وه، هر ده رگايه كه ده چووه
 سه ر پنگايه كي به ردين و هر پنگايه كيش به ناو چنده ها مال و ژوور
 و گوزه ر و ديوه خاندان تيده په پي. تا زياتر سه ر ده كه وتين، هه ستمده كرد
 نه م گونده زياتر و زياتر خؤيده كاته وه، به لام ديواره كان و ماله كان و
 كوچه كان هه موو خاليبوون، جگه له به فر هيچي ديكه ديار نه بوو...
 به فر و به رد... سه ر نجام گه يشتينه مائيكي بچكولانه، كه له هه موو
 ماله كان خوشتر بوو. مائيك بوو به سه ر ده شتاييه كي گه ورده دا ده كرايه وه،
 ناشكرابوو نه وه دواهه مين مائي گونده كه يه و له پشتاييه وه ئيدي كي لگه
 و له وه رگا و خاكه به ياره كان ده ست پئنده كه ن. به په يژه يه كدا كه يه ك
 پارچه نه خش و نيگاري كوون بوو سه ر كه وتينه سه ر بؤ به ر به رؤچكه يه كي
 پازاوه، بؤ به رهه يوانتيك ديمه ني خانوييه كي شارستاني هه بوو، له ويژه وه
 هه موو نه و پنگايانه مان ده بيني كه پيا هاتووين و كووي ناسؤ نزيك
 و دووره كانيشمان چاولي بوو. له وه به رهه يوانه دا هه ستم به بؤشاييه كي
 گه وره كرد، هه ستمده كرد من جگه له پؤحيكي رهش و خالي و بيقه رار
 زياتر هيچي ديكه نيم، تازه به ئومئدي هيچ موعجزه يه ك نه بووم، له
 دوور و نزيكيشه وه له سپتي به فر زياتر هيچي ديكه م چاونه ده كرد،
 هه ستمده كرد جگه له سه ر ماش هيچي ديكه له دونيادا نيه... سه ر ما
 و هيچي ديكه... هئنده ي گه يشتينه به ر نه و به رهه رؤچكه سارده، پورم
 كه شاهانه ترين ساته كانى ژيانى ده ژيا، بؤنه وه ي خووي له گوندا
 نيشانبدات و توانا و ده سه لاتي خووي ده ريخات، ئيمه ي به ته نها جيپه يشت
 و گه رايه وه. له وه كاته شه وه كه لاي ميديا هاتبووينه ده رئ، فه تانه كزه له
 و مه لوول ده ينواند، هه ردوو كمان هه ستمانده كرد، به شتويه يه كي توند
 فرئدراوينه ته ده ره وه ي كات و شوينه ناساييه كان، بؤ يه كه مجار دونيامان
 به هه موو غوربه ته سارد و سپي و بؤشه كه يه وه ده بيني، بؤ يه كه مجار
 نه و په يوه ندييه سه يره مان له نيوان خووين و سه ر ما دا ده دؤزييه وه، تا

سالانئیکى دواتریش به‌رده‌وام په‌نگى به‌فر به‌ره و په‌نگى خوین ده‌بیردم، به‌رده‌وام ئه‌و سپئتییه دزئوه‌ی په‌نگه‌کانى ژيانى ده‌شارده‌وه، ئه‌و سپئتییه‌ی که په‌نگه‌کانى سروشتى له‌یه‌ک وه همدا داده‌پۆشى، به‌ره و ئه‌و هه‌موو سورئتییه ترسناکه‌ی پارچه‌پارچه‌بوون و زامداربوونى مرؤفى راده‌کیشام، هه‌ستمده‌کرد په‌روانه به‌هؤى ئه‌م به‌فره‌وه ده‌مریت و ئیمه به‌هؤى ئه‌م سپئتییه بیته‌ندازه‌یه‌وه لیره‌ین. له‌و نئواره‌یه‌وه ئیدی رقم له‌هه‌موو شته سپییه‌کان بوو، هه‌موو سپئتییه‌کى سه‌رتاسه‌ریم به‌کوشنده ده‌زانى. من له‌ ناو به‌حرى خولیاکانمدا بووم که له‌ دووره‌وه ئه‌و که ژاوه‌یه ده‌رکه‌وت. ئه‌و که ژاوه‌یه‌ی ژنه سپى پۆشه‌کان به‌خویان و ده‌فه‌کانیان‌وه پێشیکه‌وتبوون. که فه‌تانه گوئى له‌ ده‌نگى ده‌فه‌کان بوو به‌ر له‌ من چوو به‌ر گوئسه‌بانه‌که و سه‌یرى پێگاکانى کرد. فه‌تانه‌ش به‌ر له‌ من په‌روانه و میدیای له‌ ناو حه‌شاماته‌کاندا دۆزیه‌وه، هه‌ردووکیان به‌ ته‌وقئیکى گه‌وره‌ی سپى داپۆشرا بوون. هه‌ردووکیان به‌ ئارامى له‌ پشتى چهنده‌ها ده‌فبه‌ده‌ست و چه‌کبه‌ده‌ست و خه‌لکى ئاساییه‌وه ده‌پۆشستن، له‌ دووره‌وه گوتمان له‌ ده‌نگى به‌سۆزى ئه‌و سلاوات خوینه زولائیه بوو که ده‌یگوت: «فقلع دابر القوم الذین لملوا و الحمد لله رب العالمین». چهنده‌ها ده‌نگى گه‌رمیش له‌ دوايه‌وه ده‌یانگوت: «الحمد لله رب العالمین.» په‌روانه به‌ ئارامى ده‌پۆشست و سه‌یرى که‌سى نه‌ده‌کرد، به‌ هیمنى ده‌ستى میدیای غه‌مگینى گرتبوو و پێکه‌وه هه‌نگاویانده‌نا. له‌ دواى ده‌فزه‌نه‌کانه‌وه، پیزى یه‌که‌م هه‌موویان یه‌ک به‌ ته‌ک یه‌که‌وه باوک و براکانى من و فه‌تانه بوون، فه‌تانه به‌ نه‌سپایی و به‌ ترسیکی زۆره‌وه لیمنزیکبووه‌وه و ده‌ستى گرتم، به‌ ده‌نگئیکى بریندار ده‌یگوت: «ئه‌وه براکانمن». من ئه‌و کات پوونتر و تیزتر ده‌مپوانى، سه‌یرى ئه‌و پیاوه توپانه‌م ده‌کرد که هه‌موو گیانیان له‌ فیشه‌کدا زه‌رد ده‌چوووه.

شه بهنگيكي گه وره له گهردي ناريشمين، به دهوري په روانه وه بوو. که له و بهر به روچکه به ی ئيمه نزيک بوونه وه، فه تانه توند دهستی گووشيم و گووتی: «خه ندانی چکوله، سه يری شو په پولانه بکه له ده وريان، سه يری شو په روانانه بکه». تا نه وان زياتر نزيک بکه و تبا نايه وه په پوله کان زياتر ده بينران، هه ستمده کرد له گهل تيپه پيني که ژاوه که دا هندی له په روانه کان له هه وای سافی شو ئيواره يه دا ده مانه وه و بهرو لای ئيمه ده فرين... ئيمه له و بهر به روچکه يه دا و له حجاب به دريژه کانماندا و به و له چکه په شان وه، جگه له په پوله کان سه رنجی که سی دیکه مان پانه ده کيتشا، په روانه و ميدياش له پيش که ژاوه ی مردنی خو يانه وه به ته کماندا راپوردن و ئيمه يان نه بينی، من سه يرمده کرد و په روانه م وهک قوزاخه يه کی نهرمی که تان ده هاته پيشچاو. من له ناو شو دونيا بيسنوورده ده متوانی خو نه گری و په رشبوونه وه ی شو بينم، ده متوانی تيکه لاوبوون و توانده وه ی شو بينم له ناو شو مه خلوقانه دا، له ناو به فردا، له ناو چيا مه زن و حه کيم و سه بوورده کانی ده ورويه ردا، بونی پيسته که يم ده کرد، شو پيسته نازکه ی ساله های سال ده مبینی له نزيک ئينجانه کانه وه گهرديکی سيجراوی جيده هيلايت... ده متوانی هه سته ژاکاوه کانی بخوینمه وه، ده متوانی پوچه په شمورده که ی بينم، هه ستمده کرد که داخ له دل نيبه، تورپه نيبه، خه م له و مردنه ناوه خته ناخوات که به هيمنی له دوايه وه ده پوات، پويشته نارام و خه يالايو بيه که ی ده يگوت: «بابرؤين»، من گويم له ده نگه قووله کانی ناو گیانی بوو که ده يگوت: «بابرؤين». پيده چوو خو ی شو خه لکه ی داوه تی مردنی خو ی کرد بييت، که ميک په له ده هاته بهرچاوم، وه لی هه رگيز هه له شه و نا نارام ديارنه بوو، هه روه کو شو پوژانه هه نگاويده نا که پيکه وه به شه قامی سه ره کی شاردا سه رده که وتين، شو پوژانه ی هينده جوانييه کی دره وشه داری هه بوو به رده وام به و شوق و په ونه قه

کچانه‌یهی خۆی، که‌ساسی و لاوازی منی داده‌پۆشی. من ده‌مروانی و هه‌ستمده‌کرد ئیستاش وه‌کو ئه‌ و ئیواره‌ دورانه‌ی به‌هاری جاران به‌ جوانی خۆی هه‌موو ساردی و بی‌مانایی و دل‌په‌قی ئه‌م ئیواره‌یه‌ی داپۆشیوو.

له‌ساتیکدا ویستم هاواریکه‌م «مه‌یکوژن»، فه‌تانه‌ وه‌کو ناو پۆحم بخوینیته‌وه، جاریکسی تر ده‌ستی گوشیم و گووتی: «خه‌ندانی چکۆله‌ بیده‌نگ به‌، تازه‌ هیچ سوودی نییه‌، ئاسوده‌یی مردنیان لی‌مه‌شیوینه‌». دواتر من و فه‌تانه‌ پۆژه‌های پۆژ باسما‌ن له‌ ئاسوده‌یی ئه‌و مردنه‌ کرد، من هه‌میشه‌ ده‌مگوت: «په‌پوله‌کان نه‌بی‌ت هه‌مووشتی‌ک ئاسوده‌بوون، به‌فری خه‌وتووی ناو کی‌لگه‌کان، پورم که‌ له‌ ناوه‌پاستی ده‌فژه‌نه‌کاندا ده‌پۆیشت، باوکم که‌ سه‌ری دانه‌واندبوو و به‌ ئارامی و ئاسوده‌یی هه‌نگاویده‌نا، سلالات خوینه‌کان، کوپانی تینووی خوین، خزمه‌ داخ له‌دل‌ه‌کان، هه‌موویان ئاسوده‌بوون». که‌ که‌ژاوه‌ی مردنه‌که‌ گه‌یشته‌ قه‌راغ گوند، چه‌ند سه‌د مه‌تری‌ک به‌ر له‌ گه‌یشتن به‌ گوپستانی ئاوابیه‌که‌ وه‌ستا، فه‌تانه‌ به‌ ترسه‌وه‌ ده‌یگوت: «له‌ گوپستانه‌که‌دا نایانکوژن، په‌کی‌ک هه‌یه‌ که‌ ناهیل‌یت له‌ گوپستانه‌که‌دا بیاننیزن، نه‌با مردوو‌ه‌کانی دیکه‌ پی‌سبکه‌ن». پاش ئیستی‌ک هه‌مووان له‌بن دره‌ختیکی گه‌وره‌دا که‌ له‌ ئی‌مه‌وه‌ زۆر دوور نه‌بوو وه‌ستان، من گووتم: «فه‌تانه‌ ئه‌وه‌ دره‌ختی مردنی په‌روانه‌یه‌». ئاشکرا‌بوو بریاریانداوه‌ له‌ ژیر ئه‌و دره‌خته‌دا بیانکوژن، فه‌تانه‌ سه‌یری شته‌کانی ده‌کرد و تا ده‌هات په‌نگی زیاتر زه‌رد هه‌ل‌ده‌گه‌پا، تا ده‌هات زیاتر ده‌له‌رزی، ماوه‌یه‌ک به‌ بیده‌نگی سه‌یری دیمه‌نه‌کانی کرد و ئینجا له‌سه‌ره‌خۆ گووتی: «به‌ل‌ئێ خه‌ندان، ئه‌وه‌ دره‌ختی مردنیانه‌... ئه‌وه‌ دره‌ختی مردنی خوشکه‌کانمانه‌». بینیمان، پورم و دوو خاتوونی دیکه‌ که‌ ئاشکرا‌بوو له‌ ژنه‌ سه‌لاره‌کانی ئه‌م ناوچه‌یه‌ن، ده‌ستیان گرتن و به‌ره‌و ژیر دره‌خته‌که‌ بردیانن،

درهختیکی ئیجگار زه به لاج و ئیجگار پووتہ لَ بوو، به ئہ اندازه یک به رزیوو، من هہستمده کرد هہندئ لہ چلہ کانی لہ ئاسمانہ وه هاتونہ تہ خوار، هہستمده کرد لہ شہ به قہ شینہ کانی ئہ و سایہ قہ سارده وه دابہ زیوونہ تہ ئہ و زہویہ سپیہ، کہ سہیری قہ د و بنکی ئہ ستوری ئہ و درہختہ شم دہ کرد بہ پیچہ وانہ وه، دہستکردیکی گہورہی زہمینم دہبینی، ہونہ ریکی ئہ و خاکہ سہیرم دہ ہاتہ بہ رچاو کہ جہستہ یہ کی و ہا بلند، بہ لام ترسناکی دروستکردوہ، و ہکو تریش لہ و درہختہ دا تیکہ لآوبوونیکی گہورہ و ئالۆز و تہ لیسماوی زہوی و ئاسمانم دہبینی، دہست تیکہ لآوکردنیکسی ئہ ہریمہ نانہی بہ رزاییہ بیسنورہ کانی جیہان و قوولاییہ تاریکہ کانی خاکم ہہست پیڈہ کرد... سالانیک دواتریش زۆر بیرم لہ و درہختہ دہ کردوہ، زۆر شہ و لہ خہوہ ترسناک و پری مۆتہ کہ کانمدا دہ مبینیہ وه، زۆر جاریش لہ زیندہ خہوہ کانمدا خۆم دہبینی لہ زۆریدا دہ مرمر، دہ مبینی لہ نابہیننی پہ لوپۆکانیدا دہ خنکیم، لہ نیوان سہرکہ وتن و دابہ زیندا ویلڈہ بم و خۆم بۆ نادۆزرتہ وه. ئہ و ئیوارہ یہ من لہ ہرکس پتر سہرنجی ئہ و درہختہم دہ دا، کہ پہروانہ و میدیا لہ بہرہ میدا گہ لیک بچکۆلانہ و بیہیز دہرہ کہ وتن، بہ لام پیڈہ چوو پہ پولہ کان لہ گہ لَ ئہ و دارہ دا شہ پیکن، پہ پولہ کان تادہ ہات زیاتر و زیاتر کۆدہ بوونہ وه، وادیاریوو ہیچ کہ س سہرنجی ئہ و پہولانہ نادات، بۆ ساتیک وا ہاتہ خہ یالَم کہ پہروانہ و میدیاش لہ زۆر ئہ و درہختہ دا سہیری پہ پولہ کان دہ کەن، بینیم بہ شیوہ یہ کی سہیر سہریان بہرہ و ئہ و پہولانہ بہر زکردۆتہ وه، بہ لام کہ س سہرنجی ئہ و پامانہ لہ ناکاوہی پہروانہ و میدیای نہ دہ دا لہ پہ پولہ کان، کہ س نہیدہ بیننی چۆن چۆنی نیگا کانی ئیمہ و ئہ وان لہ رینگای ئہ و گیاندارہ چکۆلانانہ وه یہ لہ گیانی یہ کتر دہروانن. خہ لکی لہ و ساتہ دا ہہموو سہیری ئہ و گروپی تیربارانہ یان دہ کرد کہ کہ مہ کہ مہ خہ لکہ کہ یان

له درهخته که دوورده خسته وه و فاسیله به کیان له ناوه پراستی به که م
 پیزی بینه ران و خویندا دروستده کرد، گروپی تیربارانه که براکانی من و
 فه تانه و هندی دووره خزمی دیکه ی هردوو خیزانه که مان بوون، هندی
 که نجی نه ناسراو پهرته وازه ش به ناشکرا داوایانده کرد که به شداریبکه ن،
 دیاربوو هندی کیان له پتگی زور دور و له هریمی نه ناسراوه وه هاتوون
 تا له م مه راسیمه دا چالاکین، ئیستاش به ناسانی ناماده نه بوون، ئو
 ساته پیروزانه، ته نها وه کو بینه ریگ بژین، به لام به کی له ماموستاکان
 هاته پیش و به چند فه رمانیک هه مووانی ناگادار کرده وه که جگه له
 برا و که سی کیژه کان که سی دیکه هه قی به شداریکردنی نییه، هر ئو
 ماموستایه ش به هیمنی و دوی نارامبوونه وه به کی ناوه خت ده ستیکرده
 خویندنه وه ی سووره تیگی دریز. که ماموستا سووره ته که ی خو
 ته واو کرد گه پایه وه جیگای خو ی و ئوسا براکانم له گه ل سه رجه می
 گروپی تیربارانه که دا چه که کانیا ن به رز کرده وه. له و ساته دا که پهروانه
 پووبه پوو ته ماشای مردنی ده کرد، که نیواری مردنی ئو له ناسوکانه وه
 هله ده هات، که هه مووان چاوه پروانی دهنگی ترسناکی تفه نگه کان بووین،
 بیده نگیه کی سهیر بالی به سه ر دنیا دا گرت. من هه ستمده کرد هه موو
 گه ردون چۆته دۆخی خاوبوونه وه به کی شاعیرانه وه، هه موو گه ردون
 وه ستاوه و به چاویکی خه و آسووه وه ده پروانیت، دره خت و چیا و به فر
 له کونجی بیده نگی خوینانه وه سهیر یانده که ن، که دهنگی تفه نگه کان
 به رزبووه وه، دنیا له چاوترکانیکدا پریوو له گه رد، من دلنیا بووم که
 پهروانه ده بیته گه رد، ده بیته ئو تۆزه ناو ریشمییه بریقه دار و نر مه،
 تفه نگه کان بیده نگ ده بوون و پهروانه هر به پیوه بوو، میدیا ده که وت
 و پهروانه به پیوه ده مایه وه، پینه ده چوو بکه ویت، به لام به شیوه به کی
 سهیر په خشده بووه وه ... ئو گه رده ی پهروانه، له سه ر سیما و له ش و
 دره خته کان ده نیشته، له و ساته وه ی که پهروانه وه کو نه سیمیک به سه ر

هەموو وجوددا هەڵبەست کرد، پەپولەکان زیاتر دەبوون، هەندیکیان لە هەوادا دەرەگەوتن و سوپیکیان دەخوارد و دەمردن، بەلام هەندیکیان زیاتر و زیاتر دەمانەوه و وهک شاھیدیکی سىحراوی نەینی ئەو ئیوارەیان لە قوولایی ژیانە تەلیسماوی و ئالۆزەگەى خۆیاندا هەڵدەگرت. پەروانە دەکەوت... من دەمبىنى پەروانە بە هیمنى بەچۆکدا دیت، بە هیمنى دەنوشتیتەوه، بە هیمنى سەر دەخاتە سەر زەویەکه و بەلادا دیت، لەگەڵ کەوتنى پەروانەدا پەپولەکان بە شەپۆلێکی گەورە بەرەو قوولایی ئاسمان بەرز دەبوونەوه، لەگەڵ ترسی پەپولەکاندا، چەندین پیریژن لە پەروانە و میدیا نزیک دەبوونەوه و دەیانخستنه سەر بەتانییەکی سەوز، ئەو دوو کفنه سپییەیان تێوە دەپێچان کە پێشتر لە بوخچە یەکی پەشدا هەلیانگرتبوون، ئێمە لە دورەوه هەموو دیمەنەکانمان دەبینی، تا چەند دەقیقە یەکیش تەواو حالى نە دەبووین کە چی پوودەدات، نەماندەتوانی ئەو پراستییه بەپوونی ببینین کە لە بەرچاوماندا بوو... تەنھا دواى حەپەسانىکى درێژ، دواى تێپامانىکى قوول تێدەگەشتین کە ئەمە تەنھا ئیوارەى مۆتەکە و ترس نییە، بەلکو ئیوارەى پراستەقینەى مردنى خوشکەکانمانە... لەگەڵ فەتانەدا تەماشای یەکدیمان دەکرد و تێدەگەشتین کە پەروانە و میدیا مردوون... چاومان دەتروکاند و ئەوان مردبوون، دەمانپروانى و مردنى ئەوانمان لە ئاسمان و لە بەفر و لەسەر رێگاگان دەبینی، جیهان لە دواى ئەو پێزانینە گەرمتر و داختر و دۆزەخیانەتر دەینواند. دەمبىنى گەرمای مردنى ئەو دوو گیانە لە بازنە یەکی گەورەدا هەموو ئەو بەفرە سپییە دەتوێنیتەوه و پەقەن و چلۆ چیلۆی ئەو سۆوشتە ئاشکرادەکات، یەکیک لە مامۆستاگان دەچوو سەر دوو تەرمە کفنراوەکە و کۆمەلێ گەنجی پادەسپارد گۆریان بۆ ئامادەبکەن، من لە دلەوه دەمویست بپۆم و سەیری ئەو گیانە پەشمورده و ژااکاوهی پەروانە بکەم، دوا نیگا لە ئارامگای ژیانیک بگرم کە لەو گەردەلوانەدا کەوتبوو. من کەوتبوومە

بۆشاییه کی به رینه وه، بۆشاییه کی بیسنور، هه ستمده کرد نا ئومیدییه کی گه وره هه موو ئه و توپه یی و یاخیبوونه ی ناو دلم ده کوژیت، ده مزانی که ئیدی ده بیت ژیانکی بیئلهام بژیم. فه تانه به قورگیکی پر له گریانه وه ده یگوت: «له شه ودا بیانکوژتبایه چاکتریو، له شه ودا لایه نی که م، میدیا ده یتوانی ته ماشای مانگ بکات...» که فه تانه وای ده گوت، من به جوژیکی سه یر باوه شم پیاده کرد و ده گریان، هینده توند باوه شم پیاده کرد، هه ستمده کرد له و ساته وه بۆ هه تاهه تایه خوشکایه تیه کی ئه به دی به یه که وه گرئیداوین، پیموایوو ئه و ساته هه ردوو کمانی کردوه به شاهیدی ساتیک، که ده شیت له ناو ئه و ئه و گیزه لووکه یه دا که به سه ر ولات و سروشت و گیانله به ره کاندایه ئیده کرد به که م بگریت و له یادبچیته وه، یان ته نیا وه کو پوژیک له پوژه ئاساییه کان تو مار بگریت. من ئه و پوژه تا شه ویکی درهنگ که جاریکی دی له بهر ده رگای تو به خانه که دا دابه زینه وه، ده ستی فه تانه م به رنه دا، پیکه وه موچوپکه سارده کانی ئه و ئیواره یه ژیاين، پیکه وه ته زووه کانی مردنمان به شکرد، پاچه نینه کانی هه ناومان به خشی به یه ک. ئه و گریان به کوله، زور شتی له کيسداين، ئه و بورانه وه سه یره له ئامیزی یه کتردا له بهر به رۆچکه یه کی دووری گوندیکدا نه به یشته ئه و ده ستانه ببینین که په روانه و میدیا یان وه کو دوو شه یتان فریادیه ناو چالیکه وه و گله بانیا نکردن. ئیمه ده گریان و ناگامان له کات و شوین نه مابوو، به جوژیکیش باوه شمان به یه کدیدا کردبوو له یه کدی جوینه ده کراینه وه، ناگادارنه بووین ئه وان چیده که ن، ناگادارنه بووین چون ئه و دره ختی مه رگه جیده هیلن و ده گه پینه وه. کاتیک وریابووینه وه پورم و چه ندین ژنی دیکه به هینجه تیکی زور ده یانویست له یه کمان جیا بکه نه وه، دوا ی هه ولکیکی زور توانیان له یه کمان دووربخه نه وه، به لام هه رگیز نه یان توانی ده ستمان له ده ستی یه کتری ده ره یینن. چون ئه و دوو مردووه که وتبوونه ئامیزی یه ک، ئیمه ش ئاوه ها

باوه شمان به يه كدا كردبوو. كه له ناو فيغان و گرياندا ئيمه يان سوار ماشينه كه كرده وه و ده رگاكانيان له سهر داخستين، بينيمان چۆن ئه و پوه گه وريه له خه لكان و پياوكوژان، له باوك و برابى ده ست خويئاوى ده گه پانه وه سهر چهند خوانيكي دريژ و پاراوه كه له ده به ها ديوه خاني گه وريه گه وريه دا پراخابوون. من و فه تانه به رده وام، وه كو دوو مندا ل ده گريانين، جگه له ئيمه كه سى ديكه نه ده گريا، جگه له هاواريه كاني ئيمه دهنگى هاواريكى تر نه بوو، هه موو گوند بوونى په زامه ندى ئه و پوچانه ي ليده هات كه فه رمانى خو يان له به رده م خودادا ئه نجامدا بوو و ئيستاش به ده روئيكي ئاسوده وه ده پزانه سهر سفره كان. له و ئارامى و ئاسوده بيه دا، شيوه نى من و فه تانه، ئيقاعى ئه و خو شبه ختيه ي ده شيواند، كه زانيشيان هيج شتى ئيمه ئارام ناكاته وه، يه كى له ماموستاكان گووتى: «بيانبه نه وه ناو ماشينه كه و ده رگاكانيان له سهر داخه ن...».

له په نجه رهى ماشينه كه وه، ئه و هه زاران هه زار په پوله يه مان بينى ده فريين و ژيانى خو يان له سهر ئه و پويه ره بيكو تايانه ي به فر ده وه راند، نه مانده زانى بو كوئى ده چن، به لام ئاشكرا بوو ئه و په پولانه ي به جوړيكي سه ير سوپى ژيانى خو يان تيكدا بوو، به بى ته فسيريكي شياو، له و زستانه سارده دا ده ركه وتبوون... هاتبوون گيانى په روانه له مبه ره وه رى دوو ده رىاي بيسنوورى عه ده مدا به پرتنه وه. هاتبوون له گه ل په روانه دا بمرن. فه تانه دواتر بيريده كرده وه ده يگووت: «خه ندان، كئى ده لئيت ئه و په پولانه هه ر پوچيانه تى په روانه خو ي نه بوون؟ كئى ده لئيت پوچيانه تى ئه و نه بوون كه مردن گوړپويئى بو باغچه يه كى گه وريه گه وريه په پوله، ئاه... خه ندان... هيج كه س... هيج كه س ناتوانيت وه لامى ئه و پرسيا ره بداته وه». ئه و شه وه تا دونياش بووه زولمه ت و شه وه زه نكيكى بي مه ودا، من هه ر په پوله كانم ده بينى ده فريين

و دەمردن... دەمبىنى لە ناو بازنەيەكى گەورە و ئالۆزدا دەسورپانەو و دەكەوتن. من تا سالانئىكى دوور و درىژىش، تا لە قوتابخانەي خوشكە تۆبەكارەكانىش ھاتمەدەرئى، ھەر پىموابوو ئەو پەپولانە، خەيال و خولياي من و ھەتائە بوون... ھەر پىموابوو درىژكراوھى ئەو ھەموو ھەنتازيا كوژرا و كپكراوھى ناو گيانى ئىمە بوون، بەلام كە دواتر سات بە سات يادەوھرى ئەو پۆژەم زىندووكردەوھ، بىنىم كە تەنھا ئىمە نەبووين لەو پۆژە غەمگىنەدا پەپولەكانمان بىنيوھ... ھەر ئىمە نەبووين لە ئىوارەي پەپولە غەمگىنەكاندا ئەو گەردە وھرىو و باچووھى جوانيمان سەرنجدابوو، بەلكو ھەزاران كچ و كوچى دىكە، كە نۆربەيان لە تەمەنى ئىمەدا بوون، بە جۆرىك لە جۆرەكان ترس و ئەشكەنجەي ئەو ئىوارەيە زىابوون، ئەوانىش ئەو لەشكرى پەپولە ژاكاوانەيان بىنى بوو. ئەو ئىوارەيە پەپولەكان لە ھەموو ھەرىم و زەوييەكاندا، لە ھەموو شارەكاندا، بەشئوھەيەكى سەير بەسەر ھەوش و مال و پىگا و شەقامەكاندا بارىبوون... تا نىوھپۆي پۆژى دواترىش گەردى پەپولەكان دونياي گرتبوو، ھەوشى ھەموو قوتابخانەكان، ژورى ھەموو بەنديخانەكان، قاووشى توتناوى كارگەكان، مەيدانەكانى پاس، فولكە غەمگىنەكان، خەرەند و لىرەواپە دوورەكان، گۆرپەپانە كپەكانى شەپ... ھەموويان سەرتاپا گەردى پەپولەكان بوون، بەلام لەگەل ئەوھشدا تەنھا من و ھەتائە، ئەو ئىوارەيەمان ناونا «ئىوارەي پەروانە». من و ئەو سالەھى سالل ئەو وشەيەمان وھكو شىفرەيەكى نەينى بەكاردەھىنا... شىفرەيەك كە تەنھا ئىمە لە مانا سامناكەكانى تىدەگەيشتىن، شىفرەيەك بۆ قسەكردن لەسەر مەرگ و ناكامى، ھەركاتىك بمانويستايە باس لە دونيايەك بكەين كە سەرتاپاي پىگاكانى گىراوھ و سەرتاپاي دەرگاكانى داخراوھ، باسمان لە ئىوارەي پەروانە دەكرد، باسمان لە چىرۆكى ئەو پەپولانە دەكرد كە لە ئىوارەي زستاندا، پىگاكانيان وئلكرد و

بواریشیان بۆ جیہانئیکی دیکه نه دۆزییه وه، هه رکاتئیک چیرۆکی نه و مهمله که تانه مان بگێرپایه ته وه که له ناو شورا داخراوه کانی خۆیاندا ژهنگده هیتن، چیرۆکی که پوی نه و شارانه مان باسبکردبایه که هه و ناگاته گۆره پانه غه مگینه کانیان، باسمان له و شوینانه بکردبایه که کهس ئاودیوی دیواره کانی نابیت، به سه رهاتی نه و ده ریاچانه مان بیژایه که خۆیان له ناو خۆیاندا لیخنده بن، به بیتهۆ، بیمه به ست، بیخواستی خۆمان ده گه پاینه وه سه ر ئیواره ی په روانه .

من و فه تانه سالانئیکی دوور و درێژ، له گه ل جیبه جیکردنی فه رزه ئاینیه کاند، په راویژئیکی گه وره مان بۆ دروستکردن و گێرانه وه ی حکایه ته کان ته رخانکرد، چیرۆکه کان ته نها ده رفه تی ئیمه بوون بۆ له یه کدی نزیکبونه وه، من و نه و په یته پیتا چیرۆکی قه لای داخراومان داده تاشی، چیرۆکمان له سه ر نه و شارانه دروستکرد که زه مه ن تیایدا وه ستاوه، ده رباره ی نه و کێژانه ی که ویستوو یانه له په نجه ره ی به ندیخانه که یانه وه بفرن، نه و خاتوونانه ی خواستوو یانه له شه تاویکی گه وره بدن و نه یانتوانیوه، هه موو چیرۆکه کانیش به پێگای جۆرا و جۆردا ده چوونه وه سه ر ئیواره ی په روانه . پاله وانه کانمان هه میشه نیوه یان مرۆف و نیوه یان گیاندارئیکی دیکه بوو. فه تانه که سیحریازترین حکایه تخوان بوو، مه خلوقاتی دروستده کرد نیوه یان له گول و نیوه یان ئینسان بوو، نیوه یان ماسی و نیوه یان ئاده می، نیوه یان کوکوختی و نیوه یان مرۆف، هه میشه ش ئیواره ی مه رگیانی ناوده نا ئیواره ی گول، یان ئیواره ی ماسیه کان، یاخود ئیواره ی کوکوختی، له کۆتایی هه موو چیرۆکئیکیشدا من و فه تانه ده گریاین، ئیواره ی په روانه کلیلی ئیمه بوو بۆ دووباره بونیادنانه وه ی به سه رهاتی دنیا. هه لبه ت وه کو دوو عه قلی پچوک له سه ره تای سه ره تاوه له شته کان راده ماین، ده گه پاینه وه بۆ پۆژه کانی ده ستپیکردنی دنیا، بۆ مانای حکایه ته جۆرا و جۆره کانی

دروستبوونی گہردون و مرؤف، ہمیشہش چیرۆکەکانمان دەکەوتە نئیوان دوو دونیا، دونیایەک کە دەوەستتیت و بۆ ھەتاھەتایە خۆی دووبارەدەکاتەوہ، دونیایەکیش مەخلوقاتەکانی دەفرین و ھەریەکەیان لە نئیوارەیکسی مردندا، بەر ئاسۆ ئاسنینەکانی کۆتایی خۆیان دەکەون. من زۆرجار لە شەوہ دوور و درێژەکانی ئێو تۆبەخانەیدە لە فەتانەم دەپرسی: «فەتانە ئیمە سەر بە چ دونیایەکی، سەر بە چ بەشیکی ئێم گەردونەین، ئێو بەشەکی کە یاساکانی بۆ ھەتاھەتایە دانراوہ، یان ئێو بەشەکی کە مرؤفەکانی پەرن لە خولیای شیتانە بۆ فرین...». فەتانە دواي کەمیک بیریکردنەوہ دەیگوت: «ئیمە لەنئیوان ئێو دوو جیھانەدا وەستاوین و دەپوانین، چیرۆکەکان دەگێرینەوہ، حکایەتخوانەکان سەر بە ھیچ دونیایەک نین».

سالانیککی دوور و درێژ من و فەتانە، پێچکردنەوہیکسی ھێمن، بە دەوری ترس و تەنھایی و تاریکیدا پێچماندەکردەوہ، ژیان و ئازادی خۆمان لە چیرۆکدا دەژیاين، ھەر ئێو شەوہ سەیرانەش کە درێژکراوہیکسی نادیااری نئیوارەي پروانہ بوون، بەرەو دووبارە خۆدزینەوہ و خۆناسین و گەردونناسین بردینی، بەرەو خویندەنەوہي قوول لە کتیبخانەي تۆبەخانەکەدا. من زۆر جار بیرمەدەکردەوہ و دەمگوت: «دوورنئییە کە نئیوارەي پروانہ، تەنھا نئیوارەي قەدەري ھەندێکەس بێت و ھیچی تر... پەنگە پۆژگارێک بێت ژیان بەو جۆرە نەبێت، پەنگە سالانیک بەرپۆھبێت، لە تەقویمەکانیدا نئیوارەي پروانەي تیا نەبێت».

فەتانە خۆي کە لەزەتیکسی سەیری دەبینی لەوہي چیرۆکەکان بەشیوہي جۆرا و جۆر بگێریتەوہ، یەک پووداوي بە چەندەھا رێگا و شیوہي ھەمەپەنگ دەستکاریدەکرد، گەر ئێمشەو چیرۆکیکي بگێرپایەوہ، سبەي شەو بەشیوہیکي دیکە دەیگۆری، شەوي دوا ئێوہش بە پەنگیکي تر وشە و حکایەتەکانی پەنگدەکرد، دەشیگوت: «لەزەتسي

حکایەت گێڕانەو، لەزەتیکە لە کتییی نوسراودا نییە، کە بەسەرھاتیک دەگێرپتەو، دەتوانیت بە ویستی خۆت دەستکاری ھەموو شتەکانی بکەیت، یێئەوێ ئاسەواری تاوانیک بەجیھێتڵیت، کەسێش ناتوانیت بە بەلگە بیسەلمێنێ کە تۆ دەستکاری دونیات کردوہ...».

دوای ماوہیەک لە جیھێشتنی قوتابخانەیی خوشکە تۆبەکارەکان، ئیوارەیک ھاتم و گووتم: «فەتانە، دواجار بپارمداوہ، چیرۆکی خۆمان، چیرۆکی راستەقینەیی ئیوارەیی پەروانە بنوسمەوہ... بەبێدرۆ... بە بێخەیاڵ». فەتانە دەیگووت: «ئاش، خەندان، خەندان، ھاوڕێم، دروستکردنی کتیییک مانای دروستکردنی دونیایەکی داخراو، دونیایەکی کە کەس ناتوانیت شتیکێ لیبگورپت... تۆ جاریکێ تر پەروانە دەبیتەوہ ناو شوینە داخراوہکان، دەبیتەوہ بۆ جیھانیک کە ئەو نایەوێت تیا بژێ... من دلنایام ھیچ مەرفۆتیکێ راستەقینە نایەوێت لە ناو کتیییکدا بژی». من دەمگووت: «دروستکردنی کتیییک، مانای بە ئەبەدیکردن، مانای پزگارکردنی پەروانە لە کۆلانە بیکۆتاییەکانی مەرگ و پزگارکردنی لە شوینە تاریکەکان. فەتانە، من دەبیت پەروانە لە یادچوونەوہ و فەرامۆشی دەربھێنم. دەبیت خۆشم لە زۆلمەتی ئەو ھەموو پوچیە بێمەدەرێ، دەبیت ئیلاھامیکێ ترم بۆ ژیان ھەبیت و دووبارە ئەو کچە بدۆزمەوہ کە ناوی «خەندان» بوو... ئەو کچەیی لە سالانی دوور و درێژدی غەمخواردندا ونمکرد».

فەتانە خۆیسی نەیدەزانێ من لە دوای ئەو ئیوارەییەوہ چۆن دەژیم، چۆن لەبەردەم ھەموو پەپولەیکدا دەگریم، بە چ ھەسرەتیکەوہ لەبەردەم مەرگی پەروانەکاندا دەوہستم، دواجاریش ھەستمەکرد کە تەمەنم، خەیاڵەکانم، ترسەکانم... ھەموویان درێژکراوہیی ئەو ئیوارە سارد و بەفراویین. ھەرکاتیک شەرمیکێ ناوہخت دایدەگرتم، دەمگووت گوناھیی مردنی پەروانەیی، ھێندەیی چاوتروکانی یادگارنیکیش دەیخستە

بەحری بێبەنی خەیاڵەوه، دەمگوت گوناھی ئەو نینواریەییە، کاتیکیش ئارەزووەکانم دەبوون بەژێر هەرەسی ئەو گیانە خەجالەتەیی تۆبەکاریکی پەرگومانەوه، دیسانەوه دەمگوت: «ئاه... هەمووی گوناھی ئێوەیە، ئەی پەپۆلەکان». سالی سالی، هەر شتیکی بۆنی ژانی لیبھاتیە، هەر شتیکی بۆنی ترسی لیبھاتیە، منی بەرەو نینواری پەروانە پادەکیشا، من بۆ هەر کوێیک دەچووم دەکەوتە ناو تۆرەکانی ئەو دونیایەوه، کە هەرگیز لەگەڵ ئەو ژیانە ناکوێکەمدا نەدەگونجا، کە لە پۆزانی تۆبەخانەکەوه ژیابووم... بەلام دواچار لەپشت هەموو ترسەکانەوه، لەودیر فرمیسکەکانمەوه، دەبوایە بۆ دەروازەیک بگەریم لەرێگایەوه دووبارە وێنەیی ئەو دونیایە دروستبکەمەوه کە لە خەیاڵمدا پارچەپارچە بوو، شێوەیک بێخشمەوه بە گەردونێکی کە لە سالانی درێژی مندالی و هەرزەکاریدا تەنها وەک مەعمایەکی خۆلەمیشی بێنیبووم، هەمیشەش لەپشت ئەو خەونەوه بۆ دەستی پەروانە دەگەریم... دەمویست ئەو لە ژێر وێرانە و گلکۆی سەردەمەکانەوه پاکیشم و دووبارە هەست بە ئامادەبوونی بکەمەوه، دەمویست بگەریم پۆزێکی، جیھانیکی، پاستییەکی، کە تیایدا خودا و پەروانەکان تەبابن و دۆستبن، جیھانیکی ئەوان... بە مەحەبەتەوه دان بە یەکدا بێنن و بە سۆزەوه لە یەکتەر بپوانن و ئامیز بۆ یەک بکەنەوه.

کوٹایی

ههفتهیهک دوی «نیوارهی پهروانه». «مه‌عسوم» به خوئی و له‌چکیکی رهش و مانتویه‌کی قاوه‌یی دریزه‌وه گه‌یشته قوتابخانه. نه‌و دوی گه‌یشتنی و تا چه‌ندین پوژیش قسه‌ی له‌گه‌ل که‌س نه‌کرد، له‌ته‌نهاییه‌کی ته‌واوه‌تیدا ده‌ژیا، به‌لام دواتر له‌شه‌وه دریزه‌کانی ته‌نهایی و خه‌لوه‌تی نه‌و توبه‌خانه‌یه‌دا، هی‌دی هی‌دی من و فه‌تانه لیتی نزیک‌بوینه‌وه. نه‌و راستییه‌ی که‌ نئمه خوشکی په‌روانه و میدیاین، مه‌عسومی تووشی ترس و سلوکیه‌کی گه‌وره‌کرد، هه‌ر له‌سه‌ره‌تاوه‌گومانیکی قوولی به‌رابه‌رمان هه‌بوو، زور دره‌نگ توانیمان له‌و دوودلی و ترسه‌ی خوئی پاکیکه‌ینه‌وه. به‌ئاشکرا وه‌سواسیکی ره‌ش بالسی به‌سه‌ر گیانیدا کی‌شابوو، له‌و باوه‌په‌دا بوو که‌ نئمه ده‌مانه‌ویت تۆله‌ی لی‌بکه‌ینه‌وه. زور شه‌و قوتابخانه له‌سه‌ر هاوار و قریشکه‌کانی نه‌و به‌ناگاده‌هاته‌وه. من و فه‌تانه له‌سه‌ره‌تادا خو‌شماننه‌ده‌ویست، به‌لام که‌ له‌گه‌لیدا که‌وتینه‌دوان، که‌ گویمان له‌حکایه‌ته‌دریز و نا‌ناساییه‌کانی گرت ده‌رباره‌ی شه‌و و پوژه‌سه‌یره‌کانی «عه‌شقستان»، که‌ له‌زاری نه‌وه‌وه چیرۆکی دوا‌ه‌مین هه‌فته‌کانی ژبانی په‌روانه و میدیامان بیست، که‌ فرمی‌سکه‌راستگۆکانی په‌شیمان و سه‌ره‌تمان بینی، لی‌وگه‌ستنه‌کانی نامورادییمان بینی، هی‌چ له‌دل‌ماندا نه‌ما... به‌لام تا نه‌و پوژه‌ش که‌ مرد ده‌بایه‌ پی‌ی بل‌یین: «تۆ که‌ست نه‌کوشتوو... تۆ بی‌گونا‌هی... تۆ خه‌تات نییه». بینه‌وه‌ی

هیچ هیژیک نه و په شیمانی و ههست به دهستخه رۆی و غه مگینییه ی ناو دلی بسرپته وه، گومانیک وایده کرد زهینه بی کویتسانی، باوهر به توبه و نوژکردنه کانی نه کات.

نه و شه وه دوی نیواری په روانه، که به ناو گهردی مردنی په پوله کاندایه پاپینه وه بو قوتابخانه، زهینه ب هیچی نه گووت، که من سهیری چاوه سوور هه لگراو و فرمیسه که به کوله کانی نیمه ی کرد و دووباره ده رگای ژووره که ی له سه ر خوی داخسته وه، تا چه ندین پوژ دوی نه وهش ناسه واری په شه باکان هه ر به قوتابخانه وه دیار بوو، من و فه تانه دوی گه پانه وه مان چووینه وه ژووره که ی خو مان، چه ند پوژیکیش نه چووینه وانه کانه وه، زهینه ب به هیمنی لیگه را نیمه پرسه ی خوشکه کانمان بزین، له وه زیاتریش، ده رفه تی به خشیه هه ندیک قوتابی، تا سه ره خو شی خو یانمان پیلین، ئیدی دوی نه وه هیدی هیدی له گه ل تیپه رینی پوژه کان و هه فته کان و مانگه کاندایه ... هه مووشتی ناسایی بووه وه و ژیانمان له توبه خانه گه رایه وه دوخی جارانی خوی.

چیرۆکی ژیانسی من له و ساله دوور و درژانه دا، به سه رهاتیکسی سه یر و سه ربه خو یه، حکایه تیکسی جودا و قول، که ده شیت پوژیک له پوژان له شوینیکسی دیکه دا بیگتپمه وه ... له گه ل نه وه شدا به رله وه ی نه م دنیا به جیبه یلم، ده مه ویت ناوړیک له و گورانکارییه سه یرانه ش بده مه وه که له و چه ند ساله دا به سه رمداهات، نه و سالانه ی که گه لیک دوور و درژتر و له سه ره خو تر بوو له هه موو پوژه کانی دیکه ی ژیانم ... چه ند مانگی به که م دوی نیواری په روانه، پوژ دوی پوژ من بو شاییه ک و ترسیکی گه وره له گیاندا گه وره ده بوو، هه ر ده ره نجامی نه و بو شایی و سامکردنه ش بوو ملمدایه به ر نه و شاره زووه شیتانه یه ی فه تانه بو دروستکردن و گپړانه وه ی حکایه ته کان، ماوه یه کی زور نه و چیرۆکانه ی که له سه ر دنیا و ژیان و مه خلوقات و شاره جوړا و جوړه کان دروستمانده کرد، به جوړیکسی

سه‌یر ده‌بیردین... به‌لام هه‌موو شه‌ویک دوا‌ی کۆتای‌ی چیرۆکه‌کانمان، من چهن‌دین سه‌عات له‌سه‌ر جینگاکه‌م ده‌مامه‌وه و بی‌رم له‌ دنیا ده‌کرده‌وه، نه‌و بی‌رکردنه‌وانه‌ش وای لی‌کردم له‌ جه‌وه‌ری خودا پابمی‌تم، چهن‌د مانگیکی په‌به‌ق له‌ عیباده‌ت و دۆعا منیان به‌ره‌و لاوازییه‌کی سه‌یر برد، به‌لام هی‌چیان له‌ گومان و پرسیاره‌کانم نه‌گۆڕی، هه‌ستمده‌کرد ساته‌ راسته‌قینه‌کانی عیباده‌تی من نه‌و کاتانه‌یه‌ که شه‌وان دره‌نگ بی‌ر له‌ دنیا و جوانی و خولقاندن و نه‌ینیه‌کانی مرۆف ده‌که‌مه‌وه. به‌لام هه‌میشه له‌ نۆوان راستی خودایه‌کدا که ده‌مبینی هه‌موو ئالۆزییه‌کانی گه‌ردونی پێکه‌وه‌گونجاندووه و هه‌مه‌په‌نگیه‌کانی خولقاندووه و یه‌ک له‌ ته‌ک یه‌که‌وه‌ دایناون، له‌ گه‌لّ خودایه‌کدا که سه‌زایه‌کی خویناوی بۆ ئاره‌زووه‌ پچوک و ساده‌کانی مرۆف ئاماده‌ ده‌کات، سه‌رم لی‌ده‌شئوا. زۆر شه‌و گومان و دوودایی ده‌یکوشتم، پیمابوو من له‌ زلمه‌تییکی به‌ریندا نوقم و له‌ هی‌ج تیناگه‌م، که‌سه‌یش نه‌بوو دوودلییه‌کانی خۆمی لا‌ ناشکرابه‌کم. له‌و پۆژه‌ تالانه‌دا فه‌تانه‌ بی‌ری له‌ هی‌ج نه‌ده‌کرده‌وه، خولیا‌ی هه‌میشه‌یی نه‌و هه‌مه‌په‌نگکردنی حکایه‌ته‌کان بوو، ده‌یویست هه‌موو راستیه‌کانی دنیا «که‌ به‌ راستی ژه‌هراوی و ناگرنی ده‌زانین» له‌ پێگای حکایه‌تی خه‌یالییه‌وه‌ بگێرێته‌وه. ماوه‌یه‌کی درێژ من بی‌هاوێی و هاوده‌م، گومانه‌کان و پرسیاره‌کانی خۆم ده‌ژیام، به‌لام تا ده‌هات نیه‌گه‌رانی و دلّه‌پاویکیم گه‌وره‌تر و گه‌وره‌تر ده‌بوون، وه‌ک نه‌خۆشیک له‌ شه‌وه‌ درێژه‌کانی تۆبه‌خانه‌دا ده‌هاتم و ده‌چووم، وه‌ک شیتیک بۆ شتیک ده‌گه‌پام، به‌ته‌نها نه‌ده‌گه‌یشتمه‌ قوولاییه‌که‌ی... ئیدی چاره‌م نه‌ما، ده‌بایه شه‌ویک نه‌و هه‌موو پرسیارانه‌ بخرمه‌ به‌رده‌ستی نه‌و، شه‌ویک بچمه‌ خه‌لۆه‌تی زه‌ینه‌بی کویستانی... نه‌و هه‌ر له‌ سه‌ره‌تاوه‌ به‌ئارامی گوئی لی‌گرتم، من له‌و شه‌وه‌ درێژانه‌دا که‌ باسی خۆم و باسی پرسیاره‌کانم بۆ نه‌و کرد پتر له‌و ئافره‌ته‌ تیگه‌یشتم، هه‌ستمکرد نه‌و ژنیکه‌ گه‌

خوت نهينيه کانی دهرونتى بو بدرکينيت و تهليسى خوتى له گه لدا به شېکهيت، به قوولئ و نارامى له گه لندا ددويت، وهلى گهر بهاتبايه و خوى نه و نهينيانهئ ناشکرابگردايه وهک شهيتان سه يريده کرديت.

پرسياړه کانی من دهريارهئ خودا و خهليقت و شهربعت و ياساکانى سروشت، زورچار له هه مان نه و وانانه وه وهرگيرابوون که ماموستاکانمان پييان ده گووتين، به لام من هه ميشه به شيوه يه کى دى و به پښکايه کى ديدا ته فسيرمه کرد. زهينه ب زورچار ده يگوت: «نه و بوشاييه گوره يهئ مردنى په روانه له تودا خولقاندويئتى، تنها بړوايه کى به هيژ به خودا و پيغه مبه ران پريده کاته وه». نه و ده يزانى من وه کو بوونئکى پچوک ترس و پرسياړى گوره ده مهينيت و دهمبات، هه ندي جار بو ماوهئ دريژ نه مده توانى قسه له گه ل که سدا بکه م، زور شه و فه تانه دريژيده دا به حکايه ته عاجباتييه کانى له سر نه و روجه به رانهئ نيوه يان مروغه و نيوه کى ديان بايه يان هور، به لام من نه مده توانى گوئى لي بگرم. گوئشم له گيرانه وه کانى مه عسومه نه ده گرت، بو نه و شه وه تاريخانهئ له گه ل په روانه دا ژباوو. وهک ده روئشئک زیکره قووله کان وړيان کردبئت به توبه خانه که دا ده گه رام، زورچار زهينه ب به وردى چاوه ديږى سوراندنه وه و په ريشانويه کانى منى ده کرد، به لام پوژان تيده په پى و من سه و داسه ر و مه ستر و خه يالووتر بيرم له خودا ده کرده وه، سالان ده روئشت و زياتر و زياتر ده گيشتمه بينينى يه زدان به و جوړهئ که له گه ل پاستى مروغه و سروشتدا بگونجيت. من وه کو توبه کاره کانى ديکه تنها له عبيادهت و نوئژ و خوئندنه وه و له بهر کردنى ثايه ته کاندا بو خودا نه ده گه رام، من ده مويست له جيگايه کى تر دا خوا بدوزمه وه، خواستم بوو پښکايه کى قوولتر بگرم بهر به ره و نه و، ده مويست به جوړئکى ديکه بي بينم، هه رگيز له و نوسراو و تيکستانه دا خودام بو نه ده دوزرايه وه، به لکو پيمو ابوو خوا له ماناي کوئى گه ردوندا و له جه وهه رى هه مه رهنكى نو نيداا خوى

به‌رجه‌سته‌ده‌کات، له شه‌ویک له شه‌وه‌کانی سکاآ و گفتوگوؤدا له‌گه‌ل زه‌ینه‌بی کو‌یستانیدا، پتیم‌گوت: «مامۆستا، شه‌ریعه‌تی خودا پیچه‌وانه و نوژمنی نه‌و جه‌وه‌ره‌ نییه که خودا وه‌کو یاسا له ناو گیان و ناره‌زو و بیرکردنه‌وه و غه‌ریزه‌کانماندا جییده‌هیلّیت... جه‌وه‌ری خودا له ناو نه‌و یاسا ژیره‌وانکی و نادیار و به‌هیزانه‌دایه که واده‌کات مه‌خلوقاته‌کان ژیانیان خوشبویت، هر شتیک بمانباته‌وه سهر خۆشه‌ویستی ژیان خوداییه».

هه‌ستمده‌کرد سالان ده‌روات و تیرامانی به‌رده‌وام، بیرکردنه‌وه‌ی زیاتر و زیاتر، تیفکرینی هه‌مه‌چه‌شن، ده‌مگوریت ... هه‌ندیچار بیرکردنه‌وه‌کانم ده‌بیردم بۆ جیهانیکی نۆز دور له جیهانی زه‌ینه‌ب، که ورده ورده وه‌کو مامۆستایه‌کی توندوتیژ و په‌ق له‌گه‌لمدا مامه‌له‌ی نه‌ده‌کرد، نۆزچار به‌پزتیکی قوول و گومانیکی راسته‌قینه‌وه له‌گه‌لمدا بیریده‌کرده‌وه.

هه‌ندی شه‌و که من له تیفکرین ماندووده‌بووم، ده‌چومه پال فه‌تانه و ده‌مگوت: «فه‌تانه با حکایه‌تی نیواره‌ی په‌روانه بگپینه‌وه». نه‌و هه‌میشه له چیرۆکی عه‌شقی میدیای غه‌مگینه‌وه بۆ مانگ ده‌ستی پیده‌کرد، هه‌ندیچار له‌و سه‌ره‌تایه‌وه ده‌گه‌رایه‌وه بۆ پرسیارکردن له ئاده‌م و به‌سه‌ره‌اتی ده‌رکردنی له به‌هه‌شت، نه‌و هه‌میشه له «میدیا و مانگ» له‌وه ده‌گه‌رایه‌وه بۆ پرسیارکردن له خه‌لیقه‌ت، به‌لام شته‌کانی به‌ساده‌بیه‌کی بیمانا وه‌رده‌گرت، من هه‌میشه قسه‌کانم له ده‌می ده‌سته‌ند و بۆ دورتر رآمده‌کیشا. ده‌مگوت: «ئاده‌م و حه‌وا له به‌هه‌شت شتیک فیتربون، دیواریکیان شکاند، نه‌ینییه‌کیان دۆزیه‌وه، ده‌رکردنی ئاده‌م و حه‌وا له به‌هه‌شت نه‌فره‌ت لی‌کردن نه‌بوو، به‌نه‌حله‌تکردن نه‌بوو، چونکه خودا هه‌رگیز مرۆفی وه‌کو شه‌یتان ته‌ماشانه‌کرده ... سه‌یرکه، فه‌تانه، سه‌یری نه‌م زه‌وییه‌گه‌وره‌یه بکه، نه‌م زه‌وییه بۆ ئاده‌م نه‌و جیگایه بوو که ده‌بایه‌ تیایدا درێزه به‌نه‌زمونه‌کانی خۆی بدات، درێزه به‌دۆزینه‌وه‌کانی بدات، زه‌وی لایرکی گه‌وره‌یه، تییدا خودا توانا‌کانی مرۆف

له‌سه‌ر نه‌زمونکردن و دۆزینه‌وه‌ی تاقیده‌کاته‌وه، به‌ه‌شت نه‌و شوینه‌یه که وجود تیایدا یه‌ک په‌نگ بووه، به‌لام زه‌وی شوینی تینویتییه، شوینی ئاره‌زوویه‌که مرۆف زیاتر و زیاتر به‌ره‌و پیشده‌بات، فه‌تانه، په‌روانه ... من ئیستا، دوا‌ی ئەم چه‌ند ساله‌ مردنی په‌روانه و میدیا وه‌کو مردنی که‌سانیک ده‌بینم که په‌نگایه‌کی دیکه‌یان تاقیده‌کرده‌وه، په‌نگایه‌ک له‌به‌ر هه‌ر هۆیه‌ک بی‌ت نه‌گه‌یشتۆته هیچ، به‌لام دلنایام لای یه‌زدان نه‌وان درێژه‌یان به‌و ئاره‌زووه‌ په‌سه‌نه‌داوه که به‌جه‌وه‌ر ئاده‌م له‌ به‌ه‌شته‌وه له‌گه‌ل خۆیدا هیناویتی. شاه ... فه‌تانه، هاوڕیم، من واده‌بینم که خودا له‌و کاته‌وه‌ی مرۆفی دروستکرده‌وه، گیانی گه‌رانی بو‌ په‌نگایه‌کی تر، جیگایه‌کی تر، ژبانیک‌کی تر تیا چاندووه ... ببینه، فه‌تانه، ببینه، من ئاره‌زووی فرین، ئاره‌زووی ئازادی به‌ ویستیکی خودایانه ده‌بینم».

فه‌تانه هه‌ندێجار به‌ ترسه‌وه ده‌یگوت: «ئهمه مانای نه‌وه‌ی، هه‌زاران هه‌زار که‌س، هه‌زاران ئیماندار، نه‌یان‌توانیوه به‌ وردی له‌ جه‌وه‌ری خودا تییگه‌ن» من به‌ گه‌رمییه‌وه ده‌مگوت: «بێگومان ... بێگومان، ببینی جه‌وه‌ری خودا و مانا گه‌وره‌کانی، له‌ توانای مرۆفه‌ په‌چوکه‌کاندا نییه».

من زۆرجار هه‌موو نه‌و قسانه‌م بو‌ زه‌ینه‌بی کویتستانی دووباره‌ده‌کرده‌وه، هه‌ندێجار نه‌و خراپ ده‌شله‌ژا، به‌لام بێده‌نگ ده‌مایه‌وه و هیچی نه‌ده‌درکاند. زه‌ینه‌ب جودا له‌ په‌شێویه‌ پۆحیه‌کانی خۆی که زۆرجار په‌رسیار و بیرکردنه‌وه‌کانی من ده‌یه‌ژاند، نه‌یده‌هیشت به‌ هیچ شێوه‌یه‌ک نه‌و ته‌فسیر و لێکدانه‌وانه‌ له‌گه‌ل کێژه‌کانی دیکه‌دا بخه‌مه‌ راوێژه‌وه.

شه‌ویک په‌یگوتم: «نه‌و په‌نگایه‌ی مرۆفیک به‌ره‌و خودا ده‌بات، له‌وانه‌یه به‌کێکی دی به‌ره‌و شه‌یتان به‌ریت».

شه‌ویکیان پێده‌چوو زۆر بیرکردبێته‌وه، هات و له‌سه‌ره‌خۆ بانگیکردم و گووتی: «خه‌ندان، خه‌ندانی چکۆله، تۆ دووباره‌ ده‌بیت بگه‌ریتیه‌وه نه‌و کتێبخانه‌یه ... بگه‌ریتوه بو‌ نه‌وی». من هه‌رگیز زه‌ینه‌بم به‌و جووره

نه بینیبوو، گهرم و گوپ و پر له تین و تاووی ژیان. ویستم تیگه م بو من په وانه ی نه و کتیبخانه یه م ده کاته وه؟ تنها گووتی: «برو، برو و هیچی تر». پاش ماوه یه کی دریز دووباره که وتمه وه ناو جیهانی کتیبه کان، به لام نه مجاره یان به گیانی خوینده وار یکی پر له پرسیاره وه، هر له و پروانه شدا ماموستایه کی بچکولانه و شهرمنی دیکه هاته قوتابخانه ناوی «شه وگار» بوو، چهنده شهرمن بوو، هینده ش پر له نهیئی و ته لیس م بوو، نه ویش زوربه ی کاته کانی له کتیبخانه ده برده سر. نه و دواتر چهنده ها کتیبی جورا و جوری بو هینام که له و کتیبخانه یه دا نه بوون، هر کاتیک له سه فر و مؤله ته کانی بگه راپایه ته وه به دزی زهینه به وه به سته یه ک کتیبی نویی ده هینا که تنها من و نه و ده مانخوینده وه، که زانیشی من و فه تانه نو قمی ده ریای حکایه ته کانین، بو یه که مجار له زیاندا چهنده ها کتیبی چیروکی بو هینام. من له و کتیبخانه یه دا دریزم به خولیا و بیرکردنه وه کانی خومده دا، هر له و کتیبخانه و له ناو دیری کتیبه کانداهه ستمکرد ورده ورده ده بمه شتیکی دیکه، هه ستمکرد سالانی ژیانی نیو توبه خانه له شی منی کوشتووه، ناره زووه کانم له ژیر خه فه ت و ترس و گوماندا مردوون، نه و پیاوه ی که شه وان ده هات ئیدی که متر ده رده که وت، زور شه و ده مویست بانگیکه م، ده مویست پتبلیم: «بو وه کو جاران ده رناکه ویت؟» به لام بیرکردنه وه ی زور له شی لاواز کردبووم، شه هوه ته کانی مراندبوو، گومان له خوم و له جیهان و له خوادا، تینی بو نکردن و خه یالاندنی نه و پیاوه ی له ناومندا کوشتبوو. به لام به پیچه وانه شه وه هه ستمده کرد نه و کتیبخانه یه شه هوه تیکی گه وره ی ترم تیا دروستده کات، شه هوه تی بینین و دوزینه وه و بیرکردنه وه ی جیاوازا، خویندنه وه ی سهیر سهیر، تیرامانی بیسنور، نه وانه هه موو منیان گه یانده هه ندی جیگای ترسناک، له گه ل شه وگاردا زور شه و پیاسه ی دور و دریزم ده کرد، ده مگووت: «ماموستا، مانای چی خودا که گه ردونی

بەم ھەمەرپەنگىيە دروستکردۈە، ھەمەرپەنگى قىبولنەكات؟ ماناى چى خودا خۆى ئەو ئارەزۈۈ مەزنى ھەبوۈە بۆ خولقاندن، ئارەزۈۈيەك مليۈنەھا ئەستىرە و خۆرى لىكەوتتەۈە، ئارەزۈۈيەك لە حىكمەتى غونچەيەكەۈە تا ھەموو حىكمەتەكانى دىكەى گەردونى لە خۆيدا كۆكردۆتەۈە، ئارەزۈۈى خولقاندن و دۆزىنەۈەى مروفى پىتقبول نەكرىت؟ ماناى چى، خودايەك گەردونى لە جولە و نوپىبونەۈەيەكى بەردەۈامدا دروستکردۈە، دژى ھىز و تواناى فرىن و نوپىبونەۈە و گۆران بىت لە مروفدا؟ خودا كە مافى بەخشىۈەتە ھەموو شتەكان بژىن و شوپىنباى ھەبىت و گەشەبەكەن، مافى بەخشىۈەتە درەختەكان جوانى خۆباى، گەشەۈەى خۆباى، پەۈنەقى زىندۈۈى خۆباى ئاشكرايەكەن، مافى بەخشىۈەتە گىاندارەكان، لە سنۈۈرى بوۈنى خۆباىندا ئازادىن، بۆ دەبىت ماف نەداتە مروف كە مەزنترىن و قەشەنگترىن داھىنانى خۆيەتى، ياخود ماف نەبەخشىۈەتە عەقل كە سىجراۈيترىن شتى ئەم گەردۈنەيە، بىرىكاتەۈە، شتى نوئى بىبىنەت، گومانىكات، ھەلەبكات؟ ماناى چى، ئەۈەى ئەم ھەموو شىۈە جىاۈازەى بوۈنى خولقاندۈۈە، ئەم ھەموو مەخلوقاتە دژ و جودايەى لەسەر زەۈى كۆكردۆتەۈە، ھەرگىزىش نەيگۈۈتۈۈە شىۈرىك لە كەنارىيەك پىرۆزترە، كەنارىيەك لە مېشەنگىك مەزنترە، سۈار نەدات دىانەتەكان پىكەۈە بژىن، عەبدايەتى قىبولبكات، لەسايەيدا تەفسىرە جىاۈازەكانى دۈنيا ۈەكو يەك مافى خۆباى ۈەرگىن، سەيركە مامۆستام، من تا زىاتر دەپۈانم زىاتر تىدەگەم كە گەۈرەترىن عاشقى جىاۈازى لەم گەردۈنە گەۈرەيەدا خودا خۆيەتى... بۆ ئەۈەى ئەو جەۈەرەش بىبىنەن، دەبىت سەيرى ھەموو گەردۈن بەكەين، بۆ ئەۈەى مەزنى خودا بىبىنەن بەسنىيە تەنھا بە چەند دىۈرىكى ناۈ كىتئىبەكانىيەۈە بگىرسىيىنەۈە، من تەنھا يەك كوفىر دەبىنم، ئەو كوفىرەش پچۈككردنەۈەى يەزدانە بۆ يەك واتا و يەك وتە و يەك مانا، خوداپەرستى گەۈرەش ئەو كەسە نىيە كە بەسەر كىتئىبەكاندا

ده‌که‌ویت، به‌لکو‌ئو گیانه‌یه که خودا له گه‌وره‌ی و لایه‌نه گه‌ردونی و موعجیزه گشتیه‌کاندا ده‌بینیت، گیانیکه که تنها له نیوان دیره‌کاندا بۆ خودا ناگه‌ریت، به‌لکو له هه‌موو جیگایه‌کدا بۆ مانا و جه‌وه‌ری ئو ده‌که‌ریت».

دو‌اجار ده‌مگوت: «خودا مرۆفی به‌ ملیۆنه‌ها شیۆه بینیه . ملیۆنه‌ها سیمای داوه‌تی... چۆن ده‌مانبوریت گه‌ر ته‌نها به‌ یه‌ک شیۆه بیبینین، چۆن ده‌مانبوریت گه‌ر نیمه ، ئو وه‌کو حاکیکی بیرته‌سک ته‌ماشابه‌کین، که کتیپکی له‌به‌رده‌ستدایه و په‌ره‌کانی هه‌لده‌داته‌وه و به‌پیی ئو کتیبه‌ حوکمه‌دات... مامۆستام ئه‌وه سوکایه‌تییه‌کی گه‌وره‌یه، دا‌به‌زاندن و که‌مکردنه‌وه‌یه له هیزه‌ به‌رین و دا‌هینه‌ره‌کانی خودا».

پۆژ دوا‌ی پۆژ پتر تیده‌گه‌یشتم من خه‌تایه‌کم نه‌کردوه شایسته‌ی ئو تۆبه‌ دوور و دریزه‌ بیت، هیچ کچی له‌و قوتابخانه‌یه‌دا، جگه له‌ گونا‌هیک‌ی وه‌هم‌ی گونا‌هیک‌ی تری نه‌کردوه، شه‌ویک به‌ تو‌په‌یی‌وه به‌ زه‌ینه‌بی کو‌یستانیم گوت، که تا ده‌هات پیرتر و هینتر ده‌ینواند: «مامۆستام، ته‌نها که‌سانیک که ده‌بیت تۆبه‌بکه‌ن، ئه‌وانه‌ن که خودا بۆ ئه‌زیه‌تکردن و به‌نه‌فره‌ت لیکردنی مرۆفه‌کانی دی به‌کارده‌هینن، به‌ بی جیهانیک نا‌زین مرۆفه‌کانی دیکه‌یان تیا‌دا نه‌کردبیتته کافر... هه‌موو شتی‌کیش ده‌که‌ن بۆ‌ئه‌وه‌ی ئو دونه‌یا‌یه بخولقی‌نن و خودا بۆ سوکایه‌تیکردن و زه‌لیلکردنی که‌سانی دیکه به‌کاربه‌ینن، خودا به‌ جو‌ریک ته‌فسیره‌که‌ن تا بیکه‌نه‌ دوژمنی مرۆف... ته‌نها بی‌پروا ئه‌وانه‌ن که پاکتییه‌کی درۆ به‌ خو‌یان ده‌به‌خشن و پیستییه‌ک ده‌به‌خشنه ئه‌وانی دیکه، ئه‌وانه‌ن که ناتوان خودا له‌ودیه‌و ئه‌و پاک‌ی و پیسییه وه‌همیه‌وه بیبنن که هه‌ر خو‌یان دایانتاشیه».

سالانیک‌ی زۆر فه‌تانه و مه‌عسوم شه‌وه‌های شه‌و گو‌ییان له ته‌فسیره‌کانی من ده‌گرت و جاریک‌ی دیکه سه‌رسامانه بیران له جیهان

ده كرده وه، فه تانه ده یگوت: «من هه میسه دلنیا بووم كه بیخه تام... هیه كات گومانم له بیخه تایی خۆم نه بووه». مه عسوم ژور شه و ده گریا و ده یگوت: «به لآم نه وهی له به ردهم مرؤفدا خه تاباریت، له به ردهم خوداشدا خه تاباره». من ده مگوت: «خودا پیوانه ی خۆی هیه، بۆ هه ر شتیكیش كیشانه یه كی هیه وه كو كیشانه كانی تر نییه». نه گه رچی من به شیوه یه كی تر سه یری خودام ده كرد، به لآم هیشتا وه كو مه عسوم ترسه كانم له خودا وهك خۆی بوو، هه ستیشمده كرد نه و پوانینه سامداره بۆ خودا به ئاسانی له ده رونمدا پاك نابیته وه، به لآم ده مگوت نه و سامه له خودا مرؤفه كان چاندوویانه و په یوه ندی به چه وه یری خودا وه نییه. مه عسومه ش هینده ی بیری له سزا و دۆزه خ ده كرده وه، ترسه كانی ده یان جار گه وره تر ده بوون، به جوړی به هیه شیوه یه ك توانای نه بوو خودا، وه كو مه حبه ت و عه شق ببینیت. كه له قوتا بخانه ی خوشكه تۆبه كاره كانیش چوینه ده ره وه، مه عسوم هه میسه ترسیكی گه وره ی به رامبه ر یه زدان هه بوو، یه زدانی وه كو چاویكی به دنیا ز سه یرده كرد كه به رده وام له پشته وه له بۆسه یدایه، خودای وه كو پیاویك ده بیینی كه قامچی كووتیده كات، وهك پاسه وانی بهر به ردیك كه مرؤفه كان له سه ر سه نكه سپیبه كه ی سزاده درین. تا نه و پۆزه ش كه له سه ر جیگا كه ی خۆی پال كه وت، بئ هیه نیشانه یه كی دیاریكراوی مردن، گیانی سپارد، نه و ترسه له خودا و له بالنده كان هه ر له گه لیدا بوو.

نه و سه آله دوور و دریزانه ی من له گه ل زهینه بی كوستانیدا ژيام، هه ستم نه كرد نه و خاتوونه جوړه تده كات په فتاری خۆی بگوریت، هه ر كیزكی نوئ ده هاته تۆبه خانه وه ده بایه به هه موو قوناغه كانی تۆبه و پامكردندا بپوات، به لآم سه آله دوا ی سه آله نه و دلپه قی و توندپه ویه تیایدا كزتر و كزتر ده بوون، به رامبه ر منیش بهر حمتر و بهر حمتر ده ینواند، به لآم ده شترسا شته كانی له ده ست ده ربچیت، ده ترسا نه و پیاوانه ی

نه وقاف که وه رزی جاریک ده هاتن و برپا و عه قیده ی ئیمه یان ده پشکنی، لئی پازینه بن. ده ترسا به جورئکی دی بیر له تۆبه بکاته وه، جیاواز له و شیوه یی له ده فته ری ئه و چند به رتۆبه به رده ایه که له وه زاره تی کاروباری ئاینیه وه سه رپه رشتی ده رونی مه خلوقاته کانیا ن ده کرد. دوا جار هیچ کات هیچ گورائیکی گه وره له و دنیا یه دا په وینه دا، هه ندی شو و که پیکه وه پیاسه مانده کرد، که شه رمی نیوان مامۆستا و قوتابی له نیوانماندا شکا، ده یگوت: «خه ندان، من ده بینم که تۆ خودا ده بینیت، خودا له هه موو ده رکه وته کانیدا، نه وه ش خو شحالمده کات، به لام ئایین له به شیکی گه وره یدا ته نها په یوه ندی مرؤف و خودا رتیکنا خات، به لکو په یوه ندی خه لکیش رتیکه خات، په یوه ندی مرؤف به مرؤفه وه، نه گه ر نه وه مه ره نگیه ی خودا خو لقاندویتی بکه ویته ژیا نه وه، مرؤفه کان بیبین و نه زمونبیکه ن، ده سه لاتداره کان بیکه ن به په یرو، هه موو شیرازه کان ده شیویت، خه ندان، ده بییت تۆ تی بگه ییت که «شیرازه» و دروست کردنی مرؤفی ده سته مۆ و گو یژپایه ل، نه وه جه وه ری ئه م قوتابخانه یه، ئیوه بۆیه لی ره ن تا شیرازه کان دونه تیکه نه چیت، جله و کردنی ئینسان بۆ ئینسان له سه ر پۆشنای شه ریعت، نه وه نه رکی ئیمه یه، ئیمه ناتوانین قو لته ر بۆ خودا بروانین، قو لته ر له وه ی ئه م وه زیفه یه بۆمان دیاریده کات، له به رته وه گه ر شته کان له یاد بکه یین و به پیی ئه و سه یر کردنه ی تۆ کار بکه یین، ده بییت ئه م قوتابخانه یه هه لوه شیئینه وه، ده بییت زۆرشت له م دونه یایه بگو یین، ده بییت ده رگاکانی ژیا ن بۆ زۆر شتی تازه بخه ینه سه ر پشت، که له توانای مندا نییه قسه ی له سه ر بکه م...».

من و زه ینه بی کو یستانی سالائیکی زۆر به و جو ره پیکه وه ژیا یین، به لام زۆریه ی کیزه کان ی تۆبه خانه که منیا ن وه کو کچیکی نه خو ش و و پینه باز ته ماشاده کرد. جگه له مه عسوم و فه تانه که سی دیکه به پراستی گو یی بۆ نه گرتم، مامۆستا کانیشم جگه له شه وگار هیچیا ن ده رفته ی

نزیکبونه و هیان پینه دام، هه مووشیان مه حه بهت و گوئگرتنسی زهینه بیان
 بۆ من به ئاسایی وه رگرت، چونکه ئه و کاتیکی زۆری له گه ل زۆریه ی
 کیزه کاندایه برده سه ر.

له و سالانه دا پورم و دایکم و بایم کۆچیانکرد و هه موو پرسه کانیش له
 مالی پورم سازدران... براکانیشم یه ک له دوی یه ک له بۆنه ی جیاواز و
 به شیوه ی جیاواز ولاتیان به جیهیشت و گه یشتنه خۆرئاوا، من هه رگیز
 ناوینیشانیکم له وانه وه بۆ نه هات، هه تا تاقه نامه یه کیش چیه به دهستم
 نه گه یشت. دوا دیاری ئه وان بۆ من بریکی زۆر پاره و پسوله یه کی بچوک و
 ره شبابوی تاپۆ بوو که هه موویان پیکه وه ئیمزایانکردبوو و ئه و خانوه یان
 وه کو دوا نیشته جی بۆ به جیهیشتبوم. من له میژیوو بریارمدا بوو که
 چیدیکه ئه و تۆبه خانه یه به جیهیلم و بگه ریتمه وه و له و خانوه خالی و
 تاریکه دا دریزه به زیان بدهم و ئه و پاره یه بۆ زیان ته رخانیکه م و خۆم
 بۆ گێرانه وه ی ئه م چیرۆکه ئاماده بکه م. له و کاتانه شدا له ناکاو ده ولت
 له و په ری هیزه وه تووشی نشست و نوچدانیکی گه وره هات و هیدی هیدی
 شیرازه کانی تیکچوو، نه داریه کی ترسناک به ویکرده ولات، چه نده ها هیز
 و حیزب و کۆمه له ی سه یر سه یر له ژیر زه وییه وه سه ریانده ره یئا، من
 له تۆبه خانه که دا نه مده توانی و نه ویستیشم هه بوو گوئی له چیرۆکی
 ئه و گۆرانکارییه سه یر و خیرایانه ی ولات بگرم، ته نها په یوه ندیم به و
 خه راباته وه له ریگای کۆژانده وه به رده وامی کاره بای قوتابخانه که وه بوو.
 پۆژیکی چه ندین مامۆستای ئاینی هاتن و گووتیان که هه موو ئه و کچانه ی
 ژیانی تۆبه کاریان ته واوکردوه ده توانن به ژۆن و له شار و گونده کاندایه
 دریزه به په یامی خۆیان بدهن. نیوه پۆیه کی به هار من و فه تانه و مه عسوم
 هه موو شته کانمان پێچایه وه و بیته وه ی هیه خه یالیکمان ده رباره ی
 چاره نوسی داها توو له به رچاوییت، له جیهیکی بچکۆلانه دا گه راینه وه بۆ

شار۔ لہ شاریش کہوتینہوہ ناو جیہانی سہیری نہو ہموو گورپانکاریہ خیرایانہی کہ دوور لہ ٹیمہ و بہین ٹیمہ پھویاندابوو، مہعسوم لہ شار ہمان نہو جلانہی لہبہردابوو کہ بہ کومہل لہ قوتابخانہی خوشکہ توبہکارہکان دہمانپوشی، من و ہتانه ہیدی ہیدی جلی دیکہ و پھنگی دیکہشمان لہبہردہکرد، من لہو پوڑہوہ ٹیدی نازادتر لہگہل پھپولہکاندا دہڑیام۔ لہ یہکہم شوہوہ ہموو پھنجرہکانی مالم کردہوہ، نہو مالمہ خالیہی تہنہا یہک ٹینجانہی بہجیماری تیدابوو کہ لہ پشنتیہوہ نہو پھیکہرہ بچکولانہ و توڑاویہی عہشقم دوڑیہوہ، نہو پھیکہرہی چہندین سال لہوہوبہر پھروانہ لہ شوہوکی تاریکدا لہ وہرشہیہکی بیدہنگی ناو دارستانیکی دووردا، دہریہٹنابوو و بہ دہستی گہنجیکی چاوشیندا پھوانہیکردبوو۔ یہکہم شوہوہ بئ راخہر و بئ بالیف، لہسہر عہردہ پھقکہ لہ ناو ہموو یادگارہکانی مندالی خوّم و پھروانہدا خوتم، لہ نیوہشوہدا ہہستم بہ ہاتنی پھروانہکان کرد۔ ہہستم بہ کوہونہوہ و فرینی نہو گہردہ نازکہیان کرد لہ ہہوای کپ و بیدہنگی نہو مالمہدا۔ ہہستمکرد پھپولہکان پیمدہٹین ٹیمہ لیڑہین و ہہمیشہش لیڑہ دہبین، ٹیدی لہو شوہوہ پھپولہکان منیان جینہہیشت، نہوان ہہمیشہ لیڑہن... نزیکن لہ من، نزیکن لہ نویتہکہم، نزیکن لہو کورسی و میڑہ بچکولانہیہی نہم چیروکہی لہسہر دہنوسم، نزیکن لہ شوشہی مہرہکہبہکہم۔ لہگہل نہوہشدا نہو ژیانہ دوور و دریڑہ لہشی بہ جوڑیکی ترسناک خہفہکردبووم۔ من دہمگوت، تا نہو پوڑہی کہ چیروکہی پھروانہ دہگپمہوہ، خوّم بہ مردوو دہزانم، کہ دہستیشمکرد بہ گہران لہ دوی سہرہتا راستہقینہکانی نہم چیروکہ، سہیرم لہوہ دہہات کہ چہندہ خیرا ہموو نہو شویتہ گرنگانہی شانوی پھوداوہکانی نہو چیروکہ بوون ویرانبوون و ناسہواریان نہماوہ۔ لہ دوی ہاتنہ دہرہوہی ٹیمہ لہ قوتابخانہی خوشکہ توبہکارہکان، ماوہیہکی زوری نہبرد لہبہر کہمی